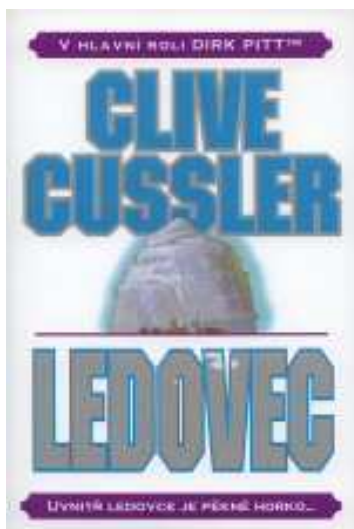

Clive Cussler

LEDOVEC

Přeložil Roman Lipčík

Vydal Jiří Buchal – BB art v roce 2001

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1975 by Clive Cussler

All rights reserved

Z anglického originálu Iceberg (First published in USA by SIMON SCHUSTER, NEW YORK) přeložil © 2001 Roman Lipčík

Redakce textu: Jana Kotlinová

Grafická úprava obálky © 2001 Bohumil Fenci

Jazyková korektura: BABYKA, Praha

Tisk: CENTA, s.r.o., Vídenská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257-464-7

ÚVOD

Když odpovídám na otázku, která je má nejoblíbenější kniha o Dirku Pittovi, obočí se pochybovačně pozvedají, říkám-li, že z intelektuálních důvodů to je Ledovec. Zápletka není ani zdaleka tak složitá jako u mých pozdějších knih a ani nemá tak pokušivou ideu jako Vyzvednete Titanic. Přece však znamenal určitý odklon od mých raných jednoduchých příběhových linií, jakými se vyznačuje Pacifický vír (Pacific Vortex!) nebo Středozevní loupež (Mediterranean Caper). Ledovcem jsem zahájil řadu románů složitých zápletek s dvaceti i více postavami. Tím, že jsem nechal příběh odstartovat na Islandu a skončit u Pirátů Karibiku v Disneylandu, rozkryl jsem výhody mnohotvárného prostředí a jeho atraktivitu pro čtenáře. Ledovec znamená ještě v jednom ohledu odklon od ostatních knih série s Dirkem Pittem. Až budete někde v polovině knihy, možná vás napadne, že Pittův nerozlučný společník Al Giordino má patrně na práci něco jiného a už se neukáže. Už si nevybavím, proč jsem ho vynechal. Potom už se to ale nikdy nestalo. Rád si představuji, že se ve mně skrývá hodně z Dirka Pitta. Ale popravdě řečeno, nejspíš je v něm více ze mě. Na rozdíl od Iana Fleminga a sira Arthura Conana Doylea, kteří své hrdiny Jamese Bonda a Sherlocka Holmese nenáviděli a pokoušeli se je zabít, Pitt a já jsme dobří kamarádi. Sblížili jsme se tak, že mě nikdy nenapadlo napsat něco, kde by chyběl.

C.C., srpen 1995

PROLOG

Spánek pod prášky pomalu ustupoval a dívka započala bolestný boj o návrat k vědomí. Slabé a mlhavé světlo se dotklo jejích zvolna otevíraných víček a chřípí jí zaplnil nepříjemný, hnilobný zápach. Byla nahá, celou plochou zad se opírala o vlhkou, žlutavou stěnu pokrytou slizem. Tohle není skutečné, je to nemožné, pokoušela se přesvědčit sebe samu během procitání. Musí to být nějaký děsivý sen. A pak znenadání, dříve než v sobě stačila potlačit klíčící hrůzu, žlutý sliz pokrývající i podlahu se vzedmul a začal se plazit po stehnech jejího bezbranného těla. Vyděšená k smrti začala křičet. Křičela jako smyslů zbavená, zatímco slizký výběžek šplhal výš a výš po její nahé zpoceně kůži. Oči jí téměř vylezly z důlků, jak se bezmocně bránila. Bylo to marné, zápěstí i kotníky měla pevně připoutané k slizkému povrchu stěny. Pomalu, velice pomalu se hnusný sliz vydal na cestu přes její řadra. A právě v tom okamžiku, zrovna když se nevýslovná hrůza prodrala na dívčiny rty, ozvěnný rachot a přízračný hlas z neznáma rozezněl ztemnělou místnost. „Nerad vás ruším při studiu, poručíku, ale povinnosti volají.“

Poručík Sam Neth zaklapl knihu, kterou držel v ruce. „Ksakru, Rappe,“ obrátil se s mrzutým výrazem tváře k muži, který seděl vedle něho v pilotní kabině letadla, „pokaždé, když dojdu k zajímavé pasáži, vlezte mi do toho.“

Podporučík James Rapp ukázal na paperback, na jehož obálce byla vyobrazena dívka plácající se v louži žlutého slizu, kterou, jak Rapp usoudil, před utonutím chránila obrovitá nafouklá prsa. „Jak můžete číst takové škváry?“

„Škváry?“ Nethova tvář vyjadřovala bolest. „Nejenže se vměšujete do mého soukromí, podporučíku, ale ještě se stavíte do role mého osobního literárního kritika.“ Spráskl ruce v ironizovaném zoufalství. „Proč mi vždycky musejí přidělit spolupilota, jehož primitivní mozeček nedovede ocenit kvality moderního vytříbeného literárního stylu?“ Neth se natáhl a uložil knihu do nepraktické kapsy visící z bočního panelu hned vedle věšáku na kabáty. Bylo v ní už několik notně očtených magazínů nabízejících neoděná ženská těla v

bezpočtu svůdných pozic, které svědčily o tom, že Nethův literární vkus má ke klasice daleko.

Neth si vzdychl, pak se pohodlně opřel a pohlédl oknem na moře pod nimi. Hlídkový letoun pobřežní policie Spojených států měl za sebou čtyři hodiny a dvacet minut z osmihodinového nudného a rutinního letu, během něž měl pozorovat pohyb ledovců a zanášet jej do map. Viditelnost byla pod oblohou bez mraků prvotřídní a vítr sotva rozvínoval hladinu, což byly na severní Atlantik v polovině března výjimečné podmínky. Neth se čtyřmi členy posádky v kabině řídil a navigoval mohutný čtyřmotorový boeing, zatímco zbylá šestičlenná posádka se zabývala svými úkoly v nákladním prostoru, sledovala obrazovky radarů a obsluhovala další vědecké přístroje. Neth pohlédl na hodinky a pak v rozmáchlém oblouku otočil letoun a zamířil přímým kurzem k pobřeží Newfoundlandu. „Tak, to by bylo.“ Neth se uvolnil a sáhl opět po svém hororu. „Buďte prosím taky trochu iniciativní, Rapp. Pokuste se mě nevyrušovat, dokud nebudeme v St. John’s.“

„Pokusím se,“ odpověděl Rapp nakvašeně. „Jestli je ta knížka tak poutavá, co kdybyste mi ji půjčil, až ji dočtete?“

Neth se ušklíbl. „Je mi líto. Ze své soukromé knihovny zásadně nic nepůjčuju.“ V tu chvíli to zapraskalo v jeho sluchátkách a Neth popadl mikrofon. „No, co se děje, Hadley?“

Vzadu, v matně osvětleném nákladním prostoru letadla námořní důstojník 1. třídy Buzz Hadley pozorně hleděl na obrazovku radaru, jejíž zelená zář dodávala jeho tváři nepřirozený nádech. „Ukazuje mi to tady divný věci, pane. Vzdálenost osmnáct mil, směr tři-čtyřisedm.“

Neth přepnul mikrofon. „Ale no tak, Hadley. Co myslíte tím divným? Pozorujete ledovce, anebo jste si na přístrojích naladil film o Drákulovi?“

„Možná že se nějak dostal k tomu vašemu hrůznému sexy románu,“ zamumlal Rapp. Hadley se ozval znovu: „Podle konfigurace a velikosti je to ledovec, ale vrací mi příliš silný signál na to, aby šlo jen o obyčejný led.“

„No tak dobrá.“ Neth vzdychl. „Budeme se na to muset kouknout.“ Zaškaredil se na Rappa. „Buďte tak hodnej a vemte to

kurzem tři-čtyři-sedm.“ Rapp přikývl, pohnul sloupkem řízení a docílil tak změny kurzu. Letadlo za doprovodu spolehlivého hřmění čtyř Pratt-Whitneyových pístových motorů a jejich permanentních vibrací elegantně zamířilo k nově stanovenému obzoru. Neth uchopil dalekohled a zamířil jej na nekonečnou modrou vodní plochu. Zaostřil a snažil se ho za stálého chvění stroje držet v co nejstabilnější pozici. A pak to zpozoroval: bílý bod spočívající nehybně na lesklé safírové hladině. Ledovec v obou okulárech dalekohledu zvolna narůstal, jak letadlo zdolávalo vzdálenost, jež ho od něj dělila. Neth se znovu chopil mikrofonu. „Co tomu říkáte, Sloane?“

Poručík Jonis Sloan, hlavní pozorovatel ledovců na palubě hlídkového letadla, už ledovec bedlivě sledoval pootevřenými dveřmi nákladového prostoru hned za pilotní kabinou. „Běžný exemplář, kapesní vydání,“ zazněl ve sluchátkách Sloanův robotický hlas. „Tabulární ledová hora s příkrými svahy a zploštělým vrcholem. Výšku odhaduju tak na sedmdesát metrů a vážit může zhruba milion tun.“

„Běžný exemplář?“ Nethův tón prozrazoval, že je téměř zaskočený. „Kapesní vydání? Mockrát vám, Sloane, děkuju za velice barvitou charakteristiku. Přál bych si jednou mít takové kapsy.“ Obrátil se k Rappovi. „Jakou máme výšku?“ Rapp nepřestal upírat zrak přímo před sebe. „Tři sta padesát metrů. Stejnou výšku, jakou jsme měli celý den... i včera... a taky předevečírem...“

„Jen si to ověřuju, děkuji vám,“ přerušil ho velebným tónem Neth. „Neumíte si představit, Rappe, jak bezpečně se člověk mého věku cítí, když má řízení v rukou tak zářný talent, jako jste vy.“ Nasadil si na oči poškrábané letecké brýle, zapnul si blůzu před nárazem studeného vzduchu a pak otevřel boční okénko, aby měl lepší výhled. „Tamhle je,“ upozornil Rappa. „Přeletěte nad ním několikrát a uvidíme...“

Stačilo pár vteřin a Nethova tvář byla rozbolavělá jako dlouho používaný jehelníček. Ledový víchř mu rozdíral kůži, než ji milosrdně znecitlivěl. Sevřel zuby a nespustil oči z ledovce. Ohromná ledová masa majestátně proplovající pod letadlem připomínala strašidelnou plachetnici se vztyčenými plachtami. Rapp

poněkud ubral plyn a zlehka pohnul řízením, takže silně nakloněné letadlo opsalo široký oblouk. Ignoroval stupňový ukazatel a odhadl úhel obrátky pouhým pohledem na blyštivou horu ledu přes Nethovo rameno. Třikrát ji obkroužil a čekal, až mu Neth dá znamení, aby letoun srovnal. Neth konečně vtáhl hlavu dovnitř a uchopil mikrofon. „Hadley! Ten ledovec je hladkej jak prdelka novorozeněte.“

„Něco tam dole je, poručíku,“ ozval se Hadley. „Mám právě na obrazovce parádní světelný...“

„Mám dojem, že jsem zahlédl tmavý objekt, kapitáne,“ skočil jim do hovoru Sloan. „Skoro až u hladiny na západní straně.“ Neth se obrátil k Rappovi: „Klesni na sedmdesát metrů.“ Trvalo pár minut, než povel splnil. Uplynuly další a letadlo stále kroužilo kolem ledovce rychlostí jen o třicet kilometrů za hodinu vyšší, než byla minimální hodnota pro udržení letadla ve vzduchu. „Ještě níž,“ přikázal Neth soustředěným hlasem. „O dalších třicet metrů.“

„Proč na tom zatraceným kopci rovnou nepřistaneme?“ navrhl Rapp téměř konverzačním tónem. Pokud vůbec byl napjatý, nedával to najevo. Tvářil se, jako by se mu chtělo spát. Jen drobné kapky potu nad obočím prozrazovaly jeho soustředění na riskantní leteckou akrobacii, kterou prováděl. Modravá úbočí ledovce se zdála být tak blízko, že snad stačilo jen natáhnout se přes Nethova ramena a dotknout se jich. A aby jeho nervy dostaly zabrat ještě víc, stěny ledovce se teď tyčily nad letadlem a jeho vrchol zmizel zcela z dohledu nad rámem oken pilotní kabiny. Jedno cuknutí, pomyslel si, jeden zrádný proud vzduchu a špička křídla zavadí o stěnu ledové hory a z letounu se v mžiku stane obrovská káča rotující k záhubě. Neth si teď čehosi všiml... čehosi nezřetelného, čehosi na neviditelném pomezí představivosti a skutečnosti. Jen zvolna to nabývalo hmatatelných dimenzí, formy, jakou tomu dal člověk. Rappovi se zdálo, že to trvalo celou věčnost, ale Neth konečně vtáhl hlavu do kabiny, zavřel boční okénko a zapnul mikrofon. „Sloane? Viděl jste to?“ Slova zněla toporně a zahuhlaně, jako kdyby Neth mluvil skrz polštář. Rapp se zprvu domníval, že je to tím, že má čelist a rty ztuhlé mrazem, ale když na něj vrhl letmý pohled, byl překvapen. Nethova tvář byla ztuhlá, avšak nikoli mrazem, nýbrž prázdným výrazem bezedného údivu.

„Viděl jsem to.“ Sloanův hlas se linul z interkomu jako mechanická ozvěna. „Ale nevěřil jsem, že je to možné.“

„Já taky ne,“ přisvědčil Neth, „ale je to tak – tam dole je loď, zatracená přízračná loď, zalitá v ledu.“ Obrátil se k Rappovi a vrtěl přitom hlavou, jako kdyby nevěřil vlastním slovům. „Nerozeznal jsem žádné podrobnosti. Jen nezřetelný obrys přídě, nebo zádi, těžko říct.“ Sejmul brýle a palcem pravé ruky naznačil pohyb vzhůru. Rapp si s povděkem oddychl, zvedl stroj do větší výšky, a tak se břicho letounu dostalo do bezpečné vzdálenosti od hladiny ledového Atlantiku. „Promiňte, poručíku.“ Ve sluchátkách zazněl Hadleyův hlas. Hrbil se nad přístrojem radaru a bedlivě studoval malý bílý bod téměř v samém středu obrazovky. „Nevím, jak je to důležitý údaj, ale ta věc v ledovci měří téměř čtyřicet metrů.“

„Patrně opuštěná rybářská loď.“ Neth si usilovně třel tváře a zakoušel silnou bolest, jak se mu do nich navracel krevní oběh. „Mám se spojit s velitelstvím distriktu v New Yorku a požádat o záchranný oddíl?“ zeptal se Rapp věcným tónem.

Neth zavrtěl hlavou. „Není třeba sem hnát záchrannou loď. Je evidentní, že tam nikdo nepřežil. Po přistání v Newfoundlandu vypracujeme podrobnou zprávu.“ Chvilí mlčeli. Pak se ozval Sloanův hlas.

„Kapitáne, přeletěte nad ledovcem. Vypustím na něj značkovací barvu, aby byl snáz rozpoznatelný.“

„Dobrý nápad, Sloane. Dám vám pokyn.“ Neth se opět obrátil k Rappovi. „Zaletěte ve výšce sto metrů nad nejvyšší bod ledovce.“ Boeing s motory pracujícími stále na nízký výkon se jako středohorní pták hledající své pravěké hnízdo vyšplhal nad masivní ledovou horu. Sloan už zase stál u dveří do nákladového prostoru s rukou vyčkávavě vztyčenou. Potom na Nethův povel vyhodil ven téměř čtyřlitrovou nádobu plnou červené barvy. Nádobu se zmenšovala, až z ní byla jen drobná tečka, a pak dopadla na hladkou stěnu cíle. Sloan sledoval zářivě rudý pruh šířící se zvolna po povrchu miliony tun vážící hory ledu. „Přímo na dělohu.“ Nethův hlas zněl teď téměř žoviálně. „Záchranná výprava nebude mít problém ji najít.“ Pak náhle zvažněl a utkvěl pohledem v místě, kde bylo vidět část

uvězněné lodi. „Chudáci. Jsem zvědavý, jestli se někdy dozvíme, co se jim stalo.“

I Rappovy oči teď hleděly vážněji. „Větší náhrobní kámen si sotva mohli přát.“

„Dlouho jim nevydrží. Čtrnáct dnů poté, co tahle hora ledu vpluje do Golfského proudu, nezbyde z ní ani tolik, co by vychladilo karton pív.“ V kabině se rozhostilo ticho, které monotónní hukot leteckých motorů jakoby ještě prohluboval. Muži na palubě mlčeli, každý se zabýval vlastními myšlenkami. Mohli jen mlčky pozorovat zlověstnou bílou homoli tyčící se z moře a dohadovat se o podstatě záhady, která se skrývala v jejím ledovém nitru. Po chvíli se Neth konečně pohodlně natáhl na sedadle do téměř vodorovné pozice a vrátil se mu opět jeho obvyklý neochvějný klid. „Mám jeden docela zajímavý nápad, podporučíku. Pokud nemáte v úmyslu zahučet i s touhle herkou do ledové vody, bylo by možná dobré dopravit nás domů, než palivové pumpy pojdou žízni.“ Zatvářil se hrozivě. „A prosím nerušit.“ Rapp šlehl po Nethovi zlostným pohledem, pak pokrčil rameny a stočil letadlo už podruhé na kurz k Newfoundlandu.

Když hlídkový letoun pobřežní policie zmizel na obzoru a chladný slaný vzduch vstřebal poslední dozvuky hukotu jeho motorů, ledová hora se opět tyčila nad hladinou v mrtvolné nehybnosti, která trvala od chvíle, kdy se téměř před rokem odlomila od ledovce na západním pobřeží Grónska a byla proudem zahnána na moře. Pak se téměř až u samé čáry ponoru hory začalo cosi lehce, téměř nezatelně pohybovat. Dva nerozeznatelné obrysy nabyly podoby dvou postav mužů, kteří teď stáli a hleděli za mizejícím letadlem. Ze vzdálenosti větší než dvacet kroků je prostým okem nebylo možné vidět – oba totiž měli na sobě bílé sněžné kombinézy, jež dokonale splývaly s bezbarvým pozadím. Stáli tam delší čas, trpělivě vyčkávali a naslouchali. Když se ujistili, že se hlídkové letadlo nevrátí, jeden z mužů poklekl a odhrnul ledovou tříšť, pod níž se objevila malá rádiová stanice. Muž vytáhl třímetrovou teleskopickou anténu, nastavil frekvenci a začal otáčet ladicím knoflíkem. Nemusel ladit dlouho ani příliš pozorně. Kdosi kdesi tuto frekvenci bedlivě hlídal, a odpověď tak přišla téměř okamžitě.

1

Korvetní kapitán Lee Koski sevřel v zubech troubel kukuřičné dýmky, v pěst sevřené ruce vrazil ještě o něco hlouběji do kapes kožešinou lemované větrovky a otrásl se pronikavým chladem. Ze svých jedenačtyřiceti let a dvou měsíců prožil půldruhého roku ve službě u pobřežní policie Spojených států. Byl malé postavy, hodně malé, a jeho těžké, mnohovrstevné oblečení vzbuzovalo dojem, že je stejně široký jako vysoký. Intenzita pohledu jeho modrých očí pod střapatými světlými vlasy byla trvalá bez ohledu na jeho momentální rozpoložení. Vyznačoval se sebejistým vystupováním perfekcionisty, rysem, který mu nemalou měrou pomohl ke jmenování velitelem Catawaby, nejnovějšího plavidla pobřežní policie. Pevně rozkročen stál na můstku, a když promluvil na obrovitého muže, stojícího po jeho boku, nestálo mu to ani za pohyb. „I s radarem se pěkně zapotí, než nás v tomhle počasí najdou.“ Tón jeho hlasu byl stejně rázný a pronikavý jako chlad atlantického vzduchu. „Viditelnost není větší než jednu míli.“

Poručík Amos Dover, první důstojník Catawaby, cvrnkl nedopalek cigarety vysoko do vzduchu a s téměř vědeckým zájmem sledoval, jak se malého kouřícího válečku chopil vítr a unášel ho nad velitelským můstkem daleko na rozvlněné moře. „Koneckonců je to jedno,“ procedil rty, které v ledovém větru dostávaly modrý nádech. „Vzhledem k tomu, jak to s námi cloumá, pilot toho vrtulníku by musel být totálně šílený nebo totálně opilý, anebo naráz, kdyby začal jen uvažovat o přistání.“ Ukázal k přistávací plošině na zádi Catawaby, mokré od mořské vody hnané větrem.

„Někteří lidé kašlou na to, jak zemrou,“ řekl Koski příkře. „Nikdo nemůže říct, že jsme je nevarovali.“ Nejen, že Dover vypadal jako veliký medvěd, ale zdálo se, že i jeho hlas bručivě pramení kdesi hluboko v žaludku. „Spojil jsem se s vrtulníkem vzápětí poté, co odstartoval ze St. John's, a informoval jsem je o tom, že moře je rozbouřené a že bych rozhodně jejich přilet nedoporučoval. Jediné, čeho jsem se dočkal místo odpovědi, bylo pilotovo zdvořilé poděkování.“

Začalo přšet a poryvy větru bičovaly loď dešťovými clonami rychlostí pětáctýřicet kilometrů v hodině, což přinutilo všechny členy

posádky konající službu na palubě sáhnout po pláštěnkách z voskovaného plátna. Naštěstí pro Catawabu i posádku se teplota držela pár stupňů nad nebezpečím námrazy, která by pokryla loď celistvým ledovým povlakem. Koski a Dover si právě navlékli pláštěnky, když to v tlampači na můstku kovově zachřestilo.

„Kapitáne, právě jsme vrtulník zachytili na radaru a navádíme ho k nám.“ Koski potvrdil příjem zprávy do ručního mikrofону. Pak se otočil k Doverovi. „Obávám se, že začíná jít do tuhého.“

„Pozastavujete se nad tím, k čemu tolik naléhání, abychom vzali na palubu cestující?“ zeptal se Dover.

„A vy ne?“

„Taky. Stejně jako nechápu, proč rozkaz zastavit a přijmout civilní vrtulník přišel přímo z centrály ve Washingtonu, a ne z našeho distriktního velitelství.“

„Od velitele je to trestuhodná nezodpovědnost, když nám neřekl, co vlastně ti lidé chtějí,“ zavrčel Koski. „Aspoň jedno je ale jisté: nečeká je výletní plavba na Tahiti.“ Náhle Koski zpozorněl a nastavil ucho směrem, odkud byl slyšet narůstající zvuk rotorové vrtule. Vrtulník byl v těžké mlze ještě půl minuty neviditelný. A pak jej oba muži spatřili v témž okamžiku. Přilétal od západu, letěl deštěm a mířil po přímé línii k lodi. Koski poznal okamžitě, že je to Ulysses Q55, jeho dvoumístná civilní verze, stroj, který může uletět i tři sta osmdesát kilometrů za hodinu. „Je to cvok, jestli se o to pokusí,“ poznamenal Dover suše. Koski poznámku přešel. Chopil se opět mikrofónu a vyštěkl do něj: „Spojte se s pilotem vrtulníku a řekněte mu, ať se nepokouší o přistání, dokud se probíjíme třímetrovými vlnami. Povězte mu, že odmítám nést odpovědnost za jakýkoli unáhlený krok z jeho strany.“

Pár vteřin čekal, očima se vpíjel do vrtulníku. „Tak co?“ Reproduktoř zařachtal odpověď: „Pilot říká, že si cení vaší pozornosti, kapitáne, a dovoluje si vás požádat o pár mužů, kteří by byli po ruce, aby zabezpečili jeho stroj okamžitě poté, co se dotkne paluby.“

„Povýšený fracek,“ prohlásil Dover. „Nic víc než povýšený fracek.“ Koski vystrčil bojovně bradu vpřed, jak se ještě divočeji zakousl do troubele dýmky. „Kdyby jen povýšený! Ono je totiž

docela dobře možné, že mi ten idiot zničí celou loď.“ Pak odevzdaně pokrčil rameny, uchopil megafon a zavelel do něj: „Thorpe! Mějte svoje lidi v pohotovosti, abyste mohli okamžitě po přistání vrtulník zabezpečit. Ale proboha, ať nevystřkují hlavu dřív, než dosedne – a pro jistotu mějte po ruce i havarijní četu.“

„Řeknu vám,“ pronesl Dover měkce, „že bych s těmi chlápky tam nahore ve vzduchu neměnil ani za všechny sexuální symboly Hollywoodu.“

Catawaba nemůže plout čelně proti větru, kalkuloval Koski možnosti, protože turbulence, které by její mohutná konstrukce vyvolala, by vmetly letoun vstříc neodvratné záhubě. Když však loď zvolí boční kurz, vlny ji rozhoupají tak silně, že to rovněž ohrozí hladké dosednutí vrtulníku na přistávací plošinu. Roky praxe a rozvaha, obohacené o dokonalou znalost plavebních vlastností Catawaby, vyústily nakonec do téměř rutinního řešení. „Nastavíme se po větru a přidí k otevřenému moři. Snižte rychlost a proveďte nutné změny kurzu.“ Dover přikývl a šel dát pokyny kormidelníkovi. Vrátil se za okamžik: „Přídí k otevřenému moři podle rozkazu a stabilní podle možností.“ Koski a Dover s obavami hleděli na ostře žlutý vrtulník, jak se prodírá mlhou, jak se noří do protivětru a přibližuje se v třicetistupňovém úhlu nad rozčeřenou stopou, kterou za sebou Catawaba zanechávala, k její zádi. I když vítr na stroj nemilosrdně útočil, pilotovi se jakýmsi způsobem dařilo držet jej ve vyrovnané pozici. Ve vzdálenosti asi sto metrů začal ztrácet rychlost, až se nakonec jako přerostlý ledňáček zastavil ve vzduchu nad zvedající se a zase klesající přistávací plošinou. Koskimu to připadalo jako celá věčnost, co se vrtulník držel ve stále stejné výšce, a pilot odhadoval, jak vysoko se na hřbetě každé vlny zvedne záď lodi. A pak náhle, v okamžiku, kdy přistávací plošina dosáhla nejvyššího bodu, pilot uzavřel klapky a Ulysses se měkce posadil na Catawabu zlomek vteřiny předtím, než záď lodi prudce poklesla do brázdy mezi vlnami. Stroj ještě ani neseděl plnou vahou na plošině, když pět mužů z posádky lodi vyběhlo na rozhoupanou palubu a v silném větru začali zajišťovat vrtulník, aby jej mohutnější poryv nesmetl z paluby do moře. Brzy utichl motor, dotočila se vrtule a

otevřely se postranní dveře. Dva muži s hlavami vtaženými mezi ramena v obraně proti dešti seskočili na plošinu.

„To je hajzl!“ pronesl Dover polohlasně a s obdivem. „Dokázal, že to vypadalo jednoduše.“

Koski se tvářil přísně. „V jejich vlastním zájmu jim doporučuju, ať jsou jejich pověřovací listiny v prvotřídním pořádku – a pověření ať pochází z nejvyššího velitelství ve Washingtonu.“ Dover se pousmál. „Třeba to jsou kongresmani na inspekční cestě.“

„To sotva,“ odsekl Koski stroze.

„Mám je zavést do vaší kabiny?“

Koski zavrtěl hlavou. „Ne. Přivítej je mým jménem a vezmi je do důstojnické jídelny.“ Pak se mazaně ušklíbl. „Jediné, co mě teď opravdu zajímá, je hrnek horké kávy.“ Dvě minuty nato už kapitán Koski seděl u stolu v důstojnické jídelně a zkřehlýma rukama lačně svíral kouřící šálek horké černé kávy. Už ho téměř zpoloviny vypil, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Dover a za ním se hrnul obtloustlý mužík s velkými brýlemi bez obrouček posazenými na plešatém temeni hlavy, kterou jen po stranách vroubily dlouhé neupravené bílé vlasy. I když na první pohled na Koskiho působil dojmem typického šíleného vědce, jeho tvář byla kulatá a dobromyslná a z hnědých očí probleskovaly živé ohníčky. Neznámý zpozoroval kapitána a s napřaženou rukou zamířil podél stolu k němu. „Vy jste jistě kapitán Koski. Jmenuju se Hunnewell, doktor Bili Hunnewell. Mrzí mě, že vám způsobujeme tyhle nepříjemnosti.“

Koski vstal a potřásl Hunnewellovi rukou. „Vítejte na palubě, doktore. Posad'te se. Dáte si kávu?“

„Kávu? Tu nesnáším,“ odpověděl Hunnewell s odporem. „Ale dal bych nevím co za doušek horkého kakaa.“

„Kakao máme taky,“ ujistil ho Koski. Zaklonil se na židli a zavolal: „Brady!“

Z kuchyně se vynořil stevard v bílém žaketu. Byl vytáhlý, hubený a kráčel houpavou chůzí, jakou dává světu jen Texas. „Ano, pane. Co to bude?“

„Šálek kakaa pro našeho hosta a ještě dvě kávy pro poručíka Dovera a pro...“ Koski se odmlčel a tázavě vyhlížel někoho za Doverem. „Zdá se, že nám schází pilot doktora Hunnewella.“

„Bude tu za okamžik.“ Dover měl utrápený výraz. Zdálo se, že se snaží vyslat Koskimu varovný signál. „Chtěl se ujistit, že vrtulník bude náležitě zabezpečen.“

Koski chvíli zkoumavě hleděl na Dovera, ale pak to přešel. „Takže zatím takhle, Brady. A přineste i konvici, ještě bych si dolil.“ Brady jenom přikývl a zmizel zase v kuchyni.

Hunnewell promluvil: „Řeknu vám, je to opravdu nádherný pocit mít kolem sebe zase čtyři pevné stěny. Sedět v tom vibrujícím stroji a v bublině z plastiku, která jediná vás dělí od živlů, z toho by člověk zešedivěl.“ Prohrábl rukou pár zbylých bílých pramenů vlasů kolem lebky a zakřenil se.

Koski postavil hrnek kávy na stůl, úsměv však neopětoval. „Asi si neuvědomujete, doktore Hunnewelle, jak blízko jste byl nejen ke ztrátě svých posledních vlasů, ale přímo sebe sama. Jen pomyslet na let v takovém počasí, to byl od vašeho pilota vrchol nezodpovědnosti.“

„Ujišťuji vás, pane, že byl nutný.“ Hunnewell mluvil mírným tónem, jaký by asi použil při vyučování žáčka. „Vy, vaše loď i vaše posádka jste pro nás nezbytní a čas je přitom kritický faktor. Nemůžeme si dovolit ztratit ani minutu.“ Z náprsní kapsy vyndal list papíru a posunul jej po stole ke Koskimu. „Než vám objasním důvod naší přítomnosti, musím vás požádat o okamžitou změnu kurzu na tyto souřadnice.“ Koski přijal papír, ale nezačetl se do něj. „Odpusťte, doktore Hunnewelle, ale nejsem oprávněn vyhovět vašemu požadavku. Jediný příkaz, který jsem dostal z velitelství, je vzít na palubu dva cestující. O vaší plné moci velet mé lodi v něm nebyla zmínka.“

„Nechápete situaci.“

Koski nad hrnkem kávy provrtával Hunnewella pohledem. „To je vyřízená záležitost, doktore. A teď mi řekněte, o co vám jde? Proč jste tady?“

„Uklidněte se, kapitáne. Nejsem žádný nepřátelský agent, který má za úkol poškodit vaši vzácnou loď. Mám diplom z oceánografie a momentálně pracuji pro NUMA, Národní podmořskou a námořní agenturu.“

„V pořádku,“ pronesl Koski klidným hlasem. „Na druhou otázku jste však neodpověděl.“

„Možná bych mohl vnést do věci světlo.“ Nový hlas, který zazněl, byl mírný, ale zároveň z něj vyzařovala jistota a autorita. Koski na židli znehybněl, pak se otočil k postavě, která se nedbale opírala o rám dveří. Byla to vysoká, dobře stavěná postava muže se snědou tvář, tvrdými, téměř krutými rysy a pronikavými zelenými očima – to všechno svědčilo o tom, že tomuto muži není radno vstupovat do cesty.

Na sobě měl modrou leteckou bundu a uniformu letectva, působil uvolněně, ale stále ve střehu, a ke Koskimu vyslal povýšený úšklebek. „Tak tady jste konečně,“ hlasitě si ulevil Hunnewell. „Kapitáne Koski, rád bych vám představil majora Dirka Pitta, ředitele odboru speciálních úkolů NUMA.“

„Dirk Pitt?“ Koskiho hlas zněl jako nepodařená ozvěna. Šlehl pohledem po Doverovi a významně zvedl obočí. Dover jen pokrčil rameny a zdálo se, že je nesvůj. „Nejste náhodou tentýž Pitt, který loni rozprášil v Řecku podmořský pašerácký gang?“

„Tam bylo dalších nejmíň deset lidí, kterým náleží hlavní díl zásluh na úspěchu té akce,“ odpověděl Pitt.

„Důstojník letectva angažující se v oceánografických programech,“ poznamenal Dover. „Nejste tak trochu mimo svůj obor, majore?“

Vrásky okolo Pittových očí se stáhly k úsměvu. „O nic víc než příslušník námořnictva, který letěl na Měsíc.“

„Bod pro vás,“ uznal Koski. Objevil se Brady a naservíroval jim kávu a kakao. Ještě jednou zmizel a hned byl zase zpět, položil na stůl táč s obloženými chleby a pak už zmizel ze scény nadobro. Koski se necítil ani trochu ve své kůži. Vědec z významné státní agentury, to není nic příjemného. Důstojník z jiného odboru těžké služby, proslulý nebezpečnými výstřelky – ještě horší. Ale kombinace těch dvou, jaká teď seděla proti němu u stolu a určovala, co má dělat a kam má plout – to byla učiněná katastrofa. „Jak jsem už říkal, kapitáne,“ navázal Hunnewell netrpělivě. „Musíme se co možná nejrychleji dostat na pozici, kterou jsem vám předal.“

„Ne,“ oponoval Koski tvrdě. „Lituji, jestli se vám zdá můj postoj tvrdohlavý, ale budete se mnou jistě souhlasit, že mám plné právo váš požadavek odmítnout. Jako kapitán této lodi podléhám výlučně rozkazům, které přicházejí buď z velitelství pobřežní policie distriktu New York, nebo z vrchního velitelství ve Washingtonu.“ Odmlčel se, aby si nalil další šálek kávy. „A rozkaz zněl vzít na palubu dva cestující, nic víc. Splnil jsem jej, a teď se budu držet svého původního hlídkového kurzu.“ Pittovy oči hodnotily Koskiho kamenný výraz tak, jako metalurg zkoumá hřídel z vysoce kvalitní oceli, nemá-li někde prasklinu. Poté se náhle obezřetně vydal ke dveřím do kuchyně a nahlédl dovnitř. Brady se tam zrovna chystal vysypat objemný pytel brambor do velkého hrnce s vřící vodou. Se stejnou pečlivostí pak Pitt nahlédl i do chodby před jídelnou. Viděl, že jeho hra zabírá: Koski s Doverem ho střídavě sledovali a vyměňovali si nechápavé pohledy. Konečně se zdálo, že je Pitt spokojen, že nikdo nevítaný nenaslouchá. Přešel ke stolu, posadil se a naklonil se těsně k oběma důstojníkům pobřežní policie. Hlas ztišil do šepotu. „Dobrá, pánové, řeknu vám, o co jde. Souřadnice, které vám předal doktor Hunnewell, určují přibližnou pozici vrcholně důležitého ledovce.“

Koskimu se trochu nahrnula krev do tváře, ale dokázal zachovat klid. „Možná vám moje otázka bude připadat hloupá, majore, ale jaký ledovec považujete za důležitý?“

Pauza, která následovala, byla efektní. „Takový, ve kterém je zalita loď. Ruský rybářský trawler, mám-li být přesný, naládovaný tou nejmodernější a nejúčinnější špionážní technikou, jakou sovětská věda vymyslela. To nemluvím o kódech a údajích o jejich výzvědné činnosti na celé západní polokouli.“ Koski nehnul brvou. Aniž spustil oči z Pitta, vyndal z kapsy pytlík s tabákem a začal si nevzrušeně cpát dýmku. „Před šesti měsíci,“ pokračoval Pitt, „se ruský trawler Novgorod plavil ve vzdálenosti pouhých pár mil od pobřeží Grónska a monitoroval dění na raketové základně amerických leteckých sil na ostrově Disko. Letecké snímky ukázaly, že Novgorod se ježí všemi typy antén pro elektronický příjem, co jsou v katalozích, a ještě nějakými navíc. Rusové neztratili nervy, trawler a jeho posádka, pětatřicet dokonale vycvičených mužů a taky žen, nikdy nevpluly do

grónských teritoriálních vod. Naši piloti pohled na loď dokonce vítali, protože jim za špatného počasí sloužila jako orientační bod. Ruská výzvědná plavidla bývají většinou po třiceti dnech mise odvolána, toto však zůstalo na místě plné tři měsíce. Naše Námořní výzvědná služba tápala, co se vlastně děje. A pak jednoho bouřlivého rána byl Novgorod pryč. Trvalo tři týdny, než jej nahradila jiná loď. Tahle prodleva prohloubila záhadu – Rusové doposud nikdy neporušili pravidlo, podle kterého loď opustí své stanoviště teprve ve chvíli, kdy je vystřídána jinou.“ Pitt se odmlčel a odklepl do popelníku cigaretu. „Novgorod se mohl vydat na zpáteční cestu domů pouze dvěma trasami. Jedna vede přes Baltské moře do Leningradu a druhá Barentsovým mořem do Murmansku. Britové a Norové nás ujistili, že neproplul ani jednou z nich. Zkrátka kdesi mezi Grónskem a evropským pobřežím Novgorod zmizel a s ním všichni, kdo byli na palubě.“

Koski odložil hrnek a zamyšleně hleděl na jeho skvrnité dno. „Připadá mi trochu divné, že pobřežní policie nedostala o tomto případu žádné hlášení. Jsem si jistý, že se ke mně nedoneslo nic o pohřešovaném ruském trauleru.“

„Ve Washingtonu byli neméně překvapení. Proč by Rusové chtěli ztrátu Novgorodu utajit? Nabízí se jediná logická odpověď, že totiž nechťejí, aby západní země narazily na jakoukoli stopu jejich nejmodernějšího špiónážního plavidla.“

Koski se sarkasticky pousmál. „Vy po mně chcete, abych uvěřil v existenci sovětské výzvědné lodi uvězněné v ledovci? Majore, ale no tak! Já přestal věřit pohádkám už v době, kdy jsem zjistil, že tam za tou duhou není žádná země Oz a že pod ní není zakopaný žádný divotvorný hrnek plný zlata.“

Pitt mu sarkastický úsměv vrátil. „Nicméně byl to právě jeden z vašich vlastních hlídkových letounů, který zaznamenal obrys lodi připomínající trauler v ledovci na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky.“

„Je pravda,“ odvětil Koski chladně, „že Catawaba je ze všech našich lodí nejbližší této pozici, ale nechápu, proč rozkaz prozkoumat nález nepřišel přímo z distriktního velitelství v New Yorku.“

„Stěžejní zásada každého špionážního příběhu: utajení,“ vysvětloval Pitt. „Poslední věc, kterou by si hoši ve Washingtonu přáli, je zveřejnění nálezu prostřednictvím rádiových vln. Naštěstí i pilot letadla, které ledovec našlo, počkal s vypracováním podrobné zprávy až po přistání. Naším úkolem je teď dostat se k trauleru dřív, než se o něm dozvědí Rusové. Doufám, kapitáne, že si uvědomujete, jak cenná je pro naši vládu každá tajná informace o sovětské špionážní flotile.“

„Připadalo by mi mnohem praktičtější dopravit na ledovec vědce, kteří rozumějí elektronice a principům špionáže.“ Mírnou změnu, jaká nastala v Koskiho tónu, by stěží bylo možné nazvat zklidněním, ale byla zřetelná. „Odpusťte, ale pilot a oceánograf, to mi nedává smysl.“

Pitt vrhl pronikavý pohled na Koskiho, pak na Dovera a potom opět na Koskiho. „Může se to tak zdát,“ odpověděl tichým hlasem, „ale má to svůj účel. Rusové nejsou ani zdaleka naivní, pokud jde o výzvědné operace. Nepochybně by pojali podezření, kdyby vojenský letoun začal kroužit nad otevřeným mořem, kam se loď dostane jen zřídka, pokud vůbec. Naopak o letounech NUMA je všeobecně známé, že se účastní vědeckých projektů v odlehlých vodách.“

„Jaká je vaše kvalifikace?“

„Mám zkušenosti s pilotováním vrtulníku v arktických povětrnostních podmínkách,“ odpověděl Pitt. „Doktor Hunnewell je zase bezesporu jednou ze světových autorit na ledovcové útvary.“

„Chápu,“ pronesl Koski zvolna. „Doktor Hunnewell prozkoumá ledovec předtím, než se na něj vrhnou hoši z výzvědných služeb.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hunnewell. „Pokud ta loď v ledu je skutečně Novgorod, bude na mně stanovit nejvhodnější způsob, jak se k ní dostat. Nepochybuji o tom, kapitáne, že víte, jak problematické je zacházení s ledovci. Je to, jako když řežete diamant – stačí drobná chyba, a vzácný kus je znehodnocený. Příliš velká nálož termitu uložená na nesprávné místo, a led pukne a rozpadne se. Stejně tak náhlé a prudké tání může způsobit posun jeho těžiště a obrátit ledovec hlavou dolů. Chápete tedy jistě, že je nezbytně nutné provést důkladný průzkum ledovce, abychom měli šanci dostat se k Novgorodu s minimálním rizikem.“

Koski se uvolnil a viditelně z něho spadlo napětí. Zrakem utkvěl na okamžik v Pittových očích a pak se pousmál. „Poručíku Doveře!“

„Ano, pane?“

„Vyplňte pokyny těchto pánů a nasměrujte loď plným výkonem na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky. Zároveň uvědomte distriktní velitelství v New Yorku o našem záměru opustit určenou pozici.“ Očekával změnu výrazu Pittovy tváře, avšak žádná nenastala. „Neurazte se, kapitáne,“ řekl Pitt klidným tónem. „Navrhuji vynechat depeši vašemu distriktnímu velitelství.“

„To není nějaká moje podezíravost, majore,“ vysvětloval Koski omluvně. „Jde jen o to, že nejsem oprávněn vydat se napříč severním Atlantikem, aniž bych uvědomil pobřežní policii, kde se právě nachází její loď.“

„Dobrá, přesto bych ocenil, kdybyste se nezmiňoval o cíli naší cesty.“ Pitt dokouřil cigaretu. „A dejte, prosím, zprávu i centrále NUMA ve Washingtonu, že jsme s doktorem Hunnewellem v pořádku dorazili na palubu Catawaby a že budeme pokračovat v letu do Reykjavíku, jakmile se zlepší počasí.“

Koski zvedl udiveně obočí: „Do Reykjavíku na Islandu?“

„Ano, náš konečný cíl,“ přisvědčil Pitt.

Koski se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel a pokrčil rameny: „Raději vám ukážeme vaše kabiny, pánové.“ Obrátil se k Doverovi. „Doktora Hunnewella můžeme dát k našemu lodnímu strojníkovi. A major Pitt může bydlet s vámi, poručíku.“

Pitt se pousmál na Dovera a pak se obrátil zpět na Koskiho. „Chcete mě mít pod dohledem?“

„To jste řekl vy, ne já,“ odpověděl Koski a byl překvapen bolestným výrazem, který přelétl po Pittově tváři.

Čtyři hodiny nato už Pitt usínal na lůžku vklíněném do ocelového kotce, o kterém Dover mluvil jako o své kabině. Byl unavený téměř až k bodu fyzické bolesti, avšak hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek, jež mu nedovolily uložit se do rajske náruče hlubokého spánku. Před týdnem touto dobou seděl se skvostně sexy rusovláskou na terase kalifornského hotelu Newporter Inn a shlížel na barvitou vodní scénérii newportské pláže. S něhou si vzpomněl na to, jak

jednou rukou hladil dívku a v druhé držel sklenici whisky s ledem a spokojeně sledoval jachty jako přízraky klouzající přístavem skoupaným měsíčním světlem. Teď trpěl sám na skládacím lůžku, tvrdém jak pryčna, na rozhoupaném kutru pobřežní policie kdesi v mrazivých vodách severního Atlantiku. Musím být čestným členem klubu masochistů, napadlo ho, jestliže se dobrovolně přihlásím ke každému bláznivému podniku, který si vymyslí admirál Sandecker. Admirálu Jamesi Sandeckerovi, řediteli Národní podmořské a námořní agentury, by se asi výraz bláznivý podnik nelíbil – zatraceně nepříjemná záležitost by jeho stylu odpovídala lépe. „Je mi moc líto, že vás vytahují ze slunné Kalifornie, ale tahle zatraceně nepříjemná záležitost nám přistála v klíně.“ Sandecker, drobný mužik s ohnivě rudými vlasy a supím výrazem, zamával dvacetimetrovým doutníkem ve vzduchu jako taktovkou: „Měli bychom se zapojit do vědeckého podmořského výzkumu. Proč my, ptáte se? Proč ne námořnictvo? Člověk by řekl, že pobřežní policie by měla být schopná poradit si s vlastními problémy.“ Nespokojeně zavrtěl hlavou a potáhl z doutníku. „Nicméně, uvrtnali do toho nás.“

Pitt dočetl složku a položil žluté desky s nápisem DŮVĚRNÉ na admirálův stůl. „Netušil jsem, že je možné, aby loď zamrzla v ledovci.“

„Je to vrcholně nepravděpodobné, avšak doktor Hunnewell mě ujišťuje, že stát se to může.“

„Může být problém ten ledovec najít. Uplynuly už čtyři dny od doby, co jej zaměřila pobřežní policie. Tahle přerostlá kostka ledu už může být za tu dobu na půli cesty k Azorským ostrovům.“

„Doktor Hunnewell zmapoval rychlost proudění vody v oblasti třiceti čtverečních mil. Pokud bude dobrá viditelnost, neměly by nastat potíže s lokalizací ledovce, zvlášť když jej pobřežní policie označila červenou barvou.“

„Lokalizovat je jedna věc,“ namítl zamyšleně Pitt, „přistát na něm s vrtulníkem druhá. Nebylo by snadnější a méně nebezpečné dostat se k němu...“

„Ne!“ skočil mu do řeči Sandecker. „Žádné lodě. Pokud ta věc v ledovci je tak významná, jak si myslím, že je, nechci vidět ve

vzdálenosti pětasedmdesát kilometrů od ní nikoho kromě vás a doktora Hunnewella.“

„Možná vás to překvapí, admirále, ale já ještě nikdy nepřistával s vrtulníkem na kusu ledu.“

„Pravděpodobně ještě nikdo. Proto jsem se obrátil na vás jako na ředitele odboru speciálních úkolů.“ Sandecker se škodolibě usmál. „Máte až neuvěřitelně vysoké skóre úspěšných misí.“

„Předpokládám,“ řekl Pitt nevinně, „že i tentokrát je to na bázi dobrovolnosti?“

„Nedovolil bych si to jinak.“

Pitt odevzdaně pokrčil rameny: „Nechápu, proč vám pokaždé tak snadno podlehnu, admirále. Někdy si říkám, že si mě tu chováte jako spolehlivého pokusného králíka.“

Na Sandeckerově tváři se usídlil široký úsměv. „To jste řekl vy.“

Západka cvakla a dveře do kabiny se otevřely. Pitt líně zamžoural jedním okem a spatřil, jak dovnitř vstupuje doktor Hunnewell. Obloustlý vědec provedl akrobatický manévř mezi Pittovým lůžkem a Doverovým šatníkem a konečně se protáhl k malému křeslíku před psacím stolek. Zazněl slyšitelný dvojhlas jeho výdechu a skřípavého protestu křesla, ve kterém se plnou vahou uvelebil. „Jak se probůh takový obr jako Dover vměstná do něčeho takhle mrňavého?“ zazněla nevěřičná řečnická otázka. „Jdete pozdě,“ zívł Pitt. „Očekával jsem vás už před pár hodinami.“

„Nemohl jsem se plížit kolem rohů nebo se sem spustit ventilací, jako když jdu na sraz špionů. Musel jsem počkat na nějakou záminku, abych si s vámi mohl promluvit.“

„Na záminku?“

„Ano. Kapitán Koski se dává poroučet. Bude se podávat večere.“

„K čemu taková konspirace?“ Pittův údiv vypadal naprosto bezelstně. „Nemáme co skrývat.“

„Nemáme co skrývat! Nemáme co skrývat! Lžete jim jako panna čekající své první přijímání a pak klidně řeknete, že nemáme co skrývat?“ Hunnewell nevěřičně vrtěl hlavou. „Postavili by nás oba před popravčí četu, kdyby se pobřežní policie dozvěděla, jak jsme je oblaflí, abychom mohli použít jedno z jejích nejlepších plavidel.“

„Vrtulníky mají tu nepříjemnou vlastnost, že nedokážou létat, mají-li v palivových nádržích jen vzduch,“ řekl Pitt sarkasticky. „Potřebujeme základnu a také místo, kde bychom mohli tankovat. Catawaba je jediná loď v oblasti, která nám tohle může poskytnout. A kromě toho, byl jste to vy, kdo zfalšoval zprávu velení pobřežní policie – v tom jedete jenom vy sám.“

„A ta neuvěřitelná povídačka o pohřešované ruské lodi? Nehodláte snad popírat, že ta je od začátku do konce vaše?“

Pitt si založil ruce za hlavu a zahleděl se do stropu. „Zdalo se mi, že jsou z ní všichni nadšeni.“

„Ta jde jen na vaše triko. Byla to největší všivárna, jaké jsem byl kdy svědkem.“

„Rozumím vám. Jsou chvíle, kdy sám sebe nenávidím.“

„Přemýšlel jste o tom, co se stane, až kapitán Koski prokoukne náš ďábelský plán?“

Pitt vstal a protáhl se. „Uděláme to, co by udělali dva běžní plnokrevní američtí zločinci.“

„A to je co?“ naléhal pochybovačně Hunnewell.

Pitt se usmál. „Začneme se tím zabývat, až k tomu dojde.“

2

Ze všech světových oceánů je Atlantik jediný naprosto nevyzpytatelný. Tichý oceán, Indický, a dokonce i Severní ledový, každý z nich má sice své zvláštnosti, avšak jedno mají společné: jen zřídka opomenou dát včas najevo rozmary, které chystají. Atlantik, zvláště na sever od patnácté rovnoběžky, je jiný. Jeho skelně klidná hladina se během pár hodin dokáže proměnit ve zpěněný kotel, v němž zuří uragán o síle dvanáct. Jindy je zase šibalství Atlantického oceánu přesně opačné povahy. Silný vítr a vzedmutá hladina mohou v noci dávat všechny indicie nadcházející bouře, avšak přijde rozbřesk a je tu jen azurové zrcadlo pod jasnou oblohou. Právě taková scénérie uvítala posádku Catawaby: slunce nového dne je spatřilo brázdit klidnou hladinu. Pitt se probouzel pomalu, oči se jen pozvolna zaostřovaly na obří spodky vyplněné k prasknutí Doverovým pozadím. Jeho držitel se skláněl nad malým umývadlem a čistil si zuby. „Vypadáte rozkošně,“ řekl Pitt.

Dover se otočil, zubní kartáček zapíchnutý kdesi v levých dolních stoličkách. „E?“

„Povídám, dobré ráno!“

Dover jen pokývl v odpověď, probublal cosi nesrozumitelného zubní pastou a otočil se opět k umývadlu.

Pitt se posadil a naslouchal. Slyšel hučení motorů a jediný další mechanický zvuk na doslech pocházel od teplého vzduchu hnaného ventilací. Pohyb lodi byl tak hladký, že byl sotva citelný.

„Nerad bych vypadal jako krutý hostitel, majore,“ řekl Dover s úsměvem, „ale doporučil bych vám vylézt z pelechu. Během půldruhé hodiny bychom měli vplout do oblasti, která vás zajímá.“

Pitt ze sebe shodil příkrývku a postavil se na nohy. „Hezky popořadě. Jak je na tom toto pohostinské zařízení, co se týče snídaně?“

„Dvě hvězdičky podle Michelinova průvodce,“ odpověděl Dover zvesela. „Zvu vás.“

Pitt se zběžně opláchl, rozhodl se, že se nebude holit, a rychle vklouzl do své letecké uniformy. Pak následoval Dovera chodbami do jídelny a nepřestával se divit, jak člověk Doverovy tělesné stavby dokáže procházet lodí a nepraštit se nejméně desetkrát denně hlavou o nízké dveřní rámy. Právě dojedli snídani, kterou Pitt ocenil na pět dolarů v kterémkoli lepším hotelu, když vstoupil námořník se vzkazem od kapitána Koskiho, jenž je zval na můstek. Dover námořníka následoval a Pitt škobrtal několik kroků za nimi se šálkem kávy v ruce. Když vstoupili, kapitán a Hunnewell se zrovna skláněli nad stolem s mapami. Koski při jejich příchodu vzhlédl. Jeho vystrčená čelist už tolik nepřipomínala příď ledoborce a pronikavé modré oči měly téměř smířlivý výraz. „Dobré jitro, majore. Jak se vám u nás líbí?“

„Ubytovací podmínky jsou poněkud stísněné, ale strava je skvělá.“

Na kapitánově tváři se rozhostil tvrdý, ale upřímný úsměv. „Co říkáte naší zázračné elektronické říši?“

Pitt přehlédl místnost v třistašedesátistupňovém úhlu. Vypadalo to tady jako v nějaké filmové vesmírné science fiction. Čtyři ocelové stěny byly od stropu k podlaze zastavěny počítači, obrazovkami a

ovládacími pulty. Zařízení doplňovaly nekonečné řady označených knoflíků a páček oživených tolika barevnými světelnými kontrolkami, že by mohly zaplnit centrální halu lasvegaského kasina. „Velice působivé,“ poznamenal Pitt a usrkl kávu. „Vzdušný a povrchový radar, poslední verze navigačního zařízení typu Loran o střední, vysoké a velmi vysoké frekvenci, a to se nezmiňuji o počítačové kartografické navigaci.“ Pitt mluvil nonšalantním tónem šéfa propagačního oddělení loděnice, která Catawabu postavila. „Catawaba je už z výroby vybavena systémem oceánografického, komunikačního, navigačního, meteorologického a kartografického zařízení rozsáhlejšího než každé jiné plavidlo její velikosti na světě. Vaše loď, kapitáne, je zkonstruována jako meteorologická stanice pro pobyt na otevřeném moři za jakýchkoli atmosférických podmínek, pro pátrací a záchranné akce a může se podílet i na oceánografickém výzkumu. Mohu ještě doplnit, že v posádce má sedmnáct důstojníků a sto šedesát registrovaných členů mužstva, že stála něco mezi dvanácti a třinácti miliony dolarů a že byla postavena v loděnici Northgate ve Wilmingtonu, stát Delaware.“

Koski, Dover a všichni ostatní muži na můstku vyjma Hunnewella, který se nepřestal zabývat mapami, ztuhli. Kdyby se z Pitta vyklubal první Marťan, co navštívil Zemi, nevzbudil by větší zděšení. „Vaše překvapení není na místě, pánové,“ prohlásil Pitt a cítil, jak jej naplňuje teplo sebeuspokojení. „Nemám ve zvyku odbývat domácí úkoly.“

„Rozumím,“ utrousil Koski pochmurně a bylo znát, že vůbec nerozumí. „Možná byste nám mohl prozradit, proč jste se věnoval studiu této věci tak zevrubně.“

Pitt pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, ze zvyku.“

„Poněkud nepříjemný zvyk, řekl bych.“ Koski hleděl na Pitta a zjevně se necítil ve své kůži. „Zajímalo by mě, jestli jste skutečně ten, za koho se vydáváte.“

„Doktoru Hunnewellovi a mně můžete plně důvěřovat,“ ujistil ho Pitt.

„Větší jistotu o tom získáme přesně za dvě minuty, majore.“ Koskiho slova náhle zněla cynicky. „Já také neodbývám domácí úkoly.“

„Nedůvěřujete mi,“ řekl Pitt suše. „Škoda. Vaše znepokojení postrádá příčinu. Doktor Hunnewell ani já nemáme sebemenší úmysl, a když na to přijde, ani prostředky ohrozit vaši loď či posádku.“

„Nedal jste mi možnost k důvěře.“ Koskiho pohled byl prázdný, hlas ledově chladný. „Nepředložil jste písemné pověření, ani rádiem jsem nedostal žádné potvrzení vašeho zmocnění, nic... Nic než strohou zprávou z velitelství pobřežní policie o vašem přiletu. Mohl ji vyslat kdokoli, kdo zná náš volací signál.“

„Nic nelze vyloučit,“ řekl Pitt a musel přitom obdivovat Koskiho vnímavost. Kapitán uhodil hřebík přesně na hlavičku. „Pokud hrajete nějakou nečistou hru, majore, nehodlám v ní...“ Koski větu nedokončil, protože vstoupil námořník a předal mu jakousi zprávu. Koski ji delší chvíli studoval a v tváři se mu usídlil zvláštní hloubavý výraz. Zmizel s tím, jak přesunul list papíru k Pittovi. „Zdá se, že jste nevyčerpatelem zdrojem překvapení.“

Pokud Pitt nedal najevo, že je nesvůj, určitě se tak cítil. O tom, že k odhalení dříve či později dojde, nebylo sporu, měl tedy čas se na tu chvíli připravit. Bohužel si nepřipravil žádnou jistící verzi. Pitt se bleskově rozhodl, že jediné, co může dělat, je převzít zprávu z kapitánovy ruky a tvářit se nevzrušeně. Ve zprávě stálo: „Pokud jde o váš dotaz na dr. Williama Hunnewella a majora Dirka Pitta, reference na dr. Hunnewella jsou té nejvyšší kvality. Je ředitelem kalifornského Institutu oceánografie. Major Pitt je skutečně ředitelem odboru speciálních úkolů NUMA. Je rovněž synem senátora George Pitta. Oba muži provádějí oceánografický výzkum, který je v prvořadém zájmu vlády, a mělo by se jim dostat veškeré pomoci a pochopení, opakuji – veškeré pomoci a pochopení. Zároveň prosím informujte majora Pitta, že admirál Sandecker jej žádá, aby si dával pozor na frigidní ženy.“ Podepsán byl velitel pobřežní policie.

„To by jako obhajoba mohlo stačit, že?“ pronesl Pitt a vychutnával zvuk každé slabiky. Ten starý lišák Sandecker využil svého vlivu a vtáhl do hry velitele pobřežní policie. Pitt zhluboka vydechl a vrátil zprávu Koskimu.

„Musí to být fajn, mít vysoko postavené přátele,“ řekl Koski a v hlase byl cítit osten zlosti.

„Někdy to pomůže.“

„Nezbývá mi než být spokojen,“ řekl Koski těžce. „Pokud se nedotýkám něčeho citlivého, předpokládám, že ta závěrečná poznámka je nějaký kód.“

„To není žádné tajemství,“ objasnil ochotně Pitt. „To je jen decentní způsob, jímž admirál Sandecker mně a doktoru Hunnewellovi připomíná, že po průzkumu ledovce máme pokračovat na Island.“

Koski tam chvíli jen tak stál a mlčel. Pomalu a nevěřicně zavrtěl hlavou a ještě jí vrtěl, když Hunnewell bouchl pěstí do stolu s mapami. „Tak tady to máme, pánové. Přesné místo výskytu našeho lodního přízraku – plus mínus pár čtverečních mil.“

Hunnewell byl úžasný. Pokud si i on byl vědom napětí, které tu před okamžikem panovalo, nedával to žádným způsobem najevo. Sroloval mapu a zastrčil ji do kapsy své bundy. „Majore Pitte, soudím, že bychom měli vyrazit co možná nejdříve.“

„Jak myslíte, doktore,“ souhlasil Pitt. „Stačí jen zahřát motor vrtulníku a za deset minut můžeme být připraveni odstartovat.“

„Ano,“ přisvědčil Hunnewell. „Právě se nacházíme v oblasti, kde byl ledovec spatřen hlídkovým letounem. Podle mých propočtů dosáhne za současné rychlosti proudění okraje Golfského proudu někdy zítra. Pokud je odhad hmotnosti ledovce, jak jej provedla hlídka, správný, už teď taje rychlostí tisíc tun za minutu. Jakmile dosáhne teplých vod Golfského proudu, nevydrží ani deset dnů. Jediná otázka, na niž nedokážeme odpovědět, zní, kdy odtaje natolik, že uvolní svůj obsah. Teoreticky už může být pryč, doufejme však, že je stále ještě uvnitř a že tam dalších pár dnů vydrží.“

„Jak daleko podle vás budeme muset letět?“ zeptal se Pitt.

„Odhaduji, že k místu, kde by se ledovec mohl nacházet, to je tak asi devadesát mil,“ odpověděl Hunnewell. Koski pohlédl na Pitta. „Jen co odstartujete, snížím rychlost na třetinu a budu držet kurz jedna-nula-šest stupňů. Jak dlouho vám potrvá, než se k nám zase připojíte?“

„Řekl bych, že tři a půl hodiny by mělo stačit,“ odvětil Pitt.

Koski se zamyslel: „Takže čtyři hodiny... Za čtyři hodiny se pro vás na tu kostku ledu vydám.“

„Díky, kapitáne,“ řekl Pitt. „Věřte mi, že jsem vám vděčný za vaši péči.“

Koski mu věřil. „Víte jistě, že nelze připlout s Catawabou na bližší vzdálenost k dané oblasti? Když se vám na ledovci něco stane nebo když spadnete do moře, pochybuji, že se k vám dostanu včas. Doba, jakou může ve čtyřstupňové vodě přežít plně oblečený člověk, se odhaduje na pouhých pětadvacet minut.“

„Budeme to muset risknout.“ Pitt dopil poslední doušek kávy a teď hleděl do prázdného šálku. „Rusové už mohou mít nějaké podezření, pokud některé z jejich plavidel zaznamenalo v neděli letadlo pobřežní policie, které se silně vychýlilo z běžného hlídkového kurzu. Proto na konečnou fázi akce používáme vrtulník. Můžeme letět dostatečně nízko, abychom se vyhnuli zachycení radarem a zároveň aby bylo obtížné nás zpozorovat. Čas taky hraje roli. Vrtulník je schopen proniknout k Novgorodu a zase zpět za desetinu času, jaký by to zabralo Catawabě.“

„Dobrá,“ povzdychl Koski, „je to ostatně vaše představení. Jenom dbejte, abyste byli zpátky na naší přistávací plošině do...“ zaváhal a odečítal čas z hodinek „... nejpozději do deseti třiceti.“ Pak se pousmál. „Když budete hodný a vrátíte se včas, mám pro vás schovanou skoro plnou láhev Johnnieho Walkera.“

Pitt se rozesmál. „No, tak tomu se říká hmotná zainteresovanost.“

„Nelíbí se mi to.“ Hunnewell překřikoval rachocení výfuku vrtulníku. „Už bychom měli něco vidět.“

Pitt pohlédl na hodinky. „S časem jsme na tom dobře. Ještě nám zbývají dobré dvě hodiny.“

„Nemohl byste letět ve větší výšce? Kdybychom zdvojnásobili naše zorné pole, zdvojíme i šance na zpozorování ledovce.“ Pitt zavrtěl hlavou. „Bohužel. Zdvojnásobili bychom tak i šance na naše vlastní zpozorování. V šedesáti metrech jsme bezpečnější.“

„Musíme ho najít ještě dnes,“ řekl Hunnewell s ustaraným výrazem na své cherubínské tváři. „Zítra už by mohlo být pozdě na druhý pokus.“ Zkoumal chvíli mapu položenou v klíně, pak přiložil k očím dalekohled a zaměřil ho k severu na několik ledových ker plovoucích ve skupině.

„Zpozoroval jste nějaké ledovce, které by se blížily popisu toho, jaký hledáme?“ zeptal se Pitt.

„Asi před hodinou jsme přeletěli nad jedním, který by odpovídal velikostí i tvarem, ale na jeho úbočích nebyla žádná červená značka.“ Hunnewell stočil dalekohled jiným směrem a zkoumal širou, nepokojnou hladinu oceánu posetou stovkami masivních ker, některé z nich polámané a rozeklané, jiné vyhlazené a zakulacené, všechny jako geometrické modely z bílé hmoty náhodně poházené na modrém moři. „Moje ego utrpělo značnou újmu,“ prohlásil Hunnewell pohřebním tónem. „Nikdy od dob hodin trigonometrie ve škole nebyly moje odhady tak vedle jako teď.“

„Možná změna směru větru zahнала ledovec nepředvídaným směrem.“

„To sotva,“ zavrčel Hunnewell. „Podmořská masa ledovce je sedmkrát větší než ta, která je vidět na hladině. Nic kromě mořského proudu nemá ani ten nejmenší vliv na jeho pohyb. Může se bez potíží pohybovat s proudem i proti větru o síle čtyřicet kilometrů v hodině.“

„Nezvládnutelná síla a nezměrná masa v jedné hromadě ledu.“

„Ano, a ještě něco navíc – prakticky nezničitelná.“ Hunnewell během řeči nepřestal pozorovat dalekohledem hladinu oceánu. „Samozřejmě, brzy poté, co se dostanou na jih do teplejších vod, rozpadají se a tají. Ale za své cesty ke Golfskému proudu se nepokoří ani před bouří, ani před člověkem. Glaciální ledovce byly ostřelovány torpédy, osmipalcovými námořními děly, masivními náložemi termitových bomb a tunami uhelného prachu, aby lépe pohlcovaly sluneční paprsky a urychlily proces tání. Výsledek byl srovnatelný se škodami, jaké utrpí stádo slonů při útoku kmene chudokrevných Pygmejů vyzbrojených praky.“

Pitt prudce naklonil stroj, vybíraje oblouk kolem příkrých stěn vysokého věžovitého ledovce, a doktor Hunnewell se popadl za žaludek.

Znovu se dal do zkoumání mapy. Pokryli už dvě stě čtverečních mil a pořád nic. „Zkusme teď letět patnáct minut na sever. Pak se vrátíme východně až k okraji té ledovcové formace. Pak deset minut jižně, než to obrátíme zase na západ,“ navrhl.

„Obracím na sever,“ potvrdil Pitt. Zlehka se dotkl řízení a vrtulník bočním letem dosáhl kurzu, kdy kompas ukazoval nula stupňů. Uplynulo deset minut a pak ještě dalších deset a v prohlubujících se linkách kolem Hunnewellových očí se zračila únava. „Jak jsme na tom s palivem?“

„To je poslední, o co bychom si měli dělat starost,“ odvětil Pitt. „Suroviny, kterých se momentálně nedostává, jsou čas a optimismus.“

„To mohu potvrdit,“ přisvědčil Hunnewell vyčerpaně. „To druhé mi došlo před patnácti minutami.“

Pitt sevřel Hunnewellovu paži. „Hlavu vzhůru, doktore,“ řekl povzbudivým tónem. „Náš plachý ledovec může být za příštím rohem.“

„Pokud bude, popře veškeré učebnicové poučky o vlastním pohybu.“

„Ta červená barva, myslíte, že ji včerejší bouře mohla smýt?“

„Naštěstí nikoli. Barvivo obsahuje chlorid vápenatý, sloučeninu, která pronikne do značné hloubky. Trvá týdny, někdy i měsíce, než taková skrvna odtaje.“

„Takže to nám nechalo už jen jedinou možnost.“

„Vím, co máte na mysli,“ řekl Hunnewell nešťastně. „A můžete na to zase klidně zapomenout. Třicet let spolupracuji tím či oním způsobem s pobřežní policií a ještě se mi nestalo, že by chybně stanovila pozici ledovce.“

„Takže jak? Milion tun těžká ledová hora se prostě vypařila do...“ Pitt nedokončil větu zčásti proto, že vrtulník začal mírně uhýbat z kurzu, a částečně proto, že cosi spatřil. Hunnewell náhle ztuhl na sedadle, naklonil se vpřed a dalekohled přirazil k očím. „Mám ho!“ vykřikl.

Pitt nečekal na pokyn. Klesl s vrtulníkem níž a zamířil směrem, jakým ukazoval Hunnewellův dalekohled. Hunnewell ho předal Pittovi. „Raději se sám podívejte a ujistěte mě, že tyhle staré oči nevidí přeludy.“ Pitt prováděl kejklířské kousky s dalekohledem a řízením vrtulníku, když se snažil, aby vibracemi stroje neztratil ledovec ze zorného pole.

„Je vidět červené znamení?“ ptal se Hunnewell nedočkavě.

„Jako jahodová poleva na kopečku vanilkové zmrzliny.“

„Stejně to nechápu.“ Hunnewell vrtěl hlavou. „Ten ledovec tu nemá být. Podle všech známých zákonitostí vodního proudění by teď měl plout nějakých devadesát mil jihovýchodně odtud.“

Avšak ledovec tu byl, spočíval na ostré linii obzoru, masivní homole ledu velkolepě vysoustružená přírodou a groteskně poznamenaná chemikálií. Než Pitt odložil dalekohled, ledové krystaly zachytily slunce a poslaly oslnivý odraz zesílený optickými čočkami do jeho očí. Dočasně oslepený musel nabrat se strojem výšku a uhnout pár stupňů z kurzu, aby byl na ledovec bezpečnější pohled. Trvalo téměř plnou minutu, než světelné výbuchy na jeho sítnici ustaly. Pak si Pitt náhle povšiml temného, téměř nezřetelného stínu ve vodě. Sotva stačil temný obrys ohodnotit a vrtulník už opisoval ostrý oblouk nad modrými vlnami sto metrů pod nimi. Od ledovce je dělilo ještě dobrých sto metrů, ale vrtulník se rozletěl v oblouku na východ, ke Catawabé. „Co to do vás vjelo?“ nechápal Hunnewell.

Pitt otázku ignoroval. „Obávám se, že máme nevítané hosty.“

„Nesmysl! Široko daleko není v dohledu ani loď, ani letadlo.“

„Tihle hosté přicházejí suterénem.“

Hunnewell zvedl tázavě obočí. Pak se pomalu opřel v sedadle. „Ponorka?“

„Ano, ponorka.“

„Je docela dobře možné, že je to jedna z našich.“

„Bohužel, doktore, to jen přání je otcem vaší myšlenky.“

„V tom případě nám to Rusové natřeli.“ Hunnewellovy koutky se trpce stáhly. „Ach můj bože, přišli jsme pozdě.“

„Ještě ne.“ Pitt dalším širokým obloukem opět obrátil let stroje. Ted' mířili zpátky k ledovci. „Můžeme na ledovci stanout za čtyři minuty. Ponorce bude trvat minimálně půl hodiny, než k němu dopluje. S trochou štěstí můžeme najít to, pro co jsme přišli, a zmizet dřív, než se její posádka vylodí.“

„To by bylo řešení.“ Hunnewell nezněl příliš přesvědčeně. „Jenže až nás Rusové uvidí pobíhat po ledovci, určitě se nevyloží neozbrojeni, co myslíte?“

„Překvapili by mě, kdyby to udělali. Naopak, kapitán téhle ruské ponorky má na povel takový arzenál, že nás může rozstřílet na kusy, kdykoli si usmyslí. A přece bych se vsadil, že to nebude riskovat.“

„Co může ztratit?“

„Nic. Naopak ale získá pověst toho, kdo vyvolal solidní mezinárodní incident. Každý velitel, co stojí aspoň za zlámaný rubl, si musí být jistý tím, že jsme ve stálém rádiovém spojení s naší mateřskou základnou, kterou okamžitě uvědomíme o pozici ponorky, a při prvním výstřelu budeme křičet, jako když nás na nože bere. Tahle strana Atlantiku je naše doména a on to ví. Je příliš daleko od Moskvy, aby si mohl hrát na neohroženého frajera.“

„No dobře, dobře,“ přikyvoval Hunnewell. „Tak leťte a vysaďte nás na ledovci. Řekl bych, že je snad i lepší být postřelený než sedět další minutu v tomhle mixéru zubů a vnitřností.“ Pitt už nepromluvil. Provedl přibližovací manévr a bez problémů posadil vrtulník na nevelkou plošinu stěží pětkrát sedm metrů. Ještě než se dotočila vrtule, on a doktor Hunnewell vyskočili z kabiny, vyčkávali, kdy se vynoří ruská ponorka, a přemýšleli, co najdou pod ledovým příkrovem, který je odděloval od mrazivě nehostinných vod. Neviděli jedinou známku života, nepociťovali ji. Tváře jim mrzly v ledovém větru, avšak kromě něj tu nebylo nic, dočista nic.

3

Minuty napětí mýjely v naprostém tichu, než se konečně Pitt zmohl na to, aby řekl něco podstatného. Když k tomu konečně došlo, jeho hlas mu připadal jako nezřetelný šepot. „Proč šeptám?“ pomyslel si. Hunneweil deset metrů opodál zkoumal led, teď už vynořená ruská ponorka spočívala nehybně na hladině čtvrt míle od severního okraje ledovce. Pittovi se konečně podařilo přilákat Hunnewellovu pozornost hlasem, který byl ale stejně přitlumený kostelním tichem všude kolem. „Už nemáme moc času, doktore.“ Pořád mu připadalo, že by ho Rusové mohli zaslechnout, byť ho nemohli slyšet, i kdyby křičel z plna hrdla. „Vím, nejsem slepý,“ odsekl Hunneweil. „Jak dlouho jim bude trvat, než se sem dostanou?“

„Než spustí na vodu člun, než se do něj poskládají a než se sem vyšplhají – mají to sem nějakých tři sta padesát metrů... odhaduji to na patnáct dvacet minut.“

„Nesmíme ztrácet čas.“ Hunnewellův hlas se chvěl netrpělivostí.

„Zatím nic?“

„Vůbec nic!“ zaburácel Hunneweil. „Ta loď musí být hlouběji, než jsem se domníval.“ Divoce zarazil sondu do ledu. „Je tady, musí tu být. Čtyřicetimetrová loď nemůže jen tak zmizet.“

„Možná pobřežní policie viděla přízrak.“

Hunneweil se napřímil, aby si upravil brýle na očích. „Hlídku mohl šálit zrak, ale nešálit ji radar.“

Pitt udělal pár kroků k otevřeným dvířkům vrtulníku. Pohledem sklouzl na Hunnewella, pak zpátky na ponorku a vzápětí se už díval dalekohledem. Sledoval maličké postavičky, jak se řinou z otevřených poklopů nízké ponorky a klopýtají po jejím vlhkém plášti. Za necelé tři minuty se ukázal velký šestimístný člun, šplouchl na hladinu vedle trupu ponorky a vzápětí do něj naskákala skupina mužů vyzbrojených různorodým arzenálem automatických zbraní. Pak k němu po modravé vodě dolehl nezřetelný třesk. Stačil k tomu, aby Pitta donutil drasticky snížit předchozí časový odhad. „Už jsou na cestě. Je jich pět nebo šest, nedá se to přesně určit.“

„Jsou ozbrojení?“ Hunnewellova otázka zněla naléhavě.

„Po zuby.“

„Proboha!“ Hunneweil teď nazlobeně křičel. „Tak tam jen tak nestůjte a nekoukejte na mě. Pomozte mi hledat.“

„Nechte toho.“ Pitt jako by neměl ani moc naspěch. „Za pět minut tady budou.“

„Za pět minut? Říkal jste přece...“

„Nepočítal jsem s tím, že jejich člun bude mít přívěsný motor.“ Hunneweil hleděl ohromeně k ponorce. „Jak se Rusové mohli o té Indi v ledu dozvědět? Jak zjistili souřadnice?“

„To není tak těžké uhodnout,“ odpověděl Pitt. „Jeden z jejich agentů KGB ve Washingtonu se bezpochyby dostal ke zprávě pobřežní policie. Stěží ji totiž klasifikovali jako tajnou. A pak zmobilizovali každou rybářskou loď i ponorku, kterou v téhle oblasti Atlantiku mají, aby hledaly ledovcové pole. Pro nás je to nešťastná

souhra náhod, ale pro ně příznivá okolnost, že jsme všichni ledovec našli v téže chvíli.“

„Je to, jako bychom dohráli nějakou hru,“ řekl Hunneweil odevzdaně. „Oni vyhráli, my jsme prohráli. Ksakru, kdyby se nám alespoň podařilo lokalizovat trup lodi. Mohli jsme ji aspoň zničit termitovými bombami, aby nepadla Rusům do rukou.“

„Výhru si odnese vítěz,“ pronesl tichým hlasem Pitt. „Celý milion tun toho nejskvostnějšího, nejčistšího, zaručeně grónského ledu plovoucího Atlantickým oceánem.“ Hunnewella jeho slova mátl, ale neřekl na ně nic. Pittova zdánlivá lhostejnost nedávala smysl. „Řekněte mi, doktore,“ pokračoval Pitt, „kolikátého je dnes?“

„Kolikátého je?“ odpověděl Hunneweil nepřítomně. „Je středa osmadvacátého března.“

„Jsme tu moc brzo,“ řekl Pitt. „Do apríla zbývají tři dny.“

Hunnewellův hlas teď zazněl dutě a tvrdě. „Nemyslím si, že teď je správná chvíle a místo pro žertíky.“

„A proč by ne? Někdo si parádně zašpásoval s námi i s tamtěmi kašpárky,“ ukázal Pitt gestem na člun kvapem se blížící k přistání. „Vy, já i Rusové, my všichni hrajeme v té nejpodarenější frašce, jaká se kdy odehrála v severním Atlantiku. Vyvrcholení posledního dějství nastane v okamžiku, kdy všichni zjistíme, že v ledu není uvězněná žádná loď.“ Odmlčel se, aby vyfoukl cigaretový kouř. „Přesněji řečeno, není a nikdy nebyla.“

Hunnewell naprosto nechápal, avšak začal pociťovat chabý náznak naděje. „Pokračujte,“ naléhal.

„Posádka hlídkového letadla nahlásila, že vedle radarového pozorování spatřila na vlastní oči obrys lodi v ledu. My jsme však až do přistání neviděli nic. Už to samo o sobě neseďí. Letěli v letadle, které se pohybovalo pravděpodobně rychlostí běžnou pro hlídkový let, to znamená asi tři sta kilometrů v hodině. Když nic jiného, naše šance zpozorovat cokoli z vrtulníku byly o mnoho vyšší.“

Hunnewell vypadal zamyšleně. Zdálo se, že uvažuje o tom, co Pitt právě řekl. „Nejsem si jistý, kam míříte.“ Pak se usmál a byl to zase ten starý srdečný doktor. „Spoléhám ale zcela na váš mrštný úsudek. Patrně máte v rukávu nějaké eso.“

„Žádný zázrak. Sám jste to řekl: podle všech známých zákonů proudění vody by tenhle ledovec měl plout nějakých devadesát mil odtud na jihozápad.“

„To je pravda.“ Hunnewell teď hleděl na Pitta opět s úctou. „Z čehož plyne? Co přesně máte na mysli?“

„Ne co, ale koho, doktore. Někoho, kdo nás všechny vodí za nos na tomhle lovu na falešnou lišku. Někoho, kdo odstranil červené barvivo z ledovce s lodí zalitou uvnitř a označil větším množstvím téže barvy jinou kru, plovoucí o devadesát mil stranou.“

„Jasněže, ten ledovec, nad kterým jsme před pár hodinami letěli. Měl stejnou velikost i tvar, jen na něm nebylo červené znamení.“

„Tam najdeme tu naši tajemnou loď,“ přisvědčil Pitt. „Přesně tam, kde jste propočtl, že by měla být.“

„Ale kdo si to s námi tak zahrává?“ Hunnewellova tvář mimicky vyjadřovala, jak naléhavě se tou otázkou zabývá. „Určitě to nejsou Rusové. Ti naletěli stejně jako my.“

„Prozatím na tom nesejde,“ prohlásil Pitt. „Důležité teď je pěkně se rozloučit s tímto plovoucím ledovým palácem a ztratit se odtud. Naši nezvaní hosté právě dorazili.“ Ukázal dolů z ledového svahu. „Nevšiml jste si?“ Hunnewell si skutečně nevšiml. Až teď: první muži z ponorkového výsadku právě přelézali z člunu na ledovec. Trvalo jen pár vteřin a vylodilo se jich pět a teď rázně kráčeli směrem, kde stál Pitt s Hunnewellem. Byli v černém, v barvě uniform ruského námořnictva, a vydatně ozbrojeni. I na vzdálenost devadesáti metrů Pitt rozeznával jednoznačné výrazy mužů, kteří vědí, jaký je jejich úkol. Pitt se hbitě vyšvihl do vrtulníku a nastartoval. Ještě než se vrtule poprvé otočila, Hunnewell už byl zabořen v druhém sedadle, bezpečnostní pás pevně zapnutý. Než Pitt zaklapl dvířka do kabiny, vyklonil se, udělal si před ústy kornout z dlaní a zahalekal na blížící se Rusy: „Užívejte si tu, jen tu pak po sobě uklíďte.“ Důstojník, který námořníky z ponorky vedl, nastavil ucho a pak pokrčil rameny na znamení, že nerozumí. Muselo mu být jasné, že Pitt na něj v návalu přízně nevolá rusky. Snad aby pasažérům vrtulníku dal najevo své přátelské úmysly, sklopil samopal a zasalutoval právě ve chvíli, kdy se Pitt s Hunnewellem odlepili od povrchu ledovce a vzlétli k průzračně modravé obloze.

Pitt nespěchal, udržoval minimální letovou rychlost a patnáct minut držel severní kurz. Teprve když se ocitli ponorce z dohledu i mimo dosah jejích radarů, v širokém oblouku změnil směr k jihozápadu a v 11.15 našli ledovec. Jak se k ledovému obru spouštěli, na Pitta i Hunnewelle dolehl zvláštní pocit prázdnoty. Nebylo to jen tím, že skončily dlouhé hodiny nejistoty – už přetáhli časový limit stanovený kapitánem Koskim –, ale i přízračným zjevem tajemné lodi. Lidské oči ještě nikdy nic takového nespatřily. Okolí ledovce vykazovalo známky tak dokonalé opuštěnosti, jaká nepřísluší místu na Zemi, ale na nějaké vzdálené, mrtvé planetě. Jen sluneční paprsky narušovaly totální mrtvolnost, pronikaly ledem a rozkládaly obrysy lodního trupu a paluby v neustále proměnlivou abstraktní stínohru. Pohled to byl tak neskutečný, že Pittovi dělalo problémy přijmout viditelnou existenci lodi jako fakt. Zabýval se přistávacím manévrem a zpola očekával, že plavidlo zatím zmizí. Pitt se snažil navést stroj na vyhlazené místo nedaleko od kraje ledovce, avšak led se tu svažoval pod příliš ostrým úhlem, a tak nakonec přistál na samém vrcholu ledové hory. Hunnewell vyskočil z vrtulníku, jakmile se sněžnice dotkly terénu, a když se k němu Plít připojil, už odměřoval povrch ráznými kroky. „To je zvláštní,“ mumlal. „Hodně zvláštní. Nic netrčí ven, ani stěžeň, ani anténa radaru. Každý čtvereční centimetr je neprodyšně uzavřen v ledu.“

Pitt vytáhl z letecké bundy kapesník a vysmrkal se. Pak zavěťřil nosem ve vzduchu, jako by cosi zkoumal. „Necítíte něco zvláštního, doktore?“

Hunnewell zaklonil hlavu a zvolna nasál vzduch. „Jako by tu něco páchlo. Ale slabě. Nedokážu to pojmenovat.“

„Zjevně se nepohybujete v tom pravém prostředí,“ ušklíbl se Pitt. „Kdybyste častěji vytáhl paty ze své laboratoře a přivoněl občas k běžnému životu, poznal byste zřetelný pach pálených odpadků.“

„Odkud to ale může jít?“

Pitt kývl k lodi pod jejich nohama. „Odkud jinud než odtamtud?“

Hunnewell zavrtěl hlavou. „To je nemožné. Je vědecky prokázané, že anorganickou látku zamrzlou v ledu není možné zvenčí cítit.“

„Můj starý ostronos nikdy neselhal.“ Polední teplo začalo vítězit nad chladem, Pitt si proto rozepnul leteckou bundu. „V ledu musí být skulina.“

„Vy a ten váš vznešený nos,“ řekl Hunnewell kysele. „Navrhuju, abychom si přestali hrát na ohaře a začali rozmísťovat termitové nálože. Jediný způsob, jak se dostat k vraku, je rozpustit ledový plášť.“

„To může být riskantní.“

„Důvěřujte mi,“ řekl Hunnewell mírně. „Nehodlám rozpoltit ledovec a přijít tak o loď, o vrtulník i o život. Začnu malými náložemi a budu razit cestu postupně.“

„Neměl jsem na mysli ledovec. Myslím na loď. Je docela dobře možné, že palivové tanky se roztrhly a nafta se roztekla po celé délce kýlu. Pokud se zmýlíme a zažehneme třeba jen kapku, celá loď vyletí šmahem do vzduchu.“

Hunnewell zadupal na tvrdý povrch ledu. „Jak se chcete dostat skrz tohleto? Cepínem?“

„Doktore Hunnewelle,“ začal Pitt tichým hlasem. „V žádném případě nehodlám zpochybňovat skutečnost, že vaše jméno je široko daleko známé pro váš ohromující vědecký intelekt. Avšak, jak už to u většiny supermozků bývá, zoufale se vám nedostává mentálních kapacit pro praktické, běžné každodenní záležitosti. Termitové nálože, cepíny... Proč vynakládat úsilí na složitá a namáhavá schémata, když můžeme prostě použít rutinní Sezame, otevři se?“

„Stojíte na glaciálním ledu,“ namítl Hunnewell. „Je tvrdý a pevný. Nemůžete prostě jen tak projít skrz.“

„Mrzí mě to, příteli, ale hluboce se mýlíte,“ trval na svém Pitt.

Hunnewell na něj nevěřícně pohlédl. „Dokažte to!“

„Jde mi o to, že tu práci už udělal někdo za nás. Náš neznámý Macchiavelli a spolek jeho vzácných pomocníků tu už nepochybně byli před námi.“ V dramatickém gestu ukázal vzhůru. „Sledujte, prosím.“ Hunnewell zvedl pochybovačně obočí, vzhlédl a pozorně studoval širokou sráznou stěnu z ledu. Na stranách a v její dolní části, jen pár metrů od místa, kde Pitt a Hunnewell stáli, byl led hladký a nenarušený. Avšak odshora skoro až do půlky svažité stěny byl posetý důlky jako měsíční krajina.

„No,“ zamumlal Hunnewell, „zdá se jen, že někdo si dal hodně práce, aby odstranil červené znamení pobřežní policie.“ Věnoval ledové homoli dlouhý bezvýrazný pohled a pak jej přenesl na Pitta. „Proč by ten někdo měl dřít barvu z ledu ručně, když lze všechny stopy po ní snadno odstranit pomocí výbušnin?“

„Na to nedokážu odpovědět,“ řekl Pitt. „Možná měli obavy, aby ledovec neroztrhli, nebo možná neměli výbušniny, co já vím? Ale vsadím měsíční gáži na to, že ti chytráci udělali něco víc, než aby jen odštípali povrch ledu. Zaručeně našli cestu, jak se dostat k lodi.“

„A my teď už jen budeme pátrat po světelném nápisu VCHOD ZDE.“ Hunnewellův tón byl sarkastický. Nebyl zvyklý, aby jej někdo porážel argumenty, a jeho výraz svědčil o tom, že se mu to nelíbí.

„Ne, spíš po slabém místě v ledu.“

„Patrně máte na mysli zamaskované ústí nějakého tunelu,“ domýšlel se Hunnewell.

„Na něco takového právě myslím.“

Doktor se na Pitta zadíval nad obroučkami svých brýlí. „Tak se do toho dejme. Pokud tady budeme stát a planě teoretizovat, moje varlata pravděpodobně přejdou do stavu hluboké hibernace.“

Nevypadalo to nijak složitě, to ani zdaleka ne, avšak tak jednoduché, jak to vytyčil Pitt, to také nebylo. K nenadálé nehodě došlo ve chvíli, kdy Hunnewell ztratil při výstupu po svahu oporu pod nohama a bezmocně klouzal k okraji ledovce, který se tyčil nad hladinou ledové vody. Klouzal po břiše, bezmocně se snažil zachytit se, nehty skřípaly po ledu, na jeho tvrdém povrchu se lámaly a vyvracely z lůžek. Na chvíli se rychlost jeho pádu snížila, ale nestačilo to. K pádu došlo tak nečekaně, že jeho kotníky už přesáhly okraj devítimetrového srázu k hladině, když ho teprve napadlo křičet o pomoc. Pitt měl právě plné ruce práce se zajišťováním nestabilní hromady ledu, když zaslechl křik. Bleskově se otočil, zaregistroval Hunnewellův hrozivý sesuv a okamžitě zhodnotil nemožnost záchrany v případě, že by se doktor zřítíl do ledové vody. Pak ze sebe jediným pohybem strhl leteckou bundu a plavným skokem se vrhl nohama napřed ze svahu. Přes paniku, která jej zachvátila,

Hunnewellovi připadal Pittův skok jako akt čirého šílenství. „Proboha, to ne, ne, ne!“ křičel. Ale nemohl dělat nic jiného než přihlížet, jak se k němu Pitt hrne jako závodní sáné. Mohli jsme mít jistou naději, pomyslel si, kdyby Pitt zůstal na ledovci. Teď se však zdálo jisté, že oba společně zemřou v ledové slané vodě. Pětadvacet minut, bleskla mu hlavou slova kapitána Koskiho, pouhých pětadvacet minut života zbývá člověku ve čtyřstupňové vodě. A i kdyby měli veškerý čas, co ho na světě je, nikdy se nedokážou vytáhnout na vysoký převislý okraj ledové kry. Kdyby měl trochu času na to myslet, Pitt by bezpochyby s Hunnewellem souhlasil: musel skutečně vypadat jako šílenec, jak klouzal po ledu s nohama zvednutýma teď vysoko nad hlavu. Náhle však, když už byl u Hunnewella tak blízko, že hrozila srážka, švihl nohama tak prudce a vší silou vpřed, že to z něho i za těchto beznadějných podmínek vyrazilo výkřik bolesti, jak jeho paty rozdrtily led a pevně se do něj zabořily. Jediným trhnutím, které hrozilo rozervat svaly, se na místě zastavil. Potom, jako by to byl víc instinktivní než promyšlený úkon, ve zbytku pohybu hodil Hunnewellovi rukáv své bundy. K smrti vyděšeného vědce nemusel nikdo pobízet. Chopil se nylonové látky pevněji než svěrák a držel se rozechvěle plnou minutu, zatímco čekal, až jeho už ne zcela mladé srdce zvolní úprk na trochu snesitelnější míru. Pak se s obavami rozhlédl a shledal, co jeho otupělé smysly nevycítily – břichem byl ještě na ledovci, zbytek těla už visel přes okraj ledového převisu. „Až se na to budete cítit,“ oslovil ho Pitt hlasem sice klidným, ale poznamenaným patrnými stopami přestálého napětí, „pokuste se vytáhnout se ke mně.“

Hunnewell zavrtěl hlavou. „Nejde to,“ zamumlal vysíleně. „Jediné, co dokážu, je držet se.“

„Nemáte oporu pro nohy?“

Hunnewell ani neodpověděl, jen znovu zavrtěl hlavou.

Pitt se předklonil přes své napjaté nohy a chopil se o něco pevněji bundy. „Sedíme tu živí díky benevolenci dvou podpatků z tvrdé gumy, nikoli ocelových skob. Led to nemusí moc dlouho snášet a začne kolem praskat.“ Povzbudivě se na Hunnewella ušklíbl. „Nedělejte žádné prudké pohyby. Vytáhnou vás na pevný led.“

Tentokrát Hunnewell přikývl. Břicho ho ukrutně bolelo, ve špičkách rozškrábaných prstů mu šubalo, jeho potem pokrytá tvář zrcadlila strach a bolest. Jen jediná, jedna jediná věc pronikala tímto závojem hrůzy: Pittův odhodlaný pohled. Hunnewell hleděl do jeho hubené, opálené tváře a cítil, jak Pittova vnitřní síla a přesvědčení zapouštějí kořínky i v jeho vyděšené mysli. „Tak už se přestaňte tak pitomě křenit,“ řekl slabým hlasem, „a začněte tahat.“

Pozvolna, centimetr po centimetru vytáhl Pitt Hunnewella na bezpečnou půdu. Trvalo nekonečných šedesát vteřin, než Hunnewellova hlava spočinula na ledu mezi Pittovými koleny. Pak Pitt pustil jeden po druhém rukávy bundy a popadl Hunnewella v podpaží. „Tak to byla ta snadnější část,“ řekl. „Další fáze je na vás.“ Hunnewell měl ruce konečně volné, a tak si mohl setřít rukávem z tváře pot. „Nemůžu nic zaručit.“

„Máte s sebou geometrické odpichovátko?“

Hunnewell se na okamžik zatvářil nechápavě. Pak přitakal. „V náprsní kapse.“

„Fajn,“ liboval si Pitt. „Teď mě přelezte a natáhněte se celou délkou vpřed. Až budete nohama pevně zapřený do mých ramen, vyndejte odpichovátko a zabodněte ho do ledu.“

„Místo skoby!“ došlo v té chvíli Hunnewellovi. „Majore, to je mazané!“ Začal se škrábat přes Pittovu nataženou postavu, funěl jako lokomotiva zdolávající Rocky Mountains, ale dokázal to. Když pak Pitt pevně sevřel jeho kotníky, vytáhl ocelové odpichovátko, které doposud používal jen k propočtům vzdáleností na mapách, a vší silou je zarazil do ledu. „Je to,“ zasípal.

„Teď to celé zopakujeme,“ řekl Pitt. „Udržíte se?“

„Pospěšte si,“ naléhal Hunnewell. „Skoro necítím ruce.“

Opatrně, s jednou patou jako pojistkou nadále zaraženou v ledu, Pitt vyzkoušel svou váhu na Hunnewellových nohou. Odpichovátko váhu obou udrželo. Hbitě a plyně jako kočka se Pitt dostal na Hunnewella, ucítil, že jeho ruce nahmataly nad hlavou zlom svahu, nad nímž už byla rovná plocha, zabral a vyhoupl se do bezpečí. Neztrácel ani okamžik. Ve chvíli, alespoň tak to Hunnewellovi připadalo, mu už házel dolů nylonové lano donesené z vrtulníku. Půl minuty nato už sinalý a vyčerpaný oceánograf seděl na ledu u

Pittových nohou. Hunnewell si zhluboka vydechl a zahleděl se do Pittovy uvolněné tváře. „Víte, co udělám jako první, jakmile se dostaneme na dosah civilizaci?“

„Jistě,“ řekl Pitt s úsměvem. „Objednáte mi menu v nejlepší restauraci v Reykjavíku, pak mě zaplavíte takovým množstvím alkoholu, co budu schopen vypít, a nakonec mě představíte smyslné, plnoštíhlé islandské nymfomance.“

„Večeře a pití jsou vaše – to vám dlužím. Co se týče nymfomanky, to vám slíbit nemůžu. Uplynulo už tolik roků od doby, co jsem naposledy vyjednával ohledně ženských vnad, že se obávám, že jsem vyšel ze cviku.“

Pitt se zasmál, poplácával Hunnewella po zádech a pomohl mu na nohy. „Nedělejte si z toho těžkou hlavu, přáteli. Holky, to je můj obor.“ Zvážněl a řekl stroze: „Vaše prsty vypadají, jako byste se jimi pokoušel zastavit brus.“

Hunnewell zvedl ruce a s malým zájmem se zadíval na krvácející prsty. „Není to tak zlé, jak to vypadá. Trocha desinfekce a manikúra a budou zase jako nové.“

„Pojďme,“ vyzval ho Pitt. „Ve vrtulníku je lékárnička. Ovážu vám to.“ Pár minut nato, zatímco Pitt pracoval na improvizovaném obvazu, se Hunnewell zeptal: „Našel jste nějaké stopy po tunelu předtím, než jsem se vrhl dolů?“

„Je to slušná práce, to musím říct,“ přisvědčil. „Vchod je maskovaný zkoseným krytem, takže dokonale splývá s okolním ledem. Nebýt drobné nepozornosti těch před námi, kteří připustili kaz v maskování, zřejmě bych ho přešel.“

Hunnewellova tvář náhle zbrunátněla. „Tenhle prokletý ledovec,“ řekl nakvašeně. „Začíná mi připadat, že je vůči nám nepřátelsky zaujatý.“ Ohnul prsty a mlčky zkoumal osm drobných čepiček z obvazů, zakrývajících jejich špičky. V očích se mu zračilo napětí a tvář působila unaveně.

Pitt poodešel a nadzvedl kulatý ledový plát metr v průměru a deset centimetrů tlustý. Pod ním se ukázal nahrubo vysekaný tunel široký stěží tak, aby se do něj mohl vsoukat jeden člověk. Instinktivně odvrátil hlavu, protože z otvoru vanul silný, štiplavý pach spáleného

laku, textilií a nafty promísený se zápachem taveného kovu. „To dokazuje, že rozeznám pachy i skrz kostku ledu,“ poznamenal Pitt.

„Jo, čichovým testem jste prošel,“ připustil Hunnewell. „Ale naprosto jste pohořel se svou teorií o termitových náložích. Tam dole není nic než vyhořelý vrak.“ Udělal pauzu, aby si Pitta změřil učitelským pohledem nad obroučkami brýlí. „Mohli bychom vesele detonovat až do příštího léta, a té lodi bychom neublížili.“

Pitt na to řekl jen: „Moc jsem nevyhrál, moc jsem neprohrál.“ Předal Hunnewellovi druhou baterku. „Půjdu první. Dejte mi pět minut a pak mě následujte.“ Hunnewell si přidřepl u ústí tunelu, když si Pitt klekal, aby vlezl dovnitř. „Dvě, víc ne. Dám vám dvě minuty a pak jdu za vámi.“

Tunel, prosvětlený rozptýlenými slunečními paprsky pronikajícími shora ledovými krystaly, vedl v třicetistupňovém úhlu dolů a po šesti metrech končil u zčernalých ocelových plátů lodního trupu, očouzených a zprohýbaných. Zápach tu byl tak silný, že Pittovi dělalo trochu problémy dýchání. Snažil se nemyslet na puch a připlazil se až téměř na dotek k ožehlému kovu, aby zjistil, že tunel tu zatáčí a běží souběžně s trupem další tři metry. Tam konečně končil u otevřeného poklopu, divoce zohýbaného a zdeformovaného. Pitt se mohl jen domýšlet, jak enormně vysoká byla teplota, která tohle způsobila. Proplazil se rozervaným otvorem, postavil se na nohy a posvítil si na stěny poznamenané žářem. Nedalo se poznat, jakému účelu sloužila tato část lodi. Každá píď nesla stopy nepředstavitelně vysokého žáru. Pitt náhle pocítil lehkou hrůzu z neznáma. Stál tu nějakou chvíli nehybně a nutil mysl, aby převzala kontrolu nad emocemi, pak vykročil po podlaze pokryté změtí trosek ke dveřím vedoucím do chodby a posvítil si do tmy za nimi. Paprsek ozářil celou délku temného koridoru až ke schodům na spodní palubu. Vyjma popela ze spáleného koberce nebylo v chodbě vůbec nic. Nadpřirozený ráz dodávalo tomuto místu absolutní ticho. Neskřípala tu ocel, neduněly motory, voda nedorážela na trup pokrytý mořskou flórou, nic, jen naprosté ticho prázdného prostoru. Pitt na delší chvíli ve dveřích zaváhal a nemohl se zbavit utkvělé myšlenky, spíše přesvědčení, že přes plány admirála Sandeckera kdosi udělal čáru, pořádně tlustou čáru. Tohle bylo něco jiného, než

co je tu podle nich mělo očekávat. Průlezem se protáhl Hunnewell a připojil se k němu. Postavil se vedle Pitta, zíral na zčernalé stěny, na pokroucený a zkrystalizovaný kov i na roztavené kovové panty, na kterých kdysi držely dřevěné dveře. Vyčerpaně, s očima téměř zavřenýma se opřel o dvevní rám a třásl hlavou, jako kdyby se vzpamatovával z tranzu.

„Tady toho moc nenajdeme, co by pro nás mohlo mít nějaký užitek.“

„Nenajdeme nic,“ upřesnil Pitt. „Co nezničil oheň, to naši neznámí přátelé bezpochyby uklidili.“ Jakoby na zdůraznění svých slov přešel po podlaze paprskem světla a ten odhalil v nánosech popela překrývající se stopy kroků směřujících od dvevního otvoru i k němu. „Podíváme se, na čem jim tak záleželo.“

Vyšli ven, brodili se popelem a ohořelými troskami, dostali se k další kajutě a vstoupili. Bývala to radistova místnost. Většina zařízení byla stěží rozpoznatelná. Z postele a nábytku zbyly kostry zuhelnatělého dřeva, zbytky radistického vybavení tvořily nerozbomou masu roztaveného kovu a ztuhlých kapek pájedla. Jejich smysly už přivykly všudypřítomnému puchu a okolí zuhelnatělému do groteskních tvarů, avšak žádný z nich nebyl ani trochu připraven na úděsně znetvořenou postavu, kterou tu našli. „Proboha živého!“ vydechl Hunnewell. Upustil svítilnu, která se odkutálela po podlaze a zastavila se o hrůzně zdeformované pozůstatky hlavy. Osvítila kost lebky a zuby, které vyhřezly ze škvířícího se masa. „Takovou smrt mu nezávidím,“ zašeptal Pitt.

Hrůzný pohled byl na Hunnewella příliš. Odpotácel se do nejbližšího kouta a několik minut se tam dávil. Když se nakonec opět připojil k Pittovi, vypadal, jako by právě vstal z hrobu.

„Omlouvám se,“ řekl rozpačitě. „Ještě nikdy jsem neviděl spálené lidské tělo. Neměl jsem sebemenší tušení, jak může vypadat, a ani jsem se nad tím nezamýšlel. Ale není to hezký pohled, co?“

„Neexistuje pěkná mrtvola,“ přisvědčil Pitt. Sám začínal cítit mírnou nevolnost. „A pokud se nepletu a tahle hromada popela věští, co nás čeká, měli bychom najít přinejmenším čtrnáct právě takových.“

Hunnewell obrátil oči v sloup a zároveň se sehnul pro svítilnu. Z kapsy pak vytáhl zápisník, svítilnu sevřel v podpaží a prolistoval několik stránek. „Ano, máte pravdu. Loď měla šest členů posádky a devět cestujících, dohromady patnáct osob.“ Zase zalistoval a našel jinou stránku. „Tenhle nešťastník bude radista Svendborg, Gustav Svendborg.“

„Možná ano, možná ne. Jediný, kdo to může potvrdit, je jeho zubař.“ Pitt hleděl na to, co zbylo z kdysi dýchajícího člověka z masa a kostí, a pokoušel se představit si, jaký konec ho potkal. Stěna rudého a oranžového ohně jak z tavicí pece, krátký nelidský křik, nesnesitelný náraz bolesti, která přivádí mysl k okamžitému šílenství, a končetiny bijící kolem sebe v křečovitém smrtelném tanci. Konec v ohni, napadlo ho, poslední chvíle života prodchnuté nepopsatelnou agónií, to je způsob smrti, jakého se děsí každý živý člověk i zvíře. Pitt poklekl a prohlížel si tělo z větší blízkosti. Oči se mu rozšířily a ústa se sevřela. Muselo to být tak, jak si představoval, ale ne tak zcela přesně. Zuhelnatělé tělo bylo svinuto do polohy nenarozeného plodu, kolena přitažená téměř až k bradě a paže, zkřivené vlivem intenzivního žáru na tkáň, pevně přitisknuté k tělu. Ale Pittovu pozornost upoutalo něco jiného. Posvítil si na podlahu vedle těla, kde světlo odhalilo dvě zkroucené kovové nohy radistova křesla, které trčely zpod jeho znetvořeného trupu. Hunnewell se s tváří, z níž se vytratila veškerá barva, zeptal: „Co vám na téhle příšerné věci připadá tak zajímavé?“

„Podívejte se,“ vybídl ho Pitt. „Zdá se, že chudáka Gustava zastihla smrt v sedě. Křeslo pod ním doslova odhořelo.“ Hunnewell mlčel a jen se tázavě díval na Pitta.

„Nepřipadá vám zvláštní,“ pokračoval Pitt, „že se člověk nechá v poklidu upálit, aniž by se snažil třeba jen vstát nebo se pokusil o útěk?“

„Na tom není nic zvláštního,“ odpověděl Hunnewell s jistotou. „Oheň ho patrně pohltit, právě když se skláněl nad vysílačem a pokoušel se vyslat nouzový signál.“ Začal se znovu dávat nevolností. „Proboha, naše dohady už mu nepomůžou. Pojďme odtud a prozkoumejme zbytek lodi, dokud jsem ještě schopen chůze.“

Pitt souhlasil, otočil se a oba vyšli z kajuty. Zanedlouho dorazili až k samému srdci lodi. Byla zde strojovna, lodní kuchyně, salon, a všude, kam pohlédli, spatřili stejně úděsné jeviště smrti jako v kajutě radisty. Když našli třinácté a čtrnácté tělo u kormidla, Hunnewellův žaludek už pomalu začínal být imunní. Doktor několikrát nahlédl do svého zápisníku a určité stránky si značil tužkou, až mezi listy poznamenanými rovnou čarou napříč zbyl jediný, který ji neměl. „Je to tak,“ oznámil a zaklapl notes. „Našli jsme všechny kromě toho, kvůli kterému jsme tady.“ Pitt si zapálil cigaretu, vyfoukl dlouhý oblak modrého kouře a zdálo se, že zvažuje situaci. „Všichni byli spáleni k nepoznání, takže to mohl být kterýkoli z nich.“

„Ale nebyl,“ řekl Hunnewell rozhodně. „Dotyčné tělo by nebylo těžké identifikovat, přinejmenším ne pro mě.“ Po odmlce dodal. „Víte, znal jsem tu naši kořist docela dobře.“

Pitt zvedl udiveně obočí. „Ne, to jsem nevěděl.“

„Není to žádné tajemství.“ Hunnewell dýchl na skla svých brýlí a leštil je kapesníkem. „Muže, pro jehož nalezení jsme lhali, intrikovali a riskovali své životy, abychom jej nenašli živého – všechno tomu bohužel nasvědčuje, i když tělo nemáme –, jsem před šesti lety učil v Oceánografickém institutu. Byl to výtečný student.“ Ukázal na dvě spálená těla na podlaze. „Škoda, jestli skončil takhle.“

„Z čeho berete jistotu, že byste byl schopen rozeznat ho od druhých?“ ptal se Pitt.

„Podle prstenů. Byl zatížený na prsteny. Nosil je na každém prstu kromě palců.“

„Prsteny nejsou právě nejspolehlivější vodítko pro identifikaci.“

Hunnewell se pousmál. „Taky mu scházel malíček na levé noze. To by stačilo?“

„To ano,“ přisvědčil Pitt zamyšleně. „A tělo, které by odpovídalo takové charakteristice, jsme nenašli. Už jsme prohledali celou loď.“

„Úplně celou ne.“ Hunnewell vyndal ze zápisníku list papíru a ve světle baterky jej rozložil. „Mám tady hrubý plánec lodi. Pořídil jsem jeho kopii z uliginálu v archivu námořnictva.“ Ukazoval na pomačkaném listu. „Podívejte, hned tady za kartografickým oddělením. Vede odtamtud úzký žebřík do kajuty přímo pod falešným komínem. Je to jediný vchod.“

Pitt studoval neumělý nákres. Pak se otočil a opustil můstek dveřmi kartografické sekce. „Ano, vstup tady skutečně je. Žebřík je zcela zničený ohněm, ale zbylo pár bezpečnostních skruží, které by měly unést naši váhu.“ Utajená kajuta – přesně uprostřed trupu, a tudíž se musela obejít bez okének – byla zpustošená dokonce víc než ostatní. Ocelové pláty stěn byly vyduťté a pomačkané jako stará tapeta. Kajuta se zdála být prázdná. Nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo nábytek, tu po běsnění živlu nezbylo. Pitt právě poklekl a prohrabával popel, nenajde-li stopy po těle, když Hunnewell zvolal:

„Tady!“ Padl na kolena. „Tady v rohu.“ Zaměřil proud světla na ležící obrys čehosi, co dříve býval člověk, z něhož však nyní zbývala jen rozházená hromada zuhelnatělých kostí. Rozeznat bylo možné jen čelistní kost a pánev. Hunnewell se sklonil hodně nízko k podlaze a pečlivě začal očišťovat místo, kde kosti ležely. Když opět vstal, držel v dlani několik malých kousků roztaveného kovu.

„Ani tohle patrně není průkazné vodítko. Ale průkaznějšího se nám už sotva může dostat.“ Pitt od něj převzal beztvaré kovové kousky a zkoumal je ve světle baterky. „Velmi živě si na ty prsteny vzpomínám,“ pokračoval Hunnewell. „Byla to skvostná kovotepecká práce a bylo v nich vsazeno osm pro Island typických polodrahokamů, do každého jeden. Každý pak byl vybroušený do podoby starých nordických božstev.“

„To zní působivě, ale trochu pouťově.“

„Pro vás, který jste ho neznal, možná ano,“ odvětil Hunnewell tichým hlasem. „Ale kdybyste ho znal...“ Jeho hlas se vytratil.

Pitt na něho zkoumavě pohlédl. „Vypěstujete si tak sentimentální náklonnost ke každému bývalému studentovi?“

„Byl to génius, dobrodruh, vědec, legenda, desátý nejbohatší muž světa předtím, než dosáhl pětadvaceti let. Laskavý a dobrosrdečný člověk, kterého sláva ani bohatství nijak nepoznamenaly. Ano, myslím, že se nebudete mýlit, řeknete-li, že přátelství s Kristjanem Fyriem mohlo přerůst v sentimentální náklonnost.“

To je zvláštní, pomyslí si Pitt. Je to poprvé, co tento vědec vyslovil Fyriovo jméno od chvíle, co opustili Washington. A zaznělo tiše, skoro až uctivě. Stejný tón, jak si Pitt vybavoval, používal i admirál Sandecker, když přišla na Island'ana řeč. Pitt nepociťoval

žádnou úctu, když teď stál nad zuboženými ostatky člověka, který býval jednou z nejmocnějších osobností mezinárodního finančnictví. Jak tam tak stál a shlížel dolů, jeho mysl prostě nedokázala ztotožnit zpopelněnou postavu u jeho nohou s mužem z masa a kostí, jehož světová média označovala za symbol flexibilního a intelektuálně založeného muže své doby. Možná kdyby se byl s oslavovaným Kristjanem Fyriem setkal osobně, mohl by teď cosi cítit. Ale i o tom Pitt pochyboval. Nebyl člověk, který se snadno nechá svést dojmy. Jak mu kdysi vštěpoval jeho otec: svlékni šaty z největšího žijícího velíkána a spatříš rozpačitého, nahého a bezbranného tvora. Pitt se ještě krátkou chvíli díval na znetvořené prsteny a pak je vrátil Hunnewellovi. Zároveň zaslechl nezřetelný zvuk pohybu kdesi na palubě nad nimi. Znehybněl a bedlivě naslouchal. Ale zvuk odumřel v temnotě otvoru nad jejich hlavami. V tichu, které zase zavládlo v poničené kajutě, bylo však nyní něco hrozivého: neodbytný pocit, že někdo pozoroval každý jejich pohyb a naslouchal každému jejich slovu. Pitt se hodlal připravit k případné obraně, ale už bylo pozdě. Mocný proud světla shora od vrcholu žebříku zaplavil kajutu a svou nečekanou září je oslepil. „Pánové, olupovat mrtvé? Můj ty bože, teď věřím, že ti dva jsou schopni úplně všeho.“ Tvář se skrývala za mocným světlem, avšak hlas neomylně patřil kapitánu Koskimu.

4

Bez hnutí a beze slova stál Pitt uprostřed spálené kajuty. Připadalo mu, že tam stojí celé desetiletí, zatímco se jeho mozek snažil vysvětlit Koskiho přítomnost. Očekával případný kapitánův vstup na scénu, ale nikoli v nejbližších třech hodinách. Teď bylo jasné, že namísto aby vyčkal na dohodnutý čas setkání, změnil Koski kurz vzápětí poté, co vrtulník zmizel z dohledu, a hnal Catawabu na plný výkon směrem ke skupině plovoucích ledových ker, jejichž pozici propočtl Hunnewell. Koski namířil světlo k žebříku a to odkrylo Doverovu tvář vedle jeho. „Musíme si popovídat o spoustě věcí. Majore Pitte a doktore Hunnewelle, smím prosit?“ Pitt měl na jazyku náležitě vtipnou repliku, ale spolkl ji. Místo toho řekl: „Trhněte si nohou, Koski! Pojd'te vy dolů! A vemte si s sebou i tu neohrabanou gorilu, které říkáte první důstojník, budete-li se tak cítit bezpečněji.“

Nastalo téměř minutové vzteklé ticho, než Koski odpověděl: „Nejste právě v situaci, abyste kladl nepředložené požadavky.“

„Jak to, že ne? Pro mě a doktora Hunnewella je toho v sázce příliš na to, abychom tady mohli sedět a cucat si palce, zatímco vy si hrajete na amatérské detektivy.“ Pitt věděl, že jeho slova jsou arogantní, ale potřeboval nad Koskim získat převahu.

„Není nutno uchylovat se k urážkám, majore. Čestné vysvětlení by zmohlo víc. Lhal jste od chvíle, co jste stanul na mé lodi. Počínaje tou smyšlenkou o Novgorodu. Ani ten největší zelenáč z kadetky pobřežní policie by neidentifikoval tuto loď jako ruský výzvědný trawler. Kam se poděly antény radarů a nejmodernější elektronické zařízení, které jste s takovou přesvědčivostí líčil? Vypařily se? Od počátku jste mi neseděl vy ani doktor Hunnewell, ale váš příběh byl přesvědčivý a moje velitelství za vámi z pro mě záhadných důvodů také stálo. Využil jste mě, majore. Mou posádku, mou loď, jako by to byl taxík nebo autoservis. Z jakého důvodu? Myslím si, že nežádám mnoho. Pouze odpověď na prostou otázku: co se tu tady u všech čertů děje?“

Koski bude muset být zasvěcený, pomyslel si Pitt. Ten sebejistý mrňavý kapitán teď nekladal požadavky, kladl otázky. „Stejně budete muset sestoupit sem k nám. Část odpovědi se nalézá tady.“

Chvilé váhání, ale pak začali slézat. Koski následovaný mamutí Doverovou postavou sešplhal po žebříku a stanul tváří v tvář Pittovi a Hunnewellovi. „Nuže, pánové, do toho.“

„Propátrali jste loď?“ zeptal se Pitt.

Koski přitakal. „Dostatečně, abych mohl říct, že za osmnáct let v záchranných týmech jsem ještě neviděl loď v horším stavu, než je tahle.“

„Poznáváte ji?“

„To je nemožné vzhledem k tomu, co z ní zbylo. Byla to výletní loď, jachta. Přinejmenším to je jisté. Další fakta můžete klidně losovat.“ Koski se díval na Pitta v nechápavém údivu. „Ale jsem to já, kdo čeká na odpovědi. K čemu míříte?“

„Slyšel jste někdy o *Laxu*?“

Koski přisvědčil: „Ano, *Lax* zmizel před více než rokem s celou posádkou a rovněž s majitelem, islandským těžařským magnátem...“

zaváhal, když si nedokázal okamžitě vzpomenout, „Fyriem, Kristjanem Fyriem. Pobřežní policie po nich pátrala měsíce. Nenašla ani stopu. Co má *Lax* společného s tímhle?“

„Stojíte na jeho palubě,“ pronesl Pitt zvolna, aby jeho slova měla čas náležitě zapůsobit. Zamířil proud světla na podlahu. „A tyhle spálené pozůstatky je to jediné, co zbylo z Kristjana Fyria.“ Koskiho oči se rozšířily a z tváře se mu vytratila barva. Udělal krok vpřed a zadíval se na tělo v kruhu žlutavého světla. „Bože můj, jste si tím jistý?“

„Výraz popálený k nepoznání je hrubým podceněním jeho stavu, ale doktor Hunnewell si je přesto na devadesát procent jistý na základě nálezu pro Fyria charakteristických předmětů.“

„Ano, prsteny. Slyšel jsem o nich.“

„Není to, pravda, nic moc, ale pořád je to víc, než co se dalo najít u druhých těl.“

„Nikdy jsem něco takového neviděl,“ prohlásil Koski nevěřícně. „To přece není možné. Loď takových rozměrů přece nemůže na rok zmizet a pak se vynořit spálená na uhel a zalitá v ledovci.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že právě k tomu došlo,“ konstatoval Hunnewell.

„Promiňte, doktore,“ obrátil se Koski k němu a zahleděl se mu zpříma do očí. „Jsem poslední, kdo by popíral, že se vám nemohu ani zdaleka rovnat, pokud jde o vědecké znalosti ledovcových formací. Plavím se severním Atlantikem dost dlouho na to, abych věděl, že mořské proudy mohou ledovec svést z jeho běžné trasy, že může plout v kruzích anebo se zaseknout u newfoundlandského pobřeží třeba i na tři roky, což by byl v případě nevěrohodné náhody dostatečný čas k uvěznění *Laxu* a jeho zaledování. Ale prominete-li mi průměr z námořní terminologie – žádná teorie není vodotěsná.“

„Máte naprostou pravdu, kapitáne,“ navázal Hunnewell. „Pravděpodobnost takového sledu náhod je mizivá, nicméně přesto ji nelze vyloučit. Jak víte, lodi po požáru trvá celé dny, než vychladne. Pokud mořský proud nebo vítr tiskl trup lodi k ledovci, stačilo osmačtyřicet hodin nebo ještě méně k tomu, aby se celá loď vtlačila do ledovce a byla pokryta ledovým pláštěm. Můžete si udělat pokus s rozžhaveným pohrabáčem přitlačeným na blok ledu. Pohrabáč si

propálí cestu do ledu dříve, než stačí vychladnout. Pokud dále mrzne, led se sevře kolem kovu a pevně jej uzavře.“

„Dobrá, doktore, to je váš bod. Je tu však ještě jedna důležitá okolnost, na kterou nikdo nevzal zřetel.“

„Jaká?“ zajímal se Pitt.

„Poslední kurz *Laxu*,“ řekl Koski triumfálně.

„Na něm nebylo nic neobvyklého,“ namítl Pitt. „Psaly o tom všechny noviny. Fyrie s posádkou a cestujícími odpluli z Reykjavíku loni desátého dubna ráno a zamířili přímým směrem k New Yorku. Naposledy je spatřil tanker Standard Oilu ve vzdálenosti šest set mil od grónského mysu Rozloučení. Od té chvíle už nikdo *Lax* neviděl ani o něm neslyšel.“

„Až potud je to v pořádku.“ Koski si povytáhl límec kabátu k uším a snažil se, aby mu zuby nedrkotaly zimou. „Až na to, že *Lax* byl spatřen u padesáté rovnoběžky, a to je pro ledovce příliš hluboko na jih.“

„Rád bych vám, kapitáne, připomněl,“ namítl Hunnewell a varovně zachmuřil obočí, „že sama vaše pobřežní policie zaregistrovala na patnáct set ledovců za jediný rok pod osmačtyřicátou rovnoběžkou.“

„A já bych vám na oplátku rád připomněl, doktore,“ trval na svém Koski, „že během zmíněného roku byl výskyt ledovců pod osmačtyřicátou rovnoběžkou nulový.“ Hunnewell jen pokrčil rameny.

„Hodně by nám, doktore Hunnewelle, pomohlo, kdybyste vysvětlil, jak se zjevil ledovec tam, kde žádné jiné nebyly, proč – už s Luxem zamrzlým ve svém nitru – ignoroval směr proudění, jaký tu převažuje po jedenáct a půl měsíce z roku, a zamířil čtyři stupně na sever, zatímco všechny ostatní ledovce v severním Atlantiku pluly k jihu rychlostí tři uzle za hodinu.“

„To nemohu,“ odpověděl Hunnewell prostě.

„Nemůžete?“ Koskiho tvář ztratila samým překvapením výraz. Podíval se na Hunnewella, pak na Pitta a potom znovu na Hunnewella. „Vy zatracení sviňáci!“ vykřikl divoce. „Přestaňte mi lhát!“

„To je pěkně ostré výrazivo, kapitáne,“ ozval se Pitt příkře.

„Co jiného k čertu čekáte? Oba jste vrcholně inteligentní lidé, a přesto se chováte jako pár imbecilů. Třeba tady doktor Hunnewell. Mezinárodně uznávaný vědec, a on nedokáže ani vysvětlit, jak to přijde, že ledovec pluje severně proti Labradorskému proudu. Buď jste podvodník, doktore, anebo jste ten nejpitomější profesor v dějinách vědy. Jediná a jasná pravda totiž je, že ledovec nemůže plout proti směru proudění, stejně jako pevninský ledovec nemůže šplhat do kopce.“

„Nikdo není dokonalý,“ řekl Hunnewell s bezmocným gestem.

„Ne, vy mi prostě odmítáte podat upřímné a pravdivé vysvětlení, že je to tak?“

„Tady nejde o upřímnost,“ řekl Pitt. „Máme své rozkazy, tak jako vy máte svoje. Ještě před půl hodinou jsme s doktorem Hunnewellem pracovali podle přesného plánu. Ten je teď v troskách.“

„Ale, ale... A jaký je další tah v té naší hravé šarádě?“

„Problém je v tom, že všechno vysvětlit nedokážeme,“ pokračoval Pitt. „Ve skutečnosti právě naopak jen proklatě málo. Povím vám, co já a doktor Hunnewell víme. Pak bude na vás, abyste si z toho vyvodil vlastní závěry.“

„Karty jste mohli vyložit mnohem dřív.“

„Těžko,“ namítl Pitt. „Jako kapitán lodi máte všechny pravomoci. Máte dokonce právo neuposlechnout nebo změnit rozkazy vašeho velitele, pokud cítíte, že ohrožují vaši loď či posádku. Nemůžete riskovat. Museli jsme vás nakrmit historkou vycucanou z prstu, abychom získali vaši plnou spolupráci. Kromě toho máme rozkaz nikomu nedůvěřovat. Teď právě jednám proti jeho líteře.“

„Takže mohu očekávat další z prstu vycucanou historku?“

„Můžete,“ přikývl Pitt a usmíval se, „ale k čemu by to bylo? Hunnewell a já jsme tu už skončili. Myjeme si ruce od tohoto svinčíku a míříme na Island.“

„A necháte tohle všechno na mně?“

„Proč ne? Opuštěná a neřízená plavidla jsou váš byznys. Vzpomeňte si na své motto – Semper paratus, Vždy připraven, nebo Pobřežní policie zachraňuje a další podobná.“

Zmučený Koskiho výraz byl k pohledání. „Byl bych rád, kdybyste se omezili na holá fakta a odpustili si zbytečné poznámky.“

„Jistěže,“ souhlasil Pitt klidně. „Příběh, který jsem vám pověsil na nos na Catawabě, byl do určité míry pravdivý – do té, že jsem *Lax* nahradil Novgorodem. Fyriova jachta pochopitelně neměla na palubě žádné tajné elektronické vybavení ani žádné mechanické zařízení obdobného charakteru. Vezla osm špičkových inženýrů a vědců jeho firmy Fyrie Mining Limited, kteří hodlali v New Yorku zahájit tajná vyjednávání se dvěma největšími vládními dodavateli obranné technologie. Někde na palubě – pravděpodobně přímo tady, v této kajutě – byla složka dokumentů obsahující zprávu o geologickém průzkumu mořského dna. Co Fyriův výzkumný tým pod mořem objevil či kde přesně to objevil, ať už to bylo cokoli, zůstává tajemstvím. Tato informace měla životní důležitost pro velké množství lidí; naše ministerstvo obrany velice toužilo se k ní dostat. Stejně tak Rusové. Udělali všechno možné pro to, aby ji měli.“

„Poslední skutečnost vysvětluje mnohé,“ řekl Koski.

„Jak to myslíte?“

Koski si vyměnil zasvěcený pohled s Doverem a pokračoval: „Naše loď byla jednou z těch, které pátraly po *Luxu* – byla to první mise Catawaby. Při každém mrknutí oka jsme zjišťovali, že křížujeme stopu nějakého ruského plavidla. Byli jsme natolik egocentričtí, že jsme se domnívali, že monitorují naše záchranné metody. Ted' se ukazuje, že i oni šli po *Laxu*.“

„A má to i úzkou vazbu k důvodům, proč jsme tak nečekaně vtrhli na scénu,“ vysvětloval Dover. „Deset minut poté, co jste s doktorem Hunnewellem opustili lodní polygon, dostali jsme upozornění z vrchního velitelství pobřežní policie, že v oblasti shluku ledovců operuje ruská ponorka. Pokoušeli jsme se vás informovat rádiem, ale nedařilo se nám navázat s vámi kontakt.“

„Není divu,“ vysvětlil Pitt. „Od okamžiku, co jsme se vydali k vaku, bylo nezbytné dodržovat naprosté ticho na rádiových vlnách. Proto jsme rádio vypnuli. Nemohli jsme vysílat, ale ani přijímat.“

„Když tedy kapitán Koski informoval velitelství, že s vaším vrtulníkem nelze navázat spojení,“ pokračoval Dover, „dostali jsme naléhavý rozkaz okamžitě se vydat ve vašich stopách a posloužit jako doprovod pro případ, kdyby si ponorka počínala příliš dotěrně.“

„Jak jste nás našli?“ zeptal se Pitt.

„Nepřeletěli jsme ještě ani dva ledovce ze skupiny, když jsme zpozorovali ten váš žlutý vrtulník. Vyjímal se tam jako kanár na prostěradle.“ Pitt s Hunnewellem se na sebe podívali a pak se začali smát. „Řekl jsem něco vtipného?“ chtěl vědět Koski.

„Nic, jen že to je štěstí, obyčejné, prosté, paradoxní štěstí,“ vysvětloval Pitt s veselým výrazem. „Lítali jsme tady horem dolem tři hodiny, než jsme našli tenhle plovoucí ledový palác, a vy na něj narazíte pět minut poté, co po něm začnete pátrat.“ Pitt pak kapitána informoval o ledovcové vějičce a o setkání s ruskou ponorkou.

„Bože na nebi,“ zabručel Dover. „Chcete naznačit, že na tomhle ledovci nejsme první?“

„Důkazy mluví samy za sebe,“ přisvědčil Pitt. „Znamení barvou, jaké udělala pobřežní policie, někdo z ledu vysekal a s Hunnewellem jsme našli stopy bot v téměř každé kajutě lodi. A je tu ještě cosi, co celou situaci vyřazuje z kategorie tajemných a dává jí cejch kategorie hrůzostrašných.“

„Myslíte oheň?“

„Ano, oheň.“

„Zřejmě nehoda. Na lodích docházelo k požárům od dob, co se před tisíci lety první rákosové prámy začaly plavit po Nilu.“

„Vražda je dokonce ještě starší.“

„Vražda?“ zopakoval Koski mechanicky. „Řekl jste vražda?“

„Ano, s velkým V.“

„Až na nebývalý rozsah, nespatřil jsem tu nic, s čím bych se byl už nesetkal dřív na nejméně osmi vyhořelých lodích, se kterými jsem za své služby u pobřežní policie měl co do činění – mrtvá těla, zápach, rozklad, zničení. Co podle vašeho váženého mínění leteckého důstojníka je tady tak zvláštního?“

Pitt pominul Koskiho ironickou poznámku. „Je to všechno příliš dokonalé. Radista u vysílačky, dva strojníci ve strojovně, kapitán a první důstojník na můstku, cestující buď ve svých kajutách, nebo v salonu, dokonce i kuchař ve své kuchyni, každý přesně tam, kde má být. Povězte mi, kapitáne, jako odborník: co to mohlo být za zatracený oheň, který se prožene celou lodí, upraží každého na škvarek, aniž by se kdokoli pokusil udělat i to nejmenší na svou záchranu?“

Koski si v zamyšlení mnul lalůček ucha. „V chodbách nejsou nataženy hadice. Je evidentní, že se nikdo nesnažil loď zachránit.“

„Nejbližší vzdálenost těla od hasicího přístroje je šest metrů. Posádka se zachovala proti všem zákonitostem lidské přirozenosti, pokud se rozhodla nedat se na útěk a zemřít na svých postech. Nedokážu si představit kuchaře, který by dal přednost smrti ve své kuchyni před záchranou života.“

„To pořád nic nedokazuje. Panika mohla...“

„Co by to muselo být, aby vás to přesvědčilo, kapitáne? Rána baseballovou pálkou do osrdí? Jak vysvětlíte radistův případ? Zemřel u svého zařízení, přesto je ale prokázané, že v té době v severním Atlantiku nikdo nezachytil z *Laxy* ani z žádné jiné lodi nouzový signál. Zdá se poněkud zvláštní, že by nevyslal alespoň pár slov tíšňového volání.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Koski tichým hlasem. V jeho pronikavém pohledu bylo znát zájem.

Pitt si zapálil cigaretu, vyfoukl do mrazivého vzduchu dlouhý oblak modrého kouře a zdálo se, že váží slova: „Vezměme nejprve stav vraku. Sám jste to řekl, kapitáne: nikdy jste ještě neviděl tak poničenou loď. Čím to? Nepřepravovala výbušniny ani žádný hořlavý materiál, a stejně tak můžeme jako příčinu vyloučit palivové nádrže. Ano, napomohly rozšíření ohně, avšak ne v takové intenzitě, na druhém konci lodi. Proč každý čtvereční centimetr lodi je tak spálený? Trup a palubní nástavba jsou z kovu. A vedle hadic a hasicích přístrojů měl *Lax* i samočinné hasicí zařízení.“ Odmlčel se a ukázal ke stropu na dvě zdeformované kovové trysky. „Oheň na lodi zpravidla začíná v jedné sekci, a to ve strojovně nebo v nákladovém prostoru, a pak se šíří postupně z jedné části do druhé a trvá mu hodiny, a někdy dokonce i celé dny, než loď kompletně zničí. Vsadím se s vámi o cokoli, co budete ochotný nabídnout, že vyšetřovatel téhle události se bude škrábat na hlavě, a pak ji odškrtně jako bleskový požár způsobený neznámou příčinou či jedinci, požár, kterému celá loď podlehla během pár minut, čímž vytvořila nový rekord.“

„Napadají vás nějaké příčiny?“

Pitt odpověděl: „Plamenomet.“

Okamžik panovalo překvapené ticho.

„Uvědomujete si, co jste právě vyslovil?“

„To si pište, že ano,“ odpověděl Pitt. „Do všech detailů, včetně ukrutného zášlehu ničivého plamene, nepříjemného syčení ventilů i odporného kouře z pálícího se masa. Ať se vám to líbí, nebo ne, plamenomet je jediná logická odpověď.“ Všichni teď naslouchali se zděšeným zájmem. Hunnewellovi něco zakloktalo v krku, jako kdyby se mu zase dělalo špatně. „Celé je to hodně bizarní,“ uzavřel Pitt nevzrušeně.

Hunnewell se na něj díval prázdným pohledem. „Nemůžu uvěřit, že všichni stáli jako ovce a nechali se proměnit v živé pochoďně.“

„Copak to nechápete?“ obrátil se na něj Pitt. „Náš ďábelský přítel nějakým způsobem buď omámil, nebo otrávil cestující i posádku. Pravděpodobně jim dal do jídla nebo do vody pořádnou dávku chloralhydrátu.“

„Taky mohli být postříleni,“ navrhl Dover.

„Prohlédl jsem některá těla,“ zavrtěl Pitt hlavou. „Nejsou na nich stopy po střelách a nemají ani roztříštěné kosti.“

„A když se dočkal a jed začal působit – raději si představuji, že zemřeli okamžitě –, rozmístil je po lodi a pak chodil od jednoho místa k druhému s plamenometem...“ Koski svou představu nedokončil. „Ale proč? A kam se vrah odtud poděl?“

„Než se pokusíte najít odpověď na tuhle otázku,“ vmísil se unaveně Hunnewell, „přál bych si, aby mi někdo ze všeho nejdřív laskavě vysvětlil, odkud se tu vrah zhmotnil. Zcela jistě to nebyl nikdo z cestujících ani z posádky. *Lax* vyplul s patnácti muži na palubě a patnáct jich tu uhořelo. Logika napovídá, že je to práce komanda, které se sem vylodilo z jiného plavidla.“

„To neobstojí,“ prohlásil Koski. „Každé vylodění z jednoho plavidla na druhé vyžaduje nějaký rádiový kontakt. I kdyby *Lax* vzal na palubu trosečníky z falešného ztroskotání, kapitán by to musel okamžitě nahlásit.“ Koski se znenadání usmál. „Pokud si vzpomínám, v poslední zprávě *Fyrie* žádal o rezervaci apartmá v posledním patře hotelu Statler-Hilton v New Yorku.“

„Chudák,“ pronesl zvolna Dover. „Vedou-li bohatství a úspěch k takovým koncům, k čemu jsou?“ Zadíval se ještě jednou na

pozůstatky na podlaze a rychle se odvrátil. „Proboha, jaký maniak může zabít jen tak od boku patnáct lidí? Metodicky je všechny nejprve otrávit a pak je chladnokrevně zpopelnit plamenometem?“

„Stejný maniak, který dokáže vyhodit do vzduchu letadlo kvůli pojistce,“ řekl Pitt. „Takový, který dokáže zabít člověka se stejným pocitem viny, jaký máme, rozmáčkne-li mouchu. Zde byl motiv jednoznačně zjištěný. Fyrie a jeho lidé učinili nesmírně cenný objev. Toužily po něm Spojené státy, chtělo jej získat Rusko, ale nakonec s ním odklusal černý kůň.“

„Stál za tohle všechno?“ zeptal se Hunnewell s výrazem odporu.

„Pro toho šestnáctého muže bezpochyby,“ Pitt se díval na nevábné lidské pozůstatky na podlaze. „Pro neznámého vetřelce, který rozesel mezi tuhle skupinu smrt.“

5

Island. Země mrazu a ohně, rozeklaných ledovců a dýmajících sopek, barevná koláž zastydlé rudé lávy, zeleně rozlehlých tunder i konejšivé modře jezer spočívajících pod hojností zlatých paprsků půlnočního slunce. Obklopuje jej Atlantický oceán, z jihu jej oblévají teplé vody Golfského proudu a ze severu ledové polární moře. Island leží na půli cesty ptáků, kdyby je napadlo táhnout z Moskvy do New Yorku. Zvláštní ostrov kaleidoskopické scenérie je mnohem méně studený, než napovídá jeho jméno – průměrná teplota tu v chladném lednu občas vystoupí výš než teplota na americkém pobřeží v Nové Anglii. Tomu, kdo jej vidí poprvé, se Island představí jako reprezentant unikátního typu krásy. Pitt pozoroval zasněžené špičaté vrcholky ostrova, jak pomalu rostou na obzoru, a průzračná voda pod Ulysseem se měnila z temné modři oceánských hloubek v bohatou zeleň pobřežních mělčin. Dotkl se řízení a vrtulník hladce klesal v devadesátistupňovém úhlu a letěl souběžně se strmými lávovými útesy, jež se vzpínaly z moře pod nimi. Proletěli nad polokruhovou zátokou, v níž hnízdila maličká rybářská vesnice bohatě kostkovaná karmínem a pastelovou zelení střech, osamělá výspa v bráně k polárnímu kruhu.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Hunnewell, který se právě probral z lehké dřimoty.

„Čtyři hodiny deset minut nad ránem,“ informoval ho Pitt.

„Probůh, když člověk vidí to slunce, řekl by, že jsou čtyři odpoledne.“ Hunnewell hlasitě zívá a učinil marný pokus protáhnout se ve stísněné kabině vrtulníku. „Právě teď bych ovšem dal nevím co za to, abych mohl pokračovat ve spánku na měkké posteli v bílých šustivých peřinách.“

„Raději už mějte oči otevřené, za chvíli jsme na místě.“

„Jak daleko je do Reykjavíku?“

„Ještě půl hodiny.“ Pitt si ověřil svůj odhad pohledem na palubní desku. „Mohl jsem to stočit k severu už dříve, ale chtěl jsem si prohlédnout pobřeží.“

„Šest a tři čtvrtě hodiny od chvíle, co jsme opustili Catawabu. To není špatný čas.“

„Zřejmě by se dal ještě slušně redukovat, kdybychom se nemuseli vláčet s náhradní palivovou nádrží.“

„Bez ní bychom ovšem byli teď někde na širém moři a pokoušeli bychom se těch asi čtyři sta mil zbývajících k pobřeží doplatvat.“

Pitt se pousmál. „Vždycky lze vyslat volání o pomoc pobřežní policii.“

„Soudě podle rozpoložení kapitána Koskiho, když jsme odlétali, obávám se, že by se nevrhl na naši záchranu, ani kdybychom se topili ve vaně a on držel ruku na špuntu.“

„Bez ohledu na to, jak o mně smýšlí, hlasoval bych pro jeho jmenování admirálem, kdyby se rozhodl kandidovat. V mých záznamech figuruje jako velice slušný člověk.“

„Máte zvláštní způsob, jak vyjádřit obdiv,“ poznamenal suše Hunnewell. „Kromě své prozíravé dedukce ohledně plamenometu – mimochodem, klobouk dolů – jste mu prakticky neprozradil vůbec nic.“

„Řekli jsme mu pravdu v té míře, ve které je jistá. Všechno ostatní by byly z padesáti procent dohady. Jediná skutečnost, kterou jsme vynechali, je jméno Fyriova objevu.“

„Zirkon.“ Hunnewellův pohled se rozostřil do dáli. „Protonové číslo čtyřicet.“

„Já jsem z geologie stěží prolezl,“ přiznal Pitt s úsměvem. „Proč zrovna zirkon? Co je na něm takového, že stojí za masovou vraždu?“

„Čistý zirkon je podstatný pro konstrukci atomových reaktorů, protože nepohlcuje radiaci, nanejvýš jen nepatrně. Každý stát světa aspirující na jaderný výzkum by dal nevím co za pořádný náklad zirkonu. Admirál Sandecker si je jistý, že pokud Fyrie a jeho tým skutečně objevili bohatá zirkonová ložiska, nacházejí se pod mořem, avšak tak blízko hladině, aby se vyplatila jeho těžba.“

Pitt se ohlédl a díval se teď ven z kabiny do temné ultramarínové modři, která se téměř bez přerušení rozkládala směrem k jihu. Na moře vyplouvala rybářská loď, vlekoucí za sebou řetěz malých veslových člunů, jejichž trupy se pohybovaly tak hladce, jako kdyby klouzaly po barevném zrcadle. Díval se na ně téměř nevidícima očima, protože jeho mysl se potulovala kolem vzácného prvku, který ležel dole pod pokrývkou studených vod. „Je to zatracený kšeft,“ zamumlal právě tak nahlas, aby jeho slova byla slyšitelná i přes zvuk výfuků motoru. „Problémy s dobýváním nerostných surovin z mořského dna jsou obrovské.“

„Ano, ale nejsou nepřekonatelné. Fyriova společnost zaměstnává nejlepší světové odborníky na podmořskou těžbu. Víte, že tím způsobem si Kristjan Fyrie vybudoval své impérium? Ano, u afrického pobřeží rýžoval diamanty bagrem.“ Zdálo se, že Hunnewellovo vyprávění je teď prostoupeno prostým obdivem. „Bylo mu teprve osmnáct, byl plavčíkem na staré řecké nákladní lodi, ze které utekl v Beíře, malém přístavu na pobřeží Mozambiku. Netrvalo dlouho a chytla ho diamantová horečka. V té době zuřila na plné obrátky, ale velké syndikáty si zajistily práva na všechna významná produktivní naleziště. Tehdy se Fyrie výrazně vyčlenil od ostatních, a to proto, že dokázal mazaně a kreativně uvažovat. Uvažoval takto: když lze na diamanty narazit na pevnině ani ne dvě míle od pobřeží, proč by nemohly ležet také pod vodou na pevninských mělčinách? A tak se pět měsíců den co den potápěl do teplých vod Indického oceánu, dokud nenašel úsek dna, který vypadal slibně. Ted' už musel jen vymyslet trik, jak vyřešit finanční stránku nákupu potřebného těžařského zařízení. Fyrie se vylodil v Africe jen v tričku, které měl na sobě. Žebrot o peníze u bílé bohaté konkurence by byla ztráta času. Uplatnila by právo na veškerou vytěženou surovinu a jemu by nezbylo nic.“

„Někdy je jedno procento z něčeho lepší než devadesát devět procent z ničeho,“ poznamenal Pitt.

„Pro Kristjana Fyria nikoli,“ oponoval mu Hunnewell. „Měl smysl pro zásady hodný skutečného Island'ana – poděl se o zisky, ale nikdy se jich nevzdávej. Obrátil se na černé Mozambičany a navrhl jim založení vlastního syndikátu, pochopitelně s Kristjanem Fyriem coby prezidentem a generálním ředitelem. Jakmile černoši získali sbírkou prostředky k nákupu plavidel a financování těžby, začal Fyrie pracovat dvacet hodin denně, dokud celý podnik nešlapal jako počítač IBM. Pět měsíců potápění se vyplatilo – bagrování dna začalo téměř okamžitě vynášet vysoce kvalitní diamanty. Během dvou let stoupla Fyriova cena na čtyřicet milionů dolarů.“

Pitt zaregistroval černou tečku na obloze několik stovek metrů vysoko před Ulysseem. „Zdá se, že jste Fyriův život skutečně prostudoval.“

„Vím, že to zní zvláště,“ pokračoval Hunnewell, „ale Fyrie nikdy nevydržel u jednoho projektu déle než pár roků. Každý druhý člověk by takovou věc vyždímal úplně dosucha. Kristjan ale ne. Jakmile vydělal tolik, kolik se ani ve snu nikdy nenadál, předal podnik těm, kteří jej v počátku financovali.“

„Jen tak jim ho předal?“

„Tak, jak to stálo a leželo. Předal všechny akcie svého podílu místním podílníkům, ustavil lokální management, který by dokázal úspěšně vést firmu bez něho, a nasedl na nejbližší loď zpět na Island. Jméno Kristjana Fyria je na samé špičce žebříčku bělochů, kteří požívají nejvyšší úcty místních obyvatel.“

Pitt nepřestal sledovat černý bod na severním obzoru, který se proměnil v malé tryskové letadlo. Poposedl a přimhouřil oči proti jasně modré obloze. Cizí stroj byl z té kategorie nových výkonných strojů, jaké stavěli Britové – rychlý, spolehlivý a schopný přemístit dvanáct pasažérů přes půl zeměkoule za pár hodin a bez tankovacího přistání. Pitt stěží zaznamenal, že neznámé letadlo je ebenově černé, a už prohrmělo kolem vrtulníku v opačném směru a zmizelo z dohledu. „Co ještě spadá na Fyriovo konto?“ zeptal se.

„Těžil mangan na Vancouverských ostrovech v Britské Kolumbii a objevil ropná pole na mělčinách u pobřeží Peru – abych uvedl

alespoň něco. Obešel se bez fúzí i bez dceřiných společností. Kristjan vybudoval z Fyrie Limited velkou firmu specializovanou na podmořský geologický výzkum, nic víc.“

„Měl rodinu?“

„Ne, jeho rodiče zahynuli při požáru, když byl ještě velmi mladý. Jediný, kdo mu zbyl, byla jeho sestra – dvojče. O té toho moc nevím. Fyrie jí zajistil vyšší vzdělání ve Švýcarsku a říká se, že později se stala misionářkou někde v Nové Guineji. Bohatství jejího bratra pro ni zřejmě nic...“ Hunnewell větu nikdy nedokončil. Trhl sebou stranou, tváří obrácený k Pittovi, oči vytrěštěné, ústa pootevřená zděšením, ale žádná slova z nich nevyšla. Pitt měl sotva čas zaregistrovat, jak se starší muž převážil dopředu, bezvládný a podle všech příznaků mrtvý, když se plexisklo kabiny vrtulníku, které je obklopovalo, roztránilo na tisíce ostrých střepin a zmizelo. Pitt ucukl, rukou si chránil obličej před nárazem stěny studeného vzduchu a na okamžik ztratil vládu nad vrtulníkem. Aerodynamické vlastnosti stroje se drasticky změnily, Ulysses vyrazil prudce a téměř svisle vzhůru a vtlačil Pitta i bezvědomého Hunnewella prudce do sedadel. Teprve tehdy Pitt zaregistroval, že na jejich konstrukci prší dávky z kulometu. Náhlý neřízený manévr jim oběma pro tuto chvíli zachránil životy. Střelce v černém letadle zaskočil, příliš pozdě mu přizpůsobil dráhu letu a většina střel skončila ve vzduchu. Tajemné tryskové letadlo nedokázalo bez ztráty rychlosti srovnat let s pomalým vrtulníkem, a tak vyrazilo vpřed a v půlkruhovém oblouku se obrátilo k dalšímu útoku. Budou se muset stočit v ostrém kruhu východně, severně a pak západně, chtějí-li zaútočit na vrtulník zezadu, uvažoval Pitt, zatímco se snažil udržet stroj v rovnovážné poloze, což byl v proudu ledového vzduchu útočícím na něj třisetkilometrovou rychlostí téměř nemožný úkol. Zamířil níž v bezmocné snaze redukovat sílu, která jej tlačila do sedadla. Tryskáč znovu prohrměl kolem, ale tentokrát na to byl Pitt připravený. Prudce zastavil Ulyseův horizontální pohyb a divoké otáčky vrtule uvedly lehký letoun do náhlého vertikálního stoupání. Úskok zabral. Pilot tryskového letadla proletěl pod Pittem a nestačil zacílit kulomet. Ještě dvakrát se Pittovi podařilo útočníka setřást, ale bylo jen otázkou času, kdy jeho protivník prohlédne poslední z nevelké zásoby triků,

které mu zbývaly. Pitt si nic nenamlouval. Moc šancí v tomhle přesilovém boji neměl. Odhadoval je tak na sedm ku jedné ve prospěch neznámých útočníků a do vypuknutí poslední fáze navíc zbývaly už jen vteřiny. Vrásky kolem Pittových očí se stáhly do tvrdého úsměvu, když se strojem klesl na nějakých šest metrů nad vodní hladinu. Vítězství bylo takřka vyloučeno, ale byla tu přece jen mizivá naděje, naděje, že by se za nehet vešla, na nerozhodný výsledek, napadlo Pitta. Pozoroval temný trup letadla, jak manévroval k závěrečné obrátce. Všechny zvuky přehlušoval už jen šílený déšť střel s ocelovým pláštěm provrtávajících se Ulysseovou lehkou hliníkovou konstrukcí. Pitt vyrovnal let malého bezbranného stroje, a když tryskové letadlo na zlomek sekundy jakoby zamrzlo ve vzduchu nad ním jak obludný pták, vyrazil střemhlavým letem přímo proti němu. Střelec, pálící nebezpečně vykloněný ze dveří nákladového prostoru, neztratil rovnováhu. Vytrvalý déšť střel ustal a on teď čekal, až mu zmenšující se vzdálenost přivede vrtulník na jistý dostřel. Stroje byly od sebe už jen něco přes padesát metrů. Pitt se připoutal v očekávání nárazu a pak navedl Ulyssea odspodu do trupu tryskového letadla. Rotorová vrtule se zařízla do vodorovného stabilizátoru na ocas letadla a nárazem se roztržila. Pitt instinktivně vypnul zapalování, protože jakmile motor přestal pohánět vrtuli, rozeřval se naprázdno za úpěnlivého kvílení deformovaného kovu. Hluk rázem ustal a obloha byla zase už ztichlá vyjma větru hvízdajícího Pittovi v uších. Podíval se za neznámým letadlem právě včas, aby viděl, jak se řítí špičkou napřed do moře a jak jeho ocasní část volně visí jako zlomená paže. Pitt a bezvědomý Hunnewell na tom však nebyli o mnoho lépe. Nemohli dělat nic jiného než čekat, až pochroumaný vrtulník dopadne jako kámen do studených atlantických vod dvacet metrů pod nimi. Když k tomu došlo, bylo to mnohem horší, než Pitt předpokládal. Ulysses dopadl na bok do dvoumetrové hloubky islandského pobřežního příboje a od břehu jej dělila vzdálenost sotva jednoho fotbalového hřiště. Pitt se bolestivě udeřil hlavou o rám dveří a to jej ponořilo do vířící temnoty. Naštěstí jej mučivý šok z ledové vody udržel ve stavu malátného vědomí. Bojoval s návaly nevolnosti a věděl, že má

značně blízko k tomu, aby na všechno rezignoval a odplul naposledy do náruče spánku.

S tváří zkřivenou bolestí odepjal Pitt bezpečnostní pás a z ramen stáhl padákový postroj. Stačil se alespoň trochu nadechnout, než se přes vrtulník převalil hřeben přílivové vlny, a pak rychle odpoutal bezvědomého Hunnewella a zvedl mu hlavu nad zpěněnou vodu. V té chvíli uklouzl, ztratil rovnováhu a další mohutná vlna ho smetla z Ulyseea do přílivu. Vší silou držel Hunnewella za límec kabátu a zápolil s valícími se vlnami, které jím bolestivě smýkaly po nerovném kamenitém dnu ku břehu. Pokud se Pitt občas domýšlel, jaké to musí být utonout, teď už o tom měl slušnou představu. Mrazivá voda jako miliony včel štípala každý kousek jeho pokožky. Byl téměř ohluchlý, hlava jej nesnesitelně bolela, nos měl plný vody, frontální sinus jako by mu někdo stále propíchoval nožem, a v plicích pocít, že si je propláchl kyselinou dusičnou. Nakonec, když si potloukl kolena o kamenité dno, se mu podařilo povstat a konečně se mohl řádně nadechnout svěžího islandského vzduchu. Mimoděk si slíbil, že rozhodne-li se někdy spáchat sebevraždu, nebude to určitě utopením.

Doklopýtal z vody na pláž posetou oblázky. Hunnewella zpola nesl, zpola táhl za sebou, jako když opilec vláčí opilce. Udělal ještě pár kroků za čáru přílivu a pak svalil svoje břemeno na zem a zkontroloval doktorův dech a tep. Obojí bylo hodně zrychlené, ale pravidelné. Pak padl Pittův pohled na Hunnewellovu levou paži. Střely z kulometu ji zasáhly a nepěkně poranily. Tak rychle, jak mu to zkřehlé ruce dovolily, svlékl Pitt košili, utrl rukávy a pevně ovázal ránu, aby zastavil krvácení. Poraněná tkáň sice vypadala hrozivě, avšak tepna nebyla porušena, a tak zavrhl myšlenku na turniket a dal přednost přímému stlačení. Pak opřel Hunnewella o velký kámen, vytvořil hrubou smyčku a poraněnou paži na ni pověsil do výšky, aby krvácela co nejméně. Víc pro svého přítele Pitt udělat nemohl, a tak se položil na tvrdou kamenitou zem a nechal tělem probíhat křeče prudké bolesti i odporné návaly nevolnosti. Uvolnil se do nejvyšší míry, jakou mu fyzický stav dovolil, zavřel oči, a tím se odřízl od nádherného pohledu na oblázky posetou arktickou oblohu. Pitt by dokázal vydržet v takovém bezvědomém stavu i několik

hodin, avšak z hloubi jeho mozku se začal ozývat vzdálený alarm, a on v instinktivní odpovědi na takový podnět otevřel oči pouhých dvacet minut poté, co se zavřely. Scenérie se změnila. Obloha s obláčky tam byla nadále, avšak cosi ji stínilo. Trvalo pár vteřin, než Pitt zaostřil na skupinku pěti dětí, které stály před ním a shlížely na něj a na Hunnewella. Pitt se vzepřel na jednom lokti, přinutil se k úsměvu, což nebylo jednoduché, a řekl: „Nazdar, děcka. Nějak brzo vzhůru, ne?“ Jako na povel se oči všech obrátily k nejstaršímu chlapci. Chvilí váhal, než promluvil, jako by sbíral slova: „Já, moji bratři a sestry, jsme hnali otcovy krávy na pastvu na louku tam nad útesy. Viděli jsme vás...“ odmlčel se a tvářil se nejistě.

„Vrtulník?“ pomohl mu Pitt.

„Ano, ten.“ Chlapcova tvář opět ožila. „Vrr... tul... nik. Viděli jsme váš vrtulník, jak leží v moři.“ Lehký ruměnec rozpaků zbarvil jeho typickou skandinávskou tvář. „Mrzí mě, že má angličtina není moc dobrá.“

„Ne,“ řekl Pitt laskavě. „Naopak mě mrzí, že zatímco ty mluvíš anglicky jako profesor z Oxfordu, já nemohu nabídnout jediné slovo v islandštině.“ Chlapec se rozzářil lichotkou, zatímco pomáhal Pittovi na nejisté nohy. „Jste zraněný, pane. Krvácíte z hlavy.“

„To přežiju. Ale můj přítel je vážně poraněný. Musíme ho rychle dopravit k nejbližšímu lékaři.“

„Když jsme vás našli, poslal jsem svou mladší sestru, aby došla pro otce. Brzy tady bude s nákladákem.“

V tom okamžiku Hunnewell tiše zasténal. Pitt se nad ním sklonil a vzal do svých rukou jeho holou hlavu. Stařec byl při vědomí. Jeho oči zatékaly, ulpěly nejprve krátce na Pittovi, pak na dětech. Těžce oddychoval a pokoušel se promluvit, ale slova mu uvázla v hrdle. V očích měl neobyčejně smířený výraz, když uchopil Pittovu ruku a s námahou ze sebe vypravil: „Chraň, starce, Bůh...“ Pak se zachvěl a těžce vydechl. Doktor Hunnewell zemřel.

6

Farmář se svým nejstarším synem odnesli Hunnewella do landroveru. Pitt jel vzadu na úložné plošině a celou cestu držel oceánografovu hlavu v klíně. Zatlačil mu skelné, nevidoucí oči a

uhladil těch pár pramenů dlouhých bílých vlasů. Většina dětí by byla přítomností smrti vyděšena, avšak chlapci a dívky, co Pitta vzadu na voze obklopovali, seděli mlčky a klidně s výrazy zbavenými všeho kromě naprostého smíření s jedinou jistotou, která čeká na všechny. Farmář, vysoký, pohledný a životem v přírodě ošlehaný muž, řídil vůz pomalu úzkou cestou až na vrchol útesu a pak přes louku. Za vozem se táhl nevelký oblak červeného vulkanického prachu. Za pár minut zastavili před malým domkem na okraji vesnice poskládané z bílých statků s dominantou tradičního islandského kostela. Z domu vyšel zasmušilý menší muž s vlídnýma zelenýma očima zvětšenýma silnými brýlemi v kovových obroučkách. Představil se jako doktor Jonsson, a když ohledal Hunnewella, zavedl Pitta dovnitř, kde mu zašil a ovázal sedmicentimetrovou tržnou ránu na hlavě a pomohl mu převléci se do suchých šatů. Později, když Pitt usrkával silnou kávu a také kořalku, kterou mu doktor vnutil, vstoupil chlapec se svým otcem. Hoch pozdravil Pitta pokývnutím hlavy a řekl: „Pro mého otce bude velkou ctí, bude-li moci dopravit vás a vašeho přítele do Reykjavíku, pokud si tam přejete jet.“

Pitt povstal a chvíli se díval do otcových srdečných šedých očí. „Řekni svému otci, že jsem mu nesmírně vděčný a že čest je na mé straně.“ Pitt natáhl ruku a Island'an ji pevně stiskl. Chlapec mezitím přeložil jeho slova. Jeho otec jen přikývl a pak se oba otočili a bez jediného dalšího slova vyšli z místnosti. Pitt si zapálil cigaretu a tázavě pohlédl na doktora Jonssona. „Jste příslušníkem zvláštního národa, doktore. Zdá se, že zevnitř vyzařujete nejvyšší vřelost a laskavost, avšak navenek jako byste byli zbaveni veškerých citů.“

„Zjistíte, že v Reykjavíku jsou lidé otevřenější. Tohle je venkov. Narodili jsme se v krásné, ale pusté a tvrdé zemi. Island'anům, kteří nežijí ve městech, jsou cizí pomluvy a drby. Naučili jsme se téměř vyčíst myšlenky druhého dřív, než promluví. Život a láska jsou samozřejmostí, smrt je jen přijímaná nevyhnutelnost.“

„Divil jsem se, jak to že děti vypadají tak nevzrušeně, když sedí vedle mrtvého těla.“

„Smrt bereme pouze jako odloučení, a to ještě jen vizuální. Jen se podívejte,“ doktor ukázal ven velkým malovaným oknem na

náhrobní kameny na hřbitově u kostela, „ti; kteří přišli před námi, jsou stále tady.“

Pitt se nějakou chvíli díval na hroby tyčící se každý ve svém vlastním úhlu ze zelené mechovité trávy. Pak jeho pozornost upoutal farmář, který právě přinášel ručně tesanou sosnovou rakev k landroveru. Bedlivě sledoval, jak velký mlčenlivý muž zvedl Hunnewellovo tělo a uložil je do tradičně strohé hrubé rakve. Dělal to se silou i něhou, s jakou čerstvý otec zachází s novorozencem. „Jak se jmenuje ten farmář?“ zeptal se Pitt.

„Mundsson. Thorsteinn Mundsson. Jeho syn se jmenuje Bjarni.“

Pitt se díval oknem, jak muž postrkuje rakev hlouběji na plošinu auta. Pak se odvrátil. „Nepřestanu si klást otázku, zda by doktor Hunnewell byl naživu, kdybych si počínal jinak.“

„Kdoví? Pamatujte na to, milý příteli, že kdybyste se byl narodil o deset minut dříve nebo později, vaše cesty by se nikdy nemusely protnout.“

Pitt se pousmál. „Chápu, jak to myslíte. Nicméně je to tak, že jeho život byl v mých rukou, a já pochybil a ztratil ho.“ Odmlčel se a v mysli si znovu promítal celou scénu. „Na břehu jsem na půl hodiny omdlel poté, co jsem mu zavázal zraněnou ruku. Kdybych byl zůstal při vědomí, nemusel bykřváct.“

„Odlehčete svému svědomí. Váš doktor Hunnewell nezemřel na ztrátu krve. Způsobil to šok ze zranění, šok z havárie a šok z pobytu v ledové vodě. Jsem si jistý, že pitva prokáže, že jeho stárnoucí srdce vydrželo méně než jeho krev. Dostal pořádně zabrat a zdá se mi, pokud mohu soudit, že nebyl trénovaný atlet.“

„Byl to vědec, oceánograf, nejlepší ze všech.“

„Pak mu závidím.“

Pitt pohlédl na vesnického lékaře nechápavě: „Jak to myslíte?“

„Žil mořem, zemřel u moře, které miloval, a možná i jeho poslední myšlenky byly stejně průzračné jako voda.“

„Mluvil o Bohu,“ řekl Pitt.

„Byl šťastný, podobně jako já se budu cítit šťastný, až přijde můj čas a uloží mě tam na kostelní hřbitov, jen pár kroků od místa, kde jsem se narodil, a mezi tolik lidí, které jsem měl rád a o které jsem pečoval.“

„Rád bych s vámi, doktore, sdílel vaši zálibu v pobytu na jednom místě, ale mám ve své pradávné minulosti kočovného cikána, jehož zvyky jsem zdědil. Můj rekord v pobývání na jednom místě jsou tři roky.“

„To je zajímavá otázka: kdo z nás je šťastnější?“

Pitt pokrčil rameny. „Kdo ví? Každý z nás naslouchá volání jiného hlasu.“

„Na Islandu říkáme,“ doplnil ho doktor Jonsson, „že nasloucháme vábení různých rybářů.“

„Minul jste se povoláním, doktore. Měl jste být básníkem.“

„Ale vždyť já jsem básníkem,“ zasmál se Jonsson. „Každá vesnice jich má nejméně pět. Musel byste hodně hledat, abyste našel sečtější zemi než Island. Dvě stě tisíc lidí, což je naše celková populace, nakoupí ročně přes pět set tisíc knih a...“ Nedokončil větu, protože se otevřely dveře a dovnitř vstoupili dva muži. Zůstali mlčky stát, působili stroze a velmi úředně, což podtrhávaly jejich policejní uniformy. Jeden mlčky pozdravil doktora, a Pittovi to všechno konečné došlo. „Doktore Jonssone, nemusel jste tajit, že jste zavolal policii. Nemám před nikým co skrývat.“

„Nic ve zlém, ale zranění doktora Hunnewella zjevně způsobily střelné rány. Ošetřil jsem dost zraněných lovců na to, abych to poznal. Zákon hovoří v takovém případě jasně a předpokládám, že to platí i u vás. Musím hlásit každé postřelení.“

Pittovi se to ani trochu nelíbilo, ale neměl na výběr. Dva svalnatí policisté, kteří před ním stáli, stěží uvěří historce o tajemném černém tryskovém letadle, které zaútočilo na Ulyseu, provrtalo ho deštěm střel a pak se zřítilo do moře. Souvislost mezi vrakem v ledovci a útokem nebyla náhodná. Byl si jistý, že to, co začalo jako pouhé pátrání po pohřešované lodi, přerostlo v nechtěné účinkování ve spleť a dalekosáhlé konspiraci. Byl unavený, unavený ze lží a z celého toho zmatku kolem se mu dělalo zle. Jen jediná myšlenka mu ulpívala v mozku: doktor Hunnewell je mrtev a někdo za to musí zaplatit.

„Vy jste pilot toho havarovaného vrtulníku, pane?“ zeptal se jeden z policistů.

„Ano,“ odpověděl Pitt bez váhání.

Policista se zdál být chvíli zaskočený Pittovou strohou odpovědí. Byl světlolasý, měl špínu za nehty a z uniformy, do které byl navlečen, mu vykukovala zápěstí a kotníky. „Vaše jméno a jméno zemřelého?“

„Pitt, major letectva Spojených států amerických, Dirk Pitt. Muž v rakvi je doktor William Hunnewell z Národní podmořské a námořní agentury.“ Pittovi přišlo zvláštní, že ani jeden z policistů se nenamáhal si informace zapsat.

„Cíl letu? Nepochybně letiště v Keflavíku.“

„Nikoli. Heliport v Reykjavíku,“

Policistovými očima projel záblesk překvapení. Byl sotva viditelný, ale Pitt jej zaznamenal. Vyslýchající se obrátil ke svému kolegovi, snědému hřmotnému muži s brýlemi, a řekl mu něco islandsky. Pak se zadíval oknem na landrover, viditelně se zamračil a vrátil se pohledem zase k Pittovi. „Můžete mi říct, odkud jste letěli, pane?“

„Z Grónska – ale nechtějte po mně znát jméno města. Má dvacet písmen a pro Američana je naprosto nevyslovitelné. Doktor Hunnewell a já jsme byli na vládní expedici, mapující pohyb ledovců ve východním Grónském proudu. Zamýšleli jsme po doplnění paliva v Reykjavíku přeletět Dánskou úžinu a pak se vrátit západně do Grónska rovnoběžným kurzem padesát mil dál na sever. Bohužel jsme plánovali chybně, došlo nám palivo a zřítili jsme se na pobřeží. To je až na detaily všechno.“ Pitt lhal, aniž věděl přesně proč. Probůh, pomyslel si jen, už se to u mě změnilo ve zvyk.

„Kde přesně jste se zřítili?“

„Jak to mám prosím vás vědět?“ vybuchl Pitt. „Jděte tři bloky až ke kravínu a pak zahněte doleva na Broadway. Vrtulník je zaparkovaný mezi třetí a čtvrtou vlnou. Je namalovaný na žluto, nemůžete ho minout.“

„Nechte, prosím, těch žertů, pane.“ Pitta potěšilo, když viděl, jak policista zčervenal. „Musíme znát všechny podrobnosti, abychom mohli podat hlášení našemu nadřízenému.“

„Tak proč nepřestanete chodit kolem horké kaše a nezeptáte se na střelná poranění doktora Hunnewella?“ Úřední výraz tváře snědého

policisty se prolnul do potlačovaného údivu. Pitt pohlédl na doktora Jonssona. „Říkal jste přece, že proto jsou tady.“

„Je mou povinností napomáhat zákonu.“ Zdálo se, že Jonsson se vložil do diskuse jen nerad.

„Předpokládám, že nám vysvětlíte zranění vašeho přítele,“ řekl ten se špinavými nehty.

„Měli jsme s sebou pušku na lední medvědy,“ pronesl Pitt zvolna. „Při havárii spustila a střela zranila doktora Hunnewella na lokti.“ Pittovi se zdálo, že oba islandští policisté nijak nereagují na jeho sarkasmus. Stáli mlčky, hleděli na něj a odhadovali ho – odhadovali, napadlo Pitta, jakým způsobem ho přinutí, když se odmítne podvolit pokynům, které měli na jazyku. Nedaly na sebe čekat dlouho. „Lituji, pane, ale nutíte nás, abychom vás vzali na velitelství k dalšímu výslechu.“

„Jediné místo, kam mě vezmete, je americký konzulát v Reykjavíku. Nedopustil jsem se žádného zločinu vůči občanům Islandu a neporušil jsem žádný váš zákon.“

„Znám velmi dobře naše zákony, majore Pitte. Neděláme to pro své potěšení, abychom v tak ranní hodinu vylezli z postele a vyslychali vás. Výslech je nezbytný. Vaše odpovědi nás neuspokojily, proto vás musíme odvést na velitelství, abychom se dopátrali toho, co se skutečně stalo. Potom budete moci zavolat váš konzulát.“

„O tom si ještě popovídáme, důstojníku, ale pro tuto chvíli: mohli byste mi ukázat své průkazy?“

„Nechápu proč.“ Policista chladně zíral na Pitta. „Proč bychom se měli prokazovat? Je přeci jasné, kdo jsme. Doktor Jonsson může naši autenticitu potvrdit.“ Nepředložil žádný doklad ani průkaz, jevil jen silné podráždění.

„O vaší úřední kompetenci není sporu, pánové,“ vložil se do hovoru Jonsson téměř omluvným tónem. „Jenže záležitosti naší vesnice má většinou na starosti seržant Arnarson. Nevzpomínám si, že bych vás tu někdy předtím viděl.“

„Arnarson musel nutně odjet do Grindavíku. Požádal nás, abychom to tu vyřídili, než věc převezme.“

„Byli jste do téhle oblasti čerstvě přeloženi?“

„Ne, mířili jsme právě na sever vyzvednout vězně. Zastavili jsme se u seržanta Arnarsona pozdravit ho a vypít s ním šálek kávy. Jenže bohužel, voda se ještě ani nevařila a zavolať jste vy a téměř současně mu volali z Grindavíku.“

„Nebylo by tedy rozumnější nechat majora Pitta počkat, až se seržant vrátí?“

„Neřekl bych. Tady už nic nevyřešíme.“ Obrátil se k Pittovi. „Odpusťte, majore. Nemějte nám za zlé, že vám – jak to říkáte tam u vás doma – způsobujeme trable.“ Obrátil se zpět na Jonssona. „Nejlepší bude, když půjdete taky s námi, kdyby se majorova zranění zkomplikovala. Je to jen formalita.“ Divná formalita s ohledem na okolnosti, napadlo Pitta. Nemohl dělat nic jiného než podřídít se policistovu přání. „Co bude s doktorem Hunnewellem?“

„Požádáme seržanta Arnarsona, aby se postaral o jeho převoz.“

Jonsson se usmál bezmála omluvně. „Promiňte, pánové, ale nestačil jsem ještě úplně ošetřit majorovo poranění na hlavě. Musím udělat ještě dva stehy, aby se mohl vydat na cestu. Buďte tak laskav, majore.“ Poodstoupil a zavedl Pitta zpátky do ordinace a zavřel dveře.

„Myslel jsem, že už jste s tou řezničinou na mně skončil,“ prohlásil Pitt dobromyslně.

„Ti muži jsou podvodníci,“ šeptl Jonsson.

Pitt na to neřekl nic. V jeho tváři nebylo znát ani překvapení, když po špičkách přistoupil ke dveřím, přiložil na ně ucho a naslouchal. Byl spokojen, když k němu z druhé strany dolehly hlasy, vrátil se zpět k Jonssonovi a zeptal se: „Jste si tím jistý?“

„Ano. Seržant Arnarson nemá Grindavík v rajónu. Taky nepije kávu. Je na ni alergický, takže odmítá mít ji i jenom v kuchyni.“

„Má ten váš seržant asi tak sto sedmdesát pět centimetrů a váží něco kolem sedmdesáti sedmi kilogramů?“

„Na centimetr přesně a jen o dvě kila méně. Je to můj dávný přítel. Nesčetněkrát jsem ho prohlížel.“ Jonssonovy oči zračily údiv. „Jak to, že dokážete popsat člověka, kterého jste nikdy neviděl?“

„Ten chlápek, co vedl rozmluvu, má na sobě Arnarsonovu uniformu. Kdybyste se podíval důkladněji, všiml byste si na rukávu tmavšího místa, kde dříve byly seržantské prýmký.“

„To nechápu,“ řekl Jonsson šeptem. Byl velmi bledý. „Co se to děje?“

„Neznám ani polovinu odpovědí. Prozatím zemřelo šestnáct, možná devatenáct lidí a zabíjení bude pokračovat. Soudím, že seržant Arnarson je poslední obětí. Teď jsme na řadě my dva.“

Jonsson vypadal šokovaně, rozhořčením a beznadějí zatínal a rozevíral pěsti. „Chcete říct, že musím zemřít proto, že jsem viděl dva vrahy a mluvil s nimi?“

„Obávám se, doktore, že jste nevinný náhodný svědek, který musí být odstraněn prostě proto, že by je mohl identifikovat.“

„A co vy, majore, proč vypracovali tak složitý plán, aby vás zabili?“

„Doktor Hunnewell a já jsme viděli něco, co jsme vidět neměli.“

Jonsson hleděl do Pittovy nevzrušené tváře. „Nepodaří se jim oba nás zabít, aniž by nevyburcovali vesnici. Island je malá země. Uprchlík neuteče daleko a nadlouho se neukryje.“

„Pokud se týče zabíjení, jsou tihle muži bezpochyby profesionálové. Někdo je platí a neplatí je zle. Hodinu poté, co nás zprovodí ze světa, budou se pravděpodobně už s drinkem v ruce rozvalovat na sedadle letadla do Kodaně, Londýna nebo Montrealu.“

„Na profesionální zabijáky působí trochu těžkopádně.“

„Mohou si dovolit tak působit. Kam můžeme utéct? Jejich auto stejně jako Mundssonův nákladák stojí před domem – snadno nám odříznou cestu, jen co otevřeme dveře.“ Pitt ukázal k oknu. „Islandský terén je přehledný. V okruhu pěti mil nerostou ani tři stromy. Řekl jste to správně, uprchlík tu daleko neuteče a nadlouho se neschová.“

Jonsson sklonil hlavu v mlčenlivém smíření, pak se nevýrazně pousmál. „Máme tedy jedinou možnost – bojovat. Bude to těžké, brát někomu život po třiceti letech jeho zachraňování.“

„Máte tu nějaké střelné zbraně?“

Jonsson si ztěžka povzdechl. „Ne. Mým koníčkem je rybaření, ne lov. Jediné vybavení, které mám a které by se dalo označit za zbraň, jsou moje chirurgické nástroje.“

Pitt přistoupil k bílé prosklené skříni s ocelovým kováním, kde spočívaly pečlivě uložené lékařské instrumenty a také léky, a otevřel

její dveře. „Máme jednu slušnou výhodu,“ řekl důrazně. „Oni netuší, že jsme prohlédli jejich podlou léčku. Takže jim předvedeme starou oblíbenou americkou hru, zvanou Oslův ocas.“

Dvě minuty nato Jonsson otevřel dveře ordinace a nabídl pohled na Pitta sedícího na lůžku a přidržujícího si obvaz na krvácející hlavě. Jonsson pokynul anglicky mluvícímu blondýnovi. „Mohl byste mi na okamžik asistovat? Obávám se, že budu potřebovat třetí ruku.“

Muž zvedl tázavě obočí, pak se obrátil ke svému kolegovi, který však seděl s přivřenýma očima a jeho sebejistý výraz napovídal, že je myšlenkami na míle daleko. Aby nevzbudil sebemenší podezření, nechal Jonsson dveře otevřené, avšak ne natolik, aby bylo vidět víc než jen výseč ordinace. „Podržte, prosím, majorovu hlavu oběma rukama v mírném záklonu, abych mohl dokončit ošetření. Trhá sebou a znemožňuje mi udělat jediný pořádný steh.“ Jonsson šibalsky mrkl a dodal v islandštině: „Tihle Američané jsou jako děti, když je něco trochu bolí.“

Falešný policista se zasmál a rýpl lékaře loktem. Pak Pitta obešel, postavil se před něj, sklonil se a oběma rukama uchopil jeho hlavu za spánky. „No tak, majore, pár stehů, to přece nic není. Co kdyby tady doktor musel amputovat...“ Za čtyři vteřiny bylo po všem a odehrálo se to v naprosté tichosti. Pitt vymrštil ruce a popadl světlovlasého muže za zápěstí. V jeho tváři se objevil na mžik výraz překvapení, které se proměnilo v nefalšované zděšení, když mu Jonsson přiložil na ústa kus gázy a týmž pohybem mu zabodl injekční jehlu do krku. Zděšení se měnilo v hrůzu, přidušeně sténal, ale slyšet nebylo nic, protože Pitt hlasitě proklínal Jonssona za imaginární chirurgický zákrok. Oči nad kusem gázy se začaly rozostřovat a muž podnikl zoufalý pokus ucuknout a vytrhnout se ze sevření, ale Pitt svíral jeho zápěstí pevně jako ve svěráku. Pak se oči protočily vzhůru a muž se tiše zhroutil do Jonssonovy náruče. Pitt se bleskurychle shýbl, z pouzdra na opasku bezvědomého muže vytáhl služební revolver a neslyšně přistoupil ke dveřím. Byl stejně neslyšný jako rychlý, a tak pozvedl zbraň ve stejném okamžiku, v jakém zprudka rozrazil dveře. Obrýlený, drsně vyhlížející pořízek vteřinu seděl nehnuto a zjevně

zaskočený pohledem na Pitta ve dveřích. Pak jeho ruka vystřelila k pouzdru s revolverem. „Ani hnout!“ přikázal Pitt.

Muž neuposlechl a malou čekárnou zahřměl výstřel. Mnoho lidí tvrdí, že ruka je rychlejší než oko, ale málokdo bude trvat na tom, že ruka je rychlejší než vystřelená kulka. Zbraň odlétla z pořezovy ruky, jak její sevření rozdrtila střela z Pittova revolveru a vzala s sebou i palec. Nikdy předtím Pitt neviděl tak ohromenou nechápavost a bolestné zděšení jako teď, když nájemný vrah zíral na krvavý, sotva dvoucentimetrový pahýl na místě, kde míval palec. Pitta to přimělo sklonit zbraň, ale hned ji zase zvedl a opět zamířil, když zahlédl výraz protivníkovy tváře – rty sevřené do tenké bílé linky a čirou nenávist vystřelující ze šilhavých očí za skly brýlí. „No tak, majore, zastřelte mě. Čistě a rychle, sem!“ Zdravou rukou si poklepal na hrud'. „Ale, ale, ale, takže vy umíte anglicky. Přijměte můj obdiv, nedal jste mi ani ten nejmenší náznak, že rozumíte čemukoli z toho, o čem se tu mluvilo.“

„Zastřelte mě!“ Zdálo se, že slova znějí v malé místnosti ozvěnou a do Pittových uší doléhala jakoby se zpožděním. „Nač ten spěch? Pořád je tu šance, že budete viset za vraždu. Když už o tom mluvíme,“ Pitt natáhl kohoutek revolveru pro jediný výstřel, „co seržant Arnarson? Nemýlím se, domnívám-li se, že jste ho zabili?“

„Ano, seržant je mrtev. A teď prosím udělejte totéž pro mě.“ Oči měl chladné, ale prosily.

„Jste celý hrrr, abyste si přivoněl ke kytíčkám odspodu.“ Jonsson scénu sledoval, ale mlčel. Byl naprosto vykořeněný, pokoušel se smířit se s novým uspořádáním, kompletním převrácením všech svých dosavadních hodnot. Jako lékař tam nemohl jen tak stát a dívat se na to, jak zraněný člověk bez pomoci silně krvácí. „Ošetřím mu ruku,“ nabídl se.

„Postavte se za mě a ani se nehněte,“ přikázal Pitt. „Každý člověk, který touží zemřít, je nebezpečnější než krysa v koutě.“

„Ale proboha, člověče, nemůžete tu jen tak stát a kochat se jeho bolestí,“ protestoval Jonsson. Pitt mu nevěnoval pozornost. „Dobrá, brejloune, uzavřeme dohodu. Příští kulka proletí tvým srdcem, když mi povíš jméno člověka, který tě má na výplatní listině.“ Zvířecí očka za brýlemi se ani na chvíli neodlepila od Pittovy tváře. Beze

slova zavrtěl hlavou. „Tohle není válka, příteli. Nezrazuješ svou víru ani svou zemi. Loajalita k zaměstnavateli sotva stojí za tvůj život.“

„Vy mě zabijete, majore. Přinutím vás k tomu.“ Vstal a blížil se k Pittovi.

„Něco ti musím přiznat,“ řekl Pitt. „Jsi neústupný hajzlík.“ Zmáčkl spoušť, revolver znovu zahřměl a střela ráže 38 se zakousla lamželezovi do levé nohy hned nad kolenem. Pitt zřídka kdy viděl takový údiv ve tváři člověka. Nájemný vrah se zvolna sesul na podlahu, levou rukou si svíral rozervanou tkáň levé nohy ve snaze zastavit crčení krve, zatímco pravačka ležela nehybně na kachlíkové podlaze ve zvětšující se červené kaluži. „Zdá se, že náš přítel nemá, co by nám řekl,“ prohlásil Pitt. Natáhl kohoutek, aby znovu vystřelil.

„Prosím, nezabíjejte ho,“ žadonil Jonsson. „Jeho život nestojí za břímě na vaší duši. Prosím vás, majore, dejte mi tu zbraň. Ten už nikomu neublíží.“ Pitt chvíli váhal mezi soucitem a chutí k pomstě. Pak přikývl a pomalu předal revolver Jonssonovi. Ten jej vzal a položil Pittovi ruku kolem ramen jakoby na znak tajného srozumění. „Bolí mě srdce z toho, že moji krajané dokáží druhým přivodit tolik bolesti a smutku,“ řekl doktor unaveným hlasem. „O tyhle dva se postarám a okamžitě zavolám policii. Vy jeďte s Mundssonem do Reykjavíku a odpočiňte si. Máte nehezké zranění hlavy, ale nebude to nic vážného, pokud si sám nepřivodíte komplikace. Zůstaňte aspoň dva dny v posteli. To vám předepisuje váš lékař.“

„Vašemu předpisu stojí v cestě drobné překážky.“ Pitt se ušklíbl a ukázal dveřmi ven. „Měl jste naprostou pravdu ohledně pozdvižení v celé vesnici.“ Kývl směrem k silnici, kde mlčky stálo nejméně dvacet vesničanů ozbrojených všemi druhy zbraní, od ručnic s teleskopem až po brokovnice. Všechny bez pohnutí mířily na dveře Jonssonova domku. Mundssonovi spočívala zbraň lehce v ohybu předloktí a on sám byl jednou nohou nakročený na druhém schodě. Jeho syn Bjarni stál trochu stranou se starou Mauserovou opakovačkou v ruce. Pitt napřáhl obě ruce tak, aby byly dobře vidět. „Řekl bych, doktore, že teď je ten správný čas na vaše dobrozdání. Tihle dobří lidé nemají jasno v tom, kdo tu hraje zlé a kdo hodné.“

Jonsson se postavil před Pitta a po několik minut hovořil islandsky. Když skončil, hlavně zbraní začaly jedna po druhé klesat.

Několik vesničanů se rozešlo do svých domovů, jiní otáleli na silnici a čekali, co se bude dít dál. Jonsson podal Pittovi ruku a ten ji stiskl.

„Z celého srdce doufám, že vaše pátrání po člověku odpovědném za všechno to strašné a nesmyslné zabíjení bude úspěšné,“ řekl Jonsson. „Až se s ním setkáte, budu mít strach o váš život. Nejste zabiják. Kdybyste byl, v mém domě by teď leželi dva mrtví. Bojím se, aby se vaše lpění na životě nestalo příčinou vašeho neúspěchu. Prosím vás, příteli, neváhejte ani okamžik, až nastane čas. Necht' vás provází Bůh a štěstí.“

Pitt naposledy pokynul doktoru Jonssonovi na pozdrav, otočil se a sešel po schodech k silnici. Bjarni mu přidržel dveře landroveru otevřené na místě spolujezdce. Sedadlo bylo tvrdé a opěradlo nastavené téměř kolmo, ale Pittovi to bylo naprosto jedno. Necítil tělo. Seděl, když Mundsson nastartoval motor a zařadil rychlost a vymanévroval vůz na úzký pruh hladké dlažby, který vedl do Reykjavíku. Snadno by byl upadl do mrtvolného spánku, ale kdesi hluboko v tišinách jeho mysli doutnala jiskra, jež odmítala vyhasnout. Bylo to něco, co viděl, něco, co bylo řečeno, nerozeznatelné cosi nedovolovalo jeho mysli zklidnit se a odpočinout si. Bylo to jako jméno písně, na něž si ne a ne vzpomenout, přestože je doslova na jazyku. Nakonec to vzdal a usnul.

7

Znovu a znovu, tolikrát, že to už přestal počítat, Pitt bojoval s vlnami přílivu, drápal se na břeh a za sebou vlekl Hunnewella. Znovu a znovu ovazoval oceánografovu ruku, aby pokaždé znovu sklouzl do tmy. Marne se pokaždé, kdy se mu událost promítala v mozku jako filmová políčka, snažil držet se prchavých momentů vědomí, aby pokaždé prohrál v boji s nemilosrdnou skutečností, že minulost nelze měnit. Je to jen nepříjemný sen, uvědomoval si mlhavé, když se pokoušel odlepit se od krví prosáklé pláže. Soustředil všechny své síly a s velkým úsilím se přinutil otevřít oči. Čekal, že uvidí prázdnou ložnici. Ložnice tu byla, ale nebyla prázdná.

„Dobré jitro, Dirku,“ zaslechl příjemný hlas. „Už jsem skoro přestala doufat, že se někdy probudíte.“ Pitt se díval do usměvavých hnědých očí urostlé dívky, která seděla na židli u nohou jeho postele.

„Poslední ptáček se žlutým zobáčkem, co hopsal po mém okenním rámu, se vám ani trochu nepodobal,“ řekla. Smála se a smály se i její hnědé oči. Shrnula si prameny lesklých nahnědo obarvených vlasů za uši. Pak se zvedla a vydala se kolem postele k jejímu čelu pohybem, který by nejlépe vystihl pohyb rtuti ve spirálovité skleněné trubici. Měla na sobě červené vlněné šaty, jež obepínaly její dokonalé, do tvaru vzácných přesýpacích hodin zformované tělo a končily lemem nad párem delikátně tvarovaných kolen. Nebyla přehnaně krásná v exotickém chápání toho pojmu, ani příliš sexy, ale byla okouzlující – neuvěřitelně okouzlující – a neodbytně žádoucí tak, že každý muž, který jí přišel do cesty, tál. Dotkla se obvazu na jeho spánku a úsměv ustoupil čistě ženskému výrazu starostlivosti, jaký umí vykouzlit Florence Nightingaleová. „Prožil jste horké chvíle. Bolí?“

„Jen když stojím na hlavě.“

Pitt měl důvod ke znepokojení. Znal ji. Jmenovala se Tidi Royalová a její frivolní exteriér byl zavádějící. Dokázala psát na stroji sto dvacet slov za minutu bez ustání osm hodin bez jediného zívnutí a těsnopisem vládla ještě o něco rychleji. To byly určující důvody, proč ji admirál James Sandecker zaměstnával jako svou osobní sekretářku – nebo to alespoň vytrvale tvrdil. Pitt se vysoukal do sedu a nakoukl pod přikrývku, jestli má něco na sobě. Měl, aspoň trochu – boxerské trenýrky. „Když jste tu vy, může to znamenat jenom to, že admirál je někde poblíž.“

„Patnáct minut po obdržení vaší zprávy prostřednictvím rádiové stanice konzulátu jsme už seděli v letadle na Island. Smrt doktora Hunnewella jím dost otřásla. Admirál Sandecker si ji klade za vinu.“

„Musí se postavit do fronty,“ řekl Pitt. „Stojím před ním.“

„Říkal, že to tak budete cítit.“ Tidi se snažila hovořit bezstarostně, ale nedařilo se jí to. „Svědomí obtěžkané vinou, snažící se nejspíš v myšlenkách změnit průběh událostí.“

„Admirálovo mimosmyslové vnímání pracuje zřejmě přesčas.“

Zavrtěla hlavou: „Ne, nemyslela jsem admirála.“

Pitt se na ni nechápavě podíval.

„Telefonoval doktor Jonsson z malé venice na severu a dal konzulátu velmi přesné instrukce ohledně vaší rekonvalescence.“

„Rekonvalescence? Pitomost!“ vybuchl Pitt. „A to mi něco připomíná: co ksakru děláte v mojí ložnici?“

Vypadala ukřivděně: „Dobrovolně jsem se přihlásila.“

„Přihlásila k čemu?“

„Sedět u vás, zatímco jste spal,“ vysvětlila. „Doktor Jonsson na tom trval. Od chvíle, co jste včera večer zavřel oči, neuplynula minuta, aby na téhle židli neseděl někdo ze zaměstnanců konzulátu.“

„Kolik je hodin?“

„Pár minut po desáté. Ráno, měla bych asi dodat.“

„Bože, promarnil jsem skoro čtrnáct hodin. Co je s mými šaty?“

„Řekla bych, že skončily v koši. Nehodily se ani na hadry. Budete si muset vypůjčit něco na sebe od někoho z konzulátu.“

„Tak což abyste mi něco sehnala, zatímco si dám rychlou sprchu a oholím se?“ Blýskl po ní výhružným pohledem a řekl: „No tak, drahá, čelem ke zdi.“

Zůstala otočená k posteli. „Vždycky jsem si představovala, jaké to asi je, když se ráno probudíte.“ Pokrčil rameny, odhodil příkrývku a byl právě v polovině pohybu, kterým se chtěl vztyčit z lůžka, když se přihodily tři věci: jeho oči najednou spatřily tři lidi, pokoj se prohnul, jako by byl z gumy, a v hlavě mu zahlodala pramáti všech bolestí. Tidi přiskočila a chytila ho za pravou paži, v tváři opět ten starostlivý výraz Florence Nightingaleové. „Dirku, prosím, vaše hlava ještě není připravená na vaše nohy.“

„To nic, nic to není. Vstal jsem moc rychle.“ Vyškrábal se na nohy a složil se jí do náruče. „Jste mizerná ošetrovatelka, Tidi. Zaplétáte se se svými pacienty.“ Držel se jí pár okamžiků, než se roztrojené obrazy ujednotily a ložnice stála pevně v pozoru. Jen bolest hlavy odmítala ustoupit.

„Jste jediný pacient, se kterým bych se ráda zapletla. Dirku.“ Objímala ho pevně a neměla se k tomu, aby sevření povolila. „Ale vy pořád vypadáte, jako že mě vůbec nevímáte. Stojíte vedle mě v prázdném výtahu a zdá se, že mě ani nepoznáváte. Občas přemýšlím, zda vůbec víte, že existuju.“

„Ó ano, vím velmi dobře, že existujete.“ Odpoutal se od ní a vydal se pomalu do koupelny, a tak se na ni nemusel dívat, když pokračoval: „Vaše základní údaje jsou následující: sto sedmdesát

jedna centimetrů, šedesát jedna kilo, boky devadesát, ohromujících osmapadesát v pase a přes prsa pravděpodobně devadesát a asi trojky. Suma sumárum, postava, která patří na prostřední dvojstranu Playboye. Taky tu máme světlehnědé vlasy lemující dychtivou, veselou tvář zvýrazněnou jiskřivýma hnědýma očima, drzý nosík, dokonale vytvarovaná ústa s dvěma důlky po stranách, které se objevují, jen když se smějete. A málem bych zapomněl ještě něco. Dvě pihy za levým uchem – a vaše srdce teď pravděpodobně tluče takových sto pětadvacet úderů za minutu.“ Stála tam jako ohromený vítěz v televizní soutěži, kterému se momentálně nedostává slov. Vztáhla ruku a dotkla se dvou pih. „Óóóó! Nevěřím vlastním uším. To je neuvěřitelné! Já se vám líbím! Vy si mě opravdu všímáte.“

„Nenechte se unést přemírou emocí.“ Pitt se zastavil mezi dveřmi koupelny a otočil se k ní. „Velmi mě přitahujete, jako každá krásná dívka přitahuje muže, ale zamilovaný do vás nejsem.“

„Nikdy... nikdy jste nedal ani náznakem nic najevo. Nepozval jste mě ani na rande.“

„Je mi to líto, Tidi. Jste admirálova osobní sekretářka. Řídím se pravidlem, že co je v domě, není pro mě.“ Pitt se opřel o dveřní rám. „Vážím si toho starocha, je pro mě víc než přítel nebo šéf. Nechci působit problémy za jeho zády.“

„Chápu,“ řekla pokorně. „Ale rozhodně bych ve vás nehledala skromného hrdinu, který obětuje hlavní hrdinku psacímu stroji.“

„Ale zavržená panna, která se dá do kláštera, to taky není vaše parketa, co?“

„Musíme na sebe být tak oškliví?“

„Nemusíme,“ souhlasil Pitt. „Takže buďte hodná holčička a sežeňte pro mě něco trochu slušného na sebe. Uvidíme, jestli máte moje míry v oku tak jako já ty vaše.“

Tidi to nechala bez odpovědi, jen tam stála a vypadala opuštěně a nechápavě. Pak pohodila hlavou v ženském výrazu hněvu a šla.

Přesně dvě hodiny poté seděl Pitt, oblečený v překvapivě dobře padnoucích volných kalhotách a sportovní košili, u stolu proti admirálovi Jamesi Sandeckerovi. Admirál vypadal zestárle a unaveně, na mnohem víc let, než mu ve skutečnosti bylo. Ryšavou hřívu měl jen ledabyle přičísnutou a podle porostu na tvářích a bradě

bylo zřejmé, že se už nejméně dva dny neholil. Mezi prsty pravé ruky třímal bez zájmu jeden ze svých obřích doutníků. Nějakou dobu slepě zíral na jeho torpédovitý tvar a pak ho odložil nezapálený do popelníku. Zamručel cosi o tom, jak je rád, že vidí Pitta živého a v zásadě nedotčeného. Pak se ho unavené, krví podlité oči jaly intenzivně zpytovat. „To by na úvod stačilo. Teď vyprávějte. Vyklopte to všechno.“

Pitt se k vyklápění neměl. Místo toho řekl: „Strávil jsem právě plnou hodinu sepisováním podrobné zprávy o tom, co všechno se seběhlo od chvíle, kdy jsme s doktorem Hunnewellem odstartovali ze stanoviště NUMA na Dullesově mezinárodním letišti, až po okamžik, kdy nás farmář a jeho syn dopravili na konzulát. Ve zprávě jsem uvedl i svá osobní stanoviska a pozorování. Protože vás znám, admirále, odhaduji, že jste ji četl už nejméně dvakrát. Nemám co dodat. Mohu jediné zodpovědět vaše dotazy.“

Část Sandeckerovy tváře napovídala svým výrazem jistou dávku zájmu, ba dokonce snad i údiv nad Pittovým křiklavým porušením pravidel subordinace. Vztyčil se do své plné stopětadevadesáticentimetrové výšky, odhaliv Pittovu zrakou modrý oblek volající po vyžehlení, a shlédl na Pitta z výšky, což byla jeho oblíbená taktika, když se chystal k proslovu. „Stačilo mi jedno přečtení, majore.“

„Dirk“ se pro tuto chvíli vytratil. „Až zatoužím po sarkastických poznámkách, najmu si z televize Dona Ricklese nebo Morta Sahla a budu mít záruku profesionálně odvedené práce. Beru v úvahu, že vás obtěžovala jak pobřežní policie, tak Rusové, že vám namrzl zadek na ledovci, když jste se šťoural ve spáleném vraku lodi, nemluvě o tom, že od chvíle, co jsem vás před dvaasedmdesáti hodinami vytáhl z prosluněné kalifornské pláže, na vás stříleli, že jste se zřítíl do Atlantického oceánu a že vám v náruči zemřel člověk. Nic z toho vám ale nedává právo dělat idiota z vašeho nadřízeného.“

„Omlouvám se za netaktnost, pane.“ Slova seděla, jak měla, jen náležitý tón scházel. „Pokud se vám zdám poněkud přecitlivělý, je to tím, že se cítím jako nastrčený. Mám pocit, že jste mě vpustil do složitého bludiště, aniž jste mi poskytl jeho pláněk.“

„Ano?“ Husté ryšavé obočí se zvedlo o tři milimetry.

„Mohu začít tím, na jak tenký led jsme se s Hunnewellem pustili, když jsme oblaflí pobřežní hlídku a použili její nejlepší plavidlo jako tankovací základnu. Přinejmenším já jsem se tak cítil. Hunnewell ne. Věděl, že to celé je od počátku do konce nastrojené. Já měl pocit, že jsme si právě zajistili místo za mřížemi, když kapitán Koski telegrafoval na velitelství ve Washingtonu, aby potvrdilo oprávněnost naší přítomnosti. Sledoval jsem Hunnewella. Brejlil do svých map, jako by se nic nedělo. Ruka se mu nezachvěla, ani perlička potu se neukázala na čele. Byl v té situaci naprosto klidný, protože věděl, že jste všechno zařídil ještě před naším odletem z Dullesova letiště.“

„Ne tak docela.“ Sandecker uchopil doutník, zapálil jej a vrhl na Pitta vychytralý pohled. „Velitel byl právě na Floridě na inspekci nějakého zatraceného protiuragánového varovného systému. Už jste prolétali nad Novým Skotskem, než se mi podařilo se s ním spojit.“ Vypustil ke stropu ohromný oblak kouře. „Pokračujte, prosím.“

Pitt se opřel v křesle. „V ledovci se ukáže matný, silně nezřetelný obrys lodi. Pobřežní policie nemá ani potuchu o její totožnosti. Nicméně uplynou čtyři dny bez vyšetřování. Catawaba je od toho místa vzdálena pár hodin plavby, ale o nález ji nikdo neuvědomí. Proč? Protože někdo v Kapitolu, a musel to být někdo mocný, hodně mocný, zavelel: Ruce pryč.“

Sandecker si pohrával s doutníkem. „Doufám, že víte, co říkáte, majore?“

„Sakra, samozřejmě, že ne... pane,“ odpověděl Pitt. „Bez znalosti faktů jen hádám. Ale vy a Hunnewell jste nepotřebovali hádat. Vy jste totiž neměli tu nejmenší pochybnost o tom, že vrak v ledu je *Lax*, loď, která je už přes rok vedená jako nezvěstná. Měli jste pro to nezvratné důkazy. Nedokážu říct, odkud či jak jste se k nim dostali, ale měli jste je.“ Pittovy zelené oči se vpalovaly do Sandeckerových. „V tomto bodě je moje křišťálová koule zamlžená. Já jsem byl jenom překvapený, ale Hunnewell byl doslova zděšený, když jsme zjistili, že *Lax* je spálený na holou konstrukci. To nebylo ve scénáři, že ne, admirále? Naopak, všechno včetně vašeho pečlivě zesnovaného plánu začalo jít do háje. Pracoval proti vám někdo, s kým jste nepočítal. Někdo disponující možnostmi, jaké jste vy ani kterákoli

vládní agentura, která s vámi spolupracuje, nečekali... Situace se vám vymkla z kontroly. Dokonce i Rusové se ocitli na vedlejší koleji. Stojíte proti mocnému protivníkovi, admirále. Dává vám velkými neonovými písmeny na vědomí, že v téhle hře se nehraje o narozeninový dort a pár kopečků zmrzliny. Zabíjí lidi tak snadno, jako deratizátor hubí krysy. Pořadatelé hry vyhlásili za hlavní cenu zirkon. To neberu. Pro velký balík lze zavraždit jednoho dva lidi, ale nevraždí se pro něj ve velkém. Hunnewell byl dlouhá léta váš přítel, admirále, kdežto můj jen pár dnů, ale já ho ztratil. Měl jsem za něho zodpovědnost a zklamal jsem. Jeho přínos lidstvu přesahuje všechno, co jsem schopen si představit. Přál bych si, abych byl na té pláži zahynul místo něj sám.“

Sandecker na nic z toho, co Pitt říkal, ani v nejmenším nereagoval. Očima spočíval bez mrknutí na jeho tváři a prsty pravé ruky zlehka bubnoval na skleněnou desku stolu, za kterým seděl. Nakonec ale vstal, obešel stůl a položil Pittovi obě ruce na ramena. „Pitomost!“ řekl tiše, ale rozhodně. „Byl to zázrak, že jste se oba dostali na břeh. Na celém světě neexistuje bookmaker, který by přijal sázku na to, že nevyzbrojený vrtulník sejme z oblohy tryskové letadlo útočící kulometry. Je to moje vina. Měl jsem určité náznaky toho, co by se mohlo stát, ale nebyl jsem dostatečně prozíravý, abych si pořádně prohlédl všechny rozdané karty. Nenasadil jsem vás na tu akci z pouhého rozmaru. Jste nejlepší člověk, jakého jsem mohl vybrat pro úlohu falešného pilota. Jen co byste byl dopravil Hunnewella sem do Reykjavíku, hodlal jsem vás posadit na nejbližší letadlo zpátky do Kalifornie.“ Odmlčel se a podíval se na hodinky. „Za hodinu a šest minut odtud odlétá průzkumný letoun amerického letectva směr Tylerovo letiště v New Jersey. Odtamtud snadno chytnete spoj na západní pobřeží.“

„Ne, admirále, děkuji.“ Pitt se zvedl z křesla, přistoupil k oknu a vyhlédl ven na zašpičatělé střechy zalité sluncem. „Slyšel jsem, že Island'anky jsou překrásné. Rád bych se o tom přesvědčil na vlastní oči.“

„Můžu vám to přikázat.“

„To nemá smysl, admirále. Chápu, o co se snažíte, a jsem vám vděčný. První útok na můj a Hunnewellův život byl jen zpoloviny

úspěšný. Druhý už byl promyšlenější a propracovanější a jeho cílem jsem byl jen já. Třetí by měl být mistrovský kousek. Rád bych si na něj počkal, abych si ho vychutnal.“

„Ne, Dirku,“ admirál se už zase vrátil k přátelské notě. „Neobětuji jediným mávnutím ruky váš život. Předtím, než vám začnu chodit na hrob, nechám vás zavřít a pak vás postavím před válečný soud za svévolné zničení vládního majetku.“

Pitt se pousmál. „Chtěl jsem s vámi mluvit o služebních předpisech, admirále.“ Přešel místností a ležérně se usadil na okraji stolu. „Během posledního roku a půl jsem oddaně plnil všechny rozkazy vzešlé z vašeho úřadu. Žádný z nich jsem nikdy nepochybnil. Nicméně teď přišel čas, abychom si, jak se říká, ujasnili některá fakta. Za prvé, kdyby bylo možné – jako že není – postavit mě před polní soud, pochybuji, že by letectvo lehce neslo, že jeden z jeho důstojníků je souzen námořním soudem. Za druhé, a to je nejdůležitější: NUMA není velitelský můstek vlajkové lodi flotily, což znamená, že nejste mým velícím důstojníkem. Jste jenom můj šéf, nic víc a nic méně. Pokud to, jak se chovám k nadřízenému, útočí na vaše city a na námořní tradice, nemáte jinou možnost než mě vyhodit. Tak to je, admirále, a víme to oba.“

Nějakou chvíli Sandecker neříkal nic, jen v jeho pohledu se blýskal zvláštní druh pobavení. Pak zaklonil hlavu a začal se smát. Rachotivý smích z plna hrdla plnil místnost od koberce až po strop. „Dobrý bože! Pokud je něco horšího na světě než vztahovačný Dirk Pitt, doufám, že to dostane syfilis a shnije to v pekle.“ Vrátil se ke křeslu, posadil se a založil si ruce za hlavu. „Dobře, povoluju vám první kolo za podmínky, že budete hrát čestně a otevřeně, žádné lišácké partie na vlastní pěst. Souhlasíte?“

„Šéfem jste tu vy.“

Sandecker sebou viditelně trhl. „Dobrá, doufám tedy, že z úcty ke svému... ehm... nadřízenému mi vyličíte celou tu věc od samého začátku. Četl jsem její písemnou podobu, teď ji chci slyšet ústně, a to přímo od vás.“ Zadíval se na Pitta pohledem, který vylučoval odpor. „Takže začneme?“

Sandecker vyslechl Pitta a pak pronesl: „Chraň, starce, Bůh...“, to řekl?“

„Ano, jenom to. A zemřel. Doufal jsem, že mi doktor Hunnewell snad naznačí, kde byl *Lax* mezi časem, co zmizel, a dobou, kdy jej zalil led, ale nestačil mi sdělit nic kromě historického exkursu do života Kristjana Fyria a přednášky o zirkonu.“

„Postupoval podle direktiv. Nechtěl jsem vás do toho zatahovat.“

„To se odehrálo před dvěma dny. Od té doby jsem do toho zatažený až po uši.“ Pitt se naklonil přes stůl ke staršímu muži. „No tak do toho, vy starý lišáku. Co se to u všech čertů děje?“

Sandecker se ušklíbl: „Pro vaše vlastní dobro to budu brát jako lichotku.“ Povytláhl spodní zásuvku stolu a opřel se o ni nohou. „Doufám, že máte představu o tom, do čeho se pouštíte?“

„Nemám nejmenší tušení, ale chci to vědět.“

„Tak dobře.“ Sandecker se zhoupl na svém otáčecím křesle a několikrát po sobě zabafal z doutníku. „Seběhlo se zhruba toto – upozorňuji; že pořád nám schází tolik dílků skládačky, že ty zbylé nedávají ani padesátiprocentní přehled o celé záležitosti. Zhruba před rokem a půl Fyriův vědecký tým úspěšně vyvinul a zkonstruoval podmořskou jadernou sondu, která dokáže identifikovat patnáct až dvacet různých nerostů na mořském dně. Sonda pracuje na principu krátkodobého vystavení nerostných prvků proudu neutronů z laboratorně získávaného prvku zvaného celtmium-279. Po aktivaci jeho neutrony začnou prvky na mořském dně vydávat záření gama, které malý detektor sondy změří a analyzuje. Během zkoušek u pobřeží Islandu sonda odhalila a kvantitativně odhadla různé prvky: mangan, zlato, nikl, titan a – zirkon. V obrovském, nevídaném množství.“

„Zdá se mi, že chápu. Bez sondy může být zirkon navždy ztracený,“ řekl Pitt zamyšleně. „Nejde tedy ani tak o vzácné prvky, jako spíš o samu sondu.“

„Ano, sonda otevírá široké a netušené možnosti pro podmořskou těžbu. Ten, kdo ji vlastní, nezíská přirozeně kontrolu nad světem, ale její vlastnictví by mohlo přímo způsobit značné přesuny ve sféře soukromého finančnictví a rovněž životodárnou injekci do státních pokladen všech zemí, jejichž mořské mělčiny obsahují bohatou zásobárnu minerálů.“

Pitt chvíli mlčel: „Proboha, stojí to ale za všechno to zabíjení?“

Sandecker zaváhal. „Závisí to na tom, jak moc kdo po sondě touží. Najdou se lidé, kteří by nevráždili ani za veškeré bohatství světa, a jiní, co neváhají podřezávat krky prakticky jen za hrubou cenu mrtvého masa.“

„Ve Washingtonu jste mi říkal, že Fyrie a jeho vědecký tým byli na cestě do USA, aby zahájili vyjednávání s dodavatelem komponentů našeho obranného systému. Mám za to, že to byla jedna z těch drobných lží?“

Sandecker se usmál. „Ano, to byla opravdu podhodnocená informace. Fyrie se měl setkat s prezidentem a seznámit ho se sondou.“ Pohlédl na Pitta a pak pokračoval již otevřeně. „Byl jsem první, koho Fyrie informoval, když testování sondy proběhlo úspěšně. Nevím, co vám o Fyriovi říkal Hunnewell, ale byl to vizionář, muž, který by nezašlápl mravence ani květinu. Byl si vědom, jaký dalekosáhlý prospěch sonda přinese celému lidstvu. Rovněž však si uvědomoval, jak by sondu dokázali zneužít bezohlední jedinci, kdyby se jim dostala do rukou. Proto se rozhodl svěřit ji národu, o jehož dobročinných a šlechetných úmyslech se sondou bude přesvědčen – to cituju trochu frází ze svých zápisků. Jedno je všem takovým dobrodějům nutno přiznat: tím, co dělají, připomínají nám všem zbylým, jaká jsme pakáž.“ V jeho tváři se zračila bolest. „Je to hrozně nespravedlivé. Kdyby býval byl Kristjan Fyrie sobecký hajzlík, mohl být teď naživu.“

Pitt chápavě přikývl. Nebylo žádným tajemstvím, že admirál Sandecker je vzdor své studené masce humanista až do morku kostí, který jen zřídka skrývá svůj odpor a nenávisť vůči bezohledně ziskuchtivým podnikatelům. Byl to rys, který mu nevynášel příliš mnoho pozvánek na společenské večírky.

„Copak by američtí konstruktéři nedokázali vyvinout vlastní sondu?“ zeptal se Pitt.

„Ale jistě, dokonce už jednu máme, ale ve srovnání s Fyriovou je efektivní asi tak jako bicykl vedle sportovního vozu. Jeho lidé předstihli o deset let všechno, na čem náš i ruský výzkum právě pracuje.“

„Máte tušení, kdo mohl sondu ukrást?“

Sandecker zavrtěl hlavou. „Ani to nejmenší. Zjevně je to velice dobře financovaná organizace. Jinak ale tápeme jako slepci v bažinách.“

„Cizí mocnost by mohla mít potřebné prostředky, aby...“

„Na tohle vnuknutí můžete zase klidně zapomenout,“ skočil mu do řeči Sandecker. „Národní výzvědná agentura si je jistá, že v tom žádná cizí vláda nemá prsty. Dokonce i Číňané by si rozmysleli zabít přes dvacet lidí kvůli nevinnému, neničivému vědeckému objevu. Ne, za tím musí stát soukromý zájem. Ovšem co jiného sleduje vedle zjevného finančního efektu,“ pokrčil bezmocně rameny, „to zkrátka netušíme.“

„Budiž, tajemná organizace získala sondu a hodlá rýžovat mořské dno. Těžba ale nebude snadný oříšek.“

„Bez dokonalého technického vybavení je nemožná,“ souhlasil Sandecker.

„To nedává smysl. Mají-li sondu už déle než rok, jaký užitek jim přináší?“

„Nepochybuji o tom, že slušný,“ namítl vážným hlasem Sandecker. „Prozkoumali každý metr atlantických pobřežních mělčin u Severní a Jižní Ameriky. Používali k tomu *Lax*.“

Pitt zbystřil pozornost. „*Lax*? To nechápu.“

Sandecker odklepl popel do odpadkového koše. „Pamatujete si na doktora Lena Matadžiče a jeho asistenta Jacka O’Rileye?“

Pitt si vzpomněl a zamračil se: „Shazovali jsme jim před třemi měsíci letecky zásoby, když se utábořili na ledové kře v Baffinově zátocě. Doktor Matadžič zkoumal mořské proudění v hloubkách přes tři tisíce metrů a pokoušel se dokázat svou zamilovanou teorii, že pouhé jedno procento hlubinných proudů teplejší vody dokáže rozpustit polární ledy, kdyby se podařilo obrátit jejich směr k hladině.“

„Kdy jste o něm slyšel naposledy?“

Pitt pokrčil rameny. „Odešel jsem z kalifornského projektu Oceanlab ve chvíli, kdy jeho náplň začala připomínat péči o domácnost. Proč se ptáte mě? Jejich expedici jste přece plánoval a řídil vy.“

„Ano, expedici jsem plánoval já,“ opakoval Sandecker zvolna. Promnul si oči klouby ukazováčků, pak sepal ruce a složil je před sebe. „Matadžič a O’Riley jsou mrtví. Letadlo, které je vyzvedlo z kry a vezlo je domů, se zřítilo do moře. Nenašli jsme po nich ani stopu.“

„Zvláštní, že jsem o tom nic neslyšel. Musí to být čerstvé.“

Sandecker si připaloval doutník další zápalkou. „Chcete-li to přesně, včera to byl právě měsíc.“

Pitt se na něj díval upřeně. „K čemu to utajování? O nehodě se nikde nepsalo, nezmínili se o ní v televizi. Jako váš ředitel pro speciální úkoly bych měl být informován jako jeden z prvních.“

„O jejich smrti věděl kromě mě jenom jediný člověk, a to radista, který zachytil jejich poslední vysílání. Nezveřejnil jsem to, protože jsem zamýšlel vyzvednout je z jejich vodního hrobu.“

„Odpusťte, admirále,“ řekl Pitt, „ale teď jsem už naprosto mimo.“

„Chápu,“ přikývl Sandecker ztěžka. „Takže – před pěti týdny jsem dostal zprávu od Matadžiče. Vyplývalo z ní, že během průzkumné výpravy objevil O’Riley rybářskou loď, která přirazila k severnímu okraji jejich ledové kry. Netoužil po společenském styku, a tak se vrátil na základnu a informoval Matadžiče. Společně se pak vydali zpět a zajímali se, zda rybáři nepotřebují pomoc. Byla to podezřelá banda, hlásil pak Matadžič. Loď se sice plavila pod islandskou vlajkou, většinu posádky však tvořili Arabové a zbytek sestával přinejmenším ze šesti různých národností, včetně Američanů. Zdálo se, že jim prasklo ložisko diesellového motoru. Místo aby se nechali během oprav unášet volně proudem, rozhodli se přirazit ke kře, aby si posádka trochu protáhla nohy.“

„V tom nevidím nic podezřelého,“ poznamenal Pitt.

„Kapitán s posádkou pozvali Matadžiče a O’Riley na palubu na večeři,“ pokračoval Sandecker. „Zdvořilost, která se v té chvíli jevila docela nevinně. Později převládl názor, že se snažili odvrátit podezření. To totiž záhy vzniklo, i když čirou náhodou.“

„A naši dva vědci se ocitli na seznamu těch, kdo viděli něco, co neměli.“

„Uhodl jste. Pár roků předtím totiž Kristjan Fyrie pozval doktora Hunnewella a doktora Matadžiče na zábavní plavbu na své jachtě.

Zvnějšku byl trauler pochopitelně jiný, ale ve chvíli, kdy Matadžič vstoupil do hlavního salonku, poznal, že jde o *Lax*. Kdyby si to byl nechal pro sebe, mohl být on i O'Riley dnes naživu. Bohužel se nevinně zeptal, proč pyšný a přepychový *Lax*, jak si jej pamatoval, byl přeměněn na obyčejný rybářský trauler. Nevinná otázka však měla kruté následky.“

„Mohli je zabít v té chvíli na místě, zatížit jejich těla a hodit je do moře. Nikdo by se o tom nedozvěděl.“

„Je něco jiného, když na moři zmizí loď s celou posádkou. Noviny zapomněly na *Lax* týden po jeho zmizení. Ale dva lidé z vládní výzkumné stanice, to je něco jiného. Tisk by roky spekuloval a básnil o záhadě opuštěné polární základny. Ne, pokud měl být Matadžič s O'Rileyem odstraněn, bylo nutno užít méně nápadných metod.“

„Například beze svědků sestřelit neozbrojené letadlo?“

„Zdá se, že to je už jakýsi zvyk,“ přisvědčil Sandecker. „Matadžič začal mít pochybnosti, až když se oba vrátili zpátky na základnu. Kapitán lodi mu na otázku vysvětlil, že jeho trauler je jen sesterská loď Fyriova *Laxu*. To je možné, říkal si Matadžič. Pokud se ale loď vydává za rybářskou, kde jsou potom ryby? Scházel i charakteristický zápach. Sedl k vysílačce, spojil se s NUMA, přesněji se mnou, vyličil mi svůj zážitek i své podezření a navrhl, aby pobřežní policie provedla rutinní kontrolu trauleru. Nařídil jsem mu, aby zůstal na pozici, a okamžitě jsem na sever vyslal zásobovací letadlo, které je mělo co nejrychleji dopravit zpátky do Washingtonu, aby podali podrobnou zprávu.“ Sandecker opět odklepl popel do odpadkového koše. Tvářil se zasmušile. „Bylo pozdě. Kapitán trauleru musel Matadžičovu zprávu zachytit. Pilot přistál na kře a oba naložil. Nato všichni tři zmizeli.“ Sandecker zašátral v náprsní kapse a vyndal z ní složený a ošoupaný list papíru. „Tady je Matadžičovo poslední volání.“ Pitt převzal papír z admirálovy ruky a rozložil jej na stole. Stálo na něm: „MAYDAY! MAYDAY! Útočník. Černý. Motor číslo jedna je...“ Zde slova náhle končila. „Černý tryskáč se vrací na scénu.“

„Přesně tak. Když odstranil jediné svědky, musel kapitán vyřešit problém s pobřežní policií, o níž si mohl být jistý, že se každým

okamžikem ukáže.“ Pitt tázavě pohlédl na Sandeckera. „Pobřežní policie však nedorazila. Nikdo ji ani nezavolal. Měl byste vysvětlit svou nečinnost i poté, kdy jste si musel už být jistý, že tři muži z NUMA přišli o život, že byli zavražděni jako dobytek bandou potulných hrdlořezů.“

„V té době jsem to skutečně nevěděl.“ Ta nejistota v hlase k Sandeckerovi nepatřila. Běžně byl energický a razantní jako blesk. „Možná jsem taky nechtěl, aby ti sviňáci vychutnávali pocit sebeuspokojení, kdyby se dozvěděli, že jejich akce byla úspěšná. Považoval jsem za vhodnější nechat je v nejistotě. Přiznávám, že jsem se snažil chytat listí v uragánu, ale opravdu jsem doufal, že učiní nějaký neplánovaný krok, že se dopustí nějaké chyby, která nám poskytne vodítko k jejich identitě. Za tím účelem jsem nechtěl přijít o možnost případně vzkřísit Matadžičova a O’Rileyova ducha.“

„Jak jste zorganizoval záchrannou výpravu?“

„Uvědomil jsem všechny pátrací a záchranné jednotky severního velitelství, že z paluby výzkumné lodi NUMA spadla do moře velmi cenná součást vybavení a proud ji žene neznámo kam. Udal jsem pochopitelně kurz, jakým letělo letadlo, a čekal jsem na zprávy, že si někdo něčeho všimne. Žádná nepřišla.“ Sandecker zakroužil ve vzduchu doutníkem, aby zdůraznil bezmoc. „Stejně marně jsem čekal na zprávu, že někdo spatřil trauler, jehož trup připomíná *Lax*. I ten se vypařil.“

„Proto jste si tedy byl tak jistý, že loď v ledovci musí být *Lax*?“

„Řekněme, že jsem měl osmdesátiprocentní jistotu,“ odpověděl Sandecker. „Taktéž jsem se spojil s vedením každého přístavu mezi Buenos Aires a Goose Bay na Labradoru. Dvanáct přístavů mi hlásilo přistání lodi, jež vzhledem odpovídala předělanému *Laxu*, a její následné odplutí. Dokonce jsem se dozvěděl, že se plaví pod jménem Surtsej. Surtsej znamená, mimochodem v islandštině „ponorku“.“

„Chápu.“ Pitt zapátral v kapse po cigaretách, a pak si uvědomil, že na sobě nemá svoje šaty. „Rybářská loď ze severu by se sotva plavila v jižních vodách. Prováděli podmořskou sondáž, to je jediné věrohodné vysvětlení.“

„Připadám si, jako by nám někdo daroval březího králíka,“ postěžoval si Sandecker. „Jedno řešení nás zasype spoustou nových, neproniknutelných hádanek.“

„Jste ve styku s kapitánem Koskim?“

„Ano. Catawaba kotví u vraku, zatímco jej pročesává tým vyšetřovatelů. Právě chvíli před tím, než jste se vyhrabal z postele, jsem od nich dostal zprávu. Identifikovali tři těla pozitivně jako členy Fyriovy posádky. Zbylí jsou příliš spálení na to, aby bylo možné zjistit jejich totožnost.“

„To je jako v hrůzostrašné povídce od Poea. Fyrie, jeho tým a *Lax* zmizí na moři. Téměř až po roce se *Lax* náhle zjeví u jedné z našich výzkumných stanic s jinou posádkou na palubě. Až příliš brzy poté se tatáž loď promění ve vypálený vrak vrostlý do ledovce a na palubě jsou tělesné pozůstatky Fyria a jeho posádky. Čím víc si nad tím lámu hlavu, tím víc si nadávám za to, že jsem nenasedl do toho letadla směrem na Tylerovo letiště.“

„Varoval jsem vás.“

Pitt se zmohl na trpký úšklebek, když se dotkl obvazu na své hlavě. „Zdá se mi, že té dobrovolnosti z mé strany je nějak moc najednou.“

„Stejně máte ale z pekla štěstí jako málokdo,“ poznamenal Sandecker. „Kdo jiný na světě dokáže přežít dva vražedné útoky za jediné ráno?“

„To mi připomíná: jak se daří mým dvěma přátelům policistům?“

„Vyslýcháme je. Ale protože nepoužíváme mučící metody gestapa, obávám se velice, že z nich nedostaneme ani jejich jména, hodnosti a služební čísla. Nepřestávají tvrdit, že je stejně zabijeme, tak proč by nám prý měli poskytovat informace.“

„Kdo vede výslechy?“

„Agenti z Národní výzvědné na naší letecké základně v Keflavíku. Islandská vláda s námi dokonale spolupracuje – ostatně Fyrie byl prakticky jejich národní hrdina. Chtěli by stejně jako my zjistit, co se stalo se sondou i s *Laxem*.“ Sandecker se odmlčel, aby si odstranil kousek tabáku ze špičky jazyka. „Pokud vás zajímá odpověď na otázku, proč se do toho NUMA vložila, místo aby přihlížela z postranní tribuny a povzbuzovala Národní výzvědnou agenturu a

armádu jejích superspionů, je to – spíš bych měl říct, byl to – Hunnewell. Měsíce si dopisoval s Fyriovými vědci a dělil se s nimi o své vědomosti ve jménu triumfálního úspěchu sondy. Byl to Hunnewell, kdo sehrál klíčovou roli při vývoji celtinia-279. On jediný měl jistou představu, jak sonda vypadá, a on jediný by ji dokázal spolehlivě rozebrat.“

„To byl asi hlavní důvod, proč musel být Hunnewell první na palubě vraku?“

„Ano, celtinium je ve své čisté podobě velice nestálé. Za určitých okolností může explodovat silou padesátitunové fosfátové bomby, avšak s neklamnými charakteristickými rozdíly. Exploze celtinia je velice pomalý proces provázený spálením všeho, co leží v cestě, na popel. Na rozdíl od obvyklejších výbušnin je však jeho expanzivní tlak poměrně nízký, srovnatelný zhruba s větrem o devadesátikilometrové rychlosti. Může vybuchnout, tavit, ale nemusí přitom rozbít ani okenní tabulku.“

„V tom případě moje teorie o plamenometu byl omyl. Byla to sonda, která vybuchla a proměnila *Lax* okamžitě v hořící peklo.“

Sandecker se pousmál: „Přihořívá.“

„To ale znamená, že sonda je zničená.“

Sandecker přitakal a jeho úsměv se zase vytratil. „To všechno, vraždění, sonda, pátrání vrahů po podmořském zdroji bohatství, to všechno bylo k ničemu. Je to hrozná škoda, takhle to promarnit.“

„Je pravděpodobné, že organizace, která za tím stojí, má se sondou své plány a záměry, kdyby se jí zmocnila.“

„To je víc než pravděpodobné.“ Odmlčel se a pak nepřítomně pokračoval. „Moc by se jim hodila. Hunnewell byl jediný člověk na světě, který znal výrobní proces celtinia-279. Často říkal, že je tak jednoduchý, že si jej pamatuje.“

„Blázní,“ zašeptal Pitt. „Zavraždili jediného prostředníka, který by jim umožnil sestavit novou sondu. Ale proč? Hunnewell pro ně nemohl znamenat vážnou hrozbu, ledaže by na vraku našel něco, co by mohlo vést k odhalení organizace a jejího šéfa.“

„Nemám tušení.“ Sandecker v rozpacích pokrčil rameny. „Stejně tak netuším, kdo by byli ti neznámí, kteří odstranili červené znamení z ledovce.“

„Kdybych tak k čertu věděl, jaké další kroky v té věci podniknout,“ řekl Pitt bezmocně.

„O to jsem se postaral za vás.“

Pitt se na něj skepticky podíval. „Doufám, že to není další z vašich pověstných dobrodiní?“

„Sám jste přeci vyjádřil přání ověřit si zblízka, zda Island'anky oplývají skutečně tak ledovou krásou.“

„Odbíháte od tématu.“ Pitt zpříma pohlédl na admirála. „Ale něco začínám tušit, nechte mě hádat. Hodláte mě seznámit s nějakou kyprou islandskou vládní úřednicí s ocelově studenýma očima, s níž prosedím půlku noci nad únavnými otázkami a odpověďmi, které jsem na ně dal už nesčetněkrát. Odpusťte, admirále, ale po tom netoužím.“

Sandeckerovy oči se přimhouřily v úsměvu. „Uklidněte se. Dívka, kterou vám hodlám představit, není ani kyprá, ani nemá studený pohled a není to ani vládní úřednice. Je to nejpříjemnější stvoření na sever od čtyřiašedesáté rovnoběžky a mohu dodat, že i nejbohatší.“

„Skutečně?“ ožil Pitt. „Jak se jmenuje?“

„Kirsti,“ odpověděl Sandecker s lehkým úsměvem. „Kirsti Fyriová, dvojče Kristjana Fyria.“

8

Kdyby bylo možné vzít Snorriho restauraci v Reykjavíku a přemístit ji do kteréhokoli z epikurejsky proslavených světových měst, byla by okamžitě přivítána s uctivým uznáním. Její jedinou místnost s otevřenou kuchyní a s pecemi na dřevo jen pár metrů od jídelního prostoru navrhli v duchu vikingských tradic. Stěny s bohatým obložením, dveře se složitými vyřezávanými vzory a stropní trámy tvořily dokonalou kulisu k uvolněnému, přece však luxusnímu stolování. Skladba jídelního lístku byla vyvážená tak, aby uspokojila i nejnáročnějšího gurmána, a podél celé stěny stál bufetový stůl s nabídkou více než dvou stovek rozličných místních specialit. Pitt přehlédln zaplněný lokál. U stolů seděli smející se, řečníci Island'ané a jejich pohledné, elegantní manželky. Stál tam, pohledem vstřebával scénérii a nosem se kochal bohatostí vůní jídel, dokud nepřišel vrchní a neoslovil jej islandsky. Pitt zavrtěl hlavou a

ukázal ke stolu poblíž baru, kde se pohodlně rozvaloval admirál Sandecker s Tidi Royalovou. Zamířil k nim. Sandecker nabídl Pittovi židli naproti Tidi a přivolal číšníka, který právě procházel kolem. „Zpozdil jste se o deset minut.“

„Omlouvám se,“ řekl Pitt. „Vzal jsem to pěšky kolem Tjarnargardarských zahrad a trochu jsem si prohlédl město.“

„Vidím, že jste našel šikézni obchod,“ poznamenala Tidi obdivně. Její bystré hnědé oči klouzaly po jeho vlněném roláku, manšestrovém saku s páskem a volných kalhotách.

„Už mě nebavilo nosit věci ze secondhandu,“ odpověděl s úsměvem Pitt. Sandecker vzhlédl k čekajícímu číšníkovi: „Ještě dvakrát totéž, prosím,“ řekl. „Co si dáte vy, Dirku?“

„Co pijete vy a Tidi?“

„Holandský gin... jinými slovy kořalku. Zdá se, že místní lidi ji milují.“ Pitt se ušklíbl. „Ne, díky. Zůstanu u svého obvyklého – cutty s ledem, prosím.“ Číšník přikývl a odešel.

„Kde je to úchvatné stvoření, o kterém jsem už tolik slyšel?“ zeptal se Pitt.

„Slečna Fyriová tu bude každou chvíli,“ odpověděl Sandecker.

„Těsně předtím, než na nás zaútočili, mi Hunnewell vyprávěl, že Fyriová sestra byla misionářkou na Nové Guineji.“

„Ano, a o moc víc se toho o ní už neví. Popravdě řečeno, málokdo věděl o její existenci, než ji Fyrie jmenoval jedinou dědičkou. Objevila se potom znenadání ve Fyrie Limited a chopila se vedení tak hladce, jako kdyby firmu vybudovala sama. Odpusťte si všechny své případné postelové myšlenky. Je mazaná – je tak mazaná, jako byl mazaný její bratr.“

„K čemu se tedy namáháte s instruktáží? Nabádáte mě, abych od ní dal ruce pryč, ale něco mi napovídá, že jsem tu proto, abych hrál pana Okouzlujícího. Mám být zřejmě přátelský a milý, ale zase ne příliš přátelský a milý. To jste si vybral nepravého, admirále. Jsem poslední, kdo by se pasoval do kategorie Rocka Hudsona či Paula Newmana, ale když přijde na sukničkaření, mám jeden nepěkný zvyk – jsem vybíravý. Nevystartuji na každou holku, která se ukáže v mém zorném poli, zvláště na takovou, která je zrcadlovým odrazem svého bratra, strávila půlku života jako misionářka a řídí gigantickou

korporaci s holí a řetězem v rukou. Je mi líto, admirále, ale zdá se, že slečna Fyriová nebude můj typ.“

„Mně se z toho začíná dělat nanic,“ řekla Tidi s nechutí, obočí vysoko vyklenuté nad velkýma hnědýma očima. „NUMA by se měla věnovat vědeckému výzkumu oceánů. Nic z toho, o čem se tu mluví, mi nepřipadá zrovna vědecké.“

Sandecker na ni vrhl varovný pohled, mimickou informací, že pánem situace je tu on. „Sekretářky jsou od toho, aby byly vidět, nikoli slyšet.“

Tidi byla na chvíli ušetřena dalšího ponížení příchodem číšníka s nápoji. Rozestavěl je na stolek zkušenými pohyby a pak opět zmizel. Sandecker počkal, až byl číšník od nich vzdálen několik stolů, a pak se obrátil k Pittovi: „Téměř čtyřicet procent projektů NUMA se točí okolo těžby z mořského dna. Rusko nás daleko předstihuje v povrchových programech, potenciál jeho rybářské flotily je nesrovnatelně vyšší než náš. Ale trpí zoufalým nedostatkem podmořského strojního vybavení, které je pro těžbu ze dna naprosto nezbytné. V tom je naše síla. Rádi bychom si tenhle náskok udrželi. Naše země má zdroje, ale Fyrie Limited má technologické znalosti. V Kristjanu Fyriovi jsme měli spolehlivého blízkého spolupracovníka. Nyní, kdy na něj zbyla už jen vzpomínka, vzpírám se myšlence, že by všechny naše dosavadní snahy měly jít vniveč, zrovna když se naše programy měly začít vyplácet. Hovořil jsem se slečnou Fyriovou. Náhle jeví malou ochotu ke spolupráci. Tvrdí, že se rozhodla přehodnotit programy spolupráce mezi její firmou a naší zemí.“

„Řekl jste, že je mazaná,“ poznamenal Pitt. „Možná jde po nejvýhodnější nabídce. Nikde není psáno, že musí být tak velkodušná jako její bratr.“

„Právě,“ řekl Sandecker nakvašeně. „Všechno je možné. I to, že možná nemá ráda Američany.“

„Není sama.“

„Pokud je to tak, musí k tomu mít důvod a my musíme zjistit jaký.“

„Zleva vchází na scénu Dirk Pitt.“

„Přesně tak, ale ne v převleku za superspiona. Zprostil jsem vás oficiálně účasti na pacifickém projektu Oceanlab a převedl vás na tento. Zapomeňte na roli tajného agenta. Přenechte intrikářství a mrtvoly Národní výzvědné agentuře. Jste tady, abyste jednal v souladu se svým oficiálním pověřením jako ředitel odboru speciálních úkolů NUMA. Nic víc a nic méně. Pokud narazíte na jakoukoli informaci, jež by vedla k těm, kdo zavraždil Fyria, Hunnewella a Matadžiče, neprodleně ji předáte dál.“

„Komu?“

Sandecker pokrčil rameny. „To nevím. Národní výzvědná agentura se neuráčila mi to sdělit, než jsem odletěl z Washingtonu.“

„Dobře, tak podám celostránkový inzerát v místních novinách,“ navrhl Pitt kysele.

„To bych nedoporučoval,“ řekl Sandecker. Zhluboka upil ze své sklenice a zatvářil se znechuceně. „Proboha, co jim na tomhle tak chutná?“ Zapil doušek okamžitě vodou. „Mám být ve Washingtonu až pozítří. To mi dává dost času na to, abych vám umetl cestu.“

„K... ehm... slečně Fyriové?“

„K firmě Fyrie Limited. Zařídil jsem výměnnou stáž. Beru s sebou do Států jednoho z jejich špičkových techniků, aby studoval naše postupy, zatímco vy zůstanete tady a budete nám dávat zprávy o jejich. Vaším prvořadým úkolem bude obnovit blízké vztahy, které jsme udržovali za Fyriova vedení.“

„Když se tahle Fyriova následnice staví tak chladně k vám a k NUMA, jak to, že souhlasila se schůzkou dnes večer?“

„Ze zdvořilosti. Doktor Hunnewell a její bratr byli dobří přátelé. Jeho smrt i skutečnost, že jste učinil obětavý, i když neúspěšný pokus o záchranu jeho života, zahrály na její ženské city. Zkrátka a dobře, naléhala na setkání s vámi.“

„Začíná se mi jevit jako kříženec mezi Kateřinou Velikou a Aimee Semple McPhersonovou,“ řekla Tidi sarkasticky.

„Nemůžu se dočkat, až se setkám se svou novou šéfkou osobně,“ přisadil si Pitt.

Sandecker přikývl. „Dočkáte se přesně za pět vteřin – právě vstoupila.“

Pitt se otočil a otočila se i každá mužská hlava v restauraci. Stála v předsálí, velmi vysoká a velmi plavá, jako fantazie na ženskou dokonalost, nevýslovně krásná, jako by ji v dokonalé póze zachytila optika módního fotografa. Její sošnou postavu zahalovaly dlouhé šaty ze sametu nafialovělé barvy s folklórními výšivkami na rukávech a na lemu. Zachytila Sandeckerův pohled a vydala se ke stolu graciézním plynulým krokem, který kombinoval vláčnost pohybu baletky s více než jen náznakem jistoty přirozené sportovkyně. V této chvíli ji s instinktivní žárlivostí sledovaly už i všechny ženy v restauraci. Pitt odstrčil židli, vstal a studoval její tvář, jak se k nim blížila. Bylo to její opálení, kterému věnoval takovou pozornost. Jemná, ale celistvá snědost její pokožky byla cizí islandskému typu ženy, byť strávila značnou část života daleko na Nové Guineji. Celkový dojem byl ohromující. Světlé vlasy upravené do pečlivé nedbalosti, hluboké nafialovělé oči, které barvou korespondovaly s jejími šaty – kdyby měl okamžitě něco říct, takhle si ji Pitt zdaleka nepředstavoval.

„Drahá slečno Fyriová, je mi velkou ctí, že s námi dnes hodláte povečeřet.“ Admirál Sandecker se chopil její ruky a políbil ji. Pak se otočil k Tidi, která nasadila přátelskou masku. „Chtěl bych vám představit svou sekretářku, slečnu Tidi Royalovou.“ Obě ženy si vyměnily zdvořilé, ale typicky žensky chladné pozdravy. Pak se Sandecker obrátil k Pittovi. „A tohle je major Dirk Pitt, skutečná hnací síla za projekty mé agentury.“

„Tak to je ten statečný muž, o kterém jste mi toho tolik vyprávěl, admirále?“ Její hlas zněl zastřeně a ohromně sexy. „Je mi hluboce líto ztráty doktora Hunnewella. Můj bratr měl o něm velice vysoké mínění.“

„I nám je to líto,“ přisvědčil Pitt.

Nastala chvíle ticha, zatímco si prohlížel jeden druhého. Kirsti Fyriová s hloubavým výrazem v pohledu a s čímsi, co mohlo znamenat něco víc než jen přátelský zájem, a Pitt se zkoumavým mužským odhadem. Ticho prolomil jako první. „Sedím-li tu teď a jen zírám, je to proto, že mě admirál Sandecker opomněl varovat, že ředitelka Fyrie Limited má tak tajemné oči.“

„Už dříve jsem sklízela poklony od mužů, majore Pitte, ale jste první, který popsals mé oči jako tajemné.“

„To jen čistě akademicky,“ dodal Pitt. „Oči jsou dveře k tajemstvím, která jejich nositel skrývá před okolím.“

„A jaké hluboké a temné stíny vidíte na dně mojí duše?“

Pitt se zasmál: „Gentleman nikdy nevyzrazuje niterné myšlenky dámy.“ Nabídl jí cigaretu, ale odmítla ji zavrtěním hlavy. „Ale vážně, naše oči mají něco společného.“

„Oči slečny Fyriové jsou temně modré,“ řekla Tidi, „zatímco vaše jsou zelené. Co by mohly mít společného?“

„V očích slečny Fyriové jsou stejně jako v mých paprsky, které vystřelují z panenky do duhovky,“ vysvětlil Pitt. „Někdy se jim taky říká blesky.“ Odmkl se, aby si zapálil cigaretu. „Od nejuznávanějších kapacit vím, že blesky v očích jsou znamením duševních sil.“

„Jste jasnovidce?“ zeptala se Kirsti.

„Připouštím, že já jsem se nevyvedl,“ odpověděl Pitt. „Pravidelně prohrávám v pokeru, protože nedovedu číst ani protihráčovy karty, ani jeho myšlenky. A co vy, slečno Fyriová, dokážete číst budoucnost?“ Spatřil, jak jejím jasným pohledem přelétl stín.

„Znám svůj osud, a proto jej dokážu řídit.“

Pittovy snědé rysy neprozrazovaly nic, když se teď začal nořit hlouběji do spletité povahy svého protějšku. Naklonil se přes stůl a jen centimetry teď dělily jejich oči – zelené se vpalovaly do nafialovělých. „Řekl bych, že zpravidla očekáváte, že získáte všechno, co chcete.“

„Ano!“ Odpověď přišla bez nejmenšího zaváhání.

„Co tedy řeknete na to, že za žádných okolností se nebudu pokoušet se s vámi vyspat?“

„Vím, jaká odpověď se teď ode mě očekává, majore.“ Její tvář oživoval výraz rozhodného vzdoru. „A kdybych po vás opravdu toužila a vyžadovala vaši pozornost, šla bych vám víc na ruku, a to doslova. Ne, jen zřídka si dělám hlavu z něčeho, co nechci. Proto budu vaše zbytečné odmítnutí ignorovat.“

Pitt si počínal, jako by si nebyl vědom napětí v ovzduší. „Nepovažoval jsem vás, slečno Fyriová, za přebornici na vytáčky.“

„Vytáčky?“ Její tvář byla bezvýrazná.

„V americké angličtině má to slovo významem blízko ke zbabělci,“ řekla Tidi jazykem ostrým jako břitva, avšak potaženým několika vrstvami sladké polevy. Admirál Sandecker si odkašlal. Po celou dobu uvažoval, jaké následky to přinese, bude-li se rozhovor vyvíjet stále týmž směrem. „Nevidím důvod, proč bych já, starší člověk, tady měl sedět a o hladu naslouchat veselé rozmluvě. Zvláště, když nedaleko se na člověka směje několik metrů čtverečních skvěle vyhlížejících pokrmů.“

„Dovolte mi, abych vám dělala průvodkyni u bufetu s našimi národními jídly,“ nabídla Kirsti. „Věřím, že touha majora Pitta po jídle je vyhraněnější než jeho touha po sexu.“

„Touché!“ zasmál se Pitt. Zvedl se od stolu a pomohl Kirsti odstrčit židli. „Od této chvíle bude každý můj pohyb doprovázet rozvaha.“

Nabídka ryb neměla konce. Pitt napočítal jen dvacet různých pokrmů z tuňáka a téměř patnáct z tresky. Každý z nich se vrátil ke stolu s talířem přímo přetékajícím lákavými lahůdkami.

„Vidím, že jste našel zalíbení v našem nasoleném žraločím mase, majore.“ Kirstiiny oči se usmívaly.

„Hodně jsem slyšel o tom, jak je připravujete,“ vysvětloval Pitt. „A teď mám konečně příležitost je i ochutnat.“

Úsměv v jejích okouzlujících očích se proměnil v překvapení, zatímco Pitt vychutnával žraločí plátky. „Jste si jistý, že víte, jak žraloka připravujeme?“

„Jistěže,“ odpověděl. „Ty druhy žraloka, které se vyskytují v chladnějších vodách, nelze jíst začerstva, takže se jejich maso stáhne v prouzcích, zakope se na dvacet šest dnů do písku na pobřeží a pak se suší ve větru.“

„Jíte ho tedy syrového, je vám to jasné?“ ověřovala si Kirsti.

„A dá se jíst jinak?“ odpověděl s úsměvem Pitt a vložil si do úst další plátek.

„Neztrácejte čas pokusy vyděsit ho, slečno Fyriová,“ Sandecker s nechutí pohlédl na žraločí maso. „Dirkovým koníčkem je labužnická kuchyně. Jeho specialitou jsou ryby a je přímo expertem na mezinárodní kuchyni z darů moře.“

„Je to docela dobré,“ prohlásil Pitt mezi dvěma sousty. „Jen si myslím, že malajská podoba tohoto jídla je chuťově bohatší. Suší žraločí maso zabalené do mořských řas, kterým říkají ekidna. To mu dává o něco nasládlejší příchuť než tady na Islandu.“

„Američané si zpravidla objednávají steak nebo kuře,“ řekla Kirsti. „Jste první, koho vidím, že dává přednost rybě.“

„Ne tak docela,“ zavrtěl hlavou Pitt. „Podobně jako většina mých spoluobčanů i já dávám ze všeho nejvíc přednost dobrému dvojitému hamburgeru s pomfrity a s čokoládovým sladovým koktejlem.“

„Začínám mít podezření, že máte ocelový žaludek.“

Pitt se pousmál. „Jeden můj strýc je vyhlášený sanfranciský bonviván. Snažím se v mezích svých možností kráčet v jeho stopách.“

Zbytek snědli jen za nejnutnější společenské konverzace, spokojeni a uvolnění příjemnou atmosférou a dobrým jídlem. Dvě hodiny nato, nad jahodami s flambovanou zmrzlinou, kombinací, kterou s požehnáním šéfkuchaře vymyslel Pitt, začala se Kirsti omlouvat za to, že se bude muset brzy rozloučit. „Doufám, že to nebudete považovat za nezdvořilé, admirále Sandeckere, avšak obávám se, že vás, slečnu Royalovou a majora Pitta budu muset za chvíli opustit. Můj snoubenec trval na tom, že s ním musím jít na večer poezie, a jelikož jsem jenom žena, je pro mě těžké odmítat jeho přání.“ Pohlédla na Tidi něžným pohledem ženského srozumění. „Jsem si jista, že slečna Royalová chápe mou situaci.“

Tidi okamžitě navázala na romantickou notu. „Závidím vám, slečno Fyriová. Snoubenec, který má rád poezii, to je skutečně výhra.“

Admirál Sandecker se rozzářil oslňujícím úsměvem. „Přeji vám z celého srdce jen samé štěstí, slečno Fyriová. Netušil jsem, že jste zasnoubená. Kdo je ten šťastný muž?“

Admirál hraje svou roli dokonale, pomyslel si Pitt. Věděl, že starý je šokovaný až do morku kostí. Nový vývoj situace vyžadoval kompletní změnu pravidel hry. I Pitt se už přistihl při úvahách, jaký asi je jeho konkurent.

„Rondheim. Oskar Rondheim,“ oznámila Kirsti. „Můj bratr nás korespondenčně seznámil. Vyměnili jsme si s Oskarem fotografie a pak jsme si dva roky psali, než jsme se konečně setkali.“

Sandecker na ni zíral. „Okamžik,“ pravil zvolna. „Myslím, že ho znám. Není to ten, co vlastní mezinárodní síť konzerváren? Rondheim Industries? Rybářská flotila velká jak španělské námořnictvo. Nebo je to jiný Rondheim?“

„Ne, je to on,“ přisvědčila Kirsti. „Centrála jeho společnosti sídlí tady v Reykjavíku.“

„Modré rybářské lodi s červenou vlajkou a na ní je albatros?“ ověřoval si Pitt.

Kirsti přikývla. „Albatros je Oskarův šťastný symbol. Vy znáte jeho lodi?“

„Párkrát jsem nad nimi prolétal,“ vysvětlil Pitt.

Samozřejmě že Pitt znal ty lodi a jejich symbol. Stejně tak je znal každý rybář severně od čtyřicáté rovnoběžky. Rondheimova rybářská flotila proslula drancováním lovišť, často až na hranici vyhynutí, vykrádáním sítí jiných rybářů a rozhazováním svých výrazných červených sítí v teritoriálních vodách jiných zemí. Rondheimův albatros požíval asi takové úcty jako nacistický hákový kříž. +„Splynutí Fyne Limited a Rondheim Industries vyústí ve velice mocné impérium,“ prohlásil Sandecker zvolna, jako kdyby zvažoval možné následky svých slov. Pittovy myšlenky se ubíraly zhruba tímž směrem. Náhle však byl jejich tok přehrazen, když Kirsti začala mávat: „Tamhle je. Tam!“

Obrátili se na místech a sledovali vysokého a noblesně vyhlížejícího muže s vybělenými vlasy, který k nim rázně kráčet. Byl poměrně mladý, pozdní třicátník, s energickou tváří brázděnou vráskami, které do ní vryly mořské bouře a slaný vzduch. Oči měly chladný šedomodrý odstín, pod nimi úzký silný nos a ústa, která působila přátelským dojmem, avšak, jak Pitt pro sebe konstatoval, při obchodním jednání jistě dokázala bleskurychle ztvdnout do útočné linky. Pitt jej v duchu zaregistroval jako tvrdého a houževnatého protivníka. Předsevzal si nikdy se k němu neotáčet zády. Rondheim zastavil u jejich stolu, jeho sněhobílé zuby zářící ve zdánlivě srdečném úsměvu. „Kirsti, miláčku. Moc ti to dnes večer sluší.“ Pak

ji strojeně objal. Pitt čekal, až se šedomodré oči hnou dál – k němu nebo k admirálovi. Hádal špatně. Rondheim se obrátil k Tidi.

„A kdopak je tahle okouzlující mladá dáma?“

„Sekretářka admirála Sandeckera slečna Tidi Royalová,“ řekla Kirsti. „Dovolte, abych vám představila Oskara Rondheima.“

„Slečno Royalová,“ Rondheim se zlehka uklonil. „Jsem okouzlen tak krásnýma očima.“

Pitt si musel přidržet ubrousek před ústy, aby zdusil smích. „Někam tam jsem došel i já.“

Tidi se začala uculovat a Sandecker se připojil srdečným smíchem, na který se k nim začaly otáčet hlavy od jiných stolů. Pitt nespouštěl oči z Kirsti. Udivil ho její vyděšený, téměř zpanikařený výraz, který se mihl její tváří, než ze sebe vynutila plachý úsměv a teprve pak se připojila ke všeobecnému veselí. Rondheim se ho neúčastnil. Stál bez hnutí, oči zíraly prázdně a zmateně a rty měl hněvivě sevřené. Nebylo třeba čtenáře myšlenek, aby člověk poznal, že není zvyklý na to být terčem smíchu. „Řekl jsem něco legračního?“ zeptal se.

„Zdá se, že dnes je večer komplementů na adresu ženských očí,“ řekl Pitt.

Kirsti to Rondheimovi krátce vysvětlila a pak si pospíšila, aby mu představila Sandeckera. „Je pro mě velké potěšení, že vás poznávám, admirále.“ Rondheimovi se vrátil do očí vyrovnaný pohled. „Jako námořník a oceánograf máte v námořních kruzích značnou pověst.“

„I vaše pověst je v námořních kruzích značná, pane Rondheime.“ Admirál mu potřásl rukou a pak se obrátil k Pittovi. „Toto je major Dirk Pitt, můj ředitel speciálních úkolů.“

„Jak se vám daří?“ Pitt zaskřípěl zuby, když ho Rondheimova ruka sevřela jak do svěráku. Potlačil touhu vyklouznout ze sevření, a místo toho nechal svou ruku ochabnout jak leklou rybu. „Dobrý bože, pane Rondheime, vy máte ale sílu.“

„Odpusťte, majore.“ Rondheim sebou škubl překvapením a ucukl rukou, jako kdyby dostal elektrickou ránu. „Lidé, kteří pro mě pracují, jsou drsná cháska a je třeba s nimi tak i zacházet. Když jsem mimo palubu rybářské lodi, občas zapomínám, že bych si měl počínat jako slušně vychovaný suchozemec.“

„Nemusíte se omlouvat, pane Rondheime. Zbožňuji pořádné chlapy.“ Pitt zvedl ruku a rozhýbal prsty. „Dokud udržím v prstech štětec, je to v pořádku.“

„Vy malujete, majore?“ zeptala se Kirsti.

„Ano, většinou krajiny. Také rád maluji zátiší s květinami. V květinách je cosi, co inspiruje duši, nemyslíte?“

Kirsti pohlédla zvědavě na Pitta: „Ráda bych si někdy prohlédla vaše práce.“

„Bohužel, všechna moje plátna zůstala ve Washingtonu. Ale rád se vám svěřím za svého pobytu tady se svými dojmy z Islandu.“ Pitt si přiložil v zženštilém gestu prst ke rtu. „Akwarel, ano, to bude ono. Udělám sérii akvarelů. Mohla byste si je případně pověsit do kanceláře.“

„Jste velmi laskav, ale nemohu přijmout...“

„Nesmysl,“ přerušil ji Pitt. „Linie islandského pobřeží je úžasná. Nemohu se dočkat, až si ověřím, zda dokážu vystihnout kontrastní síly moře a kamene, jak se střetávají v přírodní erupci světla a barev.“

Kirsti se smířlivě usmála. „Když nedáte jinak... Ale musíte mi dovolit, abych pro vás udělala něco na oplátku.“

„Mám jednu prosbu – loď. Abych vystihl vaše pobřeží věrně, musím udělat pár skic z moře. Nic přehnaného. Obyčejná bárka bude stačit.“

„Spojte se se správcem mých doků, majore, bude ji pro vás mít připravenou.“ Na okamžik zaváhala, jak se nad ní Rondheim sklonil a položil jí ruku na šíji a rameno. „Naše lodi kotví u mola číslo dvanáct.“

„Půjďme, drahá,“ řekl Rondheim měkce, ale s vyceněnými bělostnými zuby. „Max dnes večer předčítá svou novou sbírku. Neměli bychom se zpozdít.“ Jeho ruka zesílila sevření a ona přivřela oči. „Doufám, draží přátelé, že nás omluvíte?“

„Ale zajisté,“ přisvědčil Sandecker. „Byly to příjemně strávené dvě hodiny, slečno Fyriová. Děkujeme vám za ně.“

Aniž kdokoli mohl ještě cokoli dodat, Rondheim se zavěsil do Kirsti a odvedl ji z restaurace. Procházeli právě dveřmi, když

Sandecker odhodil na stůl ubrousek. „No tak, Dirku, doufám, že nám vysvětlíte to své divadýlko?“

„Jaké divadýlko?“ zeptal se Pitt nevinně.

„Zbožňuji pořádné chlapy!“ pitvořil se Sandecker. „To odporné teploušské divadýlko, dobře víte, co myslím. Scházelo jediné, abyste začal šišlat.“

Pitt se naklonil kupředu, lokty si položil na stůl a tvář měl smrtelně vážnou. „Občas se naskytne situace, v níž podcenění je jednoznačnou výhodou. Tohle byla jedna z takových.“

„Rondheim?“

„Přesně tak. On je tou příčinou, proč Fyriovy podniky náhle váhají spolupracovat se Spojenými státy a s NUMA. Ten chlapík není pitomec. Až se ožení s Kirsti Fyriovou, vláda nad dvěma největšími světovými korporacemi v soukromých rukou přejde pod jednu střechu. Plynou z toho nepředstavitelné možnosti. Island a jeho vláda jsou příliš malé a příliš ekonomicky závislé na budoucnosti kartelu Fyrie-Rondheim, aby projevily alespoň náznak odporu proti bohatě financovanému převratu. Při náležité strategii mohou následovat Faerské ostrovy a Grónsko a Rondheim získá faktickou kontrolu nad oblastí celého severního Atlantiku. Pak už si lze jen představovat, kterým dalším směrem zacílí své ambice.“

Sandecker zavrtěl hlavou. „Máte přílišnou představivost. Kirsti Fyriová nikdy nepřistoupí na mezinárodní mocenskou hru.“

„Nebude mít jinou volbu,“ řekl Pitt. „V manželství se zisky hromadí u dominantní osobnosti.“

„A zamilovaná žena je slepá, to tím chcete říct?“

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Nemyslím si, že tahle hra počítá ve svých pravidlech s láskou.“

„No, vždyť vy jste expert na srdeční záležitosti,“ prohlásil Sandecker ironicky.

„To určitě ne,“ pousmál se Pitt, „ale máme štěstí, že je tu s námi odbornice, která má vrozenou intuici na takové věci.“ Obrátil se k Tidi. „Řeknete nám, co o celé té věci soudíte, drahá?“

Tidi přikývla: „Byla z něho vyděšená.“

Sandecker na ni tázavě pohlédl: „Jak to myslíte?“

„Tak, jak to říkám,“ odpověděla Tidi neochvějně. „Slečna Fyriová byla z pana Rondheima vyděšená k smrti. Nevšimli jste si, jak chňapl po jejím krku? Ručím za to, že celý příští týden bude nosit šaty s límcem, dokud nezmizí modřiny.“

„Jste si jistá, že si to nenamlouváte nebo že nepřeháníte?“

Tidi zavrtěla hlavou: „Měla co dělat, aby se udržela a nevykřikla.“

Sandeckerův pohled byl náhle plný zloby. „Ten zatracený hajzl.“ Upřeně se zadíval na Pitta. „Vy jste si toho všiml taky?“

„Ano.“

To jen zvětšilo Sandeckerův hněv. „Tak proč jste to u všech čertů nezarazil?“

„To nešlo,“ prohlásil Pitt pokojně. „Byl bych musel vystoupit z role. Rondheim má všechny důvody myslet si o mně, že jsem teplouš. Chci ho nechat žít právě s takovým přesvědčením.“

„Chci doufat, že máte alespoň mlhavé tušení, co děláte,“ řekl Sandecker temně. „Myslím si ale, že jste zahnal sám sebe do slepé uličky svým tvrzením, že jste malíř. Vím docela jistě, že nenakreslíte ani rovnou čáru. Přírodní erupce světla... Bože můj!“

„To není nutné. Tidi mě zastoupí. Viděl jsem ukázky toho, co dělá. Jsou slušné.“

„Maluji abstrakce,“ vložila se do hovoru Tidi se zmučeným výrazem ve své líbezné tváři. „Nikdy jsem se nepokusila o realistickou krajinku.“

„Tak nebude realistická,“ rozhodl Pitt mžikem. „Uděláte abstraktní krajinku. Nejsme tady proto, abychom udělali dojem na hlavního kurátora Louvrů.“

„Nemám tu ani malířské náčiní,“ namítala Tidi. „A kromě toho pozítří odlétám s admirálem do Washingtonu.“

„Váš spoj byl právě zrušen.“ Pitt se obrátil na Sandeckera. „Nemám pravdu, admirále?“

Sandecker založil ruce na prsou a dlouhou chvíli o všem rozvažoval. „Ve světle toho, co jsme se dozvěděli za posledních pět minut,“ řekl nakonec, „myslím, že bude nejlepší, když tady ještě pár dnů zůstanu.“

„Změna podnebí vám jenom prospěje,“ povzbudil ho Pitt. „Můžete se taky vydat na rybářský výlet.“

Sandecker zkoumal Pittovu tvář. „Teploušské imitace, hodiny malování a rybářské výlety. Mohl byste povzbudit pokleslou mysl starce a naznačit mu, co se vám právě honí v té vaší zbrklé mysli?“

Pitt uchopil sklenici vody a zamíchal jejím průzračným obsahem. „Černé letadlo,“ řekl tichým hlasem. „Černé letadlo na dně mořského hrobu.“

9

Molo 12 našli asi v deset hodin dopoledne a vstoupili na ně se souhlasem vysokého, rozložitého příslušníka Fyriovy bezpečnostní služby. Sandecker měl na sobě pomačkaný starý oblek, spláclý zašpiněný klobouk a v ruce nesl krabici s rybářskými potřebami a prut. Tidi v kalhotách a pletené blůze chránila před chladem pánská větrovka. Pod jednou paží nesla skicák, pod druhou velkou tašku a obě ruce měla vražené hluboko do kapes bundy. Ochranka poněkud zalapala po dechu při pohledu na Pitta, který uzavíral průvod drobnými cupitavými krůčky. Pokud Sandecker a Tidi vypadali oblečením jako rybáři, Pitt vyhlížel jako královna majálesu. Na nohou měl mokasíny z červeného semiše, pestře pruhované kalhoty z kanafasu měl vypasované tak, že stehy hrozily popraskáním, nad nimi pět centimetrů široký vyšívaný opasek a ještě výš purpurový strečový svetr korunovaný u límce žlutým šátkem. Očima pomrkával za skly brýlí značky Ben Franklin a hlavu mu zdobila strápatá háčkovaná čepice. Strážnému v údivu poklesla čelist.

„Nazdar, zlato,“ oslovil ho Pitt se zářivým úsměvem. „Je naše loď připravená?“ Čelist strážného zůstala spadlá a prázdný pohled zřejmě nedokázal zprostředkovat mozku to, nač hleděl. „Ale no tak, no tak,“ řekl Pitt. „Slečna Fyriová nám laskavě nabídla použití jedné ze svých lodí. Která to bude?“ Při řeči nespouštěl pohled z mužova rozkroku.

Strážný ožil, jako by ho někdo nakopl, jeho ohromený výraz se rázem proměnil v opovržlivý odpor. Beze slova se vydal před nimi po molu, po třiceti metrech se zastavil a ukázal před sebe na nablýskaný desetimetrový motorový člun Chris Craft. Pitt se vyhoupl na palubu a zmizel v podpalubí. Během chvíle stál zase zpět na molu: „Ne, tahle loď v žádném případě nevyhovuje. Je příliš okázalá, příliš nápadná. Abych mohl tvořit, potřebuji k tomu tvůrčí atmosféru.“

Přehlédln molo. „Hele, a co tamhle?“ Než mohl strážný odpovědět, Pitt přešel molo na šířku a vyskočil na palubu třináctimetrového rybářského člunu. Zběžně prozkoumal jeho podpalubí a pak vystrčil hlavu z poklopu. „Tahle je dokonalá. Má osobnost, je jedinečná. Vezmeme si tuhle.“ Strážný na okamžik zaváhal. Nakonec s cuknutím ramen, které mělo znamenat pokrčení, přikývl, a jak se vzdaloval po molu k bráně, vrhal pohledy přes rameno na Pitta a nepřestával vrtět hlavou. Když byl z doslechu, Tidi se zeptala: „Proč tahle stará, hnusná kocábka? Proč ne ta krásná jachta?“

„Dirk ví, co dělá.“ Sandecker položil prut a bednu s náčiním na ošoupanou prkennou palubu a pohlédl na Pitta. „Má hloubkoměr?“

„Flemingův šest deset, poslední model. Supercitlivé frekvence pro zjišťování rybích hejn v rozličných hloubkách.“ Pitt mu gestem naznačil, aby s ním sestoupil do podpalubí. „Tahle loď byla šťastná volba. Pojdte, admirále, ukážu vám strojovnu.“

„Chcete říct, že jsme odmítli tu nádhernou jachtu jen proto, že nemá hloubkoměr?“ zeptala se Tidi nevěřicně.

„Přesně proto,“ přisvědčil Pitt. „Hloubkoměr pro nás znamená jedinou šanci, jak najít černé letadlo.“ Obrátil se a vedl Sandeckera dolů do strojovny. Hnilobný vzduch a zatuchlý pach oleje a stojaté vody je udeřily takovou silou, že museli po tak drastickém přechodu z průzračné atmosféry venku zalapat po dechu. Byl tu i jiný zápach. Sandecker se tázavě podíval na Pitta. „Benzinové výpary?“

Pitt přikývl: „Podívejte se na motory.“

Dieselový motor je nejideálnější druh pohonu pro menší plavidlo, zejména pro rybářskou loď. Je stabilní, pracuje na nízkých obrátkách, je úsporný a přitom spolehlivý. Používá jej prakticky každá pracovní loď, která nespolehá na plachty. Každá, kromě téhle. Usazený těsně vedle sebe, s hřídelemi šroubů mizíci v kalné stojaté vodě dva Sterlingovy benzinové motory o 420 koňských silách se tu matně blýskaly v chabém světle strojovny a připomínaly spící obry čekající jen na stisknutí startéru, aby hromově vyrazily do akce.

„K čemu u všech všudy potřebuje takováhle skořápka takový pohon?“ zajímal se tichým hlasem Sandecker.

„Pokud se nepletu,“ odpověděl Pitt rovněž šeptem, „strážný to zvoral.“

„Jak to myslíte?“

„Na poličce v hlavní kabině jsem si všiml praporu se znakem albatrosa.“ Pitt přešel dlaní po jedné z přívodních trubek sterlingu. Byla tak čistá, že by prošla kontrolou námořní inspekce. „Tahle loď patří Rondheimovi, ne Fyriové.“

Sandecker chvíli přemýšlel. „Slečna Fyriová nás poslala ke správci doku. Z nějakého důvodu tu nebyl a molo hlídala jen ta opice s knírem zažloutlým od tabáku. Jde jen o to, jestli v tom nebyl záměr.“

„To těžko,“ namítl Pitt. „Rondheim si na nás nepochybně dá pozor, ale nedali jsme mu záminku k podezření – přinejmenším prozatím. Strážný se dopustil nevinné chyby. Jelikož neměl přesné instrukce, patrně se domníval, že si smíme vybrat kteroukoli loď z mola, a tak nám přirozeně jako první ukázal tu nejlepší. Ve scénáři ovšem nebyla ani zmínka o tom, že zvolíme tenhle malý klenot.“

„Proč kotví tady? Rondheim jistě nemá nouzi o místa v docích?“

„Kdo ví,“ prohodil Pitt a rysy mu protáhl výrazný úšklebek. „Protože klíček je v zapalování, navrhuji, abychom vyrazili dřív, než si to strážný rozmyslí.“

Admirála nebylo nutné přemlouvat. Pokud šlo o to zaplést se do nečisté hry, která však – přinejmenším v jeho očích – měla bohulibý účel, byl pro každou špatnost. Zformoval si na hlavě obnošený klobouk a neztrácel čas s vydáním prvního rozkazu ve svém čerstvém pověření. „Odvažte lana, majore. Nemohu se dočkat, až uvidím, co tyhle sterlingy dokážou.“

Přesně minutu nato uháněl hlídač po molu a mával rukama jako šílenec. Ale bylo už pozdě. Pitt stál na palubě a přátelsky mu kynul, zatímco Sandecker, šťastný jako malé děcko, které dostalo novou hračku, nahodil motory a vyváděl odpudivě vyhlížející loď ven z doku do reykjavického přístavu. Loď se jmenovala *The Grimsi* a umístění její malé kormidelní budky ani ne dva metry od okraje zádi jí dodávalo vzezření, jako by plula pozadu. Byla to velice stará loď, tak stará jako starobylý kompas vedle jejího kormidla. Její mahagonová palubní prkna byla hladce ochozená, ale pořád držela pevně a byla silně nasáklá vůní moře. V doku vypadala díky svému neohrabanému, podsaditému tvaru spíš jako neskladná vana, ale když

mocné Sterlingovy motory zabraly, zvedla se její před' z vody jako racek vzlétající do větru. Zdálo se, že je snadno a bez problémů ovladatelná, a řídit ji byla radost. Sandecker ubral plyn na jen velmi volný chod a lenivým tempem vedl *The Grimsi* na vyhlídkovou plavbu reykjavickým přístavem. Z vítězoslavného úsměvu v jeho tváři by se mohlo zdát, že admirál stojí na můstku bitevního křižníku. Byl opět ve svém živlu a užíval si každou minutu té situace. Pozorovatelům se jeho cestující museli jevit jako turisté na skutečné vyhlídkové plavbě: Tidi, vyhřívající se ve slunečních paprscích a zaměřující kameru na kdeco v dohledu, a Pitt zuřivě čmárající do skicáku. Než vypluli z přístavu, přirazili k lodi, která nabízela návnady, a pořídili si dva kyblíky sledů. Po živé diskusi s lovci návnad odrazili a zamířili na otevřené moře. Jen co obepluli skalnatý výběžek a ztratili přístav z dohledu, Sandecker přidal plyn a dostal *The Grimsi* na rychlost třiceti uzlů. Byl to zvláštní pohled, jak nemotorný trup lodi skáče po vlnách jako nejmodernější hydroplán. Jak loď nabrala rychlost a unikala vodní brázdě, kterou vytvářela, začaly se vlny za ní slévat dohromady.

Pitt kdesi našel mapu pobřeží a položil ji na malý pultík vedle Sandeckera. „Je to někde tady,“ zaťukal Pitt tužkou na mapu. „Dvacet mil jihovýchodně od Keflavíku.“

Sandecker přikývl: „Půldruhé hodiny, ne víc při takovéhle rychlosti. Podívejte se. Pořád zbývá dobrých pět centimetrů, než bude akcelérátor na doraz.“

„Počasí vypadá skvěle. Snad nám vydrží.“

„Obloha je na všechny strany bez mraků. Okolo jižního výběžku Islandu bývá v této roční době zpravidla klidné moře. To nejhorší, co by nás mohlo potkat, je trocha mlhy. Pozdě odpoledne většinou padá.“

Pitt se posadil, natáhl nohy ze dveří a zíral na skalnaté pobřeží: „Když nic jiného, nemusíme si dělat starosti, že nám dojde palivo.“

„Kolik ukazuje indikátor?“

„Nádrž je asi ze dvou třetin plná.“

Sandeckerovy myšlenky zacvakaly jako Burroughsova počítačka. „To pro náš účel stačí. Nemusíme se nijak uskovňovat, zvlášť když

účet platí Rondheim.“ S potměšilým výrazem uspokojení dotlačil rychlostní páku až nadoraz.

Zád' *The Grimsi* poklesla a loď vyrazila po modré zčeřené hladině moře a její příď do daleka rozstříkovala dvě záclony vodní tříště. Sandeckerův manévr zaskočil Tidi. Právě opatrně stoupala po žebříku z kuchyňky a v ruce balancovala s tácem obloženým třemi šálky kávy, když admirál dal motorům plný chod. Náhlé zrychlení ji zastihlo naprosto nepřipravenou. Tác opsal oblouk vzduchem a ona sama bleskurychle zmizela zase v kuchyňce, jako by byla stržena dozadu neviditelnou rukou. Pitt ani Sandecker si jejího operetního pádu nevšimli. O půl minuty později stanula vedle kormidla, hlavu hněvivě zakloněnou, vlasy splhlé v mokrých pramenech a na blůze hnědé skvrny od kávy. „Admirále Jamesi Sandeckere,“ zaječela a její hlas přehlušil i hukot sterlingů. „Až budeme zpátky v hotelu, můžete přidat k výčtu svých výdajů i účet za novou blůzu a za kadeřníka.“

Sandecker a Pitt hleděli střídavě na sebe a na Tidi a zhora nic nechápali. „Mohla jsem se nepěkně opařit,“ pokračovala Tidi. „Chcete-li, abych na této výpravě plnila funkci vaší stevardky, doporučovala bych vám jevit větší pozornost k druhým.“ Nato se otočila na patě a zmizela zpět v kuchyňce.

Sandeckerovo obočí se vrátilo do normální výšky: „Co to proboha mělo znamenat?“

Pitt pokrčil rameny: „Ženy zřídka nabízejí vysvětlení.“

„Na menopauzu je ještě moc mladá,“ uvažoval Sandecker nahlas. „Asi má menstruaci.“

„Ať je to cokoli, stálo vás to blůzu a účet za kadeřníka,“ konstatoval Pitt a v duchu tleskal Tidiině výnosné agresivitě.

Tidi trvalo deset minut, než připravila novou dávku kávy. S ohledem na výkyvy *The Grimsi*, která se střídavě nořila do vln a střídavě jen olizovala jejich hřebeny, byla to od ní exhibice profesionální zručnosti, s níž se jí zdařilo vyšplhat se ke kormidlu a ze tří šálků, které zavile třímala v ruce, nerozlít ani kapku. Pitt se neubránil úsměvu, když usrkával kávu a sledoval indigově modrou vodu mizející pod trupem staré lodi. Pak pomyslel na Hunnewella, Fyria, na Matadžiče i na O'Rileye a přestal se usmívat. Stále se ještě neusmíval, když sledoval automatickou jehlu, která jezdila křížem

krážem po papíru a vytvářela hloubkoměrový graf, mapující mořské dno. Dno bylo čtyřicet metrů hluboko. Pitt se neusmíval, protože tam kdesi dole v hlubině leželo i letadlo a jeho mrtvá posádka a on je bude muset najít. Bude-li mu přát štěstí, hloubkoměr zaregistruje nepravidelnou vyvýšeninou na grafu.

Nepřestával si ověřovat polohu podle útesů a doufal v zázrak. „Jste si jistý, že hledáme na správném místě?“ ptal se Sandecker.

„Dvacet procent jistoty, osmdesát odhadů,“ přiznal Pitt. „Mohl bych ten poměr přiblížit, kdyby tu zůstal náš vrtulník, aby se pozice dala ověřit.“

„Lituji, ale neměl jsem včera tušení, o co vám jde. Podal jsem formální žádost o vyzvednutí vraku vrtulníku pár hodin poté, co jste se zřítili. Vzdušně-námořní záchranný oddíl letectva vyzvedl váš stroj z mělčiny jednou ze svých obřích helikoptér. Měl byste to ocenit. Pracovali rychle.“

„Jejich horlivost nás bude dost stát,“ uzavřel Pitt.

Sandecker se na chvíli odmlčel, aby mohl změnit téma hovoru: „Zkontroloval jste potápěčskou výbavu?“

„Ano, hodí se výborně. Připomeňte mi, abych pozval ty lidi z ministerstva zahraničí na našem konzulátu na panáka, až se vrátíme. Převléci se za lovce rybářských návnad a hrát jejich role není v tak krátkém čase snadný úkol. Kdokoli by nás pozoroval námořním dalekohledem, musel by nabýt dojmu, že jde skutečně o nevinné setkání. Potápěčská výbava byla přemístěna na naši palubu tak hladce a nenápadně, zatímco vy jste se zabýval vybíráním návnady, že i já jsem ten okamžik téměř propásl, a to mě od té akce dělily sotva tři metry.“

„Mně se ale nelíbí tahle akce. Potápění plodí nebezpečí a nebezpečí plodí smrt. Asi bych vás měl informovat, že se mi příčí porušit vlastní direktivy a dovolit jednomu ze svých mužů potápění v neznámých vodách bez náležitých opatření.“ Sandecker přešlápl z nohy na nohu. Jednal proti svému vlastnímu úsudku a v jeho výrazu se jasně zračila nespokojenost. „Co si myslíte, že tam dole najdete, kromě rozsekaného letadla a nafouklých mrtvol? Jak si můžete být jistý, že nás někdo nepředběhl?“

„Je tu určitá naděje, že těla budou mít nějaké poznávací znaky, které nás dovedou k tomu, kdo stojí v pozadí celé té zatracené záhady. Už sama tato možnost stojí za pokus najít těla. Avšak letadlo je ještě důležitější. Všechna identifikační čísla i insignie kryl černý nátěr, který nedovoloval na dálku rozeznat nic než jen siluetu. To letadlo je jediným pozitivním vodítkem k Hunnewellově a Matadžičově smrti, co máme, admirále. Černý nátěr nedokáže překrýt výrobní číslo motoru, zejména ne to na krytu turbomotoru. Pokud letadlo najdeme a mně se podaří rozluštit číslo, bude pak jednoduché spojit se s výrobcem, dosadit si motor k letadlu, a tak se dostat na stopu majitele.“

Pitt se na chvíli odmlčel a sledoval hloubkoměr. „Odpověď na vaši druhou otázku,“ pokračoval potom, „zní: vyloučeno.“

„Jste si nějak moc jistý,“ namítl Sandecker mechanicky. „Jakkoli toho vražedného kreténa nenávidím, nepodceňuju jeho chytrost. Určitě už pátral po svém pohřešovaném letadle, protože ví, že jeho nález by ho mohl prozradit.“

„Jistě, možná podnikl pátrání z hladiny, ale tentokrát – a poprvé – máme výhodu. Souboj ve vzduchu nikdo neviděl. Děti, které našly Hunnewella a mě na pláži, říkaly, že se o celou věc začaly zajímat, až když viděly, jak Ulysses leží na mělčině, ne dřív. A skutečnost, že naši drazí zabijáci nás nezlikvidovali, když k tomu měli ideální příležitost, nýbrž dorazili až o dost později do lékařova domku, svědčí o tom, že neměli pozorovatele na pevnině. To znamená, že jediný, kdo přežil a kdo ví, kde hledat...“ Pitt náhle utnul promluvu, pohled soustředěný na graf a jehlu hloubkoměru. Černé linky se začaly rozšiřovat, rozptýl se zvětšoval po papíru, na němž brzy vznikla grafická vyvýšenina, která napovídala, že nad ploché písčité dno se tyčí cosi do výše zhruba dva a půl až tři metry.

„Myslím, že ho máme,“ prohlásil Pitt klidně. „Obraťte to zpět směrem k přístavu, admirále, a překřížte naši stopu v kurzu jedna-osm-pět.“ Sandecker otočil kormidlem a obrátil loď v dvousetsedmdesátistupňovém úhlu k jihu, čímž *The Grimsi* mírně rozhoupal na vlnách jeho vlastní stopy. Jehle tentokrát trvalo o něco déle, než vyskočila k výšce téměř tří metrů a hned zase spadla k nule.

„V jaké je hloubce?“ zajímal se Sandecker.

„Asi pětáctyřicet metrů,“ odpověděl Pitt. „Podle reakce hloubkoměru jsme právě propluli nad ní od špičky jednoho křídla ke špičce druhého.“

Pár minut poté už byla *The Grimsi* ukotvena nad dotyčným místem. K pobřeží to měli téměř míli, skaliska odhalovala v severním slunci svou strmost zřetelněji než jindy. Zároveň se zvedl lehký větřík a začal čerit hladinu. Bylo to první varování, signál, jenž zvěstoval změnu počasí k horšímu. Nejen vítr, ale i mrazivá předtucha ježila Pittovi vlasy na zátylku. Prvně pocítil zvědavost, co ve studených atlantických vodách najde.

10

Průzračná modrá obloha bez mraků umožňovala slunci pražit, a zatímco Pitt kontroloval vzduchový přívod staré potápěčské soupravy U. S. Diver's Deepstar s jednou hadicí, v černé mokré neoprénové kombinéze se cítil jako v sauně. Dal by přednost novějšímu modelu, ale ten, kdo žebřá, nemůže být vybíravý. Mohl považovat za štěstí, že jeden z mladších pracovníků konzulátu provozoval rekreačně sportovní potápění a měl výbavu po ruce. Upevnil přívod k ventilu láhve se vzduchem. Vyžebrel jen dvě. To stačilo na patnáct minut pod vodou a velký díl si vybere čas, než se dostane do pětáctyřicetimetrové hloubky. Jedinou útechou mu mohlo být to, že nebude pod vodou dost dlouho na to, aby si musel dělat starosti s dekompresí. Posledním pohledem na palubu *The Grimsi*, než zelenomodré vody sevřely jeho potápěčskou masku, zahlédl admirála Sandeckera, ospale sedícího u rybářského prutu, který svíral oběma rukama, a Tidi, navlečenou do Pittova oblečení a s hnědými vlasy schovanými pod pletenou čepicí, jak pozorně kreslí islandské pobřeží. Aby unikl případným pozorovatelům z útesů, vklouzl Pitt do vody ze strany od kormidelníkovy budky a stal se v okamžiku součástí mořské nezměrnosti. Všechny svaly v těle měl napjaté. Jelikož se potápěl sám, každá chyba mohla být osudná. Náraz ledové vody na jeho zpoceně tělo jej málem připravil o vědomí. Potápěl se podél stále nezřetelnějšího kotevního lana, jež mu sloužilo jako vodítko. Vzduchové bubliny vířily a pak stoupaly líně k hladině.

Jak se nořil stále hlouběji, světla ubývalo a viditelnost se zmenšovala. Pohlédl na dva ukazatele, jež měl k dispozici. Hloubkoměr ukazoval dvaatřicet metrů a potápěčské doxy ho upozorňovaly, že je pod vodou dvě minuty. Postupně začínalo být vidět dno. Pořetí automaticky silou polkl, aby mu odlehly uši, a pak jej udivila barva písku, který byl jasně černý. Na rozdíl od většiny oblastí světa, kde je písek dna bílý, sopečná aktivita Islandu po sobě na dně zanechala pokrývku měkkých ebenově černých zrnek. Zvolnil pohyby omámený kouzlem temných odstínů pod nezměrným pláštěm modrozelených vod. Viditelnost byla téměř patnáct, metrů, velmi slušná vzhledem k hloubce. Instinktivně se stočil vpravo a opsal plný kruh. V dohledu nebylo nic. Pohlédl vzhůru a spatřil nad sebou plout matný stín. Bylo to menší hejno tresek pátrajících u dna po svých oblíbených lahůdkách, krabech a garnátech. Chvilí sledoval, jak mu proplovají nad hlavou, pozoroval jejich mírně zploštělá těla temně olivové barvy, pokrytá stovkami drobných hnědých teček. Škoda že se admirálovi patrně nepodaří některou z nich chytit. Nejmenší z nich musela mít přinejmenším sedm kilo. Pitt teď začal plavat v rozšiřujících se kruzích kolem kotevního lana a ploutví si značil svou dráhu v písku. Stávalo se mu, že pod vodou občas míval halucinace, v hloubkách bývalo jeho vnímání někdy narušené a se snižující se schopností jasně myslet narůstalo nebezpečí. Po pěti kruzích zahlédl modrým šerosvitem nezřetelný tvar. Zakmital ploutvemi a plaval k němu. Půl minuty nato byly jeho naděje v troskách. Tvar byla jen velká špičatá skála trčící ze dna jako nějaká drolící se strážní věž, zapomenutá uprostřed pustiny. Hladce proplul kolem jejích vodou chlazených boků, mysl měl zamlženou a bojoval o vládu nad ní. To nemůže být to, co ukazoval hloubkoměr, pomyslel si. Špice je příliš kónická na to, aby se dala zaměnit za trup letadla. A pak spatřil, že půldruhého metru odtud cosi leží v písku. Černý nátěr na vytržených a zprohýbaných dveřích splýval s černým pískem tak, že byl skoro neviditelný. Připlaval k nim, obrátil je a dost se polekal, když proti němu vyrazil velký krab vyrušený ve svém novém domově. Na vnitřním obložení dveří nebyly žádné značky. Pitt si teď musel pospíšit. Letadlo nemohlo být daleko, ale on už si musel připravit

rezervní zásobník vzduchu, jenž mu skýtal zásobu k dýchání už jen na pár minut, sotva k tomu, aby vyplul na hladinu.

Netrvalo mu dlouho, než je našel. Letadlo spočívalo na břiše, rozlomené v půli, což svědčilo o síle nárazu při dopadu. Začalo se mu hůř dýchat a to bylo znamení, aby přešel na rezervu. Otevřel ventil a vystřelil k hladině. Vodní strop nad jeho hlavou se zvolna projasňoval, jak k němu stoupal v hejnu vzduchových bublin. V deseti metrech se zastavil a rozhlédl se po kýlu lodi – bylo důležité, aby se nevynořil na dohled z pobřeží. Loď seděla na hladině jak tlustá kachna, šrouby upevněné na spodku zádi, a opile se pohupovala na vlnách. *The Grimsi* se na kotevním řetězu pootočila v půlkruhu, takže z jejího pravoboku teď bylo možno dohlédnout k pobřeží. Vytáhl se na palubu, odepjal vzduchovou nádrž a propířil se až k budce kormidelníka. Sandecker, aniž vzhlédl, pomalu opřel prut o zábradlí a stejně volným krokem došel ke dveřím a opřel se o jejich rám.

„Doufám, že jste měl větší štěstí než já.“

„Letadlo leží nějakých padesát metrů od našeho pravoboku,“ informoval ho Pitt. „Neměl jsem čas prozkoumat vnitřek, protože mi už docházel vzduch.“

„Tak se z toho snad raději vysvlečte a dejte si trochu kávy. Jste modrý jak větrný mlýn na holandské majolice.“

„Schovejte mi ji teplou. Odpočinu si, až budeme mít to, pro co jsme sem přišli.“

Sandeckerův pohled byl tvrdý. „V nejbližší půldruhé hodině nepůjdete nikam. Máme spoustu času. Den sotva začal. Je nesmyslné fyzicky se přetěžovat. Znáte potápěčské tabulky lépe než mnohý jiný potápěč. Dobře víte, co mohou znamenat dvě potopení do hloubky pětáctyřicet metrů během jediné půlhodiny.“ Odmlčel se a pak nemilosrdně pokračoval. „Viděl jste přece na vlastní oči muže, kteří řvali bolestí, div že nevyvrhli vlastní plíce. Viděl jste ty, co přežili, ale i ty, kteří pro zbytek života ochrnuli. I kdybych z téhle rachotiny vymáčkl maximum, nedostali bychom se do Reykjavíku dříve než za dvě hodiny. K tomu si přidejte dalších pět hodin letu do Londýna k nejbližší dekompresní komoře. Ne, můj drahý příteli. Půjdete dolů a odpočinete si. Řeknu vám, kdy se můžete zase potopit.“

„Kapituluji, admirále. Vyhrál jste.“ Pitt si rozeplal přední zip své mokré kombinézy. „Jen se domnívám, že bude moudřejší, když se pěkně vyložíme na palubu, abychom všichni tři byli dobře vidět.“

„Kdo by nás měl vidět? Pobřeží je opuštěné a žádnou jinou loď jsme nepotkali od chvíle, co jsme vypluli z přístavu.“

„Pobřeží není opuštěné. Pozorují nás.“

Sandecker se obrátil a zahleděl se přes vodu k útesům. „Možná stárnu, ale brýle zatím nepotřebuji. Ať mě vezme čert, ale já nic podezřelého nevidím.“

„Napravo, hned za tím skaliskem, které trčí z vody.“

„Odtud nevidím vůbec nic.“ Usilovně hleděl směrem, který mu Pitt naznačil. „Když použiju dalekohled, bude to, jako když se dívám klíčovou dírkou přímo do oka někoho na druhé straně. Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Byl vidět odražený záblesk. Slunce se od něčeho na mžik odrazilo, patrně od čoček dalekohledu.“

„Tak ať koukají. Kdyby se někdo divil, proč jsme byli na palubě jen dva, můžeme říct, že Tidi měla mořskou nemoc a byla dole na lůžku.“

„To je jistě dobrá výmluva,“ usmál se Pitt. „Dobrá ale jen potud, pokud nerozeznají Tidi ode mě, zvláště když jsem navlečený v tak nápadném postroji.“

Sandecker se zasmál: „Na vzdálenost jedné míle a k tomu dalekohledem by vás dva od sebe nerozeznala ani vaše vlastní matka.“

„Nejsem si jistý, jak to mám chápat.“

Sandecker se otočil a hleděl teď do Pittových očí a jeho rty prošly proměnou od smíchu k úšklebku. „Nesnažte se o to. A padejte dolů. Je čas spinkat. Pošlu tam za vámi Tidi s trochou kávy. A žádné úskoky! Víím, jak umíte být lstivý po dni plném potápění.“

Okénkem pronikalo do kajuty přízračné žlutošedé světlo, když Sandecker trásl Pittem, aby jej probudil. Probouzel se pomalu, mysl měl zamlženou a po lehkém zdřímnutí byl omámenější, než kdyby spal osm hodin. Okamžitě však pocítil změnu v chování lodi. *The*

Grimsi se sotva pohupovala. Vzduch byl nehybný, vlhký a těžký. „Změna počasí, admirále?“

„Od jihu se na nás valí mlha.“

„Za jakou dobu tu bude?“

„Za patnáct, možná dvacet minut.“

„To moc času nezbyvá.“

„Na jedno rychlé potopení to stačí.“

Za pár minut vklouzl Pitt do kombinézy a překulil se z boku lodi do vody. Vplul do světa, kde nezní zvuky, kde nevane vítr, kde neznají vzduch. Dal odlehnout uším a rychle klesal silnými pohyby ploutví. Svaly měl bolavé a ztuhlé a mozek stále ještě omámený spánkem. Plaval nezměrným vodním živlem nezvučně a bez většího úsilí, jako kdyby ho někdo vlekl na provaze. Proplouval temnicemi se barvami, kde modrozelená zvolna nabírala lehkého šedavého nádechu. Plaval, aniž si uvědomoval směr, a řídil se jen instinktem a tvarem dna. A pak letadlo našel. Srdce se mu rozbušilo jako tamtam, když se k němu opatrně blížil, protože ze zkušenosti věděl, že jakmile vnikne do vraku, každý pohyb bude znamenat ohrožení.

Stočil se k otvoru zejícímu v trupu vraku asi dva a půl metru za křídly a první, kdo ho přivítal, byla malá, sotva patnácticentimetrová načervenalá rybka. Její červenooranžové šupiny živé kontrastovaly s tmavým pozadím a světélkovaly v přítomnosti jako titěrná vánoční ozdoba. Rybka se chvíli nepohnutě dívala na Pitta okem na spodku trny porostlé hlavy a pak, když vplouval do letadla, rejčila mu neustále před okulárem masky. Jen co si jeho oči zvykly na temnotu uvnitř, zaregistrovaly beztvářou změť sedadel vytržených z úchyťů v podlaze a dřevěných beden plovoucích u stropu. Dvě z nich dotáhl k otvoru, vystrčil je ven a sledoval, jak se vydaly na cestu vzhůru k hladině. Pak si povšiml rukavice, jejíž tvar napovídal, že je v ní stále ještě lidská ruka. Tělo, které k již zezelenalé ruce patřilo, bylo vtlačeno mezi sedadla a stěnu hlavní kabiny. Pitt je vyprostil a prohledal jeho šaty. Musel to být ten, který střílel samopalem ze dveří letadla, usoudil Pitt. Na jeho hlavu nebyl příjemný pohled, byla rozdrcena na polotekutou kaši, mozek smíšený s kousky lebeční kosti se jako narudlá chapadla táhl od hlavy a zlehka povlával v proudu. Kapsy černé kombinézy, kterou měl mrtvý na sobě, obsahovaly

pouze šroubovák. Pitt si zastrčil šroubovák za pás se zátěží a pak klouzavým pohybem vplul do pilotní kabiny. Kromě rozbitého skla u spolupilotova místa se zdálo, že centrála letadla je prázdná a nepoškozená. Pak se však náhodou podíval za bublinami vzduchu, co stoupaly vzhůru ke stropu kabiny a jako stříbřitý had hledaly skuliny, kudy by unikly. Spojily se a shlukly se v jednom rohu, kde obklopily další mrtvé tělo, které tam zatlačily tělesné plyny vznikající pod hnijícím masem. Mrtvý pilot měl na sobě touž černou kombinézu. Zběžná prohlídka neodhalila nic – kapsy byly prázdné. Malá rybka hbitě proplula kolem Pitta a začala dorážet na pilotovo pravé oko. Pitt s velkým úsilím tělo uvolnil a odstrčil je rybě z dosahu. Potlačil nutkání vyzvracet se do masky a chvíli vyčkal, než opět nabyl kontroly nad svým dechem. Mrkl na doxy. Byl pod hladinou teprve devět minut, nikoli devadesát, jak mu vnucovaly jeho dojmy. Nezbyvalo moc času. Rychle prohledal malou přihrádku, nenajde-li palubní servisní nebo letový deník, zkrátka něco, co by mělo jakoukoli hlavičku. Pilotní kabina uměla dobře držet tajemství. Nenarazil na žádný záznam. Nebyla tu ani nálepka s volacími znaky letadla, jež bývá obvykle přilepena na vysílačce. Když konečně vyplul z letadla, připadal si, jako když opouští dělohu, jako když se znovu narodil. Voda kolem měla teď temnější odstín, než když do letadla vstupoval. Prohlédl ocasní část a pak se odrazil k pravému motoru. Bylo to beznadějně, byl téměř celý zabořený do nánosů na dně. S levým motorem měl větší štěstí. Nejen, že byl snadno přístupný, ale krytí motoru puklo, a umožnilo tak důkladnou prohlídku turbíny. Ale štěstí nemívá dlouhé trvání. Našel místo, kde by měl být identifikační štítek. Byl pryč. Zbyly jen čtyři měděné šrouby, které jej kdysi držely, jako ulité sedící v dírkách. Pitt v návalu beznaděje uhodil pěstí o ochranný kryt turbíny. Věděl, že všechny identifikační znaky na přístrojích, elektrickém zařízení i dalších mechanických součástech budou pryč. V duchu šťavnatě proklínal mozek, který za tím vším stál. Zdálo se neuvěřitelné, že dokázal předvídat a plánovat každou možnost i jen slabě přicházející v úvahu. Bez ohledu na skoro mrznoucí vodu kolem po tvářích pod maskou mu tekly stružky potu. Jeho mysl fungovala zpomaleně, vypichovala problémy a otázky, avšak nebyla schopna nabídnout

jejich řešení. Bezmyšlenkovitě a bez jasnějšího důvodu začal pozorovat dovádění červenavé rybky. Plula mu v patách od pilotní kabiny a právě se mihotala kolem stříbřitého předmětu, který ležel pár metrů od špice letadla. Pitt rybku sledoval snad třicet vteřin a nevnímal nic než bublavý zvuk svých výdechů, než konečně zareagoval a v dlouhém stříbřitém válci rozpoznal hydraulický tlumič předního kola. V okamžiku byl u něj a bedlivě jej zkoumal. Nárazem se utrl z upevnění a spolu s kolem a pneumatikou vytrhl z přední části břicha letadla celý mechanický segment. Jinak to bylo stejné. Tovární číslo bylo z hliníkového podkladu vypilováno. A pak, když už se chystal vyrazit k hladině, vrhl poslední rychlý pohled dolů. U samého okraje válce, tam, kde se vytrhl ze svého uchycení, spatřil Pitt nezřetelné znaky: dvě písmena hrubě vyrytá do kovu – SC. Vyndal šroubovák zpoza pasu a vyryl k písmenům své iniciály. Dal si záležet, aby hloubka jeho DP byla stejná jako hloubka písmen SC. Tak. Nemá smysl tu dál okounět, usoudil. Vzduch přestával být dýchatelný, což byla známka, že se mu krátí zásoba. Otevřel rezervní přívod a vyrazil vzhůru.

Rybka ho následovala, dokud se neobrátil a pohybem ruky ji nezahnal do bezpečného úkrytu za nejbližší kámen. Pitt se usmál a pokýval hlavou. Jeho hravá společnice si bude muset najít nového kamaráda. Osmnáct metrů od povrchu se zastavil, zahleděl se přímo vzhůru do míst, kde by měla být hladina, a snažil se určit svou pozici vzhledem k *The Grimsi*. Světlo tu bylo rozptýlené rovnoměrně a jen směr unikajících bublin naznačoval, kde se nachází jeho životodárný živel. Světla pomalu přibývalo, přesto však byla značně větší tma, než když opouštěl palubu lodi. Pittova hlava plná znepokojivých myšlenek se konečně vynořila nad hladinu, aby zjistila, že ji obklopuje hustý příkrov mlhy. Proboha, napadlo ho, v téhle kaši nedokážu najít loď. V tipování, jakým směrem se nachází pobřeží, měl rovněž šanci jen jedna ku čtyřem. Odepjal popruh přidržující láhve se vzduchem, připjal jej k již odepnutému pásu se zátěží a nechal vše klesnout ke dnu. Teď se může pohodlně položit na hladinu – rovněž díky vztlačovým vlastnostem gumové látky, z níž byl vyroben jeho potápěčský oblek. Ležel tiše, sotva dýchal a pátral po jakémkoli zvuku, který by pronikl hustou šedou mlhou. V první

chvíli slyšel jen šplouchání vody o své tělo. Pak jeho uši zachytily slabý zvuk hlubokého hlasu, který si neuměle notoval „*My Bonnie Lies over the Ocean*“. Pitt si přiložil dlaň k uchu, aby hlas zesílil a určil tak směr, z něhož přichází. Pak se ráznými, uvolněnými tempy přemístil o patnáct metrů a opět znehybněl. Falešný zpěv notně zesílil. Pět minut poté se dotkl mořem ošlehaného trupu *The Grimsi* a vytáhl se na její palubu.

„Hezky jste si zaplaval?“ oslovil jej Sandecker konverzačním tónem.

„Jako zábava to nestálo za nic a zjištěný účel to taky nesplnilo.“ Pitt si rozepnul kombinézu a odhalil tak hustý černý porost na prsou. Ušklíbl se na admirála: „Je to zvláštní, ale přísahal bych, že jsem slyšel houkání majáku.“

„To nebyl maják, nýbrž bývalý baryton z pěveckého sboru námořní akademie Annapolis, absolventský ročník ‘39.“

„Váš hlas nikdy nezněl lépe, admirále.“ Pitt se zadíval Sandeckerovi zpříma do očí.

„Díky.“ Sandecker se usmál. „Mně neděkujte, poděkujte Tidi. Musela přežít deset refrénů.“

Tidi se vynořila z mlhy a objala ho. „Bohudíky, že jste v pořádku.“ Svírala ho, mlha jí zmáčela tvář a vlasy měla zacuchané do mokřých ocásků.

„Člověka potěší, když slyší, že někomu scházel.“

Ucouvla. „Scházel? To je hodně slabé slovo. Admirál Sandecker a já jsme už začínali být pěkně nervózní.“

„Mluvte za sebe, slečno Royalová,“ řekl Sandecker upjatě.

„Mě neoblafnete, admirále. Byl jste nesvůj.“

„Dělal jsem si starosti, to je lepší charakteristika,“ opravil jej Sandecker. „Beru to jako osobní pohanu, když někdo z mých lidí zahyne.“ Obrátil se k Pittovi. „Našel jste něco, co by pro nás mělo nějakou cenu?“

„Dvě mrtvoly a jinak skoro nic. Někdo si dal hodně práce, aby z letadla zmizely veškeré poznávací znaky. Každé výrobní číslo každého zařízení bylo před letem pečlivě odstraněno. Jediné, co zbylo, byla dvě písmena vyrytá na hydraulickém tlumiči předního

kola.“ S povděkem přijal od Tidi ručník. „Poslal jsem nahoru nějaké bedny. Máte je?“

„Nebylo to snadné,“ řekl Sandecker. „Vynořily se asi patnáct metrů od lodi. Dvacetkrát jsem házel – netrénoval jsem hod do dálky léta –, než se mi podařilo je zaháknout a přitáhnout.“

„Otevřel jste je?“ zeptal se Pitt.

„Ano. Jsou v nich maličké modely budov. Jako pro panenky...“

Pitt zpozorněl: „Domečky pro panenky? Myslíte trojrozměrné architektonické modely?“

„Říkejte si jim, jak chcete.“ Sandecker se odmlčel, aby odcvrknul oharek doutníku přes palubu. „Po čertech dobrá práce. Detaily každé stavby jsou ohromující. Dají se dokonce rozložit po patrech, takže si můžete prohlédnout i vnitřek.“

„Podíváme se na to.“

„Odnесли jsme je do kuchyňky,“ informoval ho Sandecker. „Je to stejně dobré místo jako každé jiné k tomu, abyste se převlékl do suchého a nalil si do žaludku horkou kávu.“ Tidi už zase měla na sobě svou vlastní blůzu a kalhoty. Rozmrzele se odvrátila, když Pitt skončil se svlékáním mokrého potápěčského oděvu a začal si navlékat opět svou pestrobarevnou maškarádu. Usmíval se, zatímco ona předstírala, že má plno práce kolem vařiče. „Zahřívala jste mi je?“

„Ty teploušské hadry?“ Obrátila se k němu a její tvář postupně červenala. „Děláte si legraci? Jste minimálně o dvacet centimetrů vyšší a vážíte možná o pětadvacet kilo víc než já. V těch hadrech vyloženě plavu. Jako bych si oblékla stan. Studený vzduch mi vniká nohavicemi, prožene se jako vichřice a vyletí rukávy a límcem.“

„Doufám, že přitom nepřišly k úhoně některé vaše delikátní tělesné partie.“

„Narážíte-li na můj další pohlavní život, obávám se nejhoršího.“

„Máte mé sympatie, slečno Royalová.“ Sandeckerův tón nebyl příliš přesvědčivý. Postavil bedny na stůl a odklopil víka. „Tak tady je máme, včetně nábytku i záclon.“ Pitt nahlédl do první krabice. „Nezdá se, že by je voda poškodila.“

„Byly vodotěsně zavřené,“ vysvětlil Sandecker. „Každá byla zabalená tak pečlivě, že i po zřícení letadla zůstaly neporušené.“ Říci

pouze, že modely byly mistrnou ukázkou umění miniaturizace, by bylo jejich hrubým podceněním. Admirál měl pravdu. Details byly ohromující. Každá cihla, každá okenní tabulka byla dokonalá měřítkem i umístěním. Pitt nadzvedl střechu. Už dříve viděl v muzeích výstavy modelů, nikdy se však nesetkal s takovým mistrovstvím. Tvůrce nepřehlédl dočista nic. Malba na stěnách ladila barvami i vzory. I na nábytku byly drobné vzorky natištěné na látce. Telefony na stolcích měly snímatelná sluchátka a vedly od nich dráty, které mizely ve stěnách. Jako vrchol všeho byly na toaletách maličké role papíru, který se na dotek odvíjel. První model sestával ze čtyř pater a sklepa. Pitt jej opatrně rozebral patro po patru, bedlivě studoval jejich obsah a pak je zase pečlivě skládal. Potom podrobil zkoumání i druhý model. „Tenhle znám,“ řekl tiše.

Sandecker vzhlédl: „Jste si tím jistý?“

„Naprosto. Je růžový a na budovu vystavěnou z růžového mramoru se těžko zapomíná. Asi před šesti lety jsem mezi její stěny vstoupil. Můj otec byl prezidentem pověřeným hospodářskou misí, v jejímž rámci konzultoval s ministry financí latinskoamerických zemí. Vzal jsem si tehdy u letectva třicetidenní dovolenou a stal se po dobu cesty jeho tajemníkem a pilotem. Ano, vzpomínám si na to velmi živě, zvláště na tu maličkou exotickou tmavookou sekretářku...“

„Ušetřte nás svých erotických eskapád,“ přerušil ho Sandecker netrpělivě. „Kde se ta budova nalézá?“

„V El Salvadoru. Ten model je dokonalá zmenšenina sídla vlády Dominikánské republiky.“ Ukázal na první model. „Soudě podle architektury i tenhle model představuje nějakou vládní budovu Jižní nebo Střední Ameriky.“

„To je výtečné,“ řekl Sandecker bez nadšení. „Narazili jsme na všiváka, který sbírá modely vládních budov.“

„To nám ovšem v ničem nepomůže.“ Tidi podala Pittovi hrnek s kávou a on zamyšleně upil. „Leda snad v tom, že černý letoun plnil dvě posláná naráz.“

Sandecker se na něj zahleděl: „Máte na mysli, že přepravoval tyhle modely, když změnil kurz, aby sestřelil váš a Hunnewellův vrtulník?“

„Přesně tak. Jeden z Rodheimových rybářských traulerů zřejmě zpozoroval náš vrtulník, když se blížil k Islandu, a rádiem dal pokyn letadlu, takže to na nás u pobřeží už čekalo.“

„Proč myslíte, že to byl Rodheim? Nevidím jediné pojitko, které by naznačovalo, že s tím má něco společného.“

„Tonoucí se stébla chytá,“ přiznal Pitt. „Připouštím, že tápu. Proto ani já nejsem úplně nakloněný svěst všechno na Rodheima. Je jako komorník ze starého detektivního filmu. Všechny vedlejší důkazy, každý osten pochybnosti, všechno míří na něj, a dělá z něj tak nejsnadnějšího podezřelého. Jenže nakonec se ukáže, že náš přítel komorník je přestrojený policista a ten nejméně podezřelý ze všech bývá usvědčen jako viník.“

„Rondheima si jako přestrojeného policistu nějak nedokážu přestavit.“ Sandecker přešel kabinu a nalil si další kávu. „Na druhé straně je mi tak nesympatický, že si zbožně přeju, aby se ukázalo, že nějakým způsobem stál za Fyriovou a Hunnewellovou smrtí, a my ho za to mohli zmáčknot.“

„Tu nebude snadné. Jeho pozice je velice pevná.“

„Pokud vás zajímá, co si o tom myslím já,“ vložila se do hovoru Tidi, „vy dva intrikáni žárlíte na Rondheima proto, že má takový vliv na slečnu Fyriovou.“

Pitt se zasmál: „Člověk musí být zamilovaný, aby mohl žárlit.“

Sandecker se na ni zaškaredil: „Začínáte vystrkovat svůj ostrý jazyk, dámo.“

„Nejsem ale prostořeká ze zloby. Říkám to proto, že si mě Kirsti Fyriová získala.“

„Předpokládám, že si vás získal i Oskar Rondheim.“

„Toho slizkého hada bych nemohla vystát, i kdyby byl generál Armády spásy,“ odpověděla Tidi. „Ale pekelníkovi je nutno odvádět desátek. Svírá Kirsti a Fyrie Limited pevně v hrsti.“

„Ale odpovězte mi na tohle,“ přistoupil Pitt na spekulativní ráz rozmluvy. „Jak ho může Kirsti milovat, když z něho má strach?“

Tidi zavrtěla hlavou: „To nevím. Ještě teď ale vidím bolest, jakou měla v očích, když jí zezadu sevřel krk.“

„Možná je masochistka a Rondheim je sadista,“ navrhl Sandecker.

„Pokud je to Rondheim, kdo stojí za všemi těmi strašnými vraždami, musíte předat všechny důkazy, které máte, příslušným úřadům,“ naléhala Tidi. „Pokud v tom budete pokračovat na vlastní pěst, i vy můžete přijít o život.“

Pitt nasadil truchlivý výraz: „Je to ostudné, admirále. Vaše vlastní sekretářka výrazně podceňuje dva své oblíbence.“ Obrátil se a pohlédl smutně na Tidi. „Jak je to možné?“

Sandecker povzdechl: „Najít loajálního zaměstnance je v dnešní době prakticky nemožné.“

„Loajalita?“ Tidi na ně hleděla, jako kdyby oba právě zešíleli. „Ukažte mi jinou holku, která se nechá vláčet přes půlku světa v nepohodlných nákladních vojenských letadlech, která bude mrznout na starých zavšivených lodích uprostřed severního Atlantiku a za směšný plat bude permanentní obětí mužského harašení. Pokud to není loajalita, moc by mě zajímalo, jak tomu, vy dva typičtí bezohlední chlapi, říkáte?“

„Pitomost, tak tomu říkám já,“ odpověděl Sandecker. Položil jí obě ruce na ramena a díval se jí upřímným pohledem do očí. „Tidi, věrte mi, vysoce si vážím vašeho přátelství i vašeho zájmu o mou práci a jsem si jistý, že Dirk si vás cení neméně. Avšak musíte pochopit, že zavraždili mého blízkého přítele a tři moje lidi a pokusili se zabít i tady Dirka. Nejsem z těch, kteří se schovají pod peřinu a volají policii. Bože můj, vždyť tuhle neuvěřitelnou věc na nás nastražil někdo, koho neznáme. Až zjistíme, kdo to byl, jediné tehdy ustoupíme stranou a necháme jednat nositele práva a zákony. Jdete do toho s námi?“

V Tidiině tváři bylo chvíli znát překvapení z nenadálého výlevu Sandeckerových citů. Pak minulo a její oči se začaly plnit slzami. Přitiskla hlavu na admirálova prsa. „Cítím se jako husa,“ vzlykla. „Nikdy si nedám pozor na pusu. Až to ze mě příště zase vylítne, prosím, ucpěte mi ji.“

„Na to se můžete spolehnout,“ odpověděl admirál mnohem měkčeji, než jak ho Pitt slyšel kdy mluvit. Držel Tidi v objetí další minutu, než ji pustil. „Dobrá, takže zvedneme kotvu a padáme do Reykjavíku.“ Známý drsný hlas už byl zase zpět. „Docela bych si dal trochu silného punče.“ Pitt náhle znehybněl, zvedl ruku na znamení,

aby byli potichu, přistoupil ke dveřím kajuty a naslouchal. Bylo to téměř nezřetelné, ale přesto o tom nebylo pochyb. Z husté mlhy to znělo jako monotónní hukot: zvuk motoru blížícího se o vysokých obrátkách k nim.

11

„Slyšíte to, admirále?“

„Slyším.“ Sandecker stál těsně vedle něho. „Asi tři míle odtud a rychle se blíží.“ Na pár vteřin se soustředil. „Bude tu každou chvíli.“ Pitt přikývl. „Míří přímo k nám.“ Hleděl do mlhy, v níž se nedalo nic rozeznat. „Zní to divně, skoro jako vytí leteckého motoru. Musí mít radar. Žádný kormidelník, který má jen trochu zdravého rozumu, by to nehnal v takovém počasí plnou parou.“

„Takže vědí, že tady jsme,“ zašeptala Tidi, jako by ji někdo za zábradlím mohl slyšet.

„Ano, vědí, že tu jsme,“ přisvědčil Pitt. „Pokud se totálně nepletu, připlouvají, aby si nás prověřili. Nevinné cizí plavidlo proplouvající kolem náhodně by nás obeplulo širokým obloukem, jakmile bychom se mu ukázali na obrazovce. Tenhle si říká o průšvih. Navrhují, abychom si s ním trochu pohráli.“

„Je to, jako kdyby tři králíci čekali na to, až si budou moci pohrát se smečkou vlků,“ řekl Sandecker. „Početně nás určitě nejmíň desetkrát převyšují a...“ zbytek dořekl měkčeji, „určitě jsou po zuby ozbrojeni. Naši nejjistější sázkou jsou sterlingy. Jakmile je nakopneme, naši návštěvníci budou mít šanci chytit nás asi tak jako kokršpaněl snažící se dohonit v horku chrta.“

„Být vámi, moc bych na to nesázel, admirále. Jestliže vědí, že tady jsme, vědí jistě i to, jakou loď máme a jakou rychlostí může plout. Pokud uvažují o výsadku na *The Grimsi*, museli se vybavit plavidlem, které je rychlejší. Můj nos mi říká, že ho mají.“

„Křídlový člun, že je to tak?“ zeptal se Sandecker zvolna.

„Přesně,“ přikývl Pitt. „Což znamená, že dokážou vyvinout rychlost mezi pětáctýřiceti a šedesáti uzly.“

„To není dobré,“ konstatoval Sandecker tiše.

„Ale ani špatné,“ opáčil Pitt. „Máme proti nim přinejmenším dvě výhody.“ Rychle načrtl svůj plán.

Tidi, která se posadila na lavici v kormidelní kajutě, cítila po těle ztrnulost a věděla, že její tvář je pod nalíčením bílá jak papír. Nemohla věřit tomu, co slyšela. Začala se chvět, až se jí roztřásl i hlas. „To... to nemůžete... to, co říkáte...“

„Když to neudělám,“ namítl Pitt, „budeme mít malér jak hrom.“ Umlkl, díval se do popelavé, nechápající tváře a na ruce, které se nervózně splétaly. „Ale vy jste uchystal chladnokrevnou vraždu.“ Nějakou chvíli mumlala její ústa jen nezřetelná slova, pak se vzpamatovala. „Nemůžete přece zabít lidi bez varování. Nevinné lidi, které ani neznáte!“

„Tak to by stačilo,“ vyjel Sandecker nebývale ostře. „Nemáme čas vysvětlovat základní zásady života vystrašené ženě.“ Díval se na ni a jeho oči byly chápající, avšak hlas velitelský. „Běžte prosím dolů a ukryjte se za něco, co vás uchrání před střelbou.“ Obrátil se k Pittovi. „Použijte požární sekeru a přesekněte kotevní lano. Dejte mi pak znamení, až budete chtít motory na plný chod.“

Pitt doprovodil Tidi ke schůdkům do kuchyňky. „Kapitánovi lodi nikdy neodporujte.“ Povzbudivě ji poplácal po zádech. „A netrapte se. Pokud mají příchozí přátelské úmysly, nemáte důvod k obavám.“ Právě zvedal sekeru nad hlavu, když se sterlingy probudily k životu. „Dobře že nebudeme muset vyplňovat hlášení o způsobených škodách,“ zašeptal sám pro sebe, když sekera přeťala lano, čímž poslala kotvu navždy do černého písku dna, a zesekla se hluboko do palubního zábradlí, z něhož vyťala dvacet centimetrový kus dřeva. Neviditelné plavidlo bylo teď už docela blízko, řev jeho motorů se teď změnil v potlačené klototání, jak kormidelník snížil rychlost a připravoval se přirazit k *The Grimsi*. Z místa na přídi, kde se skrčil a střídavě svíral a rozevíral prsty kolem topůrka sekery, slyšel Pitt, jak trup neznámé lodi rozráží vlny, jak se křídla vlivem snížené rychlosti ponořila hlouběji pod hladinu. Opatrně se napřímil a mhouřil oči do husté mlhy v marné snaze zachytit známku pohybu. Okolí přídě téměř tonulo ve tmě. Viditelnost byla stěží sedm metrů. A pak se jeho očím postupně materializoval rozpitý trup lodi, nabízející nejprve pohled na levou příď. Pitt matně rozeznal několik obrysů postav na přední palubě osvětlených zezadu září, o níž Pitt tušil, že vychází z kormidelníkovy kabiny. Působila dojmem přízračné lodi s

posádkou duchů. Šedavá masa hrozivě narůstala a tyčila se nad *The Grimsi*; neznámá loď musela měřit třicet, možná i více metrů, jak Pitt odhadoval. Pitt teď viděl celou její posádku poměrně jasně. Opírala se o hrazení, všichni mlčeli a byli příkrčení, jakoby připraveni ke skoku. Automatické zbraně v jejich rukou dopověděly Pittovi to, co potřeboval vědět. S chladnou rozvahou, přesně jako stroj a navzdory tomu, že stál dva a půl metru před hlavními zbraní posádky neznámé lodi, vykonal Pitt tři pohyby tak rychle po sobě, že působily téměř simultánně. Švihl sekerou stranou a udeřil jí naplocho o ocelové vratidlo, což byl signál pro Sandeckera. Pak týmž bleskovým pohybem mrštil sekerou do dálky a viděl, jak se její ostří vnořilo do hrudi muže, který právě seskakoval z lodi na palubu *The Grimsi*. Ti dva se setkali v letu: z mužova hrdla se vydral nelidský výkřik, jak on i sekera dopadli na zábradlí. Chvíli přes ně visel, jeho krve doběla zbavené nehty se zarývaly do dřevěného pažení, a pak se zřítíl do šedavých vod. Ještě než se moře zavřelo nad jeho hlavou, Pitt se vrhl na prošlapaná prkna paluby a *The Grimsi* vyrazila prudce vpřed jako vyplašená gazela, stíhaná deštěm střel, které bubnovaly o palubu i o budku kormidelníka, dokud se stará loď neztratila v mlze. Skloněný, aby nevstoupil do rány střelám, Pitt přeplazil zád' až ke dveřím kormidelnické budky. Její podlaha byla pokrytá střepy a dřevěnými třískami.

„Žádný zásah?“ zeptal se Sandecker žoviálně a v burácení Sterlingových motorů jej bylo stěží slyšet.

„Ani dírka. A co vy?“

„Ta pakáž mířila nad mou hlavu. Když k tomu přidáte, že se mi pro tu chvíli podařilo měřit jen necelý metr, je to poměrně bezpečná kombinace.“ Zahleděl se na Pitta s vážnějším výrazem. „Zdálo se mi, že těsně před tím, než to peklo vypuklo, jsem zaslechl nějaký výkřik.“

Pitt se pousmál: „Příčí se mi lhaní. Pohrál jsem si se sekerkou.“

Sandecker zavrtěl hlavou: „Jsem třicet let u námořnictva, ale stalo se mi za tu dobu poprvé, že moje posádka musela zahnat ty, co se pokoušeli nalodit se na naši palubu.“

„Naším úkolem teď je předejít opakovanému pokusu.“

„To nebude snadné. Plujeme naslepo. Ten jejich prokletý radar ví o každém našem pohybu. Nejvíc se teď musíme bát toho, že nám nadjedou. S deseti až dvaceti uzly navíc jsou jasnými favority, v případných sázkách by na nás nevsadil ani slepec. Nedokážu odvrátit nevyhnutelné. Pokud má jejich kormidelník všech pět pohromadě, využije jejich rychlostní výhody, nadjede nám a pak nám v devadesátistupňovém úhlu zkříží cestu a skřípne nás.“

Pitt o tom chvíli přemýšlel: „Doufejme, že jejich kormidelník je pravák.“ Sandecker se díval nechápavě: „Tomu nerozumím.“

„Leváci jsou v menšině. Procenta straní pravákům. Pokud se začne loď znovu přibližovat – její příď nemůže být za naší záďí víc než sto padesát metrů –, kormidelník bude mít instinktivní nutkání stáčet ji vpravo předtím, než uhne o devadesát stupňů, aby nám zahradil cestu. To nám dává příležitost využít jedné či dvou malých výhod.“

Sandecker na něj bezbarvě hleděl: „Nedokážu vymyslet jednu, natožpak dvě.“

„Křídlový člun závisí na své vysoké rychlosti, která odlehčuje jeho váhu. Jeho křídla ve vodě fungují na stejném principu jako křídla letadla ve vzduchu. Jeho největší předností je rychlost, avšak jejím největším handicapem je nízká manévrovatelnost. Řečeno prostě a jednoduše: s takovou lodí se strašně blbě zatáčí.“

„Kdežto naše loď je na tom lépe, je to tak?“

„*The Grimsi* vytočí dva kruhy v jejich jediném.“

Sandecker zvedl ruce z kormidla a rozhýbal si prsty. „Takhle to zní slibně, jenže jak se dozvíme, že začali obracet?“

Pitt vzdychl: „Budeme poslouchat.“

Sandecker se na něj pátravě zadíval: „To znamená vypnout motory.“ Pitt přikývl.

Když Sandecker opět položil ruce na kormidlo, byly klouby jeho prstů bílé napětím, ústa pevně sevřená a koutky stažené. „To, co navrhuje, je solidní risk. Těmhle sterlingům stačí jen cvrknout do tlačítka startéru, jenže v tu ránu se proměníme v bezmocnou kachnu sedící na vejcích.“ Kývl směrem ke kuchyňce. „Myslel jste na ni?“

„Myslel jsem na nás všechny. Ať se hýbeme, nebo stojíme, naše šance jsou tak i tak mizivé. Tohle je hráčův poslední dolar vsazený

do hry – dívejte se na to, jak chcete, ale určitá naděje tu je, byť nevelká.“

Sandecker zkoumavě hleděl na vysokého muže mezi dveřmi kabiny. Dobře viděl, že jeho pohled je rozhodný a jeho brada ztvrdlá odhodláním.

„Zmiňoval jste se o dvou výhodách.“

„Nečekanost,“ řekl Pitt tiše. „My víme, co hodlají udělat. Mohou mít radar, ale nedokážou číst naše myšlenky. To je naše druhá a nejdůležitější výhoda – nečekaný krok.“ Pitt se podíval na své doxy. Půl druhé, odpoledne pořád ještě příliš nepokročilo.

Sandecker vypnul motory a Pitta stálo jisté úsilí zůstat ve střehu – náhlé ticho a nehybnost mlhy začaly hrozit otupením jeho mysli. Slunce na obloze mělo podobu vybledlého disku, jehož zář sílila a slábla s tím, jak se nad hlavou valily různě husté chomáče mlhy. Pitt oddychoval pomalu a vyrovnaně, aby zabránil vlhku a chladu proniknout příliš hluboko do plic. Oblečení měl promočené značně velkými kapkami vlhkosti, které se neustále srážely na látce, a trásl se chladem. Seděl na poklopu vedoucím do podpalubí na přídi a čekal, až se mu z uší vytratí hukot sterlingů a místo něj zaslechne motory křídlového člunu. Nemusel čekat dlouho. Brzy je slyšel, hluk plynů unikajících z jeho výfuků nabíral na intenzitě. Všechno musí být perfektní hned napoprvé. Druhou šanci už nedostanou. Obsluha radaru člunu se právě v této chvíli pravděpodobně smířovala se skutečností, že tečka na obrazovce přestala postupovat vpřed a stojí na místě. Než uvědomí svého kapitána a než ten vydá rozkaz, bude příliš pozdě na změnu kurzu. Značná rychlost způsobí, že loď přídi doslova nalehne na *The Grimsi*. Pitt snad už podesáté překontroloval nádoby, které vyrovnané v řadě stály vedle něho. Pro takový arzenál výzbroje by se za normálních okolností těžko našla omluva, napadlo ho mimoděk. Jednou z nádob byl galonový skleněný džbán, který Tidi objevila v kuchyni. Další tři byly zprohýbané a rezavé kanystry, které Pitt našel ve strojovně. Až na obsah, látkové knoty, které jim vykukovaly z hrdel, a díry proražené nahoře do kanystrů spolu neměly téměř nic společného. Křídlový člun už byl blízko, velice blízko. Pitt se obrátil ke kormidelnickéabině a zvolal: „Teď!“ Pak zapalovačem zapálil knot skleněného džbánu a zapřel se proti

náhlému zrychlení, k němuž se modlil, aby nastalo. Sandecker zmáčkl tlačítko startéru. Čtyři sta dvacet koňských sil ukrytých v motorech zakašlalo jednou, podruhé a pak se zavytím rozhybalo písty. Admirál otočil kormidlem prudce doprava a přesunul plynovou páku nadoraz. *The Grimsi* vyrazila po hladině jako dostihový kůň se šípem zabodnutým ve slabinách. Admirál se tvářil hrozivě, svíral kormidlo a víceméně očekával, kdy se srazí s přídí hydroplánu. V té chvíli odletěla příčel kormidla a s rachotem dopadla na kompas a on si uvědomil, že kormidelnickou kabinu skrání dešť stfel. Vidět nebylo pořád ještě nic, ale věděl, že posádka člunu naslepo pálí mlhou vedena jen pokyny radaristy. Pro Pitta to byly chvíle nesnesitelného napětí. Pohledem přeskočil z mlžné stěny před přídí ke džbánu, který držel v ruce. Plamen knotu se nebezpečně přibližoval k hrdlu a k benzínu šplouchajícimu za sklem. Ještě pět vteřin, odhadoval, a bude muset hodit džbán přes palubu. Začal počítat. Došel k pěti a pokračoval. Šest, sedm... Napřáhl paži. Osm. V tu chvíli se hydroplán vynořil z mlhy, hnal se opačným směrem a míjel zábradlí *The Grimsi* ve vzdálenosti tří metrů. Pitt odhodil džbán. Následující okamžik zůstane obtisknut v Pittově paměti po zbytek jeho života. Vyděšený vysoký světlovlasý muž v kožené bundě svírající zábradlí a s hrůzou sledující smrtonosný předmět, který k němu letěl vlhkým vzduchem. Pak džbán narazil na stěnu vedle něho a jeho pohltil výbuch stravujícího jasného plamene. Víc Pitt neviděl. Obě lodi propluly kolem sebe a člun byl pryč. Pitt nemel čas o tom přemýšlet. Rychle zapálil knot jednoho z kanystrů, zatímco Sandecker prováděl s *The Grimsi* ostrou obrátku o sto osmdesát stupňů a směřoval loď ve stopách hydroplánu. Šrouby zapracovaly naplno. Hydroplán zpomalil, žlutočervená záře, kterou vydával, byla v nasedlo mlze jasně viditelná. Admirál hnal loď přímo k ní. Tyčil se teď u kormidla vzpřímené jako svíce. Bylo jisté, že nikdo z těch, kdo po *The Grimsi* ještě před půl minutou stříleli, se teď nepostaví na hořící palubu, aby nadělal do té staré rachotiny další díry. Bylo vyloučeno, že se křídlový člun pokusí o cokoli, dokud nebude oheň uhašený. „A znovu do nich!“ vykřikl na Pitta rozbitým čelním oknem kabiny. „Ukaž těm grázlům, jak chutná jejich vlastní lék.“

Pitt neodpověděl. Měl sotva čas vrhnout zápalný kanystr a Sandecker už otáčel kormidlem a mířil k přídi člunu ve třetím útočném nájezdu. Ještě dvakrát se vynořili z mlhy a dvakrát vrhl Pitt kanystry plné planoucí zkázy, až se jeho arzenál vyčerpал. A pak to *The Grimsi* oťáslo, hromová tlaková vlna, která srazila Pitta na palubu a vytloukla kolem Sandeckera poslední tabulky skla, které do té chvíle zůstaly celé. Křídlový člun vybuchl v eruptivním třesku ohně a hořících trosek a v okamžiku se změnil od přídě po zád' ve žhnoucí peklo.

Výbuch se v ozvěně odrazil od útesů na pobřeží a zase se vytratil, když se Pitt vyškrábal na nejisté nohy a nevěřícně hleděl na nepřátelské plavidlo. To, co dříve bývalo skvostnou lodí, leželo teď na hladině v troskách stravovaných zuřivými plameny. Doklopýtal do kormidelnické kabiny a cítil, že jeho rovnováhu momentálně ochromilo zvonění v uších po přestálém výbuchu.

Sandecker zatím zvolnil chod *The Grimsi* a kroužil s ní kolem planoucího vraku. „Vidíte nějaké trosečníky?“ zeptal se. Na tváři měl tenkou řeznou ránu, která trochu krvácela.

Pitt zavrtěl hlavou: „Slízli to naplno,“ řekl tvrdě. „I kdyby se někomu z posádky podařilo dostat se živý do vody, zemře zimou dřív, než bychom ho v téhle neproniknutelné mlze našli.“

Vstoupila i Tidi, jednou rukou si ohmatávala fialovější modřinu na čele a její výraz prozrazoval naprostý zmatek: „Co... co se to... co se stalo?“ bylo jediné, co ze sebe dokázala dostat.

„Nebyly to palivové nádrže,“ řekl Sandecker. „Tím jsem si jistý.“

„Souhlasím,“ řekl Pitt pochmurně. „Museli mít na palubě výbušniny, a ty si neporozuměly s poslední z mých podomácku vyrobených zápalných bomb.“

„To byla od nich neopatrnost,“ řekl Sandecker téměř zvesela. „Jak jste řekl – nečekaný krok. Měl jste pravdu. Ti idiotští gauneři netušili, že myš zahnaná do kouta by se mohla rvát jako tygr.“

„Přinejmenším jsme trochu dotáhli skóre.“ Pitt by se byl měl cítit mizerně, ale svědomí ho netrápilo. Pomsta, jednali se Sandeckerem v pudu sebezáchovy a z touhy po pomstě. Dosáhli minima na to, aby pomstili Hunnewella a ostatní, ale konečné zúčtování bylo ještě v nedohlednu. Je to zvláštní, uvažoval, jak snadné je zabít někoho,

koho neznáte a o jehož životě nevíte vůbec nic. „Bojím se, aby se vaše lpění na životě nestalo příčinou vašeho neúspěchu,“ řekl mu doktor Jonsson. „Prosím vás, příteli, neváhajte ani okamžik, až nastane čas.“ Pitt pocíťoval kruté zadostiučinění. Čas nastal a on nezaváhal. Neměl dokonce ani čas uvažovat o bolesti a smrti, kterou rozsévá. Ptal se v duchu sám sebe, zda tato podvědomá tolerance zabíjení neznámých lidí je faktorem, díky němuž se pro lidstvo staly přijatelné války.

Tidiin zdušený hlas přerušil jeho myšlenky: „Jsou mrtví, všichni jsou mrtví.“ Začala vzlykat, ruce měla pevně přitisknuté na tvář a její tělo se zachvívalo. „Zavraždil jste je, chladnokrevně jste je upálil zaživa.“

„Odpusťte, dámo,“ řekl Pitt chladně, „a otevřete prosím oči. Dobře se kolem sebe rozhlédněte. Ty díry ve dřevě neudělal datel. Abych citoval příhodné klišé, které najdete v každém westernu, jaký kdy natočili – tasili první, šerife, neměli jsme šanci, buď my, nebo oni. Máte nějaký špatný scénář, má drahá. My jsme ti hodní. To oni nás chtěli chladnokrevně zavraždit.“

Vzhlédla do protáhlé, odhodlané tváře, viděla zelené oči plné pochopení a náhle se zastyděla: „Varovala jsem vás. Říkala jsem vám, abyste mi dali roubík, až zase začnu být hysterická, a tak mě umlčeli.“

Pitt se jí podíval do očí. „Admirál a já jsme vám to prozatím promíjeli. Pokud se nám rychle postaráte o kávu, nebudeme si stěžovat vašemu šéfovi.“

Natáhla se a zlehka Pitta políbila. Tvář měla vlhkou slzami a mlhou. „Dvě kávy – už se nesou.“ Promnula si oči prsty.

„A opláchněte si tvář,“ dodal Pitt s úsměvem. „Oční linky se vám protáhly až na bradu.“

Poslušně se obrátila a sešplhala do kuchyňky. Pitt pohlédl na Sandeckera a mrkl na něj. Admirál mlčky přikývl na znamení pochopení mezi dvěma muži a pak obrátil zrak k hořící lodi. Loď se rychle potápěla zádí napřed. Vlny se převálily přes její pravý bok, se syčením provázeným oblaky páry zdusily plameny a loď zmipla pod hladinou. Během pár vteřin jen vír olejnatých bublin, pár nerozpoznatelných trosek a špinavá krémovitá pěna zůstaly, aby

označovaly jeho hrob. Zdálo se jim, že loď byla pouze mlžným přízrakem, který zmizel s prvními paprsky rozbřesku. Nasazením větší síly vůle se Pitt přinutil vrátit se k praktické realitě. „Nemá smysl tady zůstat. Navrhuji, abychom se vydali do Reykjavíku tak rychle, jak nám to tahle mlha dovolí. Čím rychleji a dál se dostaneme z těchto končin, než se zlepší počasí, tím lépe pro všechny zúčastněné.“

Sandecker pohlédl na hodinky. Ukazovaly tři čtvrti na dvě. Celá akce trvala pouhých patnáct minut. „Chut’ na punč mě ještě nepřešla,“ řekl. „Sledujte hloubkoměr. Když se dno zvedne pod třicet metrů, přinejmenším to pro nás bude signál, že jsme se přiblížili k pobřeží.“

O tři hodiny později obepluli špici Keflavického poloostrova a dvacet mil jihozápadně od Reykjavíku se vynořili z mlhy. Patrně večné islandské slunce je přivítalo oslepující září. Nad hlavami jim prohřmelo tryskové letadlo Pan American, jež právě odstartovalo z keflavického mezinárodního letiště, jeho vyleštěný hliníkový trup je skropil odraženými slunečními paprsky, a pak se v ostrém oblouku vydalo na východ k Londýnu. Pitt za ním toužebně hleděl a na okamžik se přistihl při bláhovém přání, aby mohl sedět v jeho pilotní kabině a hnát se za mraky, namísto aby stál na palubě houpavé bárky.

Sandecker ho vytrhl ze snění. „Asi by bylo marné začít se vám svěřovat, jak moc mi je líto, že Rondheimovi vracíme loď v tak zuboženém stavu.“ Neupřímný, zlomyslný úsměv roztál Sandeckerovu tvář několika vráskami.

„Vaše úzkostlivost je dojemná,“ přidal se Pitt podobným tónem. „Ale co, Rondheim si to může dovolit.“

Sandecker pustil kormidlo a ukazoval po roztřískané kormidelnické kabině. „Tady ty díry se zakytují, trochu se to přetře, zasklí a bude zase jako nová.“

„Rondheim by se ještě mohl přenést smíchem nad škodami na *The Grimsi*, ale obávám se, že se nebude moc popadat za břicho, až se dozví, co se stalo s křídlovým člunem a jeho posádkou.“

Sandecker se zadíval na Pitta: „Proč spojujete Rondheima s tím člunem?“

„Spojení dokazuje tahle loď, na které se plavíme.“

„Budete mi to muset vysvětlit trochu lépe,“ řekl Sandecker netrpělivě.

Pitt se posadil na lavičku, pod níž byly záchranné vesty, a zapálil si cigaretu. „To byl velmi dobrý plán, zahrnující myši a lidi. Rondheim to měl dobře naplánované, ale podcenil šanci, která byla tisíc ku jedné, že si vezmeme jeho loď. Divili jsme se, proč *The Grimsi* kotví ve Fyriově doku... Byla tam proto, aby nás sledovala. Krátce nato, co bychom byli odrazili od břehu a začali se oddávat přepychu plavby na luxusní jachtě, jeho posádka by přišla do doku, nalodila by se na tuhle nevábně vyhlížející rybářskou bárku a vydala by se v našich stopách, aby z nás nespustila oči. Kdybychom pak na moři chtěli dělat cokoli podezřelého, jich bychom se nezbavili. Nejvyšší rychlost jachty může být zhruba dvacet uzlů. *The Grimsi*, jak víme, udělá čtyřicet.“

„Pohled na to, jak se asi tvářili, musel být k nezaplacení,“ řekl Sandecker s úsměvem.

„Bezpochyby na nějakou chvíli zavládla panika,“ souhlasil Pitt, „než Rondheim vymyslel náhradní plán. Musím uznat, je to vynalézavý hajzlík. Měl větší podezření vůči našim záměrům, než jsme si připouštěli. Nebyl si ale úplně jistý, o co nám jde. Důkaz dostal tím, že jsme si náhodou vypůjčili nesprávnou loď. Když se vzpamatoval z překvapení, mylně usoudil, že jsme ho přechytračili a že jsme si ji vzali záměrně. Ale teď už věděl, kam s lodí míříme.“

„Šlo mu o černé letadlo,“ doplnil Sandecker. „Měli jsme se stát potravou ryb vzápětí poté, co bychom je lokalizovali. Tak to plánoval, že?“

Pitt zavrtěl hlavou: „Neřekl bych, že měl původně v plánu nás odstranit. Oblaflí jsme ho s potápěčskou výbavou. Domníval se, že se pokusíme najít vrak z hladiny a že se na místo vrátíme později a podíváme se na dno.“

„Co ho přimělo změnit záměry?“

„Pozorovatel, kterého umístil na břeh.“

„Ale odkud se tam vzal?“

„Autem z Reykjavíku.“ Pitt natáhl kouř, podržel ho v plicích a teprve po chvíli jej vyfoukl a pokračoval. „Mohl nás sledovat ze

vzduchu, to by pro něj nebyl problém, jenže by riskoval, že nás ztratí v mlze. Prostě jen přikázal jednomu ze svých lidí, aby dojel na Keflavický poloostrov a čekal tam, až se objevíme. Což jsme učinili a náš hlídač nás pak jen sledoval po pobřežní silnici, a když jsme kotvili, zastavil i on. V dalekohledu vypadalo všechno nevinně, jenže jsme si byli – podobně jako Rondheim – moc jistí sami sebou a přehlédli jsme jednu drobnost.“

„To je nemožné,“ namítl Sandecker. „Vzali jsme v úvahu všechny možnosti. Ať nás dalekohledem sledoval kdokoli, musel by mít teleskop z Mount Palomaru, aby rozeznal, že se Tidi převlékla do vašich šatů.“

„To jistě. Ale i obyčejným japonským dalekohledem jsou vidět vzduchové bubliny vycházející z hloubky na hladinu, když na ně právě v té chvíli dopadnou sluneční paprsky.“

„Ksaku!“ zahromoval Sandecker. „Jistě, zblízka jsou stěží viditelné, ale na dálku, na klidné hladině, když na ně slunce náležitě...“ Odmlčel se. „Pozorovatel se pak spojil s Rondheimem – nejspíš rádiovým telefonem z auta – a oznámil mu, že jsme se potápěli k vraku. Rondheim se opět cítil přimáčkut ke zdi. Musel nás zarazit, než objevíme něco, co by mohlo zkřížit jeho plány. Musel se dostat k lodi plavidlem rychlejším než *The Grimsi* a dál se uvidí. A na scéně se objevuje křídlový člun.“

„A to, co mu kříží plány, je co?“ tápal Sandecker.

„Už víme, že to není ani letadlo, ani posádka. Všechny známky totožnosti byly odstraněny. Zbývá tedy jen náklad.“

„Modely?“

„Modely,“ zopakoval Pitt. „Znamenají víc než jen koníčka. Mají jasný účel.“

„A jakým způsobem hodláte přijít na to, k čemu jsou dobré?“

„Jednoduše,“ usmál se Pitt vychytrale. „Rondheim nám to poví. Necháme je na lodi lovců návnad u chlapců z konzulátu a pak vplujeme do Fyriova doku, jako by se vůbec nic nestalo. Rondheim bude tak nabuzený, aby se dozvěděl, jestli jsme něco objevili, že od něj očekávám nějaký neopatrný krok. Pak ho píchneme tam, kde ho to bude nejvíc bolet.“

Byly čtyři hodiny, když zakotvili ve Fyriově doku. Molo bylo prázdné, nepřítomnost dokaře a strážného byla přímo demonstrativní. Pitta a Sandeckera nezmátla. Věděli, že každý jejich pohyb byl bedlivě monitorován od chvíle, kdy *The Grimsi* vplula do přístavních vod. Než se vydal za Tidi a Sandeckerem, zanechal Pitt na kapitánském můstku opuštěné a zdevastované lodi lístek. ODPUSŤTE NEPOŘÁDEK. BYLI JSME NAPADENI HORDOU ROZBĚSNĚNÝCH BURANŮ. OPRAVU NÁM PŘIPIŠTE K ÚČTU. Podepsal se admirál James Sandecker.

Dvacet minut nato dorazili na konzulát. Jeho mladí zaměstnanci, kteří si počínali tak profesionálně v roli lovců návnad, to stihli pět minut před nimi a dva modely už dali pod zámek konzulova sejfu. Sandecker jim poděkoval a slíbil jim náhradou za potápěčskou výstroj, kterou byl Pitt přinucen utopit, tu nejlepší, jakou vyrábí firma U. S. Divers. Pitt se potom rychle osprchoval, převlékl a vzal si taxíka na letiště v Keflavíku. Černé volvo brzy nechalo vzadu čisté a malebné město a vyrazilo po úzkém asfaltovém pásu, což byla pobřežní silnice vedoucí ke keflavickému letišti. Vpravo se rozprostíral Atlantický oceán, v této chvíli stejně modravý jako Egejské moře oblévající řecké ostrovy. Od moře se zvedal vítr a Pitt sledoval malou skupinku rybářských lodí pospíchajících k přístavu a poháněných ustavičným vlnobitím. Nalevo se rozkládal zelený a mnohotvárný venkov, posetý pasoucím se dobytkem a proslavenými islandskými dlouhohřivnatými poníky. Jak se tahle krásná scenérie odvíjela za okénkem, Pitta zavedly myšlenky k Vikingům, těm zanedbaným, věčně opilým mužům, neznajícím nic než boj a milování a plenicím každé civilizované pobřeží, na němž jejich noha stanula. V legendách tradovaných staletími byli idealizováni, příkrášlováni a přeceňováni. Přistáli na Islandu, vzkvétali a pak zmizeli. Ale tradici dávných severanů si Island uchoval, zdejší drsní a mořem ošlehaní muži vyplouvali každodenně do bouře i mlhy za rybolovem, kterým byl živ národ i jeho hospodářství. Pittovy myšlenky se rázem vrátily k realitě taxikářovým hlasem, který se ozval, právě když přijížděli k letišti. „Budete chtít k hlavnímu terminálu, pane?“

„Ne, k hangárům.“

Řidič chvíli rozvažoval: „Lituji, pane. Hangáry jsou na kraji letiště za pasažérským terminálem. Do těch míst je povolen vjezd pouze služebním vozům.“

Na řidičově přízvuku bylo cosi, co Pitta zaujalo. Vzápětí mu došlo, co to bylo. Nepopiratelný přízvuk Američana ze Středozápadu. „Ale mohli bychom to zkusit, co říkáte?“

Řidič pokrčil rameny a zamířil s vozem ke služební bráně. Zabrzdil, když jim cestu zastoupil vysoký, štíhlý a prošedivělý muž v modré uniformě, který se vynořil ze stejného bíle natřeného strážního domku, jaké patrně střeží brány na celém světě. Dotkl se prsty čepice a přátelsky jim zasalutoval. Pitt stáhl okénko, vyklonil se z něj a prokázal se svým průkazem příslušníka amerického vojenského letectva. „Major Dirk Pitt,“ představil se strohým úředním tónem. „Plním naléhavý úkol pro americkou vládu a musím se dostat k hangáru pro údržbu nákladních letadel na zvláštních linkách.“ Strážný na něj tupě hleděl, dokud neskončil, pak se přihloupale pousmál a pokrčil rameny. Taxikář se vyhrabal ze svého místa za volantem: „Nerozumí anglicky, majore. Dovolte mi, abych mu to přeložil.“ Aniž by počkal na svolení, vzal taxikář strážného kolem ramen a volným krokem jej vedl k bráně a mírnými gesty doprovázel důrazný tok kostrbatých slov v islandštině. Bylo to poprvé, co měl Pitt možnost důkladněji si svého nenadálého pomocníka prohlédnout.

Taxikář byl středního vzrůstu, něco málo nad sto osmdesát centimetrů, nebylo mu víc než dvacet šest, dvacet sedm roků a měl vlasy barvy sena a světlou pleť, jaká k takové barvě vlasů zpravidla patří. Kdyby ho Pitt potkal na ulici, považoval by jej za mladého úředníka tři roky po absolutoriu univerzity, který si brousí zuby na kariéru v tchánově bance. Oba muži se nakonec srdečně rozesmáli a potřásli si rukama. Řidič se pak posadil opět za volant a mrkl na Pitta, zatímco pořád ještě rozesmátý strážný otevíral bránu a gestem je vpouštěl dovnitř. „Zdá se, že to se strážnými umíte,“ řekl Pitt.

„To je při mém zaměstnání nezbytnost. Taxikář, který by si neuměl s hlídači sjednat vjezd kamkoli a s policajty průjezd uzavřenou ulicí, by za moc nestál.“

„Zdá se, že na to máte speciální fígl.“

„Pořád ho zdokonaluju... Chcete k nějakému konkrétnímu hangáru, pane? Je jich tu několik, každá velká letecká společnost má jeden.“

„Chci k tomu, kde mají na starost zvláštní lety mimo letový řád.“

Odraz slunce na bílé betonové cestě udeřil Pitta do očí a přinutil jej odvrátit zrak. Z náprsní kapsy vyndal sluneční brýle a nasadil si je. Ve vyrovnaných řadách tu stály mohutné stroje, přehlídka emblémů a charakteristických barevných kombinací společností TWA, Pan American, SAS, Icelandic a BOAC. Týmy mechaniků v bílých kombinézách je podlézaly pod motory a šplhaly po jepch křídlech s tankovacími hadicemi. Na opačném konci pláně, dobré dvě míle daleko, rozeznal Pitt letoun amerického vojenského letectva, který se zjevně podroboval stejným procedurám. „Tak jsme tady,“ oznámil řidič, „nabízím vám své překladatelské služby.“

„To nebude třeba. Nechte taxametr běžet. Dlouho se nezdržím.“

Pitt vysedl z vozu a bočními dveřmi vstoupil do hangáru, ohromného, sterilního stavení, které se rozkládalo na ploše téměř dvou akrů. Jako hrstka diváků v jinak prázdném hledišti tu postávalo pět malých soukromých letadel. Avšak Pittovu pozornost zaujalo šesté. Byl to starý Fordův třímotorák, kterému se říkalo Plechová husa. Vlnitý hliníkový plech pokrýval trup a tři motory. Jeden trůnil vespod na špici přímo před pilotní kabinou, další dva držela na místech nepředstavitelná změť drátů a vzpěr. Nezasvěcenému oku to všechno mohlo připadat příliš neohrabané na to, aby se takový stroj dal za letu ovládat, ba aby se vůbec odlepil od země. Avšak staří ostřílení piloti na něj nedali dopustit. Byl to pro ně létající mazlíček. Pitt poplácal letitý plech trupu s bláhovou touhou, aby se s ním někdy mohl zkušebně proletět, a pak se vydal ke kancelářím na vzdáleném konci hangáru. Otevřel dveře a vstoupil do prostoru, který byl zřejmě kombinací šaten a odpočívárny. Do nosu jej udeřila pronikavá směs pachů potu, cigaretového kouře a kávy. Až na ni to tu bylo cítit jako ve středoškolské tělocvičně. Stál tu chvíli a pozoroval skupinku pěti mužů shluknutých kolem velkého kávovaru, jaký lze vídat v Evropě, a srdečně se smějících právě pronesenému vtipu. Všichni na sobě měli bílé kombinézy, někteří neposkvrněné, někteří s velkými černými olejovými cákanci. Pitt k nim volným

krokem s úsměvem zamířil. „Odpusťte, pánové, mluví někdo z vás anglicky?“

Rozcuchaný vlasatý mechanik, který seděl nejbliž kávovaru, vzhledl a řekl: „Jo, mluvím americky, pokud vám to stačí.“

„Bohatě,“ odpověděl Pitt se smíchem. „Hledám člověka, jehož iniciály jsou S. C. Patrně je odborníkem na hydrauliku.“

Mechanik si ho nejistě měřil: „A kdo ho jako shání?“

Pitt ze sebe vynutil přátelský úsměv a opět vyndal svůj služební průkaz. „Pitt, major Dirk Pitt.“

Plných pět vteřin seděl mechanik bez pohnutí a taky bez výrazu, až na zorničky očí rozšířené ohromením. Pak bezmocně zvedl ruce do výšky a nechal je bezvládně dopadnout zpátky. „Tak ste mě dostal, majore. Já věděl, že to je moc pěkný na to, aby to trvalo věčně.“ Jeho hlas jako by sem doléhal odkudsi z vnitrozemí Oklahomy. Teď byla řada na Pittovi, aby ztratil výraz. „Co že má být příliš pěkné na to, aby to trvalo věčně?“

„Ty moje noční kšeftíky,“ odpověděl mechanik mrzutě. „To, že sem makal pro civily, když sem nebyl ve službě, že sem jim šteloval hydrauliku.“ Sklíčeně zíral do svého kávového hrníčku. „Já věděl, že to je proti předpisům amerického vojenského letectva, ale neslo to takový prachy, že by byl hřích nechat je ležet. Asi se můžu rozloučit s peckama, co?“

Pitt na něho pohlédl: „Neznám žádný předpis amerického vojenského letectva, který by zabráňoval vojákovi či ve vašem případě důstojníkovi vydělat si pár dolarů, má-li po službě.“

„Nejde vo předpisy letectva, majore, s těma je to oukej. To sou vnitřní nařízení keflavický základny, kerý vydal plukovník Nagel, kerej tady tomu velí. Má dojem, že bysme ve volným čase měli makat na našich strojích, a ne se starat vo zazobaný soukromníky. Chce bejt dobře zapsanej u pentagonskejch šajb, řek bych. Ale vy byste tu nebyl, kdybyste todle všechno už nevěděl.“

„Tak to by stačilo,“ řekl Pitt ostře. Očima šlehl po zbylých čtyřech, ohodnotil je a pak se opět zaměřil na vojenského mechanika. Jeho oči znenadání ztvrdly. „Když mluvíte s nadřízeným, mechaniku, stoupněte si do pozoru.“

„Nechcete si políbit prdel, majore? Nemáte na sobě ani mundúr...“ Následující akce trvala pouhé dvě vteřiny. S nonšalantní lehkostí se Pitt sklonil, popadl dvě přední nohy mechanikovy židle, převrátil ho na záda a jediným úskočným pohybem mu botou přišlápl krk. Zbylí muži zaskočení pár vteřin jen nehybně stáli. Pak se probrali z ohromení a začali se kolem Pitta výhružně stahovat. „Řekni svým parťákům, ať ustoupí, nebo ti zlomím vaz,“ řekl Pitt a vesele se usmíval do strachem vyvalených očí. Mechanik s patou Pittovy boty zabořenou do své dýchací trubice nemohl mluvit, jen divoce zamával oběma rukama. Muži se zastavili a o krok ustoupili ani ne tak na popud kamarádovy němé prosby, jako spíš pod vlivem ledového výrazu v Pittově tváři. „Tak jste hodní,“ řekl Pitt. Odvrátil se od nich, podíval se pod sebe na bezmocného mechanika a trochu povolil tlak nohy, aby jeho zajatec mohl promluvit. „No a teď rychle – jméno, hodnost, číslo. Fofrem!“

„Sam... Sam Cashman,“ vydusil ze sebe. „Seržant. Válečné letectvo 19385628.“

„Tak co, Same, to nebylo tak zlé, co říkáte?“ Pitt se sklonil a pomohl Cashmanovi na nohy.

„Vomlouvám se, pane. Říkal sem si, že je to jedno, když mě stejně pošlete před vojenskej soud...“

„Hádáním byste se neuživil,“ přerušil ho Pitt. „Příště mlčte. Přiznal jste vinu, aniž jste musel.“

„Dáte mě zabásnout?“

„Tak abychom si rozuměli: je mi srdečně fuk, co děláte po nocích. Jelikož nepatřím k posádce vojenské letecké základny v Keflavíku, jsou mi putna i nařízení – přibližná nařízení – vašeho plukovníka Nagela. Z čehož vyplývá, že já vás před soud nepoženu. Potřebuji od vás jen odpovědi na pár jednoduchých otázek.“ Pitt hleděl Cashmanovi do očí a přátelsky se usmíval. „Tak co? Pomůžete mi?“ Výraz Cashmanovy tváře vyjadřoval čirý údiv. „Boha, co já bych dal za to, dybych moh sloužit pod takovým oficírem, jako ste vy.“ Napřáhl ruku. „Ptejte se, majore.“

Pitt nabídnutou ruku stiskl. „První otázka: vyrýváte na zařízení, která opravujete, své iniciály?“

„Jo, to je taková jako vobchodní značka, dalo by se říct. Práci nevodfláknu a jsem na ni pyšnej. A má to eště jinej oučel. Když makám na hydraulice letadla a vono se vrátí zpátky s poruchou, vim, že problém bude v něčem, na čom sem nedělal. Ušetřím tím kvantum času.“

„Opravoval jste někdy mechanismus předního kola dvanáctimístného britského tryskového letadla?“ Cashman se na okamžik zamyslel: „Jo, asi tak před měsícem. Jedna z těch novejších výkonnejších dvouturbínovejších Lorelei, parádní mašina.“

„Byla natřená celá načerno?“

„To sem neviděl, nedalo se. Byla tma, asi půl druhý ráno, dyž mi zavolali.“ Zavrtěl hlavou. „Ale černá nebyla, to ne. Tím sem si jistej.“

„Vzpomenete si na nějakou výraznou zvláštnost nebo na něco neobyčejného během opravy?“

Cashman se rozesmál. „Jediná zvláštnost byli ty dva cápci, co s tou mašinou lítali.“ Zvedl hrníček a nabídl Pittovi kávu. Pitt zavrtěl hlavou. „Páni, ty měli fofr! Postávali kolem a pořád buzerovali. Dost mi lezli na nervy. Vypadalo to, že někde natvrdo dosedli a podělal se jim uzávěr protinárazovýho cylindru. Měli kliku, že sem našel náhradní kousek támhle v hangáru BOAC.“

„Byl jste i uvnitř stroje?“

„Co vás nemá, z toho, jak vartovali u dveří nákladovýho prostoru, to vypadalo, jako dyby vezli prezidenta.“

„Máte tušení, odkud přiletěli nebo kam mířili?“

„Ani tuchu, mlčeli jak zařezaný. Jen vo vopravě žvanili furt. Ale musel to bejt jen místní let. Nebrali šťávu. V Lorelei daleko nedoletíte bez plnejch nádrží. Teda aspoň z Islandu ne.“

„Pilot musel podepsat protokol o opravě?“

„Ani vomylem. Vodmítl. Že prej maj zpoždění a že se za mnou staví příště. Ale začálovali. Dvojnásobek toho, co to dovopravdy stálo.“ Cashman se na okamžik odmlčel. Pokoušel se vyčíst něco z výrazu muže, který před ním stál, ale Pittova tvář byla neproniknutelná, jako by patřila žulové soše. „Co se skrejšvá za těma votázkama, majore? Prozradíte mi švy tajemství?“

„Není to žádné tajemství,“ odpověděl Pitt zvolna. „Lorelei se před pár dny zřítíla a nezbylo z ní nic k identifikaci kromě součástky ze špice. Snažím se přijít tomu na kloub, to je všechno.“

„Nebyla hlášena jako pohřešovaná?“

„Kdyby byla, nebyl bych tady.“

„Já to čul, že na těch chlápčích je něco divnýho. Proto sem sebou hejbnul a vyplnil servisní protokol.“

Pitt se naklonil dopředu, jeho oči se vpalovaly do Cashmanových. „K čemu vám byl dobrý servisní protokol, když jste nedokázal identifikovat letoun?“

Po Cashmanově tváři přelétl mazaný úsměv: „Možná jsem křupan, ale máma mě ze sebe nevyklopila včera.“ Vstal a hlavou ukázal k bočním dveřím. „Podťe, majore, dneska je váš šťastnej den.“

Zavedl majora do malého špinavého kamrlíku, v němž stál jen omlácený stůl s deskou popálenou snad padesáti cigaretovými nedopalky, dvě stejně otlučené židle a velká kovová skříň. Cashman k ní bez okolků zamířil, vytáhl šuplík, chvíli se v něm přehraboval, až našel, co hledal, a podal Pittovi složku znečištěnou mastnými otisky prstů. „Já si z vás nedělal srandu, majore, dyž sem říkal, že byla taková tma, že nebylo možný vidět nátěr. Jediný, co můžu říct, je, že letadla se nikdy nedotkl ani štětec, ani stříkací pistol. Hliníkovéj povrch byl lesklej, jako dyby právě vopustil fabriku.“ Pitt otevřel složku a zrakem projel servisní protokol. Cashmanův rukopis měl daleko k dokonalosti, ale ohledně zápisu v kolonce IDENTIFIKACE LETADLA nemohlo být mýlky: Lorelei Mark VIII-B 1608. „Kde jste k tomu přišel?“

„Díky neznámému buřínkáčovi, kerej dělá inspektora ve fabrice Lorelei,“ odpověděl Cashman a usadil se na roh stolu. „Když sem zaplomboval přední hydrauliku, vzal jsem svítilnu a kouk se, esli není poškozenej hlavní přístávací mechanismus nebo esli nevytejká, a našel jsem to. Bylo to dobře ukrytý pod pravou vzpěrou. Zelenej štítek, kerej hlásal, že přístávací mechanismus byl překontrolovanej a schválenej hlavním inspektorem Lorelei Aircraft Limited Clarencem Devonshirem. A na štítku bylo sériový číslo.“ Pitt odhodil složku na

stůl. „Seržante Cashmane!“ zahřměl. Cashman vyvedený z míry náhlou změnou tónu vyskočil do pozoru: „Pane!“

„Vaše jednotka?“

„Osmdesátá sedmá jednotka vzdušné přepravy, pane.“

„Dobrá.“ Pittův chladný výraz zvolna roztál do širokého úsměvu a Pitt poplácal Cashmana po rameni. „Měl jste naprostou pravdu, Same. Díky vám mám šťastný den.“

„Dybych tak moh říct to samý,“ povzdechl si Cashman, ale viditelně se mu ulevilo, „ale už je to podruhy za deset minut, co sté mě k smrti vyděsil. K čemu chcete vědět mojí jednotku?“

„Abych věděl, kam mám poslat kartón Jack Daniel’s. Předpokládám, že nepohrdnete dobrým bourbonem?“

Cashmanovou tváří se rozlilo překvapení. „Kristova noho, majore, vy ste úplně jinej než ty druhý, víte to?“

„Snažím se.“ Pitt už teď rozvažoval, jak zdůvodní kartón drahého alkoholu na svém výčtu výdajů. Ale co, ať se Sandecker kroutí, uzavřel své úvahy, to, co získal, stojí za ty následky. Slovo kroutit mu vzápětí připomnělo jinou věc, kterou měl na mysli. Sáh do kapsy. „Mimochodem, viděl jste už někdy tohle?“ Podal Cashmanovi šroubovák, který našel v černém letadle.

„Týýý jo, to je věc! Vy mi to nebudete věřit, majore, ale tendle šroubovák je můj. Koupil jsem ho podle katalogu jednoho chicagskýho vobchodu s nástrojema. Je tu jedinej takovej na celým ostrově. Kde sté ho vzal?“

„Ve vraku.“

„Tak tam se poděl,“ řekl Cashman nazlobeně. „Ty grázlové mi ho ukradli. Já to měl tušit, že kujou něco nečistýho. Dejte mi vědět, kdy budou mít soud, a já budu šťastnej jak blecha, dyž budu moct proti nim svědčit.“

„Šetřte si vycházky pro něco smysluplnějšího. Vaši přátelé k soudu nepřijdou. Očichávají kytičky.“

„Zahynuli při neštěstí?“ Bylo to víc konstatování než otázka. Pitt přisvědčil. „Někdy se podaří vyvlíknout se z trestu za zločiny a někdy ne. Maj, vo co si koledovali. Tak to bejvá.“

„Jste největší filozof mezi odborníky na hydrauliku, Same.“ Pitt znovu potřásl Cashmanovi rukou. „Sbohem, a děkuju. Jsem vám velice vděčný za pomoc.“

„Rád sem to pro vás udělal, majore. Nate, vemte si ten šroubovák jako suvenýr. Já už si vobjednal jinéj, tak ho nebudu potřebovat.“

„Díky.“ Pitt zastrčil šroubovák zpět do kapsy, otočil se a vyšel z kamrlíku.

Pitt se rozložil na sedadle taxíku a mezi rty si vložil nezapařenou cigaretu. Výstřel naslepo se proměnil v zásah do černého, když získal sériové číslo letadla. Nečekal, že něco objeví. Jak hleděl okénkem auta na zelené pastviny, neviděl nic a jen uvažoval, zda nyní bude možné najít přímé pojítko mezi letadlem a Rondheimem. Jeho mysl se stále ještě zabývala touto možností, když začal mít neurčitý pocit, že krajina venku vyhlíží jinak než předtím. Na loukách se už nepásl dobytek ani koně, svahy se zploštily na doširoka se táhnoucí koberec ploché tundry. Obrátil se a vyhlédl na druhou stranu. Ani moře nebylo tam, kde mělo být. Rozkládalo se teď za zadním okénkem vozu a zvolna mizelo za obzorem, jak silnice, po které taxík jel, pozvolna stoupala. Naklonil se k předním sedadlům. „Máte rande s farmářovou dcerou, nebo pro mě inscenujete okružní jízdu, abyste ze mě víc vyždímal?“ Taxikář přišlápl brzdu a taxík zpomaloval, až zastavil u kraje cesty. „Jde o soukromí, majore. Jenom malá zajižďka, abychom si mohli nerušeně popovídat...“ Řidičův hlas zamrzl v půli věty a měl k tomu pádný důvod. Pitt mu vrazil špičku šroubováku na víc než centimetr do ucha. „Nesundávejte ruce z volantu a otočte tuhle káru zpátky na silnici do Reykjavíku,“ řekl Pitt tichým hlasem, „nebo vám přišroubuju pravé ucho k levému.“ Pitt pozorné sledoval řidičovu tvář ve zpětném zrcátku, soustředil se zejména na modré oči, protože věděl, že v nich se nejdřív odrazí jakýkoli náhlý pokus o odpor. Tvář s chlapeckými rysy byla bez výrazu, bez sebemenší známky strachu. Pak se tvář v zrcátku začala zvolna, velmi zvolna usmívat a úsměv postupně přešel v upřímný smích. „Jste velice podezíravý, majore.“

„Kdybyste za tři dny prožil tři útoky na svůj život, taky byste začal být podezřivý.“ Smích ustal a huňaté obočí se zachmuřilo. „Tři útoky? Víím jen o dvou...“

Pitt utál jeho proslov vražením dalších několika milimetrů šroubováku do jeho ucha. „Máte štěstí, příteli. Mohl bych se pokusit vyrazit z vás pár podrobností o vašem šéfovi a operaci, kterou řídí. Ale vyslýchací metody KGB se mi poněkud zajídají. Takže budiž, místo do Reykjavíku to otočíte a pěkně spořádaně pojedeme zpátky do Keflavíku. Jenže tentokrát to bude přímo na americkou leteckou základnu, kde vás dám dohromady s pár kamarády od Národní výzvědné a s nimi si můžete pohrát. Budou se vám líbit, dokáží z něměho udělat upovídanou ozdobu večírku.“

„To by mě zrovna moc nebralo.“

„To je vaše věc.“

Do zpětného zrcátka se opět vrátil úsměv: „Ne tak docela, majore. Zřejmě bych asi dlouho nezapomněl na váš výraz, až byste zjistil, že jste k výsledku přivezl agenta Národní výzvědné agentury.“

Pitt nepolevoval v tlaku na šroubovák. „To je hodně chabá historka,“ řekl. „Od devátáka načapaného na školním záchodku, jak kouří marjánku, bych čekal lepší.“

„Admirál Sandecker správně předvídal, že s vámi nebude lehké pořízení.“

To byla nahrávka a Pitt se jí chopil: „Kdy jste mluvil s admirálem?“

„V jeho kanceláři v centrále NUMA přesně deset minut po rádiové depeši velitele Koskiho oznamující, že jste s doktorem Hunnewellem bezpečně přistáli na palubě Catawaby.“

Nahrávka zůstala nevyužita. Řidičova odpověď zapadala do toho, co Pitt věděl: Národní výzvědná agentura skutečně nekontaktovala Sandeckera dřív, než Pitt dorazil na Island. Rozhlédl se po okolí vozu. Nikde neviděl známky života, známku toho, že by se někde skrývali řidičovi komplicové. Začal se uvolňovat, avšak vzpomatoval se, znovu pevně sevřel šroubovák, až ho prsty zabořely. „Dobrá, budete mým hostem,“ pronesl konverzačním tónem. „Ale důrazně vás upozorňuji, že i prostý tik vás může stát hodně.“

„O tom nepochybuji, majore. Jen se uklidněte a pak mi nadzdvihněte čepici.“

„Nadzdvihnout vám čepici?“ opakoval Pitt nechápavě. Chvíli váhal a pak volnou levou rukou sundal řidičovu čepici.

„Nahoře, zevnitř podšívky.“ Řidičův tón byl mírný, ale rozhodný. „Je tam Coltův derringer pětadvacítká. Vemte si ho a vyndejte ten zatracený šroubovák z mého ucha.“

Pitt stále ještě jen jednou rukou vyklopil zásobník, palcem přešel po zápalnicích dvou malých nábojů, aby zjistil, že zbraň je nabitá, pak zásobník zase zavřel a uvolnil kohoutek. „Zatím si vedete dobře. Teď vystupte z vozu a ruce držte tak, abych na ně viděl.“ Povolil tlak na šroubovák a vyprostil jeho špičku z řidičova ucha. Řidič vyklouzl zpoza volantů, přešel k předku vozu a líně se opřel o přední blatník. Zvedl levou ruku, třel si ucho a přitom povzdychl: „Dobrá taktika, majore. Nepochází z žádné příručky, kterou bych znal.“

„Měl byste víc číst,“ řekl Pitt. „Vrazit sekáček na led ušním bubínkem do mozku nic netušící oběti je starý trik používaný nájemnými vrahy ve válkách gangů dlouho předtím, než jsme oba přišli na svět.“

„Tohle byla dost bolestivá lekce, na kterou asi sotva zapomenou.“

Pitt vystoupil z auta, nechal jeho dveře otevřené nadoraz, postavil se za jejich vnitřní stranu tak, aby mu posloužily jako štít, a revolverem v ruce mířil na řidičovo srdce. „Říkal jste, že jste ve Washingtonu mluvil s admirálem Sandeckerem. Popište ho. Výšku, vlasy, chování, jeho kancelář – všechno.“ Taxikář se nenechal pobízet. Mluvil několik minut a skončil citací několika oblíbených Sandeckerových nadávek.

„Máte dobrou paměť. Bylo to skoro do písmene přesné.“

„Mám fotografickou paměť, majore. Můj popis admirála Sandeckera by klidně mohl pocházet z jeho spisu. Ověřte si to na vlastním příkladu: major Dirk Fric Pitt. Narozen přesně před dvaatřiceti lety, čtyřmi měsíci a dvanácti dny v nemocnici Hoag v Newport Beach, Kalifornie. Matka se jmenuje Barbara, otec je Charles Pitt, americký senátor senior za váš rodný stát.“ Řidič se odmlčel, jak by se zarazil při odříkávání namemorovaného textu, což byl právě tento případ. „Nemá smysl vyjmenovávat tři řady

válečných vyznamenaní, která jste nikdy nenosil, anebo zmiňovat vaši pověst sukníkáře. Chcete-li, mohu vám podat hodinový rozpis všeho, co jste dělal od odletu z Washingtonu.“

Pitt máchl revolverem: „To stačí. Udělalo to na mé dojem, to určitě, pane... ehm...“

„Lillie. Jerome P. Lillie IV. Jsem vaše spojka.“

„Jerome P...“ Pitt se hodně snažil, ale nedokázal potlačit nedůvěřivý smích. „Vy si ze mě děláte legraci.“

Lillie udělal bezmocné gesto: „Smějte se, když chcete, majore, ale jméno Lillie se v St. Louis těší vysoké úctě už téměř sto let.“

Pitt se na okamžik zamyslel. Pak na to přišel: „Lillieho pivo. Jasně, to je ono, Lillieho pivo. Jak zní ten slogan? Vaříme pro stoly labužníků.“

„To je důkaz, že reklama se vyplácí,“ řekl Lillie. „Předpokládám, že jste jeden z řady našich spokojených zákazníků.“

„Ne, já piju raději budweiser.“

„Vidím, že s vámi bude těžké vyjít,“ zanařikal Lillie.

„Ale kdepak.“ Pitt pustil kohoutek derringeru a hodil malou zbraň Lilliemu. „Jste mým hostem. Těžko byste mohl být na straně protivníka a přitom vyrukovat s tak šílenou historií.“

Lillie chňapl po zbraní. „Vaše důvěra je oprávněná, majore. Mluvil jsem pravdu.“

„Trochu jste se vzdálil rodným pivovarům, což? Váže se k tomu další příběh?“

„Ano, hodně hloupý a časově náročný. Možná někdy nad sklenicí otcova výrobku vám vyklopím svůj životopis.“ Beze spěchu upevnil zbraň zpět na místo v čepici, jako by v tom měl denní cvik. „Zmínil jste se o třetím pokusu o váš život.“

„Vy jste mi zase nabídl hodinový rozpis všeho, co jsem dělal od odletu z Washingtonu. Tak spust'te.“

„Nikdo není dokonalý. Dnes jsem vás na dvě hodiny ztratil.“

Pitt provedl v duchu několik aritmetických úkonů: „Kde jste byl okolo poledne?“

„Na jižním pobřeží ostrova.“

„Co jste tam dělal?“

Lillie se odvrátil a očima zbavenýma výrazu se zahleděl přes opuštěná pole do dálky. „Přesně deset minut po poledni jsem zrovna jednomu muži zapichoval nůž do krku.“

„Takže jste byli dva, kdo dnes nespustil oči z *The Grimsi*.“

„*The Grimsi*. Ach tak, to je jméno té vaší lodi. Ano, narazil jsem na toho druhého vlastně náhodou. Když jste vy, admirál a slečna Royalová odrazili od břehu k jihovýchodu, měl jsem tušení, že zakotvíte v oblasti, kde jste s doktorem Hunnewellem ztroskotali. Hnal jsem se poloostrovem, ale dorazil jsem pozdě – ta vaše kocábka byla rychlejší, než jsem očekával. Vy už jste maloval nadcházející bouři a admirál Sandecker hrál roli Izaaka Waltona. Zbaštil jsem vám tu idylku.“

„Ale váš protivník nikoli. Měl silnější dalekohled.“

Lillie zavrtěl hlavou. „Měl rovnou teleskop, stopěťasedmdesátku na trojnožce.“

„To znamená, že záblesk, který jsem viděl z lodi, byl od odrazného zrcátka.“

„Pokud je slunce v příznivé pozici, jasně viditelný záblesk je spolehlivý způsob prozrazení.“ Pitt chvíli nic neříkal a zapaloval si cigaretu. Cvaknutí zapalovače znělo v pusté krajině nepřírozně hlasitě. Vyfoukl kouř a podíval se opět na Lillieho. „Říkáte, že jste ho probodl?“

„Ano, nebylo to právě šťastné, ale nedal mi jinou možnost.“ Lillie se opřel o kapotu volva a rukou si přejel po čele na znamení, že vnitřně se s tím příliš nesmířil. „Skláněl se – nevím, jak se jmenoval, neměl u sebe nic, co by jej identifikovalo – skláněl se právě nad teleskopem a přitom mluvil do ruční vysílačky, když jsem se přikrádal k tomu místu kolem hromady kamení a doslova jsem do něho vrazil. Jeho i moje pozornost byla soustředěná na vaši loď. Nečekal mě a já nečekal jeho. Ke své smůle reagoval jako první a bez rozmyšlení. Vytáhl z rukávu břitvu – trochu staromódní, že – a vrhl se na mě.“ Lillie v rozpacích pokrčil rameny. „Ten nebožák se pokoušel bodnout, místo aby řízl, jasná známka amatérismu. Měl jsem ho asi nechat naživu kvůli výsledku, ale nechal jsem se unést napětím toho okamžiku a použil jsem proti němu nůž.“

„Škoda, že jste na něj nenarazil o pět minut dřív,“ zalitoval Pitt.

„A to proč?“

„Už stačil předat naši pozici, takže jeho společníci mohli vyrazit, aby nás dostali.“

Lillie se nechápavě díval na Pitta.

„Ale proč? Jen aby ukradli pár kreseb nebo koš s rybami?“

„Něco mnohem důležitějšího. Tryskové letadlo.“

„Rozumím. Vaše tajemné černé letadlo. Napadlo mě, že zřejmě pátráte po něm, když jsem odhadl váš cíl, ale vaše zpráva bohužel nestačila...“ Pitt mu skočil do řeči úlisně přátelským tónem: „Vím zcela jistě, že admirál Sandecker nebyl v kontaktu s vámi ani s vaší agenturou od okamžiku, co opustil Washington. On a já jsme jediní, kdo ví, co přesně ve zprávě bylo...“ Pitt se zarazil, protože si náhle na něco vzpomněl. „Leda že...“

„Ledaže by na konzulátu byla sekretářka, která zprávu přepisovala na stroji,“ dokončil za něj s úsměvem Lillie. „Gratuluji, bylo to dobře napsané.“ Lillie se nenamáhal s vysvětlením, jak to, že mu sekretářka na konzulátu dala kopii, a Pitt se nenamáhal ptát se ho na to. „Povězte mi, majore, jak jste si troufl pustit se do hledání potopeného vraku jen se skicákem a rybářským prutem?“

„Vaše oběť znala odpověď. Všimla si mých vzduchových bublin na hladině.“

Lillie přimhouřil oči: „Vy jste měl potápěčskou výbavu?“ zeptal se ohromeně. „Odkud? Sledoval jsem vás od chvíle, co jste vypluli z doku, a ničeho jsem si nevšiml. Pozoroval jsem vás i admirála z břehu a ani jeden z vás se nevzdálil z paluby na dobu delší než tři minuty. Potom ale, když padla mlha, se viditelnost zhoršila.“

„Národní výzvědná agentura nemá monopol na kluzké, podfukářské triky.“ Pitt svou odpověď Lillieho téměř spálil. „Teď se posadíme do auta, uděláme si pohodlí a já vám budu vyprávět o jednom z běžných idylických dnů ze života Dirka Pitta.“

A Pitt se uvelebil na zadním sedadle a s nohama nataženýma dopředu přes opěradlo sedadla před ním vypověděl Lilliemu, co se stalo od chvíle, kdy *The Grimsi* vyplula z Fyriova doku, až do jejího návratu. Vyprávěl o všem, čím si byl jistý, i o tom, čím ne, řekl všechno kromě jedné nepodstatné myšlenky, která ho hlodala v mysli – myšlenky, která se týkala Kirsti Fyriové.

„Takže vy jste si za zloducha vybral Oskara Rondheima,“ poznamenal Lillie. „Ale nepřesvědčil jste mě jediným pořádným důkazem.“

„Souhlasím, všechny jsou nepřímé,“ přisvědčil Pitt. „Rondheim může hodně získat. Z toho plyne, že má motiv. Vraždil, aby získal podmořskou sondu, a vraždil, aby zametl stopy.“

„Tím nikoho nepřesvědčíte.“

Pitt na Lillieho pohlédl: „Dobře, nabídněte lepší alternativu.“

„Jako agenta s pár léty odslouženými u NVA mě vyvádí z míry, když musím přiznat, že jsem poněkud zmaten.“

„Vy jste zmaten?!“ Pitt vrtěl hlavou v přehrávaném smutku. „Nemohu říct, že vědomí, že zrovna vy máte v rukou naši národní bezpečnost, by mě naplňovalo obzvláštním klidem.“

Lillie se pousmál. „Ale to vy jste příčinou mého zmatení, majore. To vy jste přetrhl řetěz.“

„Jaký řetěz?“ zeptal se Pitt. „Nebo bych snad měl hádat?“

Lillie před odpovědí chvíli váhal. Nakonec pohlédl zpříma na Pitta: „V průběhu posledních osmnácti měsíců se koval řetěz velmi podivných událostí, článek po článku, země za zemí, od nejjižnějšího cípu Chile k severní hranici Guatemaly. Potají, s pomocí složité soustavy utajených manévrů se velké důlní společnosti Jižní Ameriky pozvolna sloučily v jeden gigantický syndikát. Navenek to vypadá jako běžný obchodní krok, avšak za zavřenými a vyztuženými dveřmi jejich ctěných ředitelství zněl jediný neznámý hlas, který je k němu přiměl.“

Pitt zavrtěl hlavou: „To je vyloučeno. Mohu jmenovat přinejmenším pět států, které své těžářské společnosti znárodnily. Nemohou se spojovat se soukromými společnostmi v zahraničí.“

„Nicméně je to prokazatelný fakt. Vedení znárodněných těžářských společností podléhá řízení zvnějšku. Brazílské doly na vysokoprocentní železnou rudu Parnagus-Janios, bauxitové doly v Domingu v Dominikánské republice, vládní stříbrné doly v Hondurasu, ty všechny řídí jedna osoba – nebo osoby.“

„Odkud máte tyhle informace?“

„Máme více zdrojů,“ odpověděl Lillie. „Některé přímo ve zmíněných důlních společnostech. Bohužel, našim lidem se nepodařilo proniknout mezi manažerskou špičku.“

Pitt uhasil cigaretu v popelníku ve dveřích vozu. „Na tom, že se někdo pokouší získat monopolní postavení, není ještě nic tajemného. Když v tom někdo má úspěch, budiž, proč ne?“

„Monopol sám o sobě je škodlivý,“ namítl Lillie. „Mezi těmi, o kterých se nám podařilo zjistit, že jsou hodně vysoko v hierarchii, figuruje dvanáct jmen nejbohatších lidí západního světa. Všichni mají značnou finanční moc plynoucí z nerostné těžby. A každý z nich má tak dlouhé prsty, že dohromady ovládají více než dvě stě průmyslových korporací.“ Lillie se odmlčel a jen se díval na Pitta. „Jakmile získají monopolní postavení, budou schopni kolosálně vyšroubovat ceny mědi, hliníku, zinku a některých dalších průmyslově využitelných rud. Následná inflace zruinuje ekonomiky přinejmenším třiceti zemí světa. Přirozeně, že Spojené státy klesnou na kolena mezi prvními.“

„To nemusí nutně nastat,“ namítl Pitt. „Pokud by k tomu došlo, strhlo by to jistě i je a jejich finanční impéria.“

Lillie se usmál a přikývl: „To je právě ono. Tihle všichni, F. James Kelly z USA, sir Eric Marks z Velké Británie, Francouz Roger Dupuy, Němec Hans von Hummel, Iban Mahaní z Íránu a další – každý z nich má hodnotu vyjádřenou desetimístným číslem –, jsou vrcholně loajální vůči svým zemím. Každý z nich by ji dokázal ošidit na daních, ale ani jeden by úmyslně nepostrčil svou vládu do propasti ekonomické katastrofy.“

„Tak kam se poděl zjištěný motiv?“

„Nemáme tušení.“

„A Rondheimova účast?“

„Žádná, kromě jeho vztahu ke Kirsti Fyriové a jejím těžebním aktivitám v pobřežních vodách.“ Nastalo dlouhé ticho.

Potom Pitt zvolna promluvil: „Pak nejpalčivější otázka zní: jakou roli v tom hrajete vy? Co mají jihoamerické důlní syndikáty a ekonomický převrat v jejich struktuře společného s Islandem? Národní výzvědná agentura vás sem neposlala maskovaného za taxikáře proto, abyste pronikl do místního dálničního systému.

Zatímco vaši bratři ve zbrani se krčí za palmami v květináčích a šmírují Kellyho, Markse, Dupuye a další, vašim posláním je sledovat dalšího člena téhle uličnické finanční party. Mám to jméno vyslovit, nebo si raději přejete napsat je na papír a v zapečetěné obálce uložit u Frice Waterhouse?“

Lillie jej chvíli pozoroval a uvažoval: „Střílíte naslepo,“ řekl potom.

„Myslíte?“ Pitt byl teď vrcholně soustředěný. „Dobře, ponechme napínavé aspekty stranou a věnujme se něčemu jinému. Admirál Sandecker říká, že prověřil každou přístavní správu mezi Buenos Aires a Goose Bay, a shledal dvanáct přístavů, které zaznamenaly příplutí a odplutí islandského rybářského trauleru, který připomínal přestavěný *Lax*. Spíš měl ale říct, že si je nechal prověřit. Tu práci za něj udělal někdo jiný a ten někdo byla NVA.“

„Na tom není nic mimořádného,“ namítl Lillie. „Pro nás je často snadnější získat údaje než pro vládní agenturu zabývající se mořem.“

„Až na to, že vy jste tu informaci měli už před tím, než o ni Sandecker požádal.“

Lillie to nekomentoval. Nebylo třeba. Jeho ponurý výraz byl pro Pitta dostatečnou motivací k tomu, aby pokračoval. „Před pár měsíci jsem jednou večer narazil v baru na armádního spojařského důstojníka. Noc ubíhala pomalu a ani jeden z nás neměl náladu na bujaré opíjení a lovení holek, a tak jsme jen seděli a popíjeli až do zavírací hodiny. Právě se vrátil z inspekční cesty z komunikační základny Smytheford v Hudsonské zátocě v Kanadě, což je komplex dvou set rádiových vysílačů tvořících velkou mísu na tisíciakrové rozloze. Neptejte se mě na jeho jméno a hodnost, abyste ho mohl předat vyšetřovatelům za vyzrazení vojenského tajemství. Stejně jsem je už zapomněl.“

Pitt se na chvíli odmlčel, aby si natáhl nohy do pohodlnější pozice, a pak pokračoval. „Byl na to zařízení hrdý, zvláště proto, že byl jedním z těch, kdo je navrhovali a stavěli. Je to špičkové zařízení, říkal, které dokáže monitorovat každý rádiový přenos severně od New Yorku, Londýna a Moskvy. Po dokončení stanice dostal on a celá skupina armádních techniků zdvořilý rozkaz, aby ji opustili a odebrali se sloužit jinam. Tvrdil, že se to může jen domnívat, ale byl

přesvědčen, že zařízení teď slouží Národní výzvědné agentuře, která se zabývá tajnými odposlechy pro ministerstvo obrany a CIA. To je docela zvláštní názor, uvážíte-li, že Smytheford je prezentován jako stanice pro určování pozice satelitů.“

Lillie se naklonil dopředu: „Kam těmito svými úvahami směřujete?“

„K dvěma pánům jménem Matadžič a O’Riley. Oba jsou mrtví.“

„Domníváte se, že je znám?“ zeptal se Lillie se zájmem.

„Jenom jmény. Nevidím důvod vysvětlovat, co byli zač. Stejně to už víte. Vaši lidé ve Smythefordu zachytili Matadžičovo hlášení Sandeckerovi, ve kterém rozpoznal dlouho pohřešovaný *Lax*. Tehdy to vašim analytikům moc neříkalo, ale jistě zastříhali svými elektronickými ušima, když zachytili pilotovo poslední hlášení jen pár vteřin předtím, než černý letoun všechny tři sestřelil do moře. A tady se nám začíná zápleтка komplikovat. Admirál Sandecker to udržel pod pokličkou a pobřežní policii předal vymyšlenou historku o ztraceném zařízení a požádal o pátrání na moři i ve vzduchu v oblasti, kde letadlo NUMA zmizelo. Nenašlo se nic... nebo přinejmenším žádný nález nebyl hlášen. Pobřežní policie vyrazila do akce, ale NVA nikoli – měla totiž *Lax* a její záhadnou posádku pod dohledem od samého počátku. Pokaždé, když se loď rádiem hlásila své mateřské základně na Islandu, počítače ve Smythefordu určily její přesnou pozici. Jelikož experti ve vaší centrále ve Washingtonu teď už tušili spojitost mezi ztracenou podmořskou sondou a děním kolem důlních společností v Jižní Americe, zmapovali přesuny lodí podle atlantického pobřeží a dále ji sledovali. Když o tutéž informaci požádal Sandecker, pár dnů diskrétně vyčkávali a pak s přemáháním, aby zachovali vážný výraz, mu poskytli předem připravenou verzi.“

„Opravdu očekáváte, že cokoli z toho přiznám?“

„Kašlu na to, co přiznáte,“ odpověděl Pitt unaveně. „Jen poukazuji na některá fakta. Když se všechna poskládají dohromady, vytvoří nám jméno muže, kterého máte tady na Islandu pod dohledem.“

„Jak víte, že to není žena?“ zkusil to Lillie.

„Protože jste došli ke stejnému závěru jako já – Kirsti Fyriová možná řídí Fyrie Limited, ale Oskar Rondheim řídí Kirsti Fyriovou.“

„A jsme zpátky u Rondheima.“

„Copak jsme ho někdy opustili?“

„To je dobrá dedukce, majore, mazaná,“ poznamenal Lillie.

„Zaplníte některé její mezery?“

„Dokud nedostanu svolení, nemohu plně zasvětit nikoho do detailů naší operace.“ Lilliův hlas se držel úředního tónu, ale moc se mu to nedařilo. „Mohu však potvrdit vaše závěry. Nemýlil jste se v ničem, co jste řekl. Ano, NVA zachytila Matadžičovu zprávu. Ano, sledovali jsme *Lax*. Ano, domníváme se, že Rondheim je nějakým způsobem propojen s důlním syndikátem. Mimo to už není moc toho, co nevíte a co bych vám mohl oficiálně prozradit.“

„Když už jsme se tak spřátelili,“ navrhl Pitt s úsměvem, „co kdybyste mi říkal Dirku?“

Lillie uměl přijmout porážku. „Budiž. Ale opovažte se říkat mi Jerome. Jsem Jerry.“ Podal mu ruku. „Tak jo, parťáku. Ale nevyčítej mi, že jsem tě do toho podniku přibral.“

Pitt opětoval stisk: „Když se mě budeš držet, hodně toho spolu zažijeme.“

„Právě z toho mám strach,“ vzdychl Lillie a rozhlédl se po opuštěném okolí, jako kdyby přemýšlel o obratu, jaký věc vzala. Nakonec takové myšlenky zaplašil a pohlédl na hodinky. „Měli bychom se vydat zpátky do Reykjavíku. Ty za to nemůžeš, ale mám před sebou náročnou noc.“

„Co tě čeká?“

„Předně se musím co možná nejdříve spojit s centrálou a předat výrobní číslo černého letadla. S trochou štěstí by pro ně neměl být problém projít záznamy a do rána tu můžeme mít jméno majitele. Už kvůli tobě a potížím, které jsi s tím měl, doufám, že to bude důležité vodítko. Pak se hodlám trochu porozhlédnout a zjistit kotviště toho křídlového člunu. Někdo by o něm měl něco vědět. Není možné na tak malém ostrově držet něco takového v tajnosti. A nakonec ty dva minimodely jihoamerických vládních budov. Obávám se, že jsi jejich vylovením z bezedných hlubin způsobil citelný obrat. Ty modely musí mít nějaký jasný účel. Pro toho, kdo je zhotovil, by mohly mít dalekosáhlý význam – anebo taky ne. Pro jistotu chci požádat

Washington, aby mi sem poslali odborníka na takové věci, který by pečlivě prozkoumal každý čtvereční centimetr těch modelů.“

„Výkonný, nápaditý, profesionální. Jen tak dál. Začínáš na mě zvolna dělat dojem.“

„Snažím se, seč mohu,“ odpověděl Lillie sarkasticky.

„Můžu ti být nějak nápomocný?“ nabídl se Pitt. „Mám volný večer.“

V Lilliově úsměvu Pitt vycítil náznak zneklidnění. „Tvoje plány už jsou dané, Dirku. Rád bych si to s tebou vyměnil, ale povinnost volá.“

„Obávám se, že nerozumím, co tím chceš ksakru říct?“ řekl Dirk suše.

„Jdeš na večírek, ty potvoro. Jdeš na večírek se čtením poezie.“

„Ty si děláš legraci!“

„Ne, mluvím vážně. Máš zvláštní pozvání od Oskara Rondheima. I když mám podezření, že to byl nápad slečny Fyriové.“

Pittovo obočí nad pronikavými zelenými očima se zachmuřilo: „Jak tohle víš? Jak ses to mohl dozvědět? Do chvíle, než jsi mě nabral u konzulátu, žádné pozvání nepřišlo.“

„Obchodní tajemství. Tu a tam se nám podaří vytáhnout králíka z klobouku.“

„Okej, připisuju ti bod a do výkazu ti za dnešní den lepím zlatou hvězdičku.“ Začínalo se dělat chladno, a tak Pitt vytáhl okénko. „Proboha, čtení poezie,“ zopakoval znechuceně. „To jsem to teda vyhrál.“

14

Island'ané se nemohou shodnout, zda honosný dům, který se rozkládá na hřebenu nejvyššího vrchu nad Reykjavíkem, je elegantnější než prezidentská rezidence v Bessastadiru. Ten spor může klidně trvat do doby, než se obě stavby rozsypou v prach, především proto, že jde o srovnávání nesrovnatelného. Dům islandského prezidenta je vzorem klasické jednoduchosti, zatímco moderní sídlo Oskara Rondheima vypadalo, jako by je zrodila nespoutaná představivost Franka Lloyda Wrighta. Celou příjezdovou cestu ke zdobnému mřížoví brány lemovaly limuzíny, jejichž výčet

představoval snad všechny drahé značky světa: Rolls-Royce, Lincoln, Mercedes-Benz, Cadillac. Dokonce i ruský Zil postál na chvíli v ohybu cesty a vyložil svůj náklad večerně oblečených cestujících. Hned za vstupními dveřmi proudilo asi osmdesát až devadesát hostů sem a tam z hlavního salonu na terasu a rozprávělo celým spektrem cizích jazyků. Slunce, které se přes den schovávalo za mraky, teď jasně zářilo okny dovnitř, i když už bylo po deváté hodině večer.

Na vzdáleném konci velkého salonu Kirsti Fyriová s Oskarem Rondheimem pod masivním erbem s vyobrazením albatrosa tvořili uvítací dvojici a zdravili se s každým příchozím hostem. Kirsti v bílé hedvábné róbě se zlatým vyšíváním a se světlými vlasy upravenými na způsob řeckých soch zářila krásou. Rondheim shlížel vedle ní z výšky jestřábím pohledem a jeho úzké rty se zmohly na úsměv, jen když si to vyžádala formální slušnost. Právě se vítal s ruskými hosty a směřoval je ke stolu, pokrytému řadami nádob s kaviárem a mísami s lososem a korunovanému velkou stříbrnou nádobou s punčem, když se jeho oči náhle o něco rozšířily a vynucený úsměv zmrzl na rtech. Kirsti znehybněla, když hlasy hostů náhle umlkly v nepřírozeném tichu.

Pitt vtrhl na scénu s plnou autoritou idolu večírků, jehož grandiózní příchody se staly jeho poznávacím znamením. Na vrcholu schodiště se zastavil, uchopil rukojeť lorňonu, který mu na tenkém zlatém řetízku visel okolo krku, přiložil jeho jedinou, drobnou čočku k pravému oku a přehlížel přítomné, kteří vyjeveně hleděli zase na něho. Nikdo jim to nemohl mít za zlé, ani puntičkář přes etiketu. Pittovo oblečení bylo kombinací kostýmu z doby panování Ludvíka XI. a bůhví čeho. Červené sako mělo krajkové fiží na rukávech i na límci, zatímco nabírané žluté kalhoty se zužovaly až k botám z červeného semiše, ve kterých mizely. Kolem pasu měl hnědou hedvábnou šerpu, jejíž konec se štrápci mu visel jen kousek nad kolena. Pokud chtěl Pitt na první pohled šokovat, zdařilo se mu to beze zbytku. Nechal situaci řádně vygradovat a pak vláčně sešel po schodišti ke Kirsti a Rondheimovi. „Dobrý večer, slečno Fyriová, dobrý večer, pane Rondheime. Bylo od vás milé, že jste mě pozvali.

Večírky se čtením poezie prostě zbožňuji. Nevynechal bych jediný ani za všechen čaj, co ho mají v Číně.“

Kirsti na Pitta uhranutě zírala, rty mírně pootevřené. Pak pronesla poněkud ochraptěle: „Jsme s Oskarem velice rádi, že jste přišel.“

„Ano, rád se s vámi opět setkávám, majore...“ Slova mu uvázla v krku, jako kdyby zapomněl, co chtěl říct, a chopil se Pittovy měkké ruky, kterou mu podával. Kirsti, jako kdyby cítila, že situace se může zvrtnout v nechtěnou trapnou scénu, se rychle zeptala: „Dnes večer nejste v uniformě?“

Pitt nedbale točil lorňonem na řetízku. „Ach bože, ne. Uniformy jsou tak nezajímavé, nemáte ten dojem? Řekl jsem si, že bude zábavné, přijdu-li oblečený v muftí, takže mě nikdo nepozná.“ Sám se hlasitě zasmál svému nevtipnému žertu a všechny hlavy, co byly na doslech, se k němu otočily. K Pittově nevýslovné radosti se Rondheim viditelně přinutil ke zdvořilému úsměvu: „Doufali jsme, že přijde i admirál Sandecker se slečnou Royalovou.“

„Slečna Royalová tu bude zanedlouho,“ ujistil ho Pitt a zíral skrz lorňon na druhý konec sálu. „Avšak obávám se, že admirál se dnes večer necítí moc dobře. Rozhodl se pro předčasnou penzi. Ani se mu, chudákovi, nedivím po tom, co se dnes odpoledne stalo.“

„Doufám, že nic vážného.“ Rondheimův hlas prozrazoval naprostou lhostejnost k Sandeckerovu zdraví a naopak náhlý zájem o příčinu admirálovy nepřítomnosti.

„Naštěstí ne. Admirál jen přišel k pár šrámům a modřinám.“

„Nehoda?“ zeptala se Kirsti.

„Bylo to strašné, prostě strašné,“ odpověděl Pitt dramaticky. „Poté, co jste byli tak laskaví a nabídli nám možnost vypůjčit si vaši loď, odpluli jsme k jižní straně ostrova. Kreslil jsem si pobřeží, zatímco admirál rybařil. Asi kolem jedné hodiny jsme se znenadání ocitli v odporné mlze. Právě jsme se chystali vrátit se do Reykjavíku, když jsme odkudsi z mlhy zaslechli ohlušující výbuch. Tlaková vlna vyrazila okenní tabulky v kormidelní kabině a sklo trochu pořežalo admirála na hlavě.“

„Výbuch?“ Rondheimův hlas byl temný a drsný. „Máte představu, co jej způsobilo?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Pitt. „Neviděli jsme vůbec nic. Samozřejmě jsme pátrali, ale viditelnost byla sotva sedm metrů, a tak jsme na nic nepřišli.“

Rondheimova tvář byla bezvýrazná. „To je zvláštní. Jste si jistý, že jste neviděli vůbec nic, majore?“

„Naprosto,“ ujistil ho Pitt. „Uvažujete patrně podobně jako admirál Sandecker. Nějaká loď možná najela na minu pozůstalou z druhé světové války nebo na její palubě vypukl požár a zachvátil palivové nádrže. Uvědomili jsme místní pobřežní hlídku. Stejně ale teď nemohou dělat nic než čekat na hlášení, která loď se začne pohřešovat. Nicméně byl to vzrušující zážitek...“ Pitt nedokončil větu, protože se k nim připojila Tidi. „Á, tady jste, Tidi.“

Rondheim opět nasadil na tvář úsměv: „Slečno Royalová.“ Uklonil se a políbil jí ruku. „Major Pitt nám právě vyprávěl o tom, co vás dnes odpoledne potkalo.“

Svině, pomyslel si Pitt. Nemůže se dočkat, až z ní vydoluje odpovědi. Tidi vypadala roztomile a rozverně v dlouhých modrých šatech a s hnědými vlasy rozpuštěnými a ve vlnách splývajícími na záda. Pitt ji vzal lehce kolem pasu, nechal ruku sklouznout z dohledu a jemně ji štípl do měkkého pozadí. Usmál se, když pak pohlédl do jejích velkých hnědých očí. Vyjadřovaly, že chápe a rozumí.

„Já jsem bohužel o většinu z toho přišla.“ Sáhla za sebe, uchopila tam Pittovu ruku a zkroutila mu malíček tak, že to vzdal a stejně přirozeně její pás zase pustil. „Výbuch mě mrštil na skříň v kuchyňce.“ Dotkla se drobné boule na čele, nafialovělé podlitiny šikovně překryté mejkapem. „Byla jsem mimo veškeré dění další hodinu a půl. Chudák Dirk se třásl a celou cestu zpátky do Reykjavíku zvracel.“

Pitt by jí nejraději dal pusu. Tidi se vyrovnala se situací bez jediného mrknutí a počínala si jako rozený špion. „Myslím, že je čas na to, abychom splynuli s hosty,“ řekl, uchopil ji za paži a odmanévroval s ní k nádobě s punčem. Nabral pro ni sklenici punče a pak pokračovali ke stolům s jídlem. Pitt musel potlačovat zívání, když pak přecházeli od skupinky ke skupince. Večírky protřelý Pitt zpravidla nemíval problémy splynout, ale tentokrát se nesnažil jako obvykle udávat tón zábavy. Něco bylo ve vzduchu, co tomu nepřálo.

Nedokázal to pojmenovat, ale něco rozhodně nebylo v pořádku. Byly tu všechny obvyklé vzorky – unuděnci, pijani, snobové i afekti. Všichni ti, co uměli anglicky a ke kterým se připojili, byli přátelští. Necítil žádné protiamerické nálady, oblíbený prvek v mnohonárodní společnosti. Všechno nasvědčovalo tomu, že jde o běžný večírek, a přece... A pak mu to došlo. Sklonil se a zašeptal Tidi do ucha. „Cítíte taky, že jsme tu persona non grata?“

Tidi na něj udiveně pohlédla. „Ne, všichni se tváří velice přátelsky.“

„Jistě, jsou přátelští a společenští, ale je to nucené.“

„Proč myslíte?“

„Poznám upřímný, vřelý úsměv, když ho vidím. Tady schází. Jako bychom byli v kleci. Krmit zvířata, mluvit na ně, ale nedotýkat se jich.“

„To je hloupost. Nemůžete jim mít za zlé, že se cítí nesví, když mluví s někým, kdo je oblečený tak jako vy.“

„Tím spíš by to mělo být naopak. Podivín je vždycky, bez výjimky, středem pozornosti. Já si tu ale zatím připadám jako na smutečním shromáždění.“

Pohlédla na Pitta s významným úsměvem: „Jste prostě jen nervózní, protože ti lidé tady jsou hodně mimo váš obor.“

Rovněž se usmál: „Vysvětlíte mi to nějak blíž?“

„Vidíte tamhlety dva muže?“ Pokynula hlavou napravo. „Ty, co stojí u piana?“ Pitt nenápadně pohlédl směrem, který Tidi naznačovala. Malý, buclatý a velmi živý holohlavý mužík vášnivými gesty provázel překotně výbušnou řeč, kterou směřoval do kosmatého, dlouhého bílého plnovousu ani ne pětadvacet centimetrů před svým nosem. Vousy patřily hubenému, decentně vyhlížejícímu muži s prošedivělými vlasy spadajícími mu notný kus pod okraj límce, což všechno mu dodávalo vzhled profesora z Harvardu. Pitt se vrátil pohledem k Tidi a zatvářil se nechápavě.

„Co je s nimi?“

„Vy je nepoznáváte?“

„A měl bych?“

„Zjevně nečtete společenskou rubriku *The New York Times*.“

„Jsem ochotný ztrácet čas jedině s Playboyem.“

Vrhla po něm pohrdavý pohled toho typu, kterým ženy vyjadřují znechucení nad celým mužským plemenem, a pokračovala: „Je docela smutné, když syn amerického senátora nepozná dva z nejbohatších mužů na světě.“

Pitt ji poslouchal jen na půl ucha. Proto jejím slovům trvalo pár vteřin, než se ujala. Pak však začal pomalu chápat a bez servítka se zahleděl na oba muže zcela zabrané do hovoru. Pak se odvrátil a popadl Tidi za paži tak silně, až bolestí vydechla. „Jak se jmenujíte?“

Oči se jí rozšířily překvapením: „Ten holohlavý tloušťík je Hans von Hummel. A ten distingovaný je F. James Kelly.“

„Co když se pletete?“

„Možná... ale ne, jsem si jista. Viděla jsem Kellyho jednou na prezidentském inauguračním plese.“

„Rozhlédněte se po místnosti. Poznáváte ještě někoho?“

Tidi udělala, co po ní Pitt žádal, a pátrala mezi tvářemi v sále po nějaké známé. Její pohled se zastavil postupně třikrát. „Ten stařík s legračními brýlemi, co sedí na pohovce. To je sir Eric Marks. A ta zajímavá bruneta vedle něho je Dorothy Howardová, britská herečka...“

„Tu nechte být. Soustřed'te se na muže.“

„Jediný, kdo mi ještě připadá známý, je ten muž, který právě vešel a teď mluví s Kirsti Fyriovou. Jsem si skoro jistá, že je to australský uhlobaron Jack Boyle.“

„Čím to, že jste takovou znalkyní milionářů?“

Tidi se zatvářila koketně: „Oblíbená kratochvíle spousty svobodných dívek. Nikdy nevíte, kdy nějakého potkáte, proto se na tu chvíli připravujete, i když zůstane většinou navždy jen ve vaší představitosti.“

„Aspoň projednou se vaše snění vyplatilo.“

„Tomu nerozumím.“

„Já taky ne, až na to, že to tady vypadá jako schůze klanu.“

Pitt odvedl Tidi na terasu a společně se volným krokem vydali od největšího davu. Pozoroval malé skupinky hostů, jak proudily masivními dvojítymi dveřmi, přistihoval je, jak se na něho dívají a pak se odvracejí. Nebyly to rozpačité pohledy, dívali se na něj spíš jako vědci sledující průběh pokusu a diskutující o jeho možném

výsledku. Začal mít nepříjemný pocit, že udělal chybu, když se nechal vlákat do Rondheimova hnízda. Zrovna si promýšlel výmluvu, aby mohl odejít, když je zpozorovala Kirsti Fyriová a připojila se k nim. „Mohli byste se pomalu posadit ve studovně? Budeme začínat.“

„Kdo bude recitovat?“ ptala se Tidi.

Kirstiina tvář se rozzářila: „No přece samozřejmě že Oskar.“

„Ach, dobrý bože,“ zamumlal Dirk pod vousy.

Cítil se jako jehně hnané na jatka, když následoval Kirsti, která je vedla do studovny, a za sebou táhl Tidi. Než do studovny došli a vyhlédli si volná místa v plyšových křeslech seskupených v kruhových řadách kolem stupínku uprostřed, místnost už téměř praskala ve švech. Nebyla to velká útěcha, Pitt však přesto považoval za štěstí, že s Tidi sedí v poslední řadě blízko dveří, což skýtalo možnost nepozorovaného odchodu, kdyby se k němu naskytla příležitost. Pak však jeho naděje vzaly za své – sluha dveře zavřel a zajistil je západkou. Po chvíli týž sluha otočil reostatem a ztlumil světla, čímž se studovna ponořila téměř do úplné tmy. Pak na stupínek vstoupila Kirsti a dva reflektory ji osvětlily měkkým, naružovělým světlem a tím jí dodaly vzhled řecké bohyně vytesané do kamene a stojící na podstavci v Louvrů. Pitt ji v duchu svlékl a pokoušel se představit si, jaký pohled by se mu naskytl, kdyby situace byla reálná. Kradmo pohlédl na Tidi. Její okouzlený pohled mu na chvíli vnukl úvahu, že možná její myšlenky jsou podobné těm jeho. Zašmátral po její ruce, našel ji a pevně jí stiskl prsty.

Tidi byla tak zaujatá pohledem na stupínek, že si Pittova dotyku ani nevšimla, natož aby na něj reagovala. Kirsti Fyriová stála bez pohnutí, vpíjela do sebe pohledy diváků, které sama neviděla, neboť seděli za stěnou reflektorové záře. Sebevědomě se usmívala, vyzařujíc z nitra sebejistotu, jakou dává najevo jen žena jistá si svými půvaby. Jemně se uklonila ke ztichlému publiku ve tmě a pak promluvila: „Dámy a pánové, vážení hosté. Pan Oskar Rondheim, který je pro tento večer našim hostitelem, vám k vašemu potěšení nabídne své nejnovější básně. Přednese je v našem rodném jazyku, v islandštině. A potom, protože většina z vás rozumí anglicky, přečte

vybrané verše nového a výtečného současného irského básníka Seana Mageeho.“

Pitt se šeptem obrátil k Tidi: „To jsem se měl obrnit ještě nejmíň dalšími deseti punči.“

Do tváře jí neviděl a ani nemusel. Pocítil ostré rýpnutí loktem do žeber. Když obrátil pozornost zpátky ke stupínku, byla Kirsti už pryč a její místo zaujal Rondheim. Bylo by možné říci, že následující hodinu a půl protrpěl Pitt agónii prokletých. Ale nebylo to tak. Pět minut poté, co Rondheim začal únavně monotónním způsobem deklamovat svou islandskou ságu, Pitt využil potěšující skutečnosti, že ve tmě si nikdo nepovšimne jeho neúcty k poezii, a usnul hlubokým spánkem.

První vlna blahého nevědomí se přes něj ještě ani nestačila převalit a Pitt se už posté ocitl zpět na pláži a v ruku mu spočívala hlava doktora Hunnewella. Znovu a znovu bezmocně sledoval Hunnewellův pohled směřující přímo do jeho očí, to, jak se snažil promluvit a marně bojoval o to, aby slovům bylo rozumět. A nakonec, když ze sebe vypravil ta tři slova, která zjevně nedávala smysl, se jeho stařecké rysy zkalily a byl mrtev. Zvláštní na snu nebyla ani tak jeho opakovanost, jako spíš to, že žádná jeho část se nikdy neopakovala úplně stejně. Pokaždé, když Hunnewell umíral, něco se odlišovalo. V jednom snu byly tak jako ve skutečnosti na pláži děti. V druhém však chyběly a nebyly nikde na dohled. V jiném černé letadlo zakroužilo nad jeho hlavou a akrobatickým manévrem mu křídly poslalo pozdrav. V jedné scéně se dokonce objevil i Sandecker, tyčil se nad Pittem a Hunnewellem a smutně vrtěl hlavou. Počasí, vzhled pláže, barva moře, to vše se vlivem fantazie sen od snu lišilo. Jen jediný malý detail zůstával trvale stejný – Hunnewellova poslední slova.

Pitta probudil potlesk posluchačů. Zazíral tupě před sebe a pracně sbíral myšlenky. Rozsvítla se světla a on chvíli pomrkával a přizpůsoboval oči náhlému jasu. Rondheim stál pořád ještě na stupínku a blahosklonně přijímal upřímný hold. Pak zvedl ruce, aby si zjednal ticho. „Jak mnozí z vás vědí, mým oblíbeným koníčkem je učení se básním nazpaměť. Se vši přirozenou skromností musím popravdě konstatovat, že jsem v tomto směru dosáhl opravdu

výjimečných úspěchů. Rád bych nyní nechal toto své smělé tvrzení podrobit prověrce a vyzval kohokoli z publika, aby ocitoval první verš z kterékoli básně, která ho napadne. Pokud nedokážu navázat dalším veršem či dokončit báseň k vaší plné spokojenosti, dám padesát tisíc dolarů ze svého vlastního konta na dobročinný účel, který si můj vyzyvatel určí.“ Vyčkal, až se uklidní vzrušený šum hlasů, a pokračoval opět do ticha: „Začneme? Kdo chce první vyzkoušet mou paměť?“

Sir Eric Marks se zvedl: „Kéž tvůj ochranný přítel či matka tvá...“ Zkuste pro začátek tuhle, Oskare.“

Rondheim přikývl: „... řeknou bédám zpupných pustín nedbajíce jich vmlouvání a rámusení: Můžete viset, či se utopte.“ Pro větší efekt se odmlčel. „Jedenadvacet“ od Samuela Johnsona.“

Marks souhlasně přikývl. „Naprosto správně.“

Po něm povstal F. James Kelly. „Zkuste dokončit tento verš a řekněte nám, kdo je jeho autorem. ‚Teď každý můj den je snem a veškeré mé noční snění...‘“ Rondheim navázal, aniž i jen vypadl z rytmu: „... míří tam, kam hledí tvé oči a kam směřují tvé kroky – v tak éterickém tanci, ve věčném pohybu!“ Báseň se jmenuje Té, která je v ráji a napsal ji Edgar Allan Poe.“

„Máte můj obdiv, Oskare.“ Na Kellyho to viditelně udělalo dojem. „Prvotřídní!“ Rondheim se rozhlížel po sále, a když spatřil, že vzadu se zvedá známá postava, po jeho zbrázděné tváři se začal rozlévat úsměv: „Chcete také zkusit štěstí, majore?“

Pitt pohlédl na Rondheima zasmušile. „Mohu nabídnout jen tři slova.“

„Přijímám i tuhle výzvu,“ prohlásil Rondheim sebejistě. „Sem s nimi.“

„Chraň, starce, Bůh,“ pronesl Pitt velice zvolna, jako by už předem vylučoval, že by mohly následovat další verše. Rondheim se rozesmál: „To je hračka, majore. Potěšil jste mě citací z mé oblíbené básně.“ V Rondheimově hlase bylo zřetelně znát pohrdání, to cítil každý z posluchačů. „Chraň, starce, Bůh, to sám zlý duch ti pojmy pomíchal! Zrak plný muk – Já napjal luk: albatros dodýchal. Slunce se teď tam po pravé ven z moře zvedalo, a stále v mlhách už po levé zas v moře padalo. Jih sic i teď loď sunul zpět, leč pták, ten dobrý

známý, na naše „hou! hej holahou!“ už nejed, nehrál s námi. Pekelnou věc jsem udělal, ta přízeň odstraší – však kdekdo lál, on ptáka sklál, jenž vítr přináší.’“ Tu Rondheim náhle zmlkl a v pohledu, kterým se zadíval na Pitta, bylo znát zvědavost. „Nemá smysl pokračovat. Všichni přítomní pochopili, že to je ta báseň, kterou jste chtěl slyšet, Pout’ starého námořníka od Samuela Taylora Coleridge.“ Pittovi se náhle začalo o poznání snáz dýchat. Na konci tunelu se konečně objevovalo světlo. Dozvěděl se něco, co do té chvíle netušil. Ještě neměl pohromadě celý obrázek, ale už se začal rýsovat. Ted’ byl rád, že se odvážil příslovečného výstřelu naslepo. Vyplatil se nečekanými odpověďmi, kterých se mu dostalo. Noční můra scény Hunnewellovy smrti ho už přestane trápit.

Rty mu rozvlnil spokojený úsměv. „Děkuji vám, pane Rondheime. Vaše ohromující paměť vám slouží výtečně.“

Cosí v Pittově tónu Rondheima zneklidnilo. „Potěšení bylo na mé straně, majore.“ Pittův úsměv se mu však nelíbil. Ani trochu se mu nelíbil.

15

Pitt protřpěl další půlhodinu, během níž Rondheim ohromoval posluchače svým bezbřehým poetickým repertoárem. Konečně bylo po všem. Dveře se otevřely a lidmi přeplněná místnost se rozlila i do hlavního salonu. Ženy pak pokračovaly na terasu, aby se zabraly do povídání a usrkávání sladkých alkoholických koktejlů servírovaných sluhy, a muži zamířili do loveckého salonku vykourit si nabídnutý doutník a vychutnat stoletou brandy Rouché. Doutníky byly do salonku přineseny v masivní stříbrné krabici a nabídnuty každému kromě Pitta. Byl okatě přehlížen. Po zapalovacím rituálu, při němž každý kuřák přidržel doutník nad plamenem svíčky, aby se zahřál na požadovanou teplotu, roznášeli sluhové brandy Rouché. Těžká, žlutohnědá tekutina opalizovala v koňakových sklenkách exotického designu. Pittovi opět zůstaly jen prázdné ruce. Kromě sebe a Oskara Rondheima napočítal Pitt dvaatřicet mužů, kteří se shromáždili před praskajícími plameny v ohromném krbu na druhém konci loveckého salonku. Reakce na Pittovu přítomnost, kterou bylo možno vyčíst z jejich tváří, byla pozoruhodná. Nikdo mu nevěnoval ani pohled. Na

malý okamžik si představil sám sebe jako nehmotného ducha, který právě prošel zdí a teď čeká na začátek seance, aby mohl dát vědět o své duchovní přítomnosti. Tak to na něj působilo. Mohl svou představivost rozehrát všemi směry, ale tupý tlak kruhového ústí hlavně pistole na záda, který pocítil, nebyl jejím plodem.

Neobtěžoval se zjišťováním, čí ruka zbraň drží. Nebylo to podstatné. Ostatně Rondheim ho nenechal dlouho tápat. „Kirsti!“ Rondheim se díval přímo za Pitta. „Pospíšila sis. Čekali jsme tě nejdříve tak za dvacet minut.“ Von Hummel vytáhl kapesník, otřel si z čela pot, který se vsákl do vyšitého monogramu, a zeptal se: „Ta holka, co přišla s ním, postarali jste se i o ni?“

„Slečna Royalová má veškeré pohodlí,“ odpověděla Kirsti a hleděla jakoby skrz Pitta. V jejím tónu bylo cosi, co v něm vzbuzovalo stín pochybností. Rondheim k nim přistoupil a vzal jí pistoli z ruky gestem starostlivého rodiče. „Zbraně a krása si vzájemně moc nesluší,“ řekl káravě. „Střežit majora, to přenech raději mužům.“

„Docela mě to bavilo,“ řekla ochraptělým hlasem. „Už je to moc dávno, co jsem se naposledy ocitla v takové situaci.“

„Nevidím žádný důvod, proč bychom měli dál otálet,“ promluvil Jack Boyle. „Náš čas je vzácný. Musíme pokračovat.“

„Máme dost času,“ odsekl Rondheim úsečně.

Z hloučku se vydělil pokulhávající menší podsaditý Rus s řídnoucími vlasy a hnědýma očima. Postavil se před Rondheima. „Myslím, že nám dlužíte vysvětlení, pane Rondheime. Proč s tímto člověkem,“ kývl směrem k Pittovi, „zacházíte jako se zločincem? Řekl jste mně i dalším pánům zde, že je to novinář a že by nebylo příliš rozumné dávat se s ním do řeči. Avšak už asi počtvrté nebo popáté jste se o něm zmínil jako o majorovi.“

Rondheim upřeně pozoroval muže před sebou, pak postavil skleničku a stiskl tlačítko na telefonním přístroji. Nezvedl sluchátko, ani nepromluvil, jen zase uchopil sklenici a naráz vypil zbytek jejího obsahu. „Než se dočkáte odpovědi na svou otázku, soudruhu Tamareztove, doporučuji vám, abyste se ohlédl za sebe.“

Rus slyšící na jméno Tamareztov se obrátil. Obrátili se všichni a pohlédli za sebe. Jenom Pitt nemusel, protože po celou dobu upíral

zrak přímo před sebe do zrcadla, které jeho očím odráželo několik drsně vyhlížejících mužů v černých kombinézách a s lhostejnými výrazy, kteří se náhle vynořili na druhém konci místnosti, automatické pušky AR-17 v rukou připravené ke střelbě. Pokročilý sedmdesátník s povadlou, ale mohutnou postavou a modrýma pichlavýma očima zasazenýma hluboko do vysušené tváře popadl za paži F. Jamese Kellyho. „Pozval jste mě, abych se k vám dnes večer připojil. Předpokládám, že víte, co má tohle všechno znamenat.“

„Ano, vím.“ Když tohle říkal, nedokázal Kelly ukrýt bolestný výraz v očích. Pak se odvrátil. Kelly, Rondheim, von Hummel, Marks a osm dalších mužů se mezitím velice pomalu a téměř nepozorovaně seskupilo po straně krbu, a zanechali tak všechny ostatní muže stát v naprostém údivu přímo proti plamenům. S nepříjemným pocitem Pitt zaznamenal, že všechny zbraně teď míří na skupinu, v níž stál i on. „Čekám odpověď, Jamesi,“ řekl stařec s modrýma očima rozkazovačně. Kelly se vyhnul jeho pohledu a místo toho se zasmušile podíval na von Hummela a Markse. Vyčkával. Ti dva konečně kývli, čímž svolili k jeho odpovědi. „Slyšel jste někdy o Hermit Ltd.?“

Ticho v místnosti zhoustlo. Nikdo nepromluvil, nikdo neodpovídal. Pitt chladně kalkuloval své šance dostat se z této šlamastyky. Nakonec to vzdal, protože šance na úspěch mu nevycházely v lepším poměru než padesát ku jedné. „Hermit Limited,“ pokračoval Kelly, „je svým dopadem mezinárodní firma, ale její akcie byste marně hledal na burzách, protože její správa se značně odlišuje od jakéhokoli vedení obchodních záležitostí, jak je běžně znáte. Nemám čas na to, abych se pouštěl do podrobností jejích obchodů, takže mi dovoluňte omezit se na hlavní cíl Hermitu a tím je získání kontroly nad Jižní a Střední Amerikou a jejich ovládnutí.“

„To je nemožné!“ vykřikl vysoký muž s havraními vlasy a výrazným francouzským přízvukem. „Absolutně nemyslitelné!“

„Dělat nemožné je rovněž dobrý byznys,“ řekl Kelly.

„To, o čem jste se zmínil, není byznys, nýbrž mocenskopolitické šílenství.“

Kelly zavrtěl hlavou: „Šílenství možná, ale touha po politické moci se sobeckými a nehumánními motivy nikoli.“ Přehlédl tváře mužů shromážděných u druhého konce krbu. Byli pobledlí z toho, co slyšeli a čemu nemohli uvěřit. „Jsem F. James Kelly,“ prohlásil tichým hlasem. „Za svůj život jsem nashromáždil majetek za více než dvě miliardy dolarů.“ To nikdo z přítomných nemohl zpochybnit. Pokaždé, když Wall Street Journal zveřejnil žebříček stovky nejbohatších lidí světa, Kellyho jméno bylo vždy na prvním místě.

„Být bohatý s sebou nese nepředstavitelnou odpovědnost. Svými životy je na mně závislých dvě stě tisíc lidí. Kdybych se zítra finančně položil, způsobilo by to recesi, kterou by pocítily celé Spojené státy od východu na západ. A to nemluvím o množství zemí celého světa, jejichž hospodářství značnou měrou závisí na mých filiálkách. Opravdu, jak vám pánové stojící kolem mě dosvědčí, bohatství nezaručuje nesmrtelnost. Jen na málo bohatých bývá pamatováno v učebnicích dějepisu.“ Kelly vypadal vyloženě nezdravě, když se odmlčel. Nikdo z přítomných nedělal nic vyjma dýchání, dokud se opět nechopil slova. „Před dvěma lety jsem se začal poprvé zamýšlet nad tím, co tu po mně zbyde, až zemřu. Finanční impérium, o něž se poperou moji parazitní společníci a příbuzní, kteří se nebudou moci dočkat mého pohřbu, aby mohli shrábnout kořist. Ujišťuji vás, pánové, že to nebyla právě povzbudivá myšlenka. Začal jsem tedy přemýšlet o způsobu, jak rozdělit svůj majetek tak, aby z něj mělo prospěch celé lidstvo. Jenže jak? Andrew Carnegie zakládal knihovny, John D. Rockefeller zřizoval nadace pro rozvoj vědy a vzdělání. Co bude zdrojem největšího dobra pro lidstvo, ať má bílou, černou, žlutou, červenou, nebo hnědou kůži? Kdybych popřál sluchu svým lidským citům, rozhodnutí by bylo snadné a já bych použil svůj majetek na výzkum rakoviny, dal bych jej Červenému kříži nebo Armádě spásy či kterémukoli medicínskému centru nebo univerzitě kdekoli na světě. Ale stačilo by to? Působilo by to velmi jednoduše. A tak jsem se rozhodl pro jiný způsob. Takový, jehož důsledky budou pociťovat miliony lidí po celá dlouhá staletí.“

„A rozhodl jste se použít svůj majetek k tomu, aby se z vás stal samozvaný spasitel chudých latinskoamerických národů,“ dokončil

za něj Pitt. Kelly mu odpověděl blahosklonným úsměvem. „Nikoli, kardinálně se mýlíte, majore... jak že...“

„Pitt,“ přispěchal na pomoc Rondheim. „Major Dirk Pitt.“

Kelly si Pitta zamyšleně prohlížel: „Nejste náhodou příbuzný senátora George Pitta?“

„Jsem jeho zbloudilý syn,“ přisvědčil Pitt.

Kelly chvíli stál nehybně jak vosková figurína. Obrátil se k Rondheimovi, ale odpovědí mu byla kamenná tvář. „Váš otec je můj dobrý přítel,“ vypravil ze sebe nakonec s obtížemi.

„Byl,“ opravil ho Pitt chladně.

Kelly měl co dělat, aby zachoval klid. Bylo zjevné, že toho člověka hluboce trápí výčitky svědomí. Dopil brandy, dopřál si chvíli, aby posbíral myšlenky, a pak pokračoval.

„Nebylo nikdy mým záměrem hrát si na Boha. Ať jsem se vydával tou či onou cestou, mé rozhodnutí muselo vždy být výsledkem předchozí kalkulace, nikoli nedokonalé a emocemi ovlivňované lidské mysli.“

„Počítače!“ To slovo sklouzlo ze rtů Kellyho staršího přítele. „Hermit Limited byl projekt, jehož program jsi asi před dvěma lety vložil do počítačů našeho oddělení pro zpracovní dat. Dobře si na to pamatuji, Jamesi. Na tři měsíce jsi celé oddělení uzavřel. Dal jsi všem placené volno, což byla velkorysost, jakou jsi předtím ani potom nikdy neprojevil. Tvrdil jsi, že jsi zařízení pronajal vládě k nějakému přísně tajnému vojenskému projektu.“

„Bál jsem se, že bys už tehdy prohlédl moje záměry, Same.“ poprvé Kelly oslovil staršího muže jménem. „Ale systémové analýzy přinesly jediné účinné řešení problému, před kterým jsem stál. Ta myšlenka není nijak převratná. Každá vláda má své myšlenkové rezervoáry. Systémy, původně projektované pro náš výzkum vesmíru a dobývání Měsíce, byly využívány k mnoha účelům, od vyhodnocování zločinnosti až ke zdokonalování chirurgických zásahů. Naprogramovat počítač k tomu, aby vytipoval zemi nebo zeměpisnou oblast, která se nejlépe hodí pro uskutečnění řízeného a rozvíjeného utopického projektu, a rovněž způsob, jak toho dosáhnout, není tak nereálné, jak si možná myslíte.“

„To je čirá science fiction.“

„Doba, ve které žijeme, z nás všech dělá účinkující v science fiction, nemyslíte?“ odpověděl Kelly. „Vezměte v úvahu následující fakta, pánové. Ze všech zemí světa jsou právě země Latinské Ameriky nejzranitelnější ze strany vnějšího vměšování, a to proto, že více než sto let nemusely čelit žádnému zásahu ze strany jiných států. Chránila je zeď, zeď, kterou postavily Spojené státy a která se jmenovala Monroeova doktrína.“

„Americká vláda se na vaše grandiózní plány nebude dívat tak nadšeně jako vy,“ poznamenal vysoký bělovlasý muž s bílým obočím a vážným výrazem ve tváři.

„Než její lidé proniknou do struktury Hermit Limited, budeme muset prokázat hmatatelnými činy, že naše záměry jsou čisté,“ odpověděl Kelly. „Nebudou nás obtěžovat. Naopak, domnívám se, že nám mlčky dají zelenou a budou nám všemi způsoby nápomocni, přirozeně jen do té míry, aby to nevzbudilo mezinárodní pohoršení.“

„Předpokládám, že v tom nezamýšlíte figurovat sám,“ nadhodil Pitt.

„Ne,“ zněla Kellyho stručná odpověď. „Když jsem se sám přesvědčil, že můj program má smysl i veškeré naděje na úspěch, oslovil jsem Markse, von Hummela, Boyla a další pány, které zde vidíte a kteří disponují finančními prostředky k tomu, aby se plán mohl uskutečnit. Uvažují stejně jako já: finanční prostředky je nutno investovat tak, aby přinášely obecný prospěch všem. K čemu je zemřít a zanechat po sobě ohromné bankovní konto nebo pár korporací, které beztak záhy zapomenou, kdo je vypěstoval ze zárodku až k hospodářské zralosti? A tak jsme se sešli a založili Hermit Limited. Každý z nás v něm má stejný podíl a ve správní radě má hlas každého stejnou váhu.“

„Jak si můžete být jist, že jeden nebo i víc vašich spolupachatelů nezačne hrabat pro sebe?“ Pitt se neznatelně pousmál. „Mohou klidně jednu dvě země okrást pro svůj vlastní prospěch.“

„Počítač rozhodl správně,“ nedal se Kelly zmást. „Jen se na nás podívejte. Všichni jsme už překročili pětasedesátku. Kolik let nám zbývá? Rok, dva, při velkém štěstí deset let. Všichni jsme bezdětní. Nemáme tedy dědice. Co by jeden každý z nás získal nadměrnou hamižností? Odpověď je prostá. Nic.“

Rus zavrtěl nevěřicně hlavou: „Váš plán je absurdní. Dokonce ani moje vláda by nikdy ani neuvažovala o tak drastickém a bezohledném postupu.“

„Žádná vláda by tak neuvažovala,“ trpělivě vysvětloval Kelly. „A právě v tom je rozdíl. Vy uvažujete pouze v politických kategoriích. V dějinách lidstva žádné národy ani civilizace nezanikly z jiných příčin než vnitřní revolucí nebo cizí invazí. Hodlám napsat novou kapitolu dějin, v níž nemožného dosáhnu přísně jen na základě ekonomických principů.“

„Nevzpomínám si, že by se v obchodních školách probírala vražda jako doporučený prostředek,“ řekl Pitt a klidným pohybem si zapálil cigaretu.

„Nešťastná, leč nezbytná součást plánu,“ odpověděl Kelly. „Metodické zabíjení by možná byl případnější termín.“ Obrátil se k Rusovi. „Soudruhu Tamareztove, vaši agenti KGB by měli mít jako povinnou četbu dějiny Izmailských. Do velkých podrobností se tam popisují metody sekty perských fanatiků, kteří roku 1090 šířili teror v muslimském světě. Anglické slovo assassin, vrah, je temný pomník, který nám na tu dobu zanechali.“

„Jste stejně šílený, jako byli oni,“ vyhrkl Francouz.

„Pokud si to myslíte,“ nenechal se vyvést z klidu Kelly, „jste velice naivní.“

Francouze to zmátlo: „Tomu nerozumím. Jak se můžete...“

„Jak se můžeme, já a moji společníci, zmocnit celého světa? dokončil za něj Kelly. „V zásadě je to velmi prosté. Jde o čistě ekonomický problém. Začneme ve zbídačelé zemi, získáme kontrolu nad jejími peněžními zdroji, diskrétně se zbavíme jejích vůdců a celou ji skoupíme.“

„Začínáš se topit v abstraktní lyrice, Jamesi,“ prohlásil stařec. „Zkus to jinak.“

„Genialita spočívá v jednoduchosti, Same. Například si vezmi Bolívii. Je to země, jejíž obyvatelé nejsou daleko od hladovění... v nejednom případě roční příjem rodiny stěží přesahuje dvacet dolarů. Celé její hospodářství závisí na měďných dolech v Peroze. Ovládněte doly a ovládáte celou zemi.“

„Řekl bych, že bolivijská armáda by asi chtěla mluvit do takového, ze zahraničí řízeného převratu,“ poznamenal Pitt a nalil si až po okraj plnou sklenici brandy.

„Máte pravdu, majore Pitte.“ Kelly se pousmál a pak oživeně pokračoval: „Ale armády lze uplatit. U každé lze stanovit její cenu a u jejich generálů zvláště. Pokud odmítnou nechat se koupit, přichází ke slovu otázka jejich eliminace. A to je opět pouhý obchodní princip. V zájmu vybudování efektivnější organizace je třeba odstranit odumřelé články a nahradit je pracovitými a oddanými jedinci.“ Odmlčel se a mimoděk si pohladil vousy. „Poté, co Hermit Limited získá kontrolu nad vládou, armáda bude postupně rozpuštěna. Proč ne? Je to jen zbytečný ekonomický výdaj. Opět, armádu lze přirovnat k prodělečné obchodní společnosti. Řešení, které se nabízí, je zrušit takový podnik a odepsat jej z daní.“

„Zapomněl jsi na lidi, Jamesi?“ ozval se Sam. „Opravdu očekáváš, že budou nečinní, zatímco ty budeš jejich zemi obracet vzhůru nohama?“

„Jako každý běžný koncern máme i my oddělení propagace a marketingu. Podobně jako v případě nového výrobku, který má vstoupit na trh, vypracovali jsme do detailů celou propagační kampaň. Lidé ve sdělovacích prostředcích vidí a slyší jen to, k čemu jim je umožněn přístup. Jedním z našich prvních kroků bylo získání všech dostupných novin a rozhlasových i televizních stanic – pochopitelně na jméno tamního občana.“

„Zřejmě ve vašem ztraceném ráji nepočítáte s něčím, jako je svobodný tisk,“ poznamenal Pitt.

„Svobodný tisk je jenom projevem zneužití svobody,“ odpověděl Kelly netrpělivě. „Podívejte se na to, co způsobil ve Spojených státech. Otiskne se všechno, pokud to obsahuje dostatečné množství špíny, pokud je to skandální, senzační – cokoli, jen aby náklad šel nahoru a získalo se víc placené inzerce. Takzvaný svobodný tisk v Americe stáhl kdysi velký národ z morální kůže a v zákoutích lidské mysli zanechal jen tlející hromady odpadků.“

„Nepopírám, že americký tisk není dokonalý,“ souhlasil Pitt. „Avšak přinejmenším se snaží přijít na kloub pravdě a odhalovat samovládce, jako jste vy.“ Pitt rázem zmlkl překvapen sám sebou.

Svou argumentací se dostával nebezpečně blízko vlastního prozrazení. Věděl, že pokud měl špetku naděje na únik, spočívala v důsledném setrvání v homosexuálním přestrojení. „Božíčku, nechtěl jsem se nechat tak unést.“

Podmračený a z míry vyvedený Kelly zvedl zrak, aby se opět podíval na Rondheima. V odpověď na jeho němou otázku se mu dostalo znechuceného pokrčení rameny. Ticho přerušil opět stařec jménem Sam: „Dobrá, Jamesi, až tedy skoupíš jednu zemi, jakým způsobem zamýšlíš získat další? Ani ty a tvoji takzvaní společníci nemáte dostatek kapitálu na to, abyste šmahem ovládli celý světadíl.“

„Máš pravdu, Same, dokonce i naše spojené prostředky jsou omezené. Avšak můžeme dovést třeba onu příkladnou Bolívii k společenskému i hospodářskému rozkvětu. Jen se pokus si to představit: ze státních úřadů vymizí korupce, armáda bude až na nezbytné minimum zrušena, zemědělství i průmysl budou zacíleny k tomu, aby zajistily lepší životní úroveň občanů, tedy spotřebitelů.“ Kellyho hlas začal nabývat na naléhavosti. „To jsou zase obchodní zásady, vložit každý pěták, každý cent do růstu. Zřící se zisku. A potom, až se z Bolívie stane uznávaný prototyp funkční utopie, závist a touha lidí z dalších zemí kontinentu nám umožní je všechny, jednu po druhé, rovněž ovládnout.“

„Chudí a hladovějící čekající nedočkavě na to, až je uvrhnete do ráje,“ poznamenal Francouz ironicky. „Tak nějak si to představujete?“

„Sám víte, že přeháníte,“ odpověděl mu Kelly klidně, „a přece jste se dobral blíž k pravdě, než jste zamýšlel. Ano, chudí a hladovějící se chytanou každého stébla, z něhož jim kyne nesrovnatelně vyšší životní úroveň.“

„Princip domina ověšený vznešenými myšlenkami,“ dodal Pitt.

Kelly přikývl. „Správně, vznešenými myšlenkami. A proč by ne? Dějiny západní civilizace lemují neustálá znovuzrození posilovaná vznešenými myšlenkami. My obchodníci, pravděpodobně nejvlivnější síla posledních dvou století, máme nyní jedinečnou příležitost rozhodnout, zda dojde k další ohromující renesanci, a nebo zda civilizace válejší se ve stoce v ní zůstane a jednou provždy dodýchá.

V této chvíli se sluší, abych se přiznal, že jsem konzervativec. Vyznávám množství doktrín, kterým se nejlepší a nejvzdělanější učené mozky vysmívaly. Domnívám se, že rád je lepší než zmatek. Dávám přednost zisku před ztrátou, silným donucovacím prostředkům před laskavým přesvědčováním o nutnosti dosáhnout vytčeného cíle. A jsem zcela přesvědčen, že jasná obchodní pravidla jsou hodnotnější než politické ideologie.“

„Váš grandiózní plán má jednu vadu,“ řekl Pitt a naléval si další pohár brandy. „Je v něm zádrhel, který ho může celý pokazit.“

Kelly se pochybovačně zadíval na Pitta: „Ale jděte, majore. Váš mozek proti nejvyspělejší počítačové technologii? Strávili jsme měsíce programováním každé možnosti, každé abnormality. Jenom to na nás zkoušíte, majore.“

„Myslíte?“ Pitt dopil brandy, jako by to byla voda, a pak Kellymu odpověděl: „Jak vysvětlíte Rondheima a slečnu Fyriovou? Ani jeden z nich neodpovídá věkovým požadavkům pro účast v Hermit Limited. Rondheim je o dvacet let mladší a slečna Fyriová... ta... nu, ta se zmíněné hranici ani neblíží.“

„Kristjan, bratr slečny Fyriové, byl stejně jako já idealista, člověk, který hledal cesty, jak pozvednout lidstvo z marasmu bídy a chudoby. Jeho šlechetná činnost v Africe a v dalších částech světa, do kterých obchodně pronikl, nás přiměla udělat výjimku. Na rozdíl od mnoha tvrdých byznysmenů používal své bohatství ku všeobecnému prospěchu. Když tragicky zahynul, správní rada Hermit Limited,“ udělal drobnou úklonu k mužům rozesazeným kolem sebe, „odhlasovala zvolení slečny Fyriové na jeho místo.“

„A Rondheim?“

„Šťastná náhoda, v níž jsme doufali, ale nepočítali s ní. I když jeho rozsáhlé aktivity v rybářském průmyslu znamenají výrazný přínos pro rozvoj tohoto odvětví v Jižní Americe, v jeho prospěch rozhodly jeho skryté kvality a významné styky.“

„Je pověřen vedením vašeho likvidačního oddělení?“ zeptal se Pitt tvrdě. „Vůdce vaší soukromé sekty Izmailských?“

Muži shromáždění kolem Kellyho pohlédli zprvu na sebe, pak na Pitta. Nikdo neřekl ani slovo a ve tvářích všech bylo znát zvědavost. Von Hummel si už snad po padesáté otřel pot z čela a sir Eric Marks

si přejížděl rukama po rtech a dával téměř nepostřehnutelné znamení Kellymu. Pittovi však jeho pohyb neušel. Pitt se za téměř komického pohazování střapci své šerpy vydal ke stolu a nalil si další sklenku rouché, poslední nápoj odsouzencův, poněvadž věděl, že Kelly nepřipustí, aby opustil dům hlavními dveřmi.

„Vy jste to uhodl?“ zeptal se Kelly klidným hlasem.

„To sotva,“ odpověděl Pitt. „Po třech pokusech na váš život takové věci prostě musíte vědět najisto.“

„Křídlový člun!“ vyjel Rondheim divoce. „Vy víte, co se s ním stalo!“

Pitt se posadil a upil brandy. Pokud měl zemřít, měl alespoň zadostiučinění, že v posledních okamžicích života ovládl jeviště. „To jste pořádně zpackal, můj drahý Oskare, nebo bych spíš měl říct, že to pořádně zpackal nebohý kapitán vaší někdejší lodi. Měl jste vidět, jak se tvářil, když ho trefil můj vlastnoruční Molotovův koktejl.“

„Ty zpropadenej buzerante,“ rozkřikl se Rondheim a hlas se mu třásl vztekem. „Ty prolhanej teplouši!“

„Jen si ulevte, drahý Oskare,“ nenechal se Pitt vyvést z klidu. „Máte právo na názor. Jedna věc je ale jistá. Vinou vlastní neschopnosti už nikdy neuvidíte svou loď ani její posádku.“

„Copak nevidíte, o co se to snaží?“ Rondheim pokročil o pár kroků k Pittovi. „Pokouší se nás rozeštvat.“

„To už stačilo!“ Kellyho tón byl mrazivý a výraz jeho očí imperativní. „Pokračujte, prosím, majore.“

„Jste velice laskav.“ Pitt dopil brandy a už si naléval další. Třeba to otupí případnou bolest, kterou pro něho chystají, pomyslel si. „Chudák Oskar zkopal i druhý pokus. Nebudu se pouštět do politováníhodných podrobností, ale snad je vám jasné, že jeho dva vylízaní nájemní vrazi právě v této chvíli štěbetají jako dvě domovnice s agenty Národní výzvědné agentury.“

„Ksaku!“ Kelly se prudce obrátil k Rondheimovi. „Je to pravda?“

„Moji lidé u výslechů nikdy nemluví.“ Rondheim hleděl upřeně na Pitta. „Vědí, co by se v opačném případě stalo jejich blízkým. A kromě toho, nic nevědí.“

„Doufejme, že máte pravdu,“ řekl Kelly těžce. Předstoupil před Pitta a prohlížel si ho podivným, bezvýrazným pohledem, který byl

znepokojivější, než by mohl být jakýkoli výraz nenávisti. „Tahle hra už zašla příliš daleko, majore.“

„Škoda. Já se zrovna tak akorát zahřál na to, abych přešel k její zajímavější části.“

„To není nutné.“

„Stejně jako nebylo nutné zabíjet doktora Hunnewella,“ řekl Pitt. Jeho hlas byl nepřírozeně klidný. „To byla zlá, nepříjemná chyba, smutný omyl. Dvojnásobně smutný, když nebohý doktor byl klíčovým členem Hermit Limited.“

16

Dobrých deset vteřin naplněných nevěřicným, šokovaným tichem nechal Pitt svá slova působit, jen uvolněně seděl v křesle, s cigaretou v jedné ruce a sklenkou v druhé, dokonalé ztělesnění nedbalé nudy. Rondheim a ostatní členové Hermit Limited ztělesňovali pravý opak. Výrazy jejich tváří neměly svou nechápavostí daleko k výrazu člověka, který přijde domů a najde svou ženu v posteli s cizím mužem. Kelly vytřeštil oči a zdálo se, že se mu zastavil dech. Pak začal pomalu získávat sebevládu klidného, tichého, profesionálního obchodníka, který mlčí, dokud jeho mysl nezformuluje slova vhodná pro danou příležitost. „Vaše počítače musely nejspíš zkratovat,“ pokračoval Pitt. „Admirál Sandecker a já jsme šli po doktoru Hunnewellovi od samého počátku,“ lhal, neboť dobře věděl, že Kelly ani Rondheim mu nemohou dokázat opak. „Důvody by vás zřejmě nezajímaly.“

„Mýlíte se, majore,“ skočil mu Kelly netrpělivě do řeči. „Velmi nás zajímají.“

Pitt se zhluboka nadechl a pustil se na tenký led: „První jiskra našeho podezření vzplála, když jsme zachránili doktora Lena Matadžiče...“

„Ne! To není pravda!“ vydechl Rondheim.

Pitt v duchu poděkoval Sandeckerovi a jeho bláznivému plánu oživit Matadžičova a O’Rileyho ducha. Šance se mu nabídla na stříbrném podnose a on neviděl jediný důvod, proč by se jí neměl chopit.

„Zvedněte telefon a požádejte mezinárodní ústřednu, aby vás spojila s pokojem číslo 409 ve Všeobecné nemocnici Waltera Reeda ve Washingtonu. Radil bych volat na výzvu, spojení bude rychlejší.“

„To nebude třeba,“ řekl Kelly. „Nemám důvod vám nevěřit.“

„Jak si přejete,“ pravil Pitt nedbale, ale dalo mu práci udržet stále stejný výraz tváře, když mu bluf takhle vyšel. „Jak jsem se právě chystal říct, když byl doktor Matadžič zachráněn, detailně popsal *Lax* a jeho posádku. Přestavbou lodi se nenechal ani na okamžik zmást. Ale tohle všechno je vám pochopitelně známo. Vaši lidé zachytili jeho zprávu pro admirála Sandeckera.“

„A co následovalo?“

„Nechápete? Zbytek byla snadná dedukce. Díky Matadžičovu popisu už nedalo velkou práci vystopovat pohyb lodi od chvíle, co zmizela s Kristjanem Fyriem na palubě, až do doby, kdy přistála u kry, na níž stála Matadžičova výzkumná stanice.“ Pitt se usmál. „Díky vyvinutému pozorovacímu talentu doktora Matadžiče – snědé tváře posádky mohly stěží svědčit o rybářské výpravě do vod severního Atlantiku – se admirálu Sandeckerovi podařilo rekonstruovat předchozí plavbu *Laxu* podél jihoamerického pobřeží. Od té chvíle začal podezírat doktora Hunnewella. Kdvž se na to teď zpětně dívám, bylo to od admirála prozíravé.“

„Pokračujte,“ naléhal Kelly.

„No, zdá se, že *Lax* používal podmořskou sondu k lokalizaci nových surovinových nalezišť. Stejně tak se zdá, že doktor Hunnewell, spoluvynálezce sondy, byl po smrti Fyria a jeho vědeckého týmu jediný člověk na dosah, který uměl se sondou pracovat.“

„Jste nadmíru dobře informován,“ připustil Kelly suše. „Ale to pořád ještě není žádný důkaz.“

Pitt manévroval na zrádné půdě. Dosud se mu dařilo zamlčet průnik Národní výzvědné agentury do Hermit Limited. A Kellyho je pořád ještě možno navnadit tak, aby pustil další důležité informace. Přišel čas jít s pravdou ven, řekl si lehce pobaveně. „Důkaz? Budiž, budou vám stačit slova umírajícího? Citace přímo od pramene. Mluvím o doktoru Hunnewellovi.“

„Tomu nevěřím.“

„Jeho poslední slova, než mi zemřel v náručí, byla: ‚Chraň, starce, Bůh‘.“

„O čem to mluvíte,“ rozkřikl se Rondheim. „O co se to tu snažíte?“

„Hodlal jsem vám za to poděkovat, Oskare,“ odpověděl Pitt chladně. „Hunnewell věděl, kdo byl jeho vrahem – mužem, který dal příkaz k jeho usmrcení. Snažil se citovat Pout' starého námořníka. Tam to přece stojí, že? Sám jste mi to odrecitoval: ‚Zrak plný muk – Já napjal luk: albatros dodýchal.‘ Váš znak, Oskare, červený albatros. To měl Hunnewell na mysli. ‚Však kdekdo lál, on ptáka sklál, jenž vítr přináší.‘ Zabil jste člověka, který vám pomáhal s průzkumem mořského dna.“ Pitt se teď cítil na koni. Teplo vyvolané brandy se mu příjemně rozlévalo tělem. „Nemohu konkurovat vaší paměti a citovat báseň doslova, ale pokud mi má paměť slouží dobře, Starý námořník a jeho loď duchů se u konce setkají s Poustevníkem... další shoda, protože v anglickém originálu je to Hermit. Ano, všechno to bylo v té básni. Hunnewell na vás v posledním výdechu poukázal a vy, Oskare, jste povstal a mimoděk jste se přiznal.“

„Vaše střelba jde správným směrem, majore Pitte,“ Kelly bez zájmu sledoval kouř ze svého doutníku, „avšak míříte na nepravého člověka. To já dal příkaz zbavit se Hunnewella. Oskar jej pouze vykonal.“

„Z jakého důvodu?“

„Doktor Hunnewell začal mít nežádoucí názory na metody činnosti Hermit Limited. Archaické, až starozákonné myšlenky: nezabiješ a tak podobně. Hrozil vyzrazením celé organizace, pokud neukončí činnost naše sekce, zabývající se likvidacemi. Takovou podmínku jsme nemohli přijmout, pokud jsme chtěli mít šanci dosáhnout konečného úspěchu. Proto musel být doktor Hunnewell z firmy odstraněn.“

„Jistě i to považujete za další z obchodních pravidel.“

Kelly se usmál: „Přirozeně.“

„A já měl být zameten pod koberec, protože jsem byl nepohodlný svědek,“ řekl Pitt, jako kdyby odpovídal na otázku. Kelly pouze přikývl.

„Ale co bude s podmořskou sondou?“ zeptal se Pitt. „Jelikož Hunnewell a Fyrie, slepice, které nesly zlatá vejce, jsou mrtví, zbyl vůbec někdo, kdo ví, jak sestrojít prototyp druhé generace?“ Do Kellyho očí se vrátila sebedůvěra: „Nezbyl nikdo,“ odpověděl měkce. „Ale nikoho už nepotřebujeme. Naše počítače dostaly programy s nezbytnými daty. Po jejich důkladné analýze můžeme mít funkční model sondy do devadesáti dnů.“ Krátkou chvíli stál Pitt beze slova, zaskočen nečekaným sdělením. Okamžitě však ze sebe setřásl překvapení. Brandy mu mírně stoupala do hlavy, jeho mysl však přesto pracovala dál jako spolehlivý generátor. „Hunnewell už tedy byl zbytečný. Vaše elektronické mozky objevily tajemství výroby celtinia-279.“

„Přijměte mou poklonu, majore Pitte. Váš úsudek je skutečně pronikavý.“ Kelly netrpělivě pohlédl na hodinky a kývl na Rondheima. Pak se obrátil ke zbytku mužů a pravil: „Je mi to moc líto, ale obávám se, že náš čas vypršel. Večírek skončil, pánové.“

„Co s námi zamýšlíš, Jamesi?“ Samův zrak se vpíjel do Kellyho očí tak dlouho, až se miliardář musel odvrátit, aby mu unikl. „Vyzradil jsi nám svá tajemství, abys ukojil naši zvědavost. Je však zcela jasné, že nikdy nepřipustíš, abychom s nimi odtud odešli.“

„Přesně tak.“ Kelly pohlédl na skupinku mužů kolem krbu. „Nemohu nikomu z vás dovolit, aby odtud vynesl to, co jste dnes večer slyšeli.“

„Ale k čemu to všechno?“ snažil se stařec dopátrat smyslu jeho slov. „Proč jsi nám odhalil všechny podrobnosti svých utajených operací, a vyřkl tak nad námi rozsudek smrti?“

Kelly si protřel oči a pohodlně se opřel o měkce vycpané opěradlo velkého křesla: „Okamžik pravdy, velké finále.“ Zasmušile přelétl očima po tvářích v místnosti. Byly pobledlé hrůzou a nereálností situace. „Je jedenáct hodin. Přesně za dvaadvacet hodin a deset minut zahájí Hermit Limited svou obchodní činnost. Čtyřicet hodin nato do svých rukou kompletně převezmeme záležitosti našeho prvního klienta, nebo země, chcete-li. Abychom od této historické události odvrátili pokud možno veškerou pozornost, potřebujeme něco na její přilákání jinam. Neštěstí, které naplní první stránky

novin a vzbudí znepokojení vlád celého světa, aby se náš plán mohl uskutečnit pokud možno nepozorovaně.“

„A my jsme ti, kdo ji má přilákat,“ konstatoval vysoký bělovlasý muž s vážným výrazem v očích. Po dlouhém mlčení, během něhož si shromážděné jen prohlížel, řekl Kelly prostě: „Ano.“

„Nevinné oběti neštěstí naplánovaného počítači k zaplnění prvních stránek novin. Proboha, to je barbarství!“

„Ano,“ zopakoval Kelly, „ale nezbytné. Svým způsobem, pro své vlastní země jste významné osobnosti. Reprezentujete průmysl, vládu a vědu pěti různých zemí. Smrt vás všech naráz bude považována za tragédii světového významu.“

„To je snad jen nějaký hloupý vtip,“ vykřikl Tamareztov. „Nemůžete přece postřílet pětadvacet mužů i s jejich manželkami jako nějaká zvířata.“

„Vaše manželky se vrátí domů v pořádku, bez úhony a bez nejmenšího tušení, k čemu tu došlo.“ Kelly postavil sklenku na křbovou římsu.

„Nemáme v úmyslu vás postřílet. Hodláme se spolehnout na matku přírodu, aby vše potřebné udělala za nás. Jen jí trochu pomůžeme. Ostatně, střelbu lze vyšetřovat, neštěstí jen oplakat.“ Rondheim vyzval gestem ozbrojené muže v černém, aby přistoupili blíž. „Poprosím vás, pánové, abyste si vyhrnuli rukávy.“ Jako by na ta slova čekala, Kirsti vyšla z místnosti a za chvíli byla zpět s malým táčem pokrytým lahvičkami a injekčními stříkačkami. Položila táč a začala stříkačky plnit.

„Zkuste do mě píchnout jehlu!“ vybuchl jeden z mužů v Pittově skupině. „To mě radši zastřelte, ať to máme za sebou...“ Oči se mu potáhly kalným povlakem, jak ho hlaveň zbraně jednoho z ozbrojenců udeřila za ucho, a on padl na podlahu.

„Už nechci slyšet žádné další námitky,“ řekl Rondheim hrozivě. Obrátil se k Pittovi. „Vy se mnou pojdte vedle, majore. Ve vašem případě dám přednost individuálnímu přístupu.“

Pistolí, kterou si vzal od Kirsti, mávl směrem ke dveřím. Rondheim s doprovodem dvou ozbrojených mužů vedl Pitta rozlehlou halou, točitým schodištěm sešli do další, podobné, a v následující chodbě jím tvrdě smýknul do jedné z dveří, jež ji po

obou stranách lemovaly. Pitt to nečekal, zakopl, upadl a z téhle pozice přehlédł místnost, v níž se ocitli. Byla to ohromná místnost, vymalovaná pronikavou bílou barvou. Uprostřed na podlaze ležela velká žíněnka obklopená rozmanitým nářadím k posilování. Řady zářivek na stropě sál ostře osvětlovaly. Byla to tělocvična a byla lépe a nákladněji vybavená než kterákoli jiná, jakou kdy Pitt viděl. Její stěny zdobilo nejméně padesát plakátů zobrazujících různé pózy karate. Pitt ji v duchu musel vysoce ocenit.

Rondheim předal zbraň jednomu muži z doprovodu. „Musím vás na okamžik opustit, majore,“ řekl suše. „Udělejte si pohodlí, dokud se nevrátím. Možná byste si rád trochu protáhl svaly. Doporučuji paralelní závaží.“ Nahlas se zasmál a odešel.

Pitt zůstal ležet na podlaze a oceňoval oba ozbrojené muže. Jeden z nich byl vysoký obr, kterému nescházelo snad ani pět centimetrů do dvou metrů, s ledovým výrazem a tvrdým pohledem. Černé vlasy lemovaly jeho předčasnou pleš a to by mu dodávalo až mnišský vzhled, kdyby ten dojem nerušila poloautomatická puška v mohutných, chlupatých rukou. Vrátil Pittovi pohled a ten by jej snad i přiměl k pokusu o útěk, kdyby ho pohled na druhého strážce neutvrdil v beznadějnosti každé takové snahy. Druhý střelec stál ve dveřích, zaplňoval je téměř celé, když ramenům zbývalo jen pár centimetrů, aby se dotýkala obou stran jejich rámu. Až na zarudlou tvář s mohutným knírem, prošel by bez problémů nábořem do opičí armády. Zbraň nechal volně viset v ruce, kterou si dosáhl skoro až na kolena. Uplynulo pět minut, během kterých Pitt pečlivě plánoval každý svůj příští pohyb, pět minut, po kterých z něj hlídači nespustili ani na okamžik oči. Pak se náhle otevřely dveře na zadním konci tělocvičny a vstoupil Rondheim. Převlékl se z večerního obleku do bílého volného oděvu, jaký nosí cvičenci karate a o kterém Pitt věděl, že se mu říká kimono. Rondheim chvíli jen stál a na rtech mu pohrával sebejistý úsměv. Pak bosýma nohama přešel měkce tělocvičnu a stanul na velké žíněnce tváří v tvář Pittovi. „Povězte mi, majore, ovládáte karate nebo kung-fu?“

Pitt se znepokojením zaznamenal úzký černý pás, který měl Rondheim zavázaný na uzel kolem pasu, a zbožně si přál, aby horká

vlna brandy v těle zmírnila rány, o kterých byl přesvědčen, že přijdou. V odpověď jen zavrtěl hlavou. „A co judo?“

„Ne, fyzické násilí se mi hnusí.“

„Škoda. Doufal jsem, že budu mít hodnotnějšího protivníka. Ale něco takového jsem očekával.“ Dotkl se prsty japonských znaků vyšitých na pásu. „O vaší mužnosti mám své pochyby, ale Kirsti si myslí, že jste chlapštější, než předstíráte. Brzy se uvidí.“

Pitt potlačil nenávist a dal průchod výronu strachu: „Nechte mě být, nechte mě být!“ Jeho hlas byl pisklavý, skoro kňučel. „Proč mi chcete ublížit? Nic jsem vám neudělal.“ Snažil se, aby sebou jeho ústa ve strachy zružněné tváři nervózně cukala. „Lhal jsem, když jsem vám vyprávěl o výbuchu vaší lodi. Vůbec jsem ji pro samou mlhu neviděl... přísahám. Musíte mi věřit...“

Oba ozbrojení hlídači si vyměnili znechucené pohledy, ale Rondheimova tvář vyjadřovala víc než jen odpor. Vypadal, že je mu skutečně nevolno. „Tak dost už!“ poručil. „Nechte toho kňourání. Ani na chvíli jsem neuvěřil, že byste měl dost odvahy na to, abyste zaútočil na mou loď a její posádku a zlikvidoval je.“

Pitt se zoufale rozhlédl kolem, v očích výraz slepé šílené hrůzy, ukázkový, jako by mu jej tam někdo vmaloval. „Nemáte důvod mě zabít. Nikomu nic nepovím. Prosím! Můžete mi věřit.“ Vykročil k Rondeimovi, ruce téměř sepjaté v prosebném gestu.

„Zůstaňte tam, kde jste!“

Pitt ztuhl. Jeho hra zabírala. Mohl teď jen doufat, že Rondheima brzy omrzí oběť, která se nebrání a nejeví vůbec žádný odpor.

„Major letectva Spojených států,“ zapitvořil se Rondheim. „Vsadím se, že jste jen vyměklý homosexuál, který využil vlivu svého otce, aby dosáhl hodnosti. Tak se chovají nejnižší živočišné formy, které se živí vlastními výkaly. Brzy poznáte, jaké to je zakoušet bolest z rukou a nohou jiného člověka. Škoda jen, že nebudete mít čas na to, abyste si pořádně vychutnal lekci v sebeobraně, jaká vás čeká za vyučenou.“ Pitt tu stál jako vyděšený los, který hrůzou znehybněný trpně čeká, až ho dostihne lovecká psí smečka. Stál a něco nesrozumitelně mumlal, zatímco Rondheim přešel do středu zíněnky a zaujal tam jednu z mnoha výchozích pozic karate.

„Ne, počkejte...“

Pitt zadusil slova v hrdle a jedním křečovitým pohybem trhl hlavou a ucukl celým tělem. Zachytil neznatelný záblesk v Rondheimových očích, který signalizoval počátek bleskového úderu, jímž Island'an vyrazil vpřed a zasáhl Pittovu lícní kost. Středně tvrdý úder by byl způsobil mnohem větší škody než jen bolestivou opuchlinu, kdyby s ním Pitt nesladil pohyb hlavy. Odpotácel se dva kroky vzad, stál v předstíraném zděšení a omámeně se komíhal dopředu a dozadu, zatímco Rondheim se sadistickým úsměvem v hubeném zbrázděném obličejí pomalu postupoval vpřed. Úhybný manévr byla z Pittovy strany chyba, jeho rychlé reakce jej málem prozradily. Musel se přemáhat, aby si neustále připomínal pravidla hry. Nebylo to snadné. Žádnému normálnímu muži, který se umí dobře bránit, nečiní velké potěšení jen tak stát a nechat se tlouct na kaši. Zaťal zuby a vyčkával. Tělo měl uvolněné, aby snáz vstřebalo údery příštího Rondheimova výpadu. Nemusel na něj čekat dlouho. Rondheim předvedl výkop s otočkou, kterým Pitta zasáhl přímo do tváře takovou silou, že jej odmrštila ze žíněnky a tvrdě jej vrhla proti ribstolům upevněným na zdi. Pitt tiše ležel na zemi, v ústech cítil chuť krve z rozdrčených rtů a jazykem přejížděl vyviklané zuby.

„Ale, majore, no tak,“ Rondheimův tón byl konejšivý, výsměšný. „Zvedněte se. Lekce sotva začala.“ Pitt se nejistě postavil a omámeně vklopýtal na žíněnku. Chuť vrátit Rondheimovi úder byla teď silnější než před chvílí, ale dobře věděl, že jediný správný postup je nevypadnout z role.

Rondheim neztrácel čas. Zdálo se, že blesková kombinace úderů jako kladivem do hlavy nemá konce, a po ní následoval přímý výkop do nechráněné žeberní oblasti, po němž Pitt spíš cítil, než slyšel, jak se jedno žebro zlomilo. Jako ve zpomaleném filmu klesl na kolena a zvolna se zhroutil tváří na žíněnku. Byl tak zřízený, že krev se mu v ústech smíchala se zvratky a směs vytvářela kolem jeho obličejí zvětšující se louži. Nepotřeboval zrcadlo, aby věděl, že je pomlácený k nepoznání, že tvář má groteskně znetvořenou, oči opuchlé, až se samy zavírají, místo rtů nateklou krvavou masu potřhané tkáně a jednu nosní díрку natrženou. Nesnesitelné bodání v hrudníku a bolest rozmláceného obličejí postupně narůstaly a tlačily ho až k prahu

bezvědomí; o to víc jej překvapilo, když zjistil, že jeho mysl pracuje normálně. Místo toho, aby si dopřál ponor do bezbolestného milosrdenství bezvědomí, přinutil se je jen předstírat a zuby zadržoval úpění, které by jeho trik prozradilo. Rondheim se vztekal. „Ještě nejsem s tímhle slizkým teploušem hotov.“

Přivolal jednoho z ozbrojenců. „Přiveďte ho k vědomí.“ Plešatec přešel do přilehlé umývárny, namočil ručník, nepříliš ohleduplně otřel krev z Pittovy tváře a už zakrvácený mu jej vyždímal za krk. Když Pitt nereagoval, strážný se opět vzdálil a vrátil se s malou dózou čpavých solí. Pitt zakašlal, pak podruhé a potom vyplivl krvavý chuchvalec přímo na botu strážného, přičemž pociťoval škodolibou radost z toho, že se trefil přesně tam, kam mířil. Převalil se na bok a vzhlédl k Rondheimovi, který se nad ním nakláněl. Rondheim se tiše zasmál: „Zdá se, majore, že usínáte při výuce. Možná že se nudíte.“ Jeho tón náhle ochladl. „Vstaňte! Ještě jsme neskončili s úvodním kurzem.“

„Úvodním? Jakým kurzem?“ Pittova slova byla stěží rozlišitelná, znetvořená opuchlými, zkrvavenými rty. „Nechápu, co tím...“ Rondheim místo odpovědi zvedl nohu a zabořil patu Pittovi do slabin. Pitt se celý zkroutil a záúpěl nesnesitelnou bolestí, která mu trhala tělo na kusy. Rondheim na něj plivl: „Řekl jsem vstaňte!“

„Ne... nemohu...“

A pak se Rondheim sklonil a zasadil Pittovi úder suto do zátylku. Teď už to nešlo přemoci a nebylo třeba ani nic předstírat: Pitt upadl do mdlob doopravdy. „Přiveďte ho znovu k vědomí,“ zařval Rondheim nepřítelně. „Chci, aby stál na vlastních nohou.“

Stráže na to všechno hleděly nechápavě. I jim se už začaly zajídat Rondheimovy krvavé hrátky. Nezbylo jim však nic jiného než křísit Pitta jako dvojice trenérů knokautovaného boxera, dokud nezačal jevit alespoň minimální známky vědomí. Nebylo třeba vyjádření lékařských odborníků, aby bylo jasné, že Pitt bez pomoci stát nemůže. A tak každý popadl Pitta za jednu ruku a postavili ho mezi sebe. Jeho tělo mezi nimi viselo mrtvě jako pytel zvlhlého portlandského cementu. Rondheim tloukl do bezbranného zhrouceného těla tak dlouho, až jeho kimono nasáklo potem a vpředu Pittovou krví. Pitt se v těchto mučivých okamžicích na pomezí světa

a tmy svého vědomí přistihl, že pozbývá všech emocí i inteligence. Dokonce i bolest začala ustupovat frontálnímu náporu třasu. Bohudíky za brandy, pomyslel si. Nebýt jejích otupujících účinků, nebyl by nikdy dokázal vydržet až do této chvíle, zakusit z Rondheimových rukou tolik brutality a nechat ji bez odezvy. Jeho fyzické rezervy už byly téměř vyčerpány, mysl se mu začala vymykat z kontroly, ztrácel kontakt s realitou, a nejděsivější na tom bylo, že proti tomu nemohl nic podniknout. Rondheimovi se právě povedl zvlášť zákeřný a přesně cílený kopanec na Pittův žaludek. Zatímco z Pittových očí se už po šesté vytrácelo světlo a hlídači povolili sevření a nechali jeho bezvládné tělo padnout na žíněnku, Rondheimovu tvář zvolna opouštělo sadistické vytržení. Prázdným pohledem se díval na své zakrvácené a naběhlé prstní klouby, hrud' se mu divoce zvedala, jak námahou zprudka dýchal. Poklekl, vzal Pitta za vlasy a natočil mu hlavu tak, aby odhalil jeho krk. Potom zvedl pravou ruku, dlaň pevně nataženou, a připravoval se k závěrečnému úderu, k ráně z milosti, vražednému chvatu džuda, který odmrští Pittovu hlavu prudce dozadu, a tak mu zlomí vaz.

„Ne!“

Rondheim zaváhal, ruka mu strnula a on se pomalu obrátil. Ve dveřích stála Kirsti Fyriová s výrazem hrůzy a strachu v tváři. „Ne... prosím...“ řekla. „Ne...! To nesmíš!“

Rondheimova ruka neklesla. „Co pro tebe znamená?“

„Nic, ale je to lidská bytost a tohle si nezaslouží. Jsi krutý a bezcitný, Oskare. To nejsou zrovna ideální lidské vlastnosti. Ale je možné je vynahradit odvahou. Jenže tlouct bezbranného a polomrtvého člověka se příliš neliší od mučení bezmocného dítěte. To není znak odvahy. Zklamal jsi mě.“

Rondheimova ruka zvolna klesla. Vstal a únavou se skoro potácel, když vykročil ke Kirsti. Strhl jí šaty z těla a celou silou ji udeřil přes prsa. „Ty hnusná děvko!“ vydechl. „Varoval jsem tě, abys ses držela zpátky. Nemáš právo kritizovat mě ani nikoho jiného. Je moc snadné jen tak posedávat opodál na té své krásné prdeli a nechat mě dělat všechnu špinavou práci.“

Zvedla ruku, aby mu úder vrátila, a její jinak krásná tvář byla teď plná nenávisti a vzteku. Popadl ji za zápěstí, držel a kroutil jí rukou

tak dlouho, dokud nevykřikla bolestí. „Základní rozdíl mezi mužem a ženou, má holubičko, tkví ve fyzické síle.“ Zasmál se její bezmocností. „Zdá se, že jsi na to zapomněla.“ Hrubě ji vystrčil ze dveří a obrátil se k oběma strážným: „Strčte toho hnusného teplouše k ostatním,“ nařídil. „Bude-li mít štěstí a ještě otevře oči, možná ho potěší, když bude vědět, že umírá mezi přáteli.“

17

Kdesi v temné propasti bezvědomí zahlédl Pitt světlo. Bylo matné, slabé jako žárovka svítlny, jež lapá po posledních zbytcích energie z baterií. Snažil se mu přiblížit. V marném pokusu se k němu natáhl, zkusil to podruhé, udělal několik bolestivých pokusů dosáhnout na žlutavou záři, o níž věděl, že znamená okno do světa vědomí mimo jeho mysl. Ale pokaždé, když se už zdálo, že je na dosah, hnulo se o kus dál a on věděl, že opět klouže zpět do bezbřehé nicoty. Mrtvý, napadlo ho neurčitě, jsem mrtvý. Pak si začal uvědomovat i něco jiného, pocit, který mít neměl. Přicházel z prázdna, sílil a narůstal s každou uplývající chvílí. Byla to bolest, ohromná, mučivá bolest. Zalila ho v jediné drtivé, nesnesitelné vlně, až zasténal.

„Ach, bohudíky! Díky, Bože, že jsi nám ho vrátil!“ Hlas, na míle vzdálený hlas. Snažil se rozhýbat myšlení do dostatečných otáček a zaslechl jej zas: „Dirku! To jsem já, Tidi.“ Nastala chvilka ticha, během níž si Pitt začal uvědomovat narůstající světelnou záři a vtíravou vůni čistého, čerstvého vzduchu a měkkou paži, podpírající jeho hlavu. Jeho zrak byl rozostřený a zamlžený; jen s obtížemi rozeznával matnou postavu, sklánějící se nad ním. Pokoušel se promluvit, ale nezmohl se na víc než na povzdech a několik zamumlaných nesouvislých slov a jen hleděl na mlžnou postavu nad sebou. „Zdá se, že major Pitt dochází znovuzrození.“

Pitt porozuměl slovům jen s obtížemi. Hlas nevycházel z Tidiiných rtů, tím si byl jistý. Jejich tón byl příliš hluboký, mužský. „Dali si záležet, aby ho pořádně zřídili,“ pronesl ten neidentifikovatelný hlas. „Snad by bylo lepší, kdyby zemřel, aniž nabyl vědomí. Podle všeho se nikdo z nás nedožije...“

„On to dokáže.“ To znovu promluvila Tidi. „Musí, prostě... musí. Dirk je naše jediná naděje.“

„Naděje... naděje?“ zašeptal Dirk. „Jednou jsem chodil s holkou, které jsem říkal Naděje...“ Bolest v boku vystřelovala a bodala jako dobřela rozžhavený železný bodec, ale kupodivu ve tváři necítil žádnou bolest. Znetvořená tkáň byla znecitlivělá. A pak mu došlo, proč vidí jen stíny. Zrak se mu vrátil přinejmenším z třiceti procent, když mu Tidi sňala z tváře kousek tenké vlhké látky, útržek svých nylonových punčoch. Pitt necítil v rozmláceném obličejí bolesti, protože Tidi neustále potírala podlitiny a rány ledovou vodou z nedaleké blátivé louže, aby zmírnila otoky. Pouhá skutečnost, že Pitt vidí alespoň něco tenkými štěrbinami nateklých očí, svědčila o úspěchu jejích snah. Pitt s vypětím sil zaostřil zrak. Tidi na něj shlížela, bledá a starostlivá tvář rámovaná dlouhými hnědými vlasy. Pak zazněl ten druhý hlas, a tentokrát už mu nezněl cize. „Stačil sis zapsat číslo toho nákladáku, majore? Nebo to byl buldozer, kdo splácl tvůj už tak nehezký profil?“ Pitt otočil hlavou a pohlédl do usměvavé, ale napjaté tváře Jeroma P. Lillieho. „Věříš v obry se svaly jako kmeny stromů?“

„Předpokládám,“ odpověděl Lillie s očekáváním v hlase, „že budeš pokračovat: Pokud si myslíš, že vypadám hrozně, měl bys vidět toho druhého.“

„Zklamal tě. Nedotkl jsem se ho ani malíčkem.“

„Ty ses nebránil?“

„Nebránil.“

Lillie byl ztělesněním údivu. „Tys tam jen tak stál a nechal se tak příšerně řezat a nic jsi nedělal?“

„Mohli byste už mlčet?“ Tidiin hlas byl směsicí podráždění a stísněnosti. „Pokud má někdo z nás přežít, musíme postavit Dirka na nohy. Nemůžeme tu jen tak sedět a žvanit.“ Pitt se vytáhl do sedu a hleděl před sebe skrz rudou clonu bolesti, kterou o sobě dalo vědět jeho zlomené žebro. Neuvážený zbrklý pohyb způsobil, že ho v boku zabolelo tak, jako by mu někdo sevřel hrudník obrovskými kleštěmi a začal jimi kroutit. Opatrně a pozvolna se sbíral, až se konečně mohl rozhlédnout kolem sebe. Pohled, jaký se mu naskytl, byl jako vytržený z děsivého snu. Dlouho jen zíral kolem a pak se zrakem, který vyjadřoval zděšené ohromení, obrátil zpět k Tidi a Lilliemu. Pak se do jeho mysli začal vkrádat náznak pochopení a s ním i jistota

o tom, kde se nachází. Natáhl ruku, aby nabyl otřesené rovnováhy, a to, co zamumlal, nebylo určeno nikomu konkrétnímu: „Bože můj, to není možné.“

Deset vteřin, možná dokonce dvacet, trvalo to, čemu se zpravidla říká tíživé ticho. Pitt seděl nepohnutě a ztuhle jako mrtvola a hleděl na sotva deset metrů vzdálený vrak helikoptéry. Zubaté okraje plechu jejího trupu ležely napůl utopené v blátě na dně hluboké rokle, jejíž stěny stoupaly strmě v ostrém úhlu vzhůru k islandské obloze, kde se ve výšce třiceti metrů zdánlivě spojovaly. Povšiml si velikosti zříčeného stroje, byl to pravděpodobně typ Titan, který unese i třicet cestujících. Ať byly jeho nátěr či označení dříve jakékoli, teď se nedaly rozeznat. Velký díl kabiny byl rozdrcen na padrt', zbytek byla trčící zmrš' pokrouceného kovu. Pittův první vyděšený dojem, který ovládl jeho nechápající mysl, byl, že nehodu nikdo nepřežil. Ale ne, byli tady, Pitt, Tidi, Lillie, a na svazích rokle v nepřírozených, bolestí pokroucených pozicích polehávala táž skupina mužů, která v loveckém salonku s Pittem čelila F. Jamesi Kellymu a jeho Hermit Limited. Zdálo se, že všichni jsou naživu, většina z nich však měla nepěkná poranění. Podivné úhly jejich paží a nohou svědčily o hrůzné přehlídce rozdrcených a polámaných kostí. „Omlouvám se, že musím položit nevyhnutelnou otázku,“ zachroptěl Pitt hlasem sice slabým, ale už pod kontrolou, „ale... co se tu u všech čertů stalo?“

„No, co myslíš?“ nadhodil Lillie.

„No co asi? To je jasné... Rondheim nás někam převážel a helikoptéra se zřítila.“

„My jsme se nezřítily,“ řekl Lillie. „Ten vrak je tu už pár dnů, možná dokonce týdny.“

Pitt se nedůvěřivě díval na Lilheho, který ležel na mokré zemi a vypadal, jako by bylo kdovíjak příjemné nechat vlhkost prosakovat šaty. „Hele, ven s tím. Co se těm lidem stalo? Jak to, že jsme tady? Kde ses tady vzal ty? Všechno.“

„Pokud jde o mě, nic zvláštního,“ odpověděl Lillie tichým hlasem. „Rondheimovi lidé mě dostali, když jsem se motal kolem jeho doků. Než se mi podařilo na něco přijít, dopravili mě do Rondheimova domu a přidali mě k téhle skupině.“

Pitt se s obtížemi pohnul směrem k Lilliemu: „Nejsi na tom právě nejlíp. Ukaž, podívám se ti na to.“ Lillie ho netrpělivým gestem zadržel: „Vyslechni mě a pak se odtud zdekuj a přiveď pomoc. Nikomu nehrozí bezprostřední nebezpečí z jeho zranění, na to Rondheim dohlédl. Naší hlavní hrozbou je mráz. Zatím je pár stupňů nad nulou, ale za pár hodin začne mrznout. Jakmile k tomu dojde, mráz si ve spolupráci se šokem vybere první oběti. Do rána v téhle zatracené rokli nenajde nikdo nic než jen zmrzlá těla.“

„Rondheim na to dohlédl? Jak tomu mám...“

„Ty to nechápeš? Máte poněkud dlouhé vedení, majore Pitte. Je vcelku jasné, že tohle dopuštění, co vidíš kolem sebe, nezpůsobila nehoda. Okamžitě poté, co tě tvůj sadistický přítel Rondheim rozdrtil na kaši, každý z nás dostal dávku nembutalu a pak nás se svými lidmi bral jednoho po druhém a chladnokrevně a metodicky nám lámali ty kosti, o kterých se domnívali, že přispějí k přesvědčení, že jsme se takhle zranili při pádu helikoptéry.“

Pitt se na Lillieho jen díval a mlčel. Byl naprosto vykořeněný, mysl mu vířila a nic nechápala a v myšlenkách se snažil seřadit si okolnosti, které se vzpíraly pochopení. Z toho, jak se cítil, by se mohlo zdát, že uvěří úplně všemu, ale Lillieho slova byla příliš strašlivá a hrůzná, aby se dala chápat.

„Proboha, to není možné,“ Pitt křečovitě zavřel oči a zoufale vrtěl hlavou. „To je snad jen nějaký šílený sen.“

„Na motivu toho všeho není nic šíleného,“ vyvedl ho z omylu Lillie. „Kellyho a Rondheimovo šílenství je metodické.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jsem si tím jistý. Byl jsem poslední, komu podali drogu, a tak jsem zaslechl Kellyho, jak vysvětloval siru Eriku Marksovi, že celou tuhle neuvěřitelnou tragédii vymyslely počítače Hermit Limited.“

„Ale s jakým cílem? A proč tak barbarsky? Kelly nás mohl jednoduše posadit do dalšího letadla a nechat ho spadnout beze stopy do oceánu. Nikdo by to nepřežil.“

„Počítače jsou nekompromisní protivníci, pracují jen s holými fakty,“ zabručel Lillie unaveně. „Všichni ti muži, které kolem sebe vidíš zraněné, mají pro vlády svých zemí značný význam. Byl jsi na Rondheimově večíрку. Slyšel jsi Kellyho vysvětlení, proč musejí

zemřít. Jejich smrt má odvrátit pozornost, má získat čas a zaměstnat titulní strany novin i zájem světových politiků, aby Hermit Limited mohl nerušené zahájit svůj plán mezinárodního dobytelského tažení.“

Pitt přimhouřil oči: „To pořád ještě nevysvětluje tu sadistickou ukrutnost.“

„Ne, nevysvětluje,“ připustil Lillie. „Avšak v Kellyho očích světí účel prostředky. Zmizení na moři bylo pravděpodobně jako varianta rovněž nabídnuto počítačům, ale bylo odmítnuto ve prospěch účinnějšího plánu.“

„Který například umožňuje v pravý čas vyrukovat s mrtvými těly.“

„I tak se to dá říct,“ souhlasil pomalu Lillie. „V případě zmizení na moři by pozornost světa za týden, za deset dnů opadla. Pátrání by patrně bylo ukončeno, protože nikdo nemůže přežít v mrazivých vodách severního Atlantiku.“

„Jasně,“ přikývl Pitt. „Zmizení Luxu byl přímo ideální příklad.“

„Přesně tak. Kelly a jeho bohatí přátelé potřebují veškerý čas, jaký je ke koupi, aby pronikli do země, kterou se rozhodli ovládnout. Čím déle se naše ministerstvo zahraničí bude rozptylovat ztrátou významných diplomatů, tím těžší to bude, až se vzpamatuje a bude se snažit překazit operace Hermit Limited.“

„Zatímco takhle získal Kelly výhodu dlouhodobého pátrání po zmizelých,“ navázal Pitt tichým, ale jistým hlasem. „A až se začnou naděje rozplývat, může zaranžovat, aby někdo místní náhodou našel místo nehody a mrtvá těla. Kelly tak získá dalších čtrnáct dnů navíc, během nichž bude svět truchlit a politikové budou zaneprázdnění řečením na pohřbech.“

„Vzali pečlivě v úvahu každou možnost. Údajně jsme právě letěli na Rondheimovu usedlost na severu, kam nás pozval na lov lososů. Jeho skupina, celý Hermit Limited, měla letět okamžitě po nás. To je přinejmenším verze, kterou teď budou šířit.“

„Jak si mohou být jistí, že nás každou chvíli nemůže někdo objevit?“ zeptala se Tidi a jemně vysoušela stružku krve tekoucí z Pittových rozbitých rtů.

„To je vcelku jasné,“ odpověděl Pitt a pozorně se rozhlížel po okolí. „Nikdo nás nemůže vidět, pokud by nestál prakticky přímo nad námi. K tomu přidejte skutečnost, že se zřejmě nacházíme v nějaké nejneobydlenější části Islandu, a naděje, že by nás někdo našel, se vytrácí.“

„A obrázek se nám začíná vybarvovat,“ pokračoval Lillie. „Museli přistát s helikoptérou v nejužší části rokle a pak ji zničit, protože při fingované nehodě se nemohli spolehnout na přesnost. Na tak dokonale ukrytém místě má i pátrací letadlo šanci milion ku jedné, že zaregistruje trosky – to v té jediné vteřině, kdy prolétává přímo nad nimi. Potom roztrousili po okolí naše těla. Po dvou třech týdnech rozkladu i ten nejschopnější koroner dokáže určit jen to, že někteří z nás zemřeli na následky zranění utrpěných při nehodě a zbytek na podchlazení a důsledky šoku.“

„Jsem jediný, kdo může chodit?“ zeptal se Pitt věčně. Zlomená žebra ukrutně bolela, avšak pohledy plné naděje, špetka ubohého optimismu v očích mužů, kteří věděli, že ke smrti jim zbývá už jen pár hodin, jej přiměly bolest ignorovat.

„Chodit nás může víc,“ odpověděl Lillie. „Ale se zlomenýma rukama se nikdy nedokáží vydrapat z rokle.“

„Takže jste mě zvolili...“

„Zvolili jsme tě,“ usmál se matné Lillie. „Pokud je to pro tebe útěcha, můžeš se těšit z toho, že proti Rondheimovi stojí mnohem houževnatější člověk, než jakého mu vyprojektovaly jeho počítače.“ Povzbuzení v Lillieho hlase bylo tím správným podnětem navíc, který Pitt potřeboval. Nejistě se postavil a pohlédl na postavu, která ležela nehybně na zemi. „Co zlomil Rondheim tobě?“

„Obě klíční kosti a – mám ten dojem – taky pánev.“ Lillieho hlas byl klidný, jako by popisoval zlomy v geologických vrstvách Měsíce.

„Řekl bych, že teď bys sis přál být raději v St. Louis a starat se o provoz pivovaru, co?“

„Ani ne. Můj drahý otec neměl nikdy přílišnou důvěru ve schopnosti svého jediného syna. Pokud bych... pokud bych zaklepal bačkorama, než se vrátíš, vyříd' mu...“

„Nebudu za tebe nic vyřizovat. Navíc bych se do toho neuměl položit tak jako ty.“ Pitt se musel snažit, aby mu neselhal hlas.

„Nemluvě o tom, že Lillieho pivo mi nikdy nechutnalo.“ Obrátil se a poklekl u Tidi.

„Co vás bolí, má drahá?“

„Mám jen trochu vychýlené kotníky.“ Vysíleně se usmála. „Nic vážného. Řekla bych, že jsem měla docela štěstí.“

„Mrzí mě to,“ řekl Pitt. „Neležela byste teď tady, kdybych to tak nezvorál.“ Uchopila jeho ruku a stiskla ji: „Je to zajímavější než stenografovat admirálovy dopisy a pak je přepisovat na stroji.“

Pitt se sklonil, zvedl ji do náruče a opatrně ji poponesl o pár metrů, kde ji položil vedle Lillieho: „Využijte šance, vy moje malá hledačko pokladů. Tohle je opravdový, živý milionář. A pro nejbližších pár hodin vám nemůže utéct. Pane Jerome P. Lillie, dovoluji vám, abych vám představil slečnu Tidi Royalovou, nejmilovanější duši Národní podmořské a námořní agentury. Bud'te spolu šťastni.“ Pitt ji lehce políbil na čelo, znovu se s úsilím zvedl a nejistým krokem přešel ke starci, jehož znal jenom pod jménem Sam. Vzpomínal na jeho zdrženlivé chování, na vřelý pronikavý pohled jeho očí, jak si je pamatoval z loveckého salónku. Teď se díval na jeho nohy vykroucené v nesmyslném úhlu jako křivé větve dubu, do modrých očí zamlžených bolestí a přinutil se k nadějnému, jistému úsměvu. „Vydržte, Same.“ Pitt se sklonil a lehce stiskl starcovo rameno. „Do oběda jsem zpátky s nejkrásnější zdravotní sestrou na celém Islandu.“ Samovy rty se pokusily o slabý úšklebek: „Pro člověka mého věku by byl dobrý doutník praktičtější.“

„Bude i doutník.“

Pitt se přiklonil blíž a potrásl Samovi rukou. Jeho modré oči náhle ožily a stařec se nadzvedl a chopil se Pittovy ruky se silou, jakou Pitt nečekal, a rysy unavené, zbědované tváře se sevřely a ztwardly. „Musíme ho zastavit, majore Pitte.“ Jeho hlas byl hluboký, byl to spíš naléhavý šepot. „Nesmíme dopustit, aby James provedl ten svůj strašný plán. Jeho motivy pramení z jeho dobroty, ale lidé, kterými se obklopil, touží jen po zisku a moci.“

Pitt mlčel, jen přikývl.

„Odpouštím Jamesovi, co způsobil.“ Sam teď spíš drmolil sám pro sebe. „Vyříd'te mu, že bratr mu odpouští...“

„Proboha!“ Pittovo překvapení bylo jasně znát v jeho tváři. „Vy jste bratři?“

„Ano, James je můj nejmladší bratr. Držel jsem se celé ty roky v pozadí a staral se o finanční záležitosti a problémy, jaké ohrožují chod obří nadnárodní korporace. James je mistr řízení a managementu a těšil se veřejnému zájmu. Až doposud jsme představovali docela úspěšnou kombinaci.“ Sam Kelly neznatelně kývl na rozloučenou. „Ať vám Bůh dopřeje štěstí.“ A potom se po jeho tváři rozlil široký úsměv. „Nezapomeňte na ten doutník.“

„Počítejte s ním,“ odpověděl Pitt. Odcházel a jeho mysl vířila rozpornými představami a emocemi a uklidňovala se a pročišťovala jen pozvolna, aby se soustředila na jedinou neustupující hybnou sílu, na nenávist.

Na nenávist, která v něm začala doutnat s prvním úderem, jež mu Rondheim zasadil, a která teď vzplála intenzivním žárem, spalujícím jeho mysl tak, že nepřijímala nic jiného. Leč vzápětí jeho myšlenky vrátil k realitě hluboký hlas ruského diplomata Tamareztova. „Srdce oddaného komunisty se vydává na cestu s vámi, majore Pitte.“ Pitt jen na malý okamžik zaváhal s odpovědí: „Je to pro mě čest. Nestává se často, aby se komunista musel v záchraně svého života spoléhat na kapitalistu.“

„Je to hořká pilulka, kterou musím spolknout.“

Pitt se zastavil a zkoumavě si prohlížel muže na zemi, jeho bezvládné paže a nepřirozený úhel jeho levé nohy. Pak jeho výraz změkkl. „Pokud mi slíbíte, že tu za mé nepřítomnosti nebudete šířit stranickou propagandu, přinesu vám láhev vodky.“

Tamareztov se na Pitta zvědavě zadíval: „To je nějaký druh yankeeského humoru, majore? Ale předpokládám, že s tou vodkou jste to myslel vážně.“

Úsměv zvedl koutky Pittových rtů: „Nevykládejte si moje záměry mylně. Když už mám cestu do krámu, myslel jsem, že bych vám mohl ušetřit pár kroků.“ A než stačil pomalu chápající Rus odpovědět, Pitt se otočil a začal se drápat na strmé stěny rokle. Začal pomalu, po centimetrech, ve snaze přizpůsobit tempo svým polámaným žebrům. Zarýval prsty do měkké, kluzké hlíny a vytahoval se vzhůru s pohledem zaměřeným stále jen před sebe.

První metry šly snadno. Pak však svah začal být strmější a půda tvrdší, což mu znemožňovalo budovat si jediné možné opory pro ruce a pod patami. Pohyb vzhůru byl doslova očistec umocněný bolestivostí jeho zranění. Všechny pocity ho opustily, pohyby byly jen mechanické, zabořit a vytáhnout se, zabořit a vytáhnout. Snažil se počítat metry, které už měl za sebou, ale po deseti ztratil přehled, protože jeho mysl nebyla schopna vybičovat se k žádné funkci. Připadal si jako slepec probíjející se za denního světla temným světem, jemuž zbyl jediný smysl, který ovládal – hmat. A pak ho poprvé přepadl strach. Nebyl to strach z pádu nebo dalších zranění, ale upřímný, mrazivý strach, že zklame dvacet lidí, jejichž životy závisely na tom, zda se dopravuje k té hranici mezi zemí a nebem, která se zdála být daleko nad ním. Míjely minuty a připomínaly hodiny. Kolik? Nevěděl a nikdy se to nedozví. Jeho tělo se proměnilo v robota, jenž opakoval stále tytéž pohyby, aniž by k nim potřeboval podněty z mozku.

Začal zase počítat, ale tentokrát skončil u tří metrů. Dám si minutu odpočinku, řekl si, ne víc než minutu a pak znovu. Dech ze sebe těžce vyrážel, prsty měl rozedřené, nehty ulámané a krvácející, svaly v jednom ohni bolesti z neutuchajícího vypětí. Bylo to znamení, že tělo co nevidět hodlá vypovědět službu. Po tváři mu stékal pot, ale rozbolavělé maso jeho dotěrné pramínky necítilo. Zastavil se a podíval se nad sebe, avšak úzkými, oteklými šterbinami, což dříve bývaly jeho oči, neviděl skoro nic. Okraj rokle nad ním se mu představoval jen jako mlžná linka úhlů a stínů, které vzdorovaly odhadu vzdálenosti. A pak znenadání, téměř až překvapivě nečekaně, nahmataly Pittovy ruce měkký drolicí se okraj svahu. Silou, o níž ani nevěděl, že ji v sobě ještě má, se vytáhl vzhůru na rovný podklad, převrhl se na záda a zůstal ležet nehybně, téměř jako mrtvý. Pět minut tak ležel bez hnutí, jen jeho hrud' stoupala a klesala pulzujícími zdvihy jeho dechu. Jak vlny naprostého vyčerpání začaly ustupovat k hranici snesitelnosti, pomalu se postavil a shlédl dolů na drobné postavy na dně úzké prolákliny. Přiložil dlaně k ústům, aby na ně zavolal, ale pak si to rozmyslel. Nepřišel na slova, která by na ně mohl zavolat, která by měla smysl, která by znamenala

povzbuzení. Jediné, co lidé dole viděli, byla jeho hlava a ramena vykukující zpoza ostrého okraje rokle. Pak jim zamával a byl pryč.

18

Pitt stál jako osamělý strom na velké, rozlehlé planině. Tmavozelená vegetace připomínající mech se táhla do všech stran, kam dohlédl. Na jednom obzoru přecházela do pásma vysokých kopců a na dvou zbylých mizela ve sluncem prozářené mlze. Až na pár vyvýšenin, které tuhle pustou krajinu narušovaly, byla planina téměř ideálně rovná. Zpočátku si myslel, že je tu zcela sám. Potom si však povšiml malé sluky, která jako šipka brázdila oblohu a vyhlížela neznámý cíl. Přiblížila se a z výšky šedesáti metrů kroužila nad Pittem a prohlížela si jej s údivem nad tím zvláštním tvorem, který se žlutočervenou barevnou kombinací tak zřetelně vyjímal na nekonečném zeleném koberci. Po třech rychlých obletech ptačí zvědavost opadla a pták zatřepetal křídly proti větru a pokračoval ve svém letu nikam. Jako kdyby pochopil ptačí myšlenky, pohlédl Pitt na svůj nesmyslný oděv a mimoděk si zamumlal sám pro sebe: „Už jsem slyšel o situacích, kdy se člověk vyfintí a nemá kam jít, ale tohleto je legrační.“ Zvuk jeho hlasu mu připomněl, že mozek mu už zase funguje. Pocítil úlevu z toho, že překonal vyčerpání po namáhavém výstupu z rokle, povznášející pocit, že přežil a má naději najít pomoc dřív, než lidé dole zemřou podchlazením. Zčerstva vykročil tundrou ke vzdáleným kopcům. Neušel však ani dvacet metrů, když mu došlo, že nemá sebemenší tušení, kde je. Slunce stálo vysoko na obloze. Nemohl se řídit podle hvězd.

Sever, jih, západ a východ byla slova, která neměla význam, neměl žádné vodítko pro odhad své polohy. Jakmile vstoupí do mlhy, která se mu blížila vstříc, nebude mít žádný orientační bod, jímž by se mohl řídit. Byl ztracený, tápal a neměl tušení, jakým směrem se vydat. Přece se ho však ani v tak provlhlém a chladném ránu nezmocnil strach. Nebylo to však tím, že by se mu bránil proto, aby mu strach nezamlžil myšlení a nenarušil schopnost úsudku. Sžírala ho nezměrná zlost na to, že se nechal tak parádně ukolébat do klidu a neuvědomoval si, že klopýtá vstříc vlastní smrti. Počítače Hermit Limited, jeho úhlavního nepřítele, vzaly mechanicky v úvahu každou

možnost. Sázky ve hře, kterou Kelly, Rondheim a skupina jejich nepředstavitelně krutých obchodních společníků hráli, byly příliš vysoké. Přesto si přísahal, že se nenechá z té hry vyšachovat, nedá se přinutit k neuváženým tahům, bude ji hrát uvážlivě. Zastavil se a začal rozmýšlet situaci. Nebylo třeba nijak zvlášť bystré dedukce k tomu, aby si ujasnil, že se nachází někde uprostřed naprosto neobývané části Islandu. Pokoušel se vzpomenout si na to málo o severoatlantickém ráji, co vstřebal studiem leteckých map na palubě Catawaby. Ostrov měří na šířku od severu na jih sto devadesát mil, vybavoval si, a z východu na západ téměř tři sta mil. Jelikož kratší vzdálenost byla ze severu na jih, mohl oba dva zbylé směry vyloučit. Kdyby se vydal na jih, byla velká šance, že narazí na Vatnajókull, největší ledovec nejen na Islandu, ale v celé Evropě, ohromnou ledovou stěnu, která by znamenala konec všeho. Takže na sever, rozhodl se. Logika takového rozhodnutí byla prajednoduchá, avšak za ní byl ještě jeden důvod: nutkává touha přechytračit počítače tím, že se vydá nejméně očekávaným směrem, směrem, který skýtal zdánlivě nejmenší šance na úspěch. Průměrný člověk v jeho situaci by se pravděpodobně vydal k Reykjavíku, nejvýraznější výspě civilizace daleko na jihozápadě. Na to byly počítače zjevně naprogramované, doufal, na průměrného člověka. Měl tedy už odpověď, ale stále to byla jen polovina odpovědi, kterou potřeboval. Kde byl sever? I kdyby to věděl jistě, neměl žádné pomůcky k tomu, aby se toho směru držel bez odchýlení. Vzpomněl si na obecně známou skutečnost, že pravák, který nemá žádné orientační body, jichž by se držel, zpravidla v takové situaci udělá široký pravotočivý oblouk, a to ho děsilo. Hukot tryskových motorů uťal jeho úvahy. Vzhlédl, zastínil si oči před jasem kobaltově modré oblohy a spatřil nákladní letadlo vznášející se poklidně na svých dlouhých bílých křídlech. Pitt mohl jen hádat, kam asi letí. Mohlo letět kamkoli: na západ do Reykjavíku, na východ do Norska, na jihovýchod do Londýna. Nebylo možno to určit, pokud neměl kompas. Kompas... To slovo mu teď utkvělo v mysli podobně naléhavě jako myšlenka na ledově vychlazené pivo v hlavě člověka umírajícího žízní v mojavské poušti. Kompas, jednoduchý kousek zmagnetizované oceli upevněné na ose a otáčející se ve směsi vody a glycerínu. Pak mu

však v hlubokých, temných zákoutích mozku svitlo. Dlouho zasutý kousek zkušenosti, jakou získal před mnoha lety při čtyřdenním výletu se skautským oddílem do Sierry, si začal klestit cestu mlžnými bariérami času.

Musel hledat dobrých deset minut, než narazil na malou kaluž vody, nashromážděné v mělké prohlubni pod homolovitou vyvýšeninou. Hbitě a tak obratně, jak mu dovolovaly rozedřené a krvácející prsty, odepjal Pitt hnědou šerpu a vytrhl špendlík, který mu ji přidržoval kolem pasu. Omotal si jeden konec dlouhého kusu hedvábí okolo jednoho kolena, na druhé poklekl, levou rukou držel pruh látky pevně napjatý a pravou o něj začal třít špendlík stále jedním směrem, a tak drobný kousek kovu zmagnetizoval. Dělal se stále chladněji, lezavý chlad prostupoval jeho propoceným oděvem a těla se začal zmocňovat křečovitý třes. Špendlík mu vyklouzl z prstů a on promarnil cenné minuty prohmatáváním travnatého porostu, než titěrný kousek stříbřitého kovu náhodou objevil tím, že se mu zapíchl půl centimetru pod nehet. Byl za tu bolest téměř vděčný, protože signalizovala, že mu v rukou ještě zbyl cit. Začal znovu třít špendlík o hedvábí a dával si pozor, aby mu opět nevyklouzl z prstů. Když už věděl, že další tření by bylo k ničemu, otřel špendlík o čelo a nos, aby jej obalil co možná největším množstvím kožní mastnoty. Pak vytrhl dvě tenké nitě ze švů svého červeného saka a volně je ovázal na kličku kolem špendlíku. Ta nejzásadnější fáze operace ho však teprve čekala, a Pitt si na okamžik odpočinul, ohýbal prsty rukou a masíroval si je skoro jako klavírista chystající se na Chopinův Minutový valčík. Když cítil, že je dostatečně připravený, opatrně uchopil obě drobné smyčky nití a s nekonečnou pečlivostí položil špendlík na chladnou hladinu kaluže. Dech se mu tajil, když sledoval, jak se hladina pod tíhou kovu prohnula. Pak jeho prsty stejně opatrně uvolnily nitě a nechaly špendlík na hladině nadnášet pouze povrchovým napětím vody a mastnotou. Jen dítě o Vánocích rozzářenýma očima pozorující hromadu dárků pod stromečkem by mohlo prožívat stejný pocit ohromení jako Pitt právě v té chvíli, kdy seděl a uhranuté pozoroval tu šílenou malou střelku, jak opsala půlkruh a její špička se pak ustálila nasměrovaná k magnetickému severu. Seděl nehnuto další tři minuty a pozoroval svůj

improvizovaný kompas téměř se strachem, že, mrkne-li, potopí se a zmizí. „Rád bych věděl, jestli by něco takového dokázaly ty vaše počítače,“ vzkázal Pitt prázdné obloze.

Nedočkavec by se v té chvíli zvedl a uháněl směrem, kterým ukazovala špička špendlíku, v mylném předpokladu, že kompas za každých okolností věrně ukazuje přesně k severu. Pitt věděl, že jediným místem, kde by kompas neomylně mířil k severnímu pólu, je malá oblast Velkých jezer mezi Spojenými státy a Kanadou, kde se severní a magnetický pól dostávají náhodou do zákrytu. Jako zkušený navigátor si rovněž uvědomoval, že magnetický pól se nalézá někde pod ostrovem Prince Waleského nad Hudsonskou zátokou, přibližně tisíc mil jižně pod arktickým pólem a jen pár stovek mil severně nad Islandem. To znamenalo, že špendlík míří pár stupňů severozápadně. Pitt propočítal odchylku svého kompasu přibližně na osmdesát stupňů. Byl to hodně hrubý odhad, ale byl si teď jistý alespoň tím, že sever leží téměř v pravém úhlu ke směru, který udávala špička špendlíku. Pitt se zorientoval, vyndal z vody svůj primitivní kompas a vydal se do mlhy. Neušel ani sto metrů a ucítil v ústech chuť krve prýstící z poraněných dásní, zuby měl rozviklané, a ke všem bolestem se teď přidaly i následky toho, jak ho Rondheim kopl do slabin, takže postupoval vpřed za silného kulhání. Musel se nutit k postupu, křečovitě se přidržovat křehkých vláken vědomí. Terén byl nerovný, hrbolatý, a on brzy přestal počítat, kolikrát zakopl a upadl, a zbytečně objímal pažemi své tělo ve snaze zmírnit mučivou bolest polámaných žeber. Měl štěstí, protože mlha se po půldruhé hodině rozptýlila, a nabídla mu tak možnost využít některý z horkých pramenů, které míjel, a ověřit si směr zmagnetizovanou střelkou. Teď už se mohl pohybovat podle předem vytčených bodů, od jednoho k druhému, dokud nezjistil, že ztratil směr. V takových případech zastavil, ověřil si směr kompasem a stejným způsobem pokračoval. Ze dvou hodin se staly tři. Ze tří čtyři. Každá minuta pro něj znamenala jednotku utrpení a zbědovanosti, doléhajícího mrazu, intenzivní palčivé bolesti, boje o vládu nad vlastním mozkem. Čas se roztavil ve věčnost, která, jak pociťoval, nebude mít konce, dokud Pitt naposledy neklesne do

provlhlé měkké trávy. I přes velké odhodlání začal pochybovat, přežije-li několik nejbližších hodin.

Krok za krokem, jedna noha, druhá, nekončící cyklus, jenž tlačil Pitta pomalu blíž a blíž k naprostému vyčerpání. V jeho myšlenkách nebylo místo pro nic jiného než pro další mezník, a když jej dosáhl, soustředil veškerou svou ubývající energii na následující. Logiku jeho počínání postrádalo. Jen když zaslechl odkudsi z hlubokých zákoutí mozku matný signál varující, že se odchýlil od směru, zastavil se u kouřícího sirného jezírka, aby jej s pomocí kompasu zase nabyl. I události staré dvanáct hodin připadaly Pittovi, jako by se udaly před dvaceti lety. Tehdy však byly jeho reflexy okamžité, ostré jak břitva a přesné reagující na jakýkoli myšlenkový podnět. Avšak nyní, právě když třesoucímá se rukama pokládal špendlík opět do vody, ho zklamaly a důmyslný malý kompas se ponořil pod hladinu a zamířil ke dnu hlubokého křišťálově průzračného jezírka. Pitt měl dost času pokusit se o jeho záchranu, než se ponořil mimo dosah. Avšak pár rozhodujících vteřin dokázal jen sedět a rozostřeně sledovat situaci, než se zmohl na reakci. To už ale bylo pozdě, naprosto pozdě, protože tak se vytratila i naděje, že najde cestu z téhle nedozírné islandské planiny. Nateklé oči měl téměř zavřené, nohy mu trnuly únavou a dech z něho po každém prudkém stahu plic vyrážel a mísil se s průzračným vzduchem. Přece se však přinutil povstat a zase klopýtal vpřed poháněný vnitřní energií, o jejíž existenci neměl tušení. Následující dvě hodiny jen silou vůle namáhavě postupoval vpřed. A pak, právě když stoupal na nevysoký hřeben, jeho tělo otočilo vypínačem do polohy bezvědomí a jako vyfouknutý balón se sesulo k zemi jen pár metrů před vrcholkem. Pitt věděl, že překročil práh mezi fyzickou vnímavostí a netečností konejšivého spánku. Něco tu však nehrálo. Jeho tělo bylo mrtvé. Necítil bolest, veškeré pocity, dokonce i lidské emoce v něm zdánlivě odumřely. Avšak navzdory tomu viděl, byť jeho zorný úhel zahrnoval jen pár centimetrů travnaté plochy přímo před očima. A také slyšel. Uši předávaly zvuk otupělému mozku, ten však odmítal podat jakékoli vysvětlení onoho zvláštního kašlavého rachotu i vzdálenosti, odkud se k němu nese.

Pak se náhle rozhostilo ticho. Zvuk odezněl a zůstal jen pohled na zelené čepele trávy lehce se komíhající v mírném větru. Così však bylo v nesouladu s touto naprostou pustotou. Nadlidské odvážné úsilí přišlo nazmar, odpovědnost za lidi umírající v ledové rokli se pro tuto chvíli vypařila. Pitt si teď nedokázal dělat o něco starost, nedokázal si cokoli uvědomit či pocítit, mohl jen uvolnit stisk, jímž se držel života, a pokojně zemřít pod chladným nordickým sluncem. Bylo by tak snadné nechat všechno odplynout a ponořit se do tmavé propasti, z níž není návratu, jenže tu bylo něco, co s touto představou neladilo, prelud, který narušoval samotný pojem smrti. Byl to pár bot, pár ochozených kožených bot, co stál před Pittovým nevidoucím očima, kde ještě před chvílí byly jen chomáče divoké trávy. A pak ho neviditelné ruce převrátily na záda a on na pozadí širé oblohy spatřil tvář – přísnou tvář s očima barvy hlubokého moře. Po širokém čele splývaly šedivé vlasy a vypadaly jako přílba vojáka z plátna vlámského malíře. Stařec, muselo mu být dost přes sedmdesát a měl na sobě vytahaný pletený rolák, se sklonil a dotkl se Pittovy tváře. Potom beze slova a silou, která při jeho věku udivovala, zvedl Pitta a odnesl ho na vrchol hřebene. Skrz pavučiny, jež ještě stále ovíjely jeho mysl, začal Pitt blahorečit náhodě, vlastně zázraku, protože to skutečně byl spíš zázrak, který vedl k jeho nalezení. Chyběl mu jeden poslední pohyb přes hřeben, na nějž se šplhal, aby se dostal na cestu. Padl na dosah úzké zanedbané silnice, jež vedla souběžně s prudkou ledovcovou říčkou, jejíž zpěněná voda se hrnula úzkým korytem z černé lávové vyvřeliny. Avšak zvuk, který Pitt zaslechl, nevydávala bystřina, nýbrž motor otlučeného a zabláceného džípu britské výroby. Jako dítě, co usazuje panenku do své židle, posadil starý Island'an Pitta na přední sedadlo džípu. Pak se vyškrábal za volant a rozjel se s nevzhledným vozítkem po klikaté cestě a zastavoval jen tehdy, když musel otevřít a zase za nimi zavřít dobytčí ohradu. To se dělo stále častěji, jak se blížili ke kopcům, pod nimiž se rozkládaly pastviny. Jak se džíp přibližoval, kulíci, kteří je zabydlovali, vzlétali vysoko k nebi. Džíp zastavil před malým selským stavením s bílými stěnami a červenou střechou. Pitt setřásl ruku nabídnutou k podpoře a vklopýtal do obývacího pokoje pohodlného domku. „Rychle, telefon. Potřebuji telefon.“

Modré oči se přimhouřily: „Jste Angličan?“ zeptal se Island'an pomalu a s těžkým severským přízvukem.

„Američan,“ odpověděl Pitt netrpělivě. „Tam venku je pětadvacet vážně raněných lidí, kteří zemřou, pokud se k nim včas nedostane pomoc.“

„Tam na planině jsou ještě další?“ Stařec neskrýval úžas.

„Ano, ano!“ Pitt vehementně přikyvoval. „Proboha, člověče, honem. Telefon! Kde máte telefon?“

Island'an bezmocně pokrčil rameny: „Nejbližší telefonní dráty jsou čtyřicet kilometrů odtud.“

Pitta zalila obrovská vlna zklamání, jež se však rozplynula hned při starcových následujících slovech: „Ale mám tu vysílačku.“ Ukázal k vedlejší místnosti. „Tudy prosím.“ Pitt ho následoval do malého, dobře osvětleného, avšak prostě zařízeného pokoje, jehož tři základní kousky nábytku představovalo křeslo, skříň a exemplář starožitné ruční stolařiny, na níž stála nablýskaná vysílačka, která nemohla být z továrny déle než pár měsíců. Pitt se jen na okamžik pozastavil nad paradoxem nejmodernějšího technického vybavení používaného na odlehle zemědělské usedlosti. Island'an spěšně přistoupil k přístroji, posadil se a začal se zabývat škálou vypínačů a tlačítek. Přepnul jej na vysílání, zvolil frekvenci a uchopil mikrofon. Vyštěkl několik slov v islandštině a vyčkával. Nepřišla žádná reakce. Pootočil frekvenčním laděním a znovu promluvil. Tentokrát se odpověď ozvala téměř okamžitě. Pitt byl ze závodu se smrtí napjatý jak ocelové lano visutého mostu, naprosto ignoroval bolest i únavu a přecházel sem a tam, zatímco jeho zachránce rozmloval s reykjavickými úřady. Po deseti minutách vysvětlování a překládání Pitt požádal o spojení s americkým velvyslanectvím a nakonec se ho domohl.

„Kde jste ksaku celou dobu vězel?“ Sandeckerův hlas vyrazil z reproduktorů tak hlasitě, jako kdyby mluvčí stál ve dveřích.

„Procházel jsem se v parku, pak jsem čekal na tramvaj...“ odsekl Pitt. „Na tom nezáleží. Za jak dlouho dokážete dát dohromady lékařský tým a posadit ho do letadla?“

Tentokrát admirálovu odpověď předcházela chvíle stísněného ticha. Cítil v Pittově hlase zřetelnou naléhavost, což byl tón, který od

něj Sandecker neslýchá příliš často. „Jsem schopen do třiceti minut shromáždit tým leteckých paramediků,“ řekl rozvážně. „Mohli byste mi říct, k čemu potřebujete zdravotnickou jednotku?“

Pitt neodpověděl hned. Dělal mu potíže soustředit myšlenky. Vděčně kývl, když mu Island'an nabídl židli. „Každou minutu, kterou strávíme zbytečným vysvětlováním, může někdo zemřít. Probůh, admirále,“ Pittův tón byl úpěnlivý, „kontaktujte letectvo a posad'te jejich zdravotníky do vrtulníků s potřebnou výbavou pro pomoc obětem leteckého neštěstí. Pak bude možná čas na to, abych vám vysvětlil detaily.“

„Rozumím.“ Sandecker neztrácel čas. „Zůstaňte na příjmu.“

Pitt opět přikývl, tentokrát sám pro sebe, a s úlevou se opřel o opěradlo židle. Teď už to nebude trvat dlouho, uvažoval, jen aby už nebylo pozdě. Pocítil ruku na rameni, pootočil se a pokusil se o nepodařený úsměv do upřímných Island'anových očí. „Nejsem zrovna vděčný host,“ řekl tiše. „Nepředstavil jsem se vám, ani jsem nepoděkoval za záchranu svého života.“

Stařec napráhl silnou, vysušenou ruku: „Golfur Andursson,“ představil se. „Jsem hlavní průvodce pro řeku Rarfur.“

Pitt stiskl mužovu ruku, rovněž se představil a pak se zeptal: „Říkal jste hlavní průvodce?“

„Ano, průvodce je zároveň i správce říčního toku. Sloužíme rybářům jako doprovod a dohlížíme na dodržování ekologických zásad, podobné jako u vás konzervacionisté, kteří chrání vaše přírodní vodní zdroje.“

„Musí to být osamělá práce...“ Pittova ústa ztuhla v půlce slova, jak vydechl ostrou bolestí v hrudi, po níž se mu zatmělo před očima. Musel se chytit okraje stolku, aby neztratil vědomí.

„Pojd'te,“ vyzval ho Andursson, „podívám se vám na vaše zranění.“

„Ne,“ odmítl Pitt pevně. „Musím zůstat u vysílačky. Neopustím tuhle židli.“

Andursson zaváhal. Pak zavrtěl hlavou a už k tomu neřekl ani slovo. Jen se vytratil z místnosti a ani ne za dvě minuty byl zpátky a s sebou nesl velký kufrík první pomoci a láhev. „Máte štěstí,“ řekl s úsměvem. „Jeden z vašich rodáků tady na řece rybařil minulý měsíc

a tohle mi tu nechal.“ Hrdě zvedl láhev seagramské V. O. Canadian Whiskey. Pitt si povšiml, že pečeť na uzávěru není porušená. Pitt si právě dával už čtvrtý zdravotní doušek a starý správce zrovna končil s obvazováním jeho žeber, když vysílačka zapraskala a do místnosti opět vtrhl Sandeckerův křaplavý hlas. „Majore Pitte, slyšíte mě?“

Pitt uchopil mikrofon a zmáčkl přepínač. „Tady Pitt. Slyším vás, admirále.“

„Zdravotníci se shromažďují v Keflavíku a islandské civilní pátrací a záchranné oddíly jsou v pohotovosti. Budu s nimi v rádiovém spojení a budu koordinovat jejich činnost.“ Rozhostilo se krátké ticho. „Nadělal jste tu dost lidem starosti. Keflavík nemá žádné hlášení o pohřešovaném letadle, vojenském ani civilním.“ Rondheim myslel na všechno, pomyslel si Pitt. Ten grázl se rozhodl načasovat si hlášení o svých pohřešovaných hostech podle vlastní potřeby. Pitt zhluboka vydechl a lokl si znovu z láhve V. O. Pak odpověděl: „Hlášení je odložené.“

V Sandeckerově hlase bylo znát naprosté nepochopení:

„Ještě jednou. Opakujte to, prosím.“

„Admirále, důvěřujte mi. Nemůžu začít odpovídat ani na desetinu otázek, které vám všem tam musí vířit hlavami, zvlášť rádiem ne – opakují – zvlášť ne rádiem.“ Musíme docílit toho, uvažoval Pitt současně, aby se jména těch mezinárodně uznávaných mužů v rokli nedostala přinejmenším šestatřicet hodin do zpravodajství; to by mělo stačit k zastavení akcí Kellyho, Rondheima a Hermit Limited dříve, než zachytí varovný signál a zametou za sebou stopy. Musel uznat jedno: admirál pochopil Pittovy narážky o nezbytnosti utajení prakticky okamžitě. „Porozuměl jsem vašemu sdělení. Můžete udat lokaci? Použijte mapu s převrácenými koordináty.“

„Promiňte, ale nic takového...“

„Hergot!“ Sandecker zařval tak, že reproduktor vychrlil jen změř statických ruchů. „To je rozkaz!“ Pitt seděl snad půl minuty a přihloupě zíral na reproduktor, než skrytý význam Sandeckerova pokynu začal jeho otupené mysli zvolna docházet. Admirál mu nabízel možnost informovat ho, aniž vyrazí důležité informace, a to tak, že na otázky bude odpovídat pravým opakem. V duchu si dal pár facek za to, že dovolil, aby nad ním Sandecker získal převahu ve

slovním cvičení. Pitt vypnul mikrofon a obrátil se k Andurssonovi. „Jak daleko je odtud nejbližší město a kterým směrem leží?“ Andursson máchl neurčitě k oknu. „Sodafoss... jsme přesně padesát kilometrů na jih od jeho náměstí.“ Pitt bleskově připočetl k Island'anovu údaji odhadovanou vzdálenost, kterou urazil po planině, a vrátil se k vysílačce: „Letadlo se zřítilo zhruba osmdesát kilometrů na sever od Sodafossu. Opakuji, osmdesát kilometrů severně od Sodafossu.“

„Byl to vojenský, nebo civilní letoun?“

„Vojenský.“

„Kolik obětí?“

„Těžko říct s jistotou. Dvě, možná čtyři.“

Pitt mohl jen doufat, že se admirál dovtípí cifry dvacet čtyři. Mazaný starý oceánograf ho nezklamal. „Doufejme, že se nám podaří zachránit je živé a zdravé zítra touto dobou.“ Sandeckerovo vyjádření pojmu dvacet čtyři hodiny rychle rozptýlilo všechny pochyby. Odmlčel se a jeho hlas se pak ozval v hluboké tónině, tichý, se zřetelnou příměsí starostlivosti: „Je s vámi slečna Royalová?“

„Ano.“

Sandecker nereagoval hned. Pitt téměř viděl, jak náhle pobledl, téměř slyšel prudký nádech. Potom admirál promluvil: „Nedělá vám... nedělá vám žádné problémy, doufám?“

Pitt chvíli promýšlel odpověď, snažil se sestavit ji z pečlivě volených slov. „Vždyť to znáte, admirále, jaké jsou ženy. Pořád si na něco stěžují. Nejdřív to byla vymyšlená bolest v kotnících, teď si zase vymýšlí, že umírá zimou. Budu vám nesmírně vděčný, když si pospíšíte a té věčně nespokojené ženské mě zbavíte.“

„Uděláme, co bude možné, abychom vaší prosbě vyhověli.“ To už zase zazněl známý úsečný tón. „Zůstaňte na příjmu.“ Pitt polohlasně cosi zahučel. V situaci, kdy byla každá minuta vzácná a každá vteřina nenahraditelná, se všechno hrozně vleкло. Podíval se na hodinky. Přesně jedna hodina – už uběhlo sedm hodin od okamžiku, kdy vylezl z rokle. Pocítil nenadálé zamrazení a znovu se napil z láhve. Ve vysílačce to opět zapraskalo. „Majore Pitte!“

„Mluvte, admirále.“

„Máme tu problém. Ani jeden vrtulník tady na ostrově nemůže vzlétnout. Budeme muset vysadit paramediky ze vzduchu a z paluby nákladního letadla.“

„Zdá se, že nechápete situaci. Je naprosto nezbytné použít vrtulníky. Jinak odtamtud oběti neštěstí nedostanete. A ještě jedna velice důležitá věc, admirále. Musím pátrání řídit – opakuji – musím řídit pátrání. Místo neštěstí není ze vzduchu vidět. Vaše záchranná výprava může hledat celé dny a nikdy je nenajde.“ Pitt přímo cítil rozmrzelost na druhém konci spojení. Sandecker si dal s odpovědí na čas. Když promluvil, zněl jeho hlas vyčerpaně, pokořeně, jako kdyby vykonával zádušní rituální obřad, což téměř odpovídalo pravdě. „Vaše žádost se zamítá. Na ostrově je sedm vrtulníků. Tři patří letectvu, čtyři Islandskému pátracímu a záchrannému oddílu. Ani jeden nemůže do vzduchu kvůli mechanickým problémům.“ Sandecker se odmlčel, pak pokračoval velice opatrně. „Vypadá to málo pravděpodobně, ale naši lidé a místní orgány nevylučují sabotáž.“

„Ježíši Kriste!“ zamumlal Pitt a náhle by se v něm krve nedořezal. Každá, i sebenepřavděpodobnější eventualita. Dosah těch slov mu docházel až teď. Kellyho počítače je odřízly od naděje na záchranu zdí vyšší, než si dokázal představit. A Rondheim se svou partou zabijáků plnil příkazy mechanicky a do posledního písmene.

„Máte tam dostatečnou rovinu na to, aby tam mohlo přistát lehké letadlo a nabrat vás?“ zeptal se Sandecker s nadějí v hlase. „Pokud ano, mohl byste záchrannou akci řídit ze vzduchu.“

„Malé letadlo by tu přistát mohlo,“ přisvědčil Pitt. „Je tady rovná louka velká asi jako fotbalové hřiště.“ Pitt nemohl vidět, jak se venku oranžového slunečního kotouče, v severních šířkách dokonale kulatého, znenadání zmocnily těžké, rychle postupující černé mraky, zahalily jej a zadusily jeho záři. Začal vát studený vítr, který ohýbal trávu na loukách i kopcích. Pitt si uvědomil, že v místnosti se udělala tma, právě když mu Andursson položil ruku na rameno. „Ze severu se žene bouře,“ řekl prostě. „Do hodiny začne sněžit.“ Pitt vyskočil ze židle a přiskočil k malému dvojitému oknu. Hleděl skrz sklo ven, jako by nemohl uvěřit svým očím, a pak s výrazem zoufalství bouchl pěstí do zdi. „Ach, tohle ne, bože můj,“ zašeptal. „To bude pro

paramediky znamenat sebevraždu, když se pokusí o seskok oslepující sněhovou bouří.“

„Navíc lehké letadlo nezdolá vzdušné turbulence,“ dodal Andursson. „Už jsem zažil hodně bouří, co přišly ze severu, a umím odhadnout jejich sílu. Tahle bude zlá.“

Pitt se dopotácel zpět k vysílačce a padl na židli. Složil svou zbitou a znetvořenou tvář do dlaní a tichým hlasem šeptal: „Bůh jim žehnej. Teď už jim nikdo jiný nepomůže. Je to beznadějné, naprosto beznadějné.“

Z vysílačky se ozval Sandeckerův hlas, ale Pitt ho nevnímal. „Jaká je vaše přesná pozice, majore? Nahlaste mi svou pozici.“ Andursson se naklonil nad Pittem a uchopil mikrofon. „Okamžik, admirále Sandeckere,“ řekl pevným hlasem. „Zůstaňte na příjmu.“ Uchopil Pittovu pravou ruku a pevně ji sevřel. „Majore Pitte, musíte se ovládat.“ Shlížel na něho z výšky pohledem plným porozumění. „Uzel smrti, byť by byl sebevíc utažený, může rozvázat ten, kdo najde jeho volný konec.“ Pitt se pomalu zahleděl do Andurssonových očí: „Takže jsem se dostal do rukou dalšího básníka.“ Andursson jen skromně přikývl.

„Tohle je můj poetický týden,“ povzdechl si Pitt. Pak tiše zaklel. Strávil už příliš mnoho času zbytečnými řečmi a neplodným litováním, a už ho moc nezbývalo. Musel na něco přijít, na nějaký plán, trik, fígl, jak se dostat k těm, kteří svěřili svou důvěru do jeho rukou. Počítače chybují, pomyslel si. Tyhle elektronické bestie dělají chyby – možná nepostřehnutelné, ale ta možnost přece jen existuje. Do jejich modulů nikdo nevložil city ani sentiment, nezbylo v nich místo pro nostalgii.

„Nostalgie,“ pronesl Pitt nahlas, válel to slovo po jazyku a vychutnával každou jeho slabiku, když je opakoval ještě nejméně třikrát. Andursson na něho nechápavě hleděl: „Nerozumím.“

„Brzy uvidíte,“ oznámil Pitt. „Nebudu čekat, až najdu volný konec ve vašem básnickém uzlu smrti. Rozseknu ho lopatkou.“ Stařec nechápal už vůbec nic: „Lopatkou?“

„Ano, lopatkou vrtule. Třemi lopatkami, mám-li být přesný.“

Tento svět skýtá nejednu podívanou, kterou stojí za to spatřit. Pitt však nevěděl o ničem, dokonce ani o pohledu na raketu dosahující výšky třiceti pater a hromově startující do vesmíru nebo na supersonický letoun se špičatým zobákem brázdící oblohu dvojnásobnou rychlostí zvuku, co by se alespoň zpoloviny rovnalo té neuvěřitelné kráse starého Ferdova třímotorového letadla, slavné Plechové huse, co se nemotorně a třaslavě probíjí divokým větrem, ovinutá černým řasením hrozivých obrovských mraků. Zapnutý ke krku proti vzrůstajícímu vichru sledoval Pitt pozorně starobylý stroj, vznešený ve své ošklivosti, jak nejprve jedenkrát obkroužil Andurssonův statek, a když pak pilot přiškrtl klapky a přeletěl sotva tři metry nad plotem, jak dosedl na louku, kde se daleko od sebe umístěná přistávací kola dotočila ani ne sedmdesát metrů od místa, kde se letadlo dotklo země. Pitt se obrátil k Andurssonovi. „Nuže, na shledanou, Golfure. Děkuji vám za všechno, co jste pro mě udělal... co jste udělal pro nás všechny.“ Golfur Andursson potřásl Pittovi rukou: „To já musím poděkovat vám, majore, za čest a příležitost pomoci svému bližnímu. Bůh vás provázej.“ Pittovi nedovolovala zlámaná žebra běžet, ale i tak překonal vzdálenost, jež ho dělila od třímotorového stroje, za méně než třicet vteřin. Právě když se zprava blížil k trupu, otevřely se dveře na jeho boku a vstříc se mu natáhly silné ruce a pomohly mu do stísněné, úzké kabiny.

„Vy jste major Pitt?“

Pitt hleděl do tváře snědého hromotluka s dlouhými světlými kotletami. „Ano, jsem Pitt.“

„Vítejte tedy v bouřlivých dvacátých letech, majore. Je to šílený nápad, použít tuhle létající vykopávku k záchranné výpravě.“ Napřáhl ruku. „Jsem kapitán Ben Hull.“ Pitt se chopil masivní tlapy a řekl: „Nebylo by lepší vyrazit, chceme-li se vyhnout největší vánici?“

„Máte pravdu,“ zaduněl Hull čile. „Nemělo by smysl dostat pokutu za přetažení parkovací doby.“ Pokud Hulla vyděsila Pittova znetvořená tvář nebo jeho oblečení, nedával to najevo. „Na tenhle výlet se vypravíme bez druhého pilota, jeho místo bylo rezervováno

na vaše jméno, majore. Myslel jsem si, že byste rád seděl v první řadě na balkóně, abyste nás mohl navést k místu nehody.“

„Než jsem se odhlásil admirálovi, žádal jsem ho o pár věcí...“

„Mám pro vás dobré zprávy, majore. Tahle stará herka veze kvalitní náklad. Zdá se, že admirál využil všech svých konexí, aby ho dostal na palubu.“ Z kapsy bundy vyndal balíček a tázavě přitom zvedl obočí. „Jen mi naprosto uniká, k čemu v takovéhle chvíli potřebujete láhev ruské vodky a krabici doutníků.“

„Mám je pro pár svých přátel,“ usmál se Pitt. Obrátil se a prošel kolem deseti mužů, kteří v roztodivných polohách odpočívali rozložení na podlaze kabiny. Byli to urostlí, tiší a věčně vyhlízející muži oblečení do polárních kombinéz. Bylo to mužstvo vycvičené v potápění, parašutismu, metodách přežití v extrémních situacích a téměř ve všech oborech záchranné medicíny kromě chirurgie. Pitt při pohledu na ně pocítil opět důvěru ve zdar akce. S hlavou skloněnou v nízkých dveřích kabiny se vrátil zpět a usadil své rozbolavělé tělo na ošoupané a popraskané kožené sedadlo druhého pilota. Když se pevně připoutal, obrátil se a zjistil, že se dívá do šklebící se tváře seržanta Sama Cashmana. „Jak se vede, majore?“ Cashman vykulil oči. „Bože všemohoucí, kdo vám tak zřídil obličej?“

„Jednou si spolu dáme drink a pak vám to budu vyprávět.“ Pitt přehlédl řídicí panel a bleskově si v mysli ujašňoval funkce starodávných ciferníků. „Jsem poněkud překvapen, že vidím...“

„Že vidíte namísto vopравdickýho letovýho důstojníka, jakýho by tahle mise vyžadovala, vobyčejnýho seržanta?“ dokončil za něj Cashman. „Máte smůlu, majore. Jsem na tomhle ostrově jedinej, kdo tyhle starý plechovce rozumí. Neni kouzelná? Vodstartuje a sedne si zpátky na dolarovou bankovku a eště vám rozmění.“

„Dobrá, seržante. Převezměte velení. Ale hlavně už toho ptáčka vypusťte do vzduchu. Poletíte západně podél řeky, a až vám řeknu, změníte kurz na jih.“

Cashman jen přikývl. Obratně vykroužil s Plechovou husou stoosmdesátistupňový oblouk, až stála na vzdáleném konci louky natočená proti větru. Pak otevřel všechny tři klapky a hřmotící starý letoun vyrazil trhavě a chvějivě vpřed a blížil se k plotu na druhém

konci louky, vzdálenému sotva sedmdesát metrů. Když míjeli průčelí domku Golfura Andurssona a zadní kolo letadla bylo pořád pevně přilepené k zemi, Pitt začal mimoděk chápat, co se asi honilo hlavou Charlesu Lindberghovi, když tehdy v roce 1927 na Rooseveltově polním letišti přemlouval svůj těžce naložený stroj Spirit of St. Louis, aby se zvedl z rozbahněné ranveje. Pittovi připadalo nemožné, že by se nějaký letoun – vyjma vrtulník nebo lehké dvoumístné letadlo – mohl na tak malém prostoru zvednout ze země. Vrhł rychlý pohled na Cashmana, ale v jeho výrazu spatřil jen chladný klid a naprosté uvolnění. Cashman si nezúčastněně pískal jakousi melodii, ale Pitt ji nedokázal přes řev trojice motorů, každého o dvou stech koňských sil, rozpoznat. Nemůže být pochyb o tom, že Cashman dokonale ztělesňoval člověka, který ví, jak zacházet s letadlem, a s tímhle obzvlášť. Když měli za sebou dvě třetiny louky, Cashman zatlačil řídicí sloupek dopředu, a zvedl tak zadní kolo, pak jej zatáhl zpět a celé letadlo se vzneslo pár desítek centimetrů nad zem. Jenže potom k Pittově hrůze Cashman snad ani ne sedmnáct metrů od plotu tvrdě posadil letadlo zpátky na trávu. Pittovo zděšení se však proměnilo v obdiv, když Cashman strhl řízení na svůj hrudník, s Plechovou husou plot doslova přeskočil a vznesl se s ní do vzduchu.

„Kde jste se naučil tenhle malý fígl?“ vydechl Pitt úlevou. A v té chvíli poznal melodii, kterou si Cashman hvízdal: byla ze starého filmu Báječní muži na létajících strojích. „V Oklahomě jsem lítával s práškovacím letadlem,“ vysvětlil Cashman.

„Jak jste se vypracoval až na leteckého mechanika?“

„Jednoho krásnýho dne začala ta bedna, s kerou sem lítal, ve vzduchu divně pochrchlávat. Skončilo to tím, že zvorala farmářovi pastvinu a pomlátila mu několik výstavních kousků dobytka dlouho před jejich cestou na jatka. Málem každéj z okolí se chystal mě žalovat. Byl sem na dně, a tak sem se zdejch a dal se k armádě.“

Pitt se neubráníl úsměvu, zatímco vyhlížel ven na řeku tekoucí sedmdesát metrů pod nimi. Z té výšky měl dobrý výhled na příkrý hřeben, kde ho našel Andursson. K tomu teď spatřil něco, co nečekal. Všiml si dole na terénu téměř nerozeznatelné rovné linky, která se táhla přímo k jihu. Otevřel boční okénko a zadíval se pozorněji. Bylo to tak: temnější odstín zeleně na pozadí světleji zabarvené tundry.

Jeho stopy, bořící se do měkké vegetace, byly stále ještě vidět a daly se sledovat stejně snadno jako bílá čára uprostřed silnice. Pitt zachytil Cashmanův pohled a ukázal dolů: „Na jih. Sledujte tu tmavou čáru.“ Cashman naklonil letadlo a chvíli zíral z okna. Pak přikývl na znamení, že pochopil, a zamířil špicí třímotorového letounu k jihu. Po patnácti minutách letu mu nezbylo než obdivovat, jak spolehlivou stopu po sobě nechal Pitt během svého putování k řece. S výjimkou občasných odchylek na nerovném nebo členitém terénu byla stopa jeho cesty rovná, jako by ji tvořil s pomocí olovnice. Patnáct minut, to byl čas, jaký letité letadlo potřebovalo k překonání vzdálenosti, jejíž zdolání Pittovi trvalo několik hodin. „Mám to!“ vykřikl Pitt. „Vidíte, ta jakoby puklina, kde stopy končí.“

„Kde chcete, abych přistál, majore?“

„Souběžně s okrajem rokle. Je tam rovná plocha, má asi sto sedmdesát metrů od východu k západu.“ Obloha se teď zatáhla, potemněla počínajícím hustým sněžením. První vločky začaly dopadat na čelní sklo už při nalétávání na přistání, rozptylovaly se k okrajům skla, než je proud vzduchu strhl s sebou. Pitt závod vyhrál opravdu velice těsně. Cashman bezpečně přistál, bylo to přímo plavné přistání s ohledem na nerovný terén a povětrnostní podmínky. Vyměřil si dojezd tak přesně, že dveře kabiny třímotoráku se ocitly tři metry od prudkého srázu rokle. Kola se ještě nestačila zastavit a Pitt už vyskočil a klopýtal a klouzal po srázu dolů. Za ním Hullovi muži začali metodicky vykládat náklad na mokrou zem. Dva ze zdravotníků rozvinuli lana a hodili je dolů, aby byli připraveni vytahovat zraněné. Pitt si ničeho z toho nevšímal. Hnala ho jediná touha: být v té mrazivé jámě dole první. Narazil na Lillieho, který stále ještě ležel na zádech, a na něm stočená Tidi mu objímala pažemi hlavu. Říkala mu něco, čemu Pitt nerozuměl, protože její hlas byl jen slabý, ochraptělý šepot. Snažila se usmívat, ale i její rty se zmohly jen na politováníhodný škleb, a ani v hlase a očích nebylo možno vyčíst moc útěchy. Pitt k ní přistoupil zezadu a dotkl se jejích mokrých vlasů. „Zdá se, že jste se docela sblížili.“

Tidi se otočila a nepřítomně se dívala na postavu, jež se za ní tak náhle vynořila. „Bože můj, vy jste se vrátil.“ Vztáhla ruku a dotkla se

ho. „Zdálo se mi, že slyším letadlo. Bože, to je fantastické, že jste se vrátil.“

„Ano.“ Pitt se slabě pousmál a pak kývl k Lilliemu. „Jak je mu?“

„Nevím,“ odpověděla vyčerpaně. „Prostě nevím. Asi tak před půl hodinou upadl do bezvědomí.“ Pitt poklekl a zaposlouchal se do Lillieho dechu. Byl pomalý a pravidelný. „Dostane se z toho. Má kilometrový kořínek. Jiná věc je, jestli bude ještě někdy chodit.“ Tidi přitiskla tvář k Pittově ruce a začala vzlykat, dech přerývaný křečemi, úleva se přes ni valila v mocných vlnách. Silně ji objímal a neřikal nic. Ještě držel její chvějící se tělo v náručí, když k nim přistoupil kapitán Hull. „Vezměte ji jako první,“ řekl Pitt. „Má zlomené kotníky.“

„Moji lidé postavili nahoře stan první pomoci. Mají tam i kamínka. Bude jí tam dobře, dokud ji Islandská pátrací a záchranná služba nedopraví do Reykjavíku.“ Hull si unaveně protřel oči. „Navigujeme jejich terénní vozy rádiovými signály.“

„Nemůžete ji odtud dostat vzdušnou cestou?“

Hull zavrtěl hlavou. „Je mi líto, majore. Ten starý třímotorák nepojme víc než osm nosítek. Obávám se, že jako první budou muset letět ti nejvážněji zranění. Tohle je případ, kdy dámy nemají přednost.“ Ukázal na Lillieho. „Jak moc zle je na tom tenhle?“

„Má zlomeniny ramenních kostí a pánve.“

Objevili se dva Hullovi muži s nosítky s hliníkovou kostrou. „Nejprve toho muže,“ nařídil Hull. „A dávejte pozor, má několikanásobné zlomeniny.“ Zdravotníci zručně přemístili Lillieho bezvládné tělo na nosítka a připoutali je popruhy pro výstup z rokle. Pitt musel mimoděk ocenit hladkou funkčnost systému tažných lan. Za tři minuty se Hull vrátil pro Tidi. „Takže, majore, a teď tady ta slečinka.“

„Zacházejte s ní opatrně, kapitáne. Je to osobní sekretářka admirála Sandeckera.“

Hulla zjevně nic nevyvedlo z míry na moc dlouho. Překvapení se jen mihlo jeho očima a pak zaburácel: „Dobře, v tom případě si ji vezmu na starost osobně.“ Něžně vzal Tidi do své rozložené náruče a přenesl ji na přichystaná nosítka. A pak dodržel slovo, šplhal po celou cestu z rokle vedle ní a nahoře dohlédl na to, že ji uložili do

příjemně vytopeného stanu, a teprve pak se vrátil, aby řídil záchranné práce. Pitt si přendal balíček z podpaží do ruky a pomalým krokem se vydal po kamenitém dnu rokle, až stanul nad ruským diplomatem. „Tak jakpak se vám vede, pane Tamareztove?“

„Ruský člověk má mráz rád, majore Pitte.“ Nabral do dlaně sněh, který na něj stačil napadat. „Moskva by nebyla Moskva, kdyby nebyla plnou sezónu pod sněhem. Pro mě je sněh totéž co pro Araba pouštní písek – prokletí, které se stalo nedílnou součástí existence.“

„Máte bolesti?“

„Starý bolševik bolest nikdy nepřizná.“

„Škoda,“ řekl Pitt.

„Škoda?“ zopakoval Tamareztov a podezřívavě hleděl na Pitta.

„Ano, chtěl jsem vám totiž nabídnout něco, co působí zaručeně proti senné rýmě, bolestem hlavy a špatnému trávení.“

„Pokračování yankeeského humoru, majore?“

Pitt se neznatelně ušklíbl. „Ne, yankeeský sarkasmus,“ řekl. „Hlavní důvod, proč nás občané jiných zemí tak často nechápou. Každý průměrný Američan má zbytnělou žílu sarkasmu, která znesnadňuje rozumové pochopení.“ Posadil se vedle Tamareztova a vytáhl láhev vodky. „Například právě teď se díváte na výsledek mé výpravy do obchodu s lihovinami.“

Tamareztov se nezmohl na víc než na nevěřící pohled.

„Sliby se mají dodržovat.“ Pitt nadzvedl zraněnému muži hlavu a přiložil mu láhev ke rtům. „Tumáte, napijte se trochu.“

Tamareztov bez problémů upil čtvrt láhve, než mu ji Pitt zase odebral. Pak kývl hlavou a mumlavě pronesl cosi, co znělo jako poděkování. Potom se mu v očích objevil upřímně uznalý výraz. „To je originál, skutečná sovětská vodka. Jak jste to pro všechno na světě dokázal?“ zeptal se.

Pitt mu zasunul láhev do podpaždí. „Měli na ni slevu,“ odpověděl, vstal a chystal se odejít.

„Majore Pitte.“

„Ano?“

Tamareztov řekl jen jediné slovo: „Děkuji.“

Byl celý bílý od sněhu, který na něj napadal, ležel a prázdně zíral do oblohy, když ho Pitt objevil. Jeho mírná a klidná tvář měla výraz člověka, kterého se žádná bolest nedotkne, člověka šťastného, spokojeného a v poslední chvíli smířeného se sebou samým. Skláněl se nad ním zdravotník a ohledával jej.

„Srdce?“ zeptal se Pitt tiše, jako by se bál, že ho probudí.

„Vzhledem k jeho věku je to stejně možný odhad jako kterýkoli jiný, pane.“ Zdravotník se zvedl a pokynul Hullovi, který postával pár kroků opodál. „Vytáhneme ho nahoru, kapitáne?“

„Nechte ho tu ležet,“ řekl Hull. „Naším úkolem je zachraňovat živé. Tenhle muž je mrtvý. Dokud trvá nebezpečí, že se k němu mohou připojit i další, musíme se věnovat jim.“

„Jistě, máte pravdu,“ přisvědčil Pitt vyčerpaně. „Je to na vás, kapitáne.“

Hullův hlas změkl: „Vy toho muže znáte, majore?“

„Přál bych si, abych ho znal lépe. Jmenuje se Sam Kelly.“ Jméno Hullovi zjevně nic neříkalo. „Proč nám nedovolíte, abychom vás taky vytáhli nahoru, majore? Sám jste na tom dost mizerně.“

„Ne, zůstanu tady se Samem.“ Pitt se sklonil a něžně Kellymu zatlačil oči a pak zlehka oprášil sněh ze staré vrásčité tváře. Potom vytáhl z krabice doutníků, v němž rozpoznal Sandeckerovu oblíbenou značku, a zastrčil jej do Kellyho náprsní kapsy. Hull tam bez hnutí stál dobrou minutu a hledal slova. Začal cosi říkat, pak si to ale rozmyslel a místo toho jen sklonil hlavu na znamení tichého porozumění. Pak se otočil a vrhl se zpátky do práce.

20

Sandecker zaklapl desky, odložil je a naklonil se vpřed, jako by se chystal ke skoku: „Pokud mě žádáte o svolení, moje odpověď je jednoznačné NE!“

„Stavíte mě do nepříjemné pozice, admirále.“ Tato slova pronesl muž, jenž seděl proti Sandeckerovi. Byl podsaditý a zdálo se, že je široký jako křeslo, v němž se rozvaloval. Měl na sobě nepopsatelný černý oblek s bílou košilí dekorovanou černou hedvábnou vázankou. Podvědomě a často si přejížděl rukou holou hlavu, jako by na ní hledal vlasy, které tam kdysi asi byly, a hleděl šedýma očima, které

pod Sandeckerovým plamenným pohledem ani nemrkly. „Upřímně jsem doufal, že mezi námi nebudou názorové neshody. Nicméně, není-li tomu tak, musím vás informovat, že jsem zde čistě z vlastní dobré vůle. Rozkaz k převelení majora Pitta už mám.“

„Kdo ho vydal?“

„Podepsal jej ministr obrany,“ odpověděl muž věcně.

„Nebudete mít nic proti tomu, abyste mi ten rozkaz ukázal?“ požádal Sandecker. Táhl svůj poslední trumf a byl si toho vědom. „Prosím.“ Jeho protějšek povzdechl, sáhl do aktovky a vyndal z ní svazek papírů, které podal Sandeckerovi. Admirál mlčky pročítal rozkaz. Pak se jeho rty zkroutily do úsměšku. „Ale nedám se snadno, co říkáte?“

„To jistě.“

Sandecker se opět zahleděl do papírů, jež měl v rukou, a zavrtěl hlavou. „Žádáte příliš... příliš mnoho.“

„Ani mně se to moc nelíbí, ale čas je luxus, kterého se nám nedostává. Celý ten plán, ten naivní plán, co vypracoval Hermit Limited, je zcela neupotřebitelný. Připouštím, že zní atraktivně. Spasit svět, vybudovat ráj. Kdoví, možná že F. James Kelly má řešení pro budoucnost. Avšak pro tuto chvíli je to šéf bandy šilenců, kteří zavraždili téměř třicet lidí. A přesně za deset hodin od této chvíle má v plánu zabít dvě hlavy státu. Náš postup je motivován zásadním požadavkem – je nutno jej zastavit. A major Pitt je jediný člověk, který je schopen fyzicky identifikovat Kellyho nájemné vrahy.“

Sandecker odhodil lejstra na stůl. „Fyzicky identifikovat! Nic než slova, zbavená citu.“ Vstal z křesla a začal přecházet místností. „Žádáte mě, abych nařídil muži, který pro mě znamená tolik co vlastní syn, muži, kterého ztloukli tak, že se ocitl na dosah smrti, aby vstal z nemocničního lůžka a vyslídil bandu nemilosrdných zabijáků šest tisíc mil odtud?“ Sandecker zavrtěl hlavou. „Nechápete, že žádáte něco, co přesahuje kapacitu člověka z masa a kostí? Lidská odvaha má své meze. Dirk toho už udělal mnohem víc, než se od něho očekávalo.“

„Mohli bychom si povídat o tom, zda se odvaha používáním ztrácí. Ale souhlasím s vámi, že major toho udělal víc, než kolik se

myslelo, že je v lidských možnostech. Bůh je mi svědkem, že jen málokterý z mých lidí, pokud vůbec někdo, by se vypořádal s tou záchrannou akcí tak jako on.“

„Možná že se tu dohadujeme úplně zbytečně,“ řekl Sandecker. „Pitt nejspíš ještě není v takovém stavu, aby mohl odejít z nemocnice.“

„Řekl bych, že vaše obavy... nebo mám spíš říct naděje?... nemají reálný podklad.“ Holohlavý muž zalistroval hnědou složkou. „Mám tady několik hlášení od svých agentů, kteří jaksi nad plán majora hlídali.“ Odmlčel se, chvíli četl, pak pokračoval. „Výtečný fyzický stav, konstituce býka, nadmíru zdravý vztah k... ach tak... k zdravotním sestrám. Čtrnáctihodinový odpočinek, intenzivní péče, silné vitaminové injekce a unikátní svalová terapie v provedení špičkových islandských lékařů. Sešili ho, namasírovali a ovázali. Naštěstí jedinou podstatnou újmu utrpěla jeho žebra, a i to byly podružné zlomeniny. Zkrátka, není sice v nejlepším stavu, ale já nemohu být puntičkář. Bral bych ho, i kdyby ho právě ukládali do rakve.“ Sandeckerova tvář byla chladná a bez výrazu. Když dovnitř vstrčila hlavu jedna ze sekretářek velvyslanectví, obrátil se k ní.

„Je tady major Pitt, pane.“

Sandecker vytřeštil na tlust'ocha oči. V jeho hlase bylo znát překvapení: „Vy jste celou dobu věděl, že to udělá, vy grázle!“

Tlust'och neřekl nic, jen pokrčil rameny.

Sandecker se napřímil a probodával jej očima plnými nevole. „Dobrá, ať jde dál.“

Vstoupil Pitt a zavřel za sebou dveře. Toporně prošel místností k měkké pohovce a opatrně se sesul na její měkké polštáře. Celý obličej měl ovinutý obvazy, jediné štěrby pro oči a nos a neovázané místo na temeni hlavy, které korunovala černá čupřina, svědčily o známkách života za vrstvami gázy. Zdálo se, pokud se to dalo vypožorovat, že hluboké zelené oči nemrkají. Sandecker se posadil za stůl a sepal ruce za hlavou. „Vědí lékaři v nemocnici, kde jste?“

Pitt se usmál. „Řekl bych, že během následující půlhodiny se na to budou snažit přijít.“

„Předpokládám, že s tímto pánem jste se už setkal.“ Sandecker ukázal na tloušťka.

„Mluvili jsme spolu telefonem,“ odpověděl Pitt. „Formálně jsme představeni nebyli... přinejmenším nikoli skutečnými jmény.“

Tlustouch hbitě obešel stůl a podával Pittovi ruku: „Jmenuji se Kippmann, Dean Kippmann.“

Pitt ruku sevřel. Ten muž klamal tělem. Na jeho stisku nebylo nic slabého ani tlustého. „Dean Kippmann,“ opakoval Pitt. „Ředitel Národní výzvědné agentury. Není nad to hrát zápas s ligovými esy.“

„Jsme vám velice vděční za vaši pomoc,“ řekl Kippmann srdečně. „Cítíte se tak, že byste zvládl malý letecký výlet?“

„Po Islandu by trocha jihoamerického slunce neškodila.“

„Slunce si užijete.“ Kippmann si opět přejel rukou po holé hlavě. „Zvláště jeho jihokaliifornskou odrůdu.“

„Jižní Kalifornie?“

„Dnes ve čtyři odpoledne.“

„Dnes ve čtyři odpoledne?“

„V Disneylandu.“

„V Disneylandu?“

Sandecker se do hovoru vložil s nuceným klidem: „Chápu, že místo určení není přesně takové, v jaké jste doufal. Ale i tak bychom se obešli bez vaší ozvěny.“

„Při vši úctě, pane, ale jsem úplně mimo.“

„Ještě před hodinou jsme se vyjadřovali zcela stejně.“

„Co tedy máte za lubem?“ zeptal se Pitt.

„Tohle.“ Kippmann zalovil ve své zdánlivě bezedné aktovce, vytáhl z ní další papíry a zběžně je studoval. „Do chvíle, než jsme měli možnost vyslechnout vás a ty ze zachráněných, kterým to fyzický stav dovolil, měli jsme nanejvýš jen velmi rámcovou představu o záměrech společnosti Hermit Limited. Věděli jsme o její existenci a měli jsme to štěstí, že se nám podařilo vyčenichat nepatrný díl jejích obchodních aktivit. Avšak její konečný cíl, vůdčí mozky a zdroj peněz na celou operaci zůstávaly tajemstvím...“

Pitt jej opatrně přerušil: „Ale vodítko jste měli. Podezírali jste doktora Hunnewella.“

„Jsem rád, že jste na to nepřišel dřív, majore. Ano, NVA šla po doktoru Hunnewellovi. Neměli jsme přirozené žádný důkaz. Proto jsme na něj nastražili past – v naději, že nás dovede k těm, kdo stojí v čele té organizace.“

„Bože můj, takže to bylo nastražené.“ Nebylo snadné dostat ze sebe jedním dechem trpké konstatování a bolestné zaúpení, ale Pittovi se to zdařilo. „Takže celá ta zatracená scéna na ledovci byla nahraná.“

„Ano. Hunnewell na sebe upoutal naši pozornost, když při vývoji podmořské sondy poskytoval cenná vodítka společnosti Fyrie Limited, avšak své vlastní zemi, kde se vědecký tým zabýval stejným úkolem, nenabídl vůbec nic.“

„V tom případě bylo zaledování *Laxu* dost dobře vymyšlený trik,“ řekl Pitt. „Byl to váš trumf, protože Hunnewell byl přinucen zabývat se tím případem jako vyšetřovatel, když ho o to admirál zdánlivě náhodou požádal. Hunnewell zřejmě nemohl uvěřit svému štěstí. Okamžitě s posláním souhlasil, ani ne tak proto, aby zjistil, co se přihodilo jeho starému příteli Kristjanu Fyriovi – to už tušil –, nebo aby zkoumal podivný jev lodi zamrzlé v ledu, ale proto, aby zjistil, co se stalo s jeho vzácnou podmořskou sondou.“

„Opět správně, majore.“ Kippmann podal Pittovi několik lesklých fotografií. „Tady jsou snímky z ponorky, která téměř tři týdny pozorovala *Lax*. Vypovídají o zvláštním charakteru jeho posádky.“

Pitt ho ignoroval a místo toho upřel spalující pohled na Sandeckera. „Takže pravda konečně vyplouvá na povrch. Průzkumná flotila *Lax* objevila a pověsila se na něj, dokud nevyhořel.“

Sandecker pokrčil rameny. „Pan Kippmann uznal za vhodné sdělit mi tuto velmi zajímavou drobnost teprve včera večer.“ Jeho tvář s trvalým úšklebkem, kterým připomínal mytologického gryfa, rozhodně neodrážela přílišné sympatie ke Kippmannovi.

„Můžete nám to mít za zlé,“ připustil Kippmann vážným tónem, „ale bylo nezbytně nutné držet vás co možná nejvíc stranou. Kdyby Kelly, Rondheim, nebo dokonce Hunnewell zavětřili závan vašeho spojení s námi, celá operace by šla k čertu.“ Zadíval se na Pitta a promluvil hlubokým hlasem: „Vy, majore, jste musel hrát pouhou roli pilota a Hunnewellova doprovodu za jeho průzkumného pobytu

na *Laxu*. Pak jste ho měl dopravit do Reykjavíku, kde bychom opět převzali dohled nad každým jeho pohybem.“

„Jenže to tak docela přesně nevyšlo, co?“

„Podcenili jsme druhou stranu,“ přiznal Kippmann.

Pitt potáhl z cigarety a bezmyšlenkovitě sledoval kouř stoupající ke stropu. „Ještě jste nevysvětlil, jak se *Lax* ocitl v ledovci. Rovněž jste neosvětlil, co se stalo s jeho pirátskou posádkou, ani to, jak se Fyrie, jeho posádka a jeho vědecký tým mohli na rok ztratit, aby se pak jejich spálená těla opět znenadání objevila na lodi.“

„Odpověď na obě otázky je prostá,“ odpověděl Kippmann. „Fyriova posádka z lodi nikdy neodešla.“

Sandeckerovy ruce opustily pozici na jeho temeni a spočinuly oběma dlaněmi na stole. Admirál se naklonil dopředu a jeho oči měly kamenný výraz. „Matadžič hlásil arabskou posádku, nikoli plavovlasé Skandinávce.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Kippmann. „Domnívám se, pánové, že věnujete-li pozornost těmto fotografiím, pochopíte, co mám v souvislosti s posádkou na mysli.“ Podal fotografie Sandeckerovi a složku jejich kopií Pittovi. Pak se posadil do křesla a zapálil si cigaretu, kterou předtím zastrčil do dlouhé špičky. Působil naprosto vyrovnaně. Pitt si pomyslel, že ten člověk by nudou zíval, i kdyby ho napichovali na kůl. „Povšimněte si, prosím, fotografie číslo jedna,“ řekl Kippmann. „Byla pořízena velice silnou teleoptikou, periskopem ponorky. Jak vidíte, jsou na ní zachyceni členové posádky při vykonávání svých běžných povinností v různých částech lodi. Není mezi nimi nikdo snědý.“

„To může být náhoda,“ namítl Sandecker nedůvěřivě. „Arabové, o kterých se v hlášení zmiňoval Matadžič, mohou být v podpalubí.“

„To by bylo do jisté míry pravděpodobné, pokud bychom zůstali pouze u této jediné fotografie. Avšak ostatní snímky byly pořízeny v různých časech a různých dnech. Když je vzájemně porovnáte, dojdete k počtu zhruba čtrnácti členů posádky, z nichž ani jediný není arabského původu. Ujišťuji vás, pánové, že kdyby byl v posádce třeba jen jeden Arab, za ty tři týdny by se přinejmenším jednou ukázal.“ Kippmann se odmlčel a oklepal cigaretovou špičku o okraj popelníku. „K tomu jsme s konečnou jistotou identifikovali všechny

tváře na fotografiích jako tytéž lidi, kteří vypluli s *Laxem* krátce předtím, než zmizel.“

„Ale co Matadžič?“ nedal se odradit Sandecker. „Byl to špičkový vědec, jemuž bylo vlastní pečlivé pozorování. Byl si nade všechnu pochybnost jistý tím, co viděl...“

„Matadžič viděl posádku převlečenou tak, aby působila dojmem jiné národnosti,“ objasnil Kippmann. „V době, kdy na ni narazil, musela už dosáhnout mistrovství v převlecích – jen si vzpomeňte, kolik přístavů předtím navštívila. Nemohli riskovat, že je někdo pozná. I když jistotu v tomto bodu nebudeme mít nikdy, lze mít za to, že posádka si povšimla toho, že ji O'Reily pozoruje, a ve chvíli, kdy Matadžič přišel na palubu na večeri, hráli všichni dokonale své role.“

„Rozumím,“ řekl Pitt. „A co se dělo pak?“

„Zbytek už lze uhodnout, pokud jej ještě neznáte.“ Kippmann si chvíli pohrával s cigaretovou špičkou, než pokračoval. „Celtinium-279 se nějakým způsobem, a není těžké představit si jakým, vzňalo a změnilo *Lax* v plující spalovnu. Naše ponorka se mohla jen držet opodál a bezmocně přihlížet, tak rychle k tomu došlo, a navíc nikdo nepřežil. Naštěstí námořnictvo jmenovalo jejím velitelem poměrně bystrého chlapíka. Blížila se bouře a on si spočítal, že je jen otázkou času, než se ocelové pláty trupu *Laxu* ochladí a smřítí natolik, že jejich sváry popraskají, do lodi vnikne voda a ona se potopí, což by bouře stupně osm, která se na obzoru chystala, jen uspíšila.“

„Proměnil proto ponorku za dvacet milionů dolarů v remorkér, dostrkal planoucí loď k příhodnému ledovci a tlačil ji na jeho stěnu, dokud do něho nevnikla.“ Pitt domluvil a spokojeně se podíval na Kippmanna.

„Vaše teorie je přesná, majore,“ souhlasil Kippmann poněkud nedůtklivě.

„To není moje teorie,“ usmál se Pitt, „nýbrž teorie doktora Hunnewella. To on přišel s průměrem rozžhaveného pohrabáče a kusu ledu.“

„Chápu,“ přikývl Kippmann, i když nechápal.

„Další věc mě zajímá proto, že se mě přímo dotýká,“ pokračoval Pitt a zdusil oharek cigarety v popelníku. „Proč jste poslali mě a

Hunnewella, abychom se honili po celém severním Atlantiku za konkrétním ledovcem, přitom jste z něj ale předtím odstranili označení, podle něhož by se dal rozpoznat? Proč jste poslali Hunnewella, aby našel *Lax*, a pak jste se jej pokoušeli před ním ukrýt?“

Kippmann beze stopy rozpaků pohlédl na Pitta: „Moji lidé byli nuceni díky vám, majore, mrznout a odsekávat z ledovce kusy s červeným označením pobřežní policie, protože jste se objevil o dva dny dříve.“

„Zamýšleli jste lépe zahladit stopy na *Laxu*, ale nestačili jste to, protože jsme se s Hunnewellem objevili na scéně, je to tak?“

„Přesně,“ přikývl Kippmann. „Nikdo nepředpokládal, že se vydáte ve vrtulníku okamžitě v závěsu nejhorší bouře sezóny.“

„To znamená, že vaši lidé tam byli...“ Pitt se odmlčel a vrhl na Kippmanna dlouhý tázavý pohled. „Vaši muži se ukrývali na ledovci po celou dobu, co jsme s Hunnewellem prohledávali *Lax*.“

Kippmann pokrčil rameny: „Nedali jste nám čas k tomu, abychom je stáhli.“

Pitt napůl povstal z křesla: „Chcete říct, že tam byli a nepodnikli nic, když Hunnewell a já jsme téměř spadli z ledovce do moře, že se dívali a nepomohli, neposkytli nám lano ani třeba jen slovo na povzbuzení?“

„V naší profesi není možné brát ohledy,“ Kippmann k němu vyslal unavený úsměv. „Je nám to proti mysli, ale jinak to nejde. Tak si to žádají pravidla hry.“

„Hry?“ opakoval Pitt nevěřičně. „Hry na spiknutí? Hry na to, že člověk bude člověku vlkem? Řeknu vám, máte pěkně hnusné zaměstnání.“

„To je cyklus, který nemá konce, příteli,“ odvětil Kippmann kysele. „My jsme s tím nezačali. Amerika odpradávná stála na správné straně. Jenže nemůžete si hrát na spravedlivého rytíře, pokud druhá strana používá každý špinavý úskok, který jí přijde na mysl.“

„Pokud je to tak, jsme národ pitomců, kteří věří, že dobro bude na věky věků triumfovat nad zlem. Ale kde jsme to skončili? Řekl bych, že v Disneylandu.“

„K tomu se v pravý čas dostaneme,“ řekl Kippmann zdrženlivě. „Z toho, co jste nám vy a ostatní v nemocnici sdělili, vyplývá, že Hermit Limited zahájí akci od tohoto okamžiku zhruba za devět a tři čtvrtě hodiny. Jejich prvním krokem má být zavraždění hlavy státu oné latinskoamerické země, kterou hodlají ovládnout. Říkám to správně?“

„Tak to ten člověk říkal,“ přisvědčil Pitt. „Hodlají začít s Bolívií.“

„Nemůžete věřit všemu, co slyšíte, majore. Kelly uvedl Bolívii jen jako příklad. On a jeho skupina nemají dostatečné kapacity na tak velkou zemi. Je příliš schopný obchodník na to, aby se rozhodl pro akci až poté, co má devadesátiprocentní jistotu zisku.“

„Cílem může být kterákoli z půltuctů zemí,“ vložil se do hovoru Sandecker. „Jak u všech všudy zjistíme, která to bude?“

„I my máme počítače,“ prohlásil Kippmann s jistou dávkou zadostiučinění. „Údaje, které jsme jim poskytli, zúžily výběr na čtyři. Major Pitt jej pak svojí iniciativou redukoval na dvě.“

„Přestávám vám rozumět,“ řekl Pitt. „Jak jsem...“

„Modely, které jste vylovil z mořského dna,“ přerušil ho Kippmann. „Jeden je přesnou replikou vládní budovy Dominikánské republiky. Druhý představuje sídlo vládní legislativní komory Francouzské Guayany.“

„Takže šanci máme padesát na padesát,“ poznamenal Sandecker.

„Ne tak docela,“ řekl Kippmann. „Podle hlubokého přesvědčení NVA se Kelly a jeho banda pokusí o dvojitý úder.“

„Obě země naráz?“ Sandecker hleděl nevěřícně na Kippmanna. „To nemyslíte vážně.“

„Nikoli, myslím to vážně, přímo – snad mi prominete ten výraz – smrtelně vážně.“

„Čeho si Kelly myslí, že docílí, když povede útok dvěma směry?“ zajímal se Pitt. „Pokusit se ovládnout najednou Dominikánskou republiku a Francouzskou Guayanu není takové šílenství, jak se to na první pohled jeví.“

Kippmann vyndal z desek mapu a rozložil ji na Sandeckerově stole. „Na severním pobřeží Jižní Ameriky leží Venezuela a Britská, Holandská a Francouzská Guayana. Dále k severu se jednodenní plavbou lodí nebo několikahodinovým letem dostanete k ostrovu, na

němž se nachází Haiti a Dominikánská republika. Strategicky je to ideální. Neztrácejme ze zřetele,“ dodal Kippmann významně, „pouze to mějme na zřeteli, že diktátor, který vládl na Kubě, ovládal i Floridu.“ Sandecker se zadíval na Kippmanna s napjatým a pozorným výrazem. „Proboha, to je ale situace. Bylo by jen otázkou času, než by Hermit Limited díky své přítomnosti na ostrově přiškrtil hospodářství Haiti a ovládl i tuto zemi.“

„Ano, a pak s využitím ostrova jako své základny by zvolna expandoval do zemí Střední Ameriky a jednu po druhé by pohlcoval.“ Pittův hlas zněl netečně, když poznamenal: „Dějiny nám připomínají, že Fidel Castro se nejednou pokoušel infiltrovat pevninské země, ale ani jednou neuspěl.“

„Ano,“ souhlasil Kippmann. „Jenže Kelly a Hermit Limited mají něco, co Castro postrádal – odrazový můstek. Kelly bude mít Francouzskou Guayanu.“ Chvilí si vybavoval souvislosti. „Tak pevný a jistý odrazový můstek, jaký měli spojenci v roce 1944, když v Normandii provedli invazi do Francie.“

Pitt vrtěl hlavou: „A já si myslel, že Kelly zešílel. Tomu sviňákovi to může vyjít. Ten jeho šílený plán se mu může podařit.“ Kippmann přisvědčil: „Zvážíme-li všechny skutečnosti, jak se v současné chvíli jeví, profesionální sázkaři by patrně tipovali Kellyho a Hermit Limited na vítězství.“

„Snad bychom ho měli nechat být,“ uvažoval Sandecker. „Ať si má tu svoji utopii.“

„Ne, z toho nic takového nevzejde,“ prohlásil Kippmann vážným tónem. „Není to možné.“

„Zdá se, že si tím jste naprosto jistý,“ poznamenal Pitt.

Kippmann na něho pohleděl a lehce se ušklíbl. „Já vám to ještě nevyprávěl? Jeden z těch ptáčků, co se vás pokoušeli zabít u toho vesnického doktora, se rozhodl, že bude spolupracovat. A vykládal nám docela zajímavé věci.“

„Zdá se, že je toho ještě spousta, co jste nám zapomněl říct,“ podotkl Sandecker ledově.

Kippmann pokračoval: „Kellyho slavný projekt je odsouzen k nezdaru, mám informace ze spolehlivého zdroje.“ Umlkl a jeho úšklebek se prohloubil. „Jen co se Hermit Limited etabluje v

Dominikánské republiky a Francouzské Guayany, má ve vedení společnosti dojít k nelítostnému boji o moc. Váš hlavní věřitel, majore Pitte, pan Oskar Rondheim, totiž zamýšlí zbavit se Kellyho, Markse, von Hummela a ostatních a převzít vedení. Je nasnadě, že záměry pana Rondheima pro budoucnost lze těžko považovat za čestné a dobročinné.“

Tidi se rozvalovala v kolečkovém křesle vedle Lillieho postele, když do nemocničního pokoje vstoupil Pitt a jemu v patách Sandecker a Kippmann. „Lékaři mě informovali, že to oba přežijete,“ pozdravil je Pitt s úsměvem. „Tak jsem si myslel, že bych se mohl stavět... ehm... a rozloučit se.“

„Vy odjíždíte?“ V Tidiině hlase bylo znát smutek.

„Bohužel. Někdo musí identifikovat Rondheimovy zabijáky.“

„Tak... tak na sebe dávejte pozor,“ vykoktala. „Neradi bychom vás ztratili po tom všem, čím jste kvůli nám prošel.“

Lillie s obtížemi pozvedl hlavu: „Proč jsi tam v rokli něco neřekl?“ zeptal se vážným hlasem. „Neměl jsem tušení, že ti rozkopali žebra.“

„Na tom nesejde. Byl jsem jediný, kdo byl schopný chůze. Mimoto se nerad nechám bezmocně odnášet, když mám diváky.“

Lillie se usmál: „Měl jsi ty nejlepší.“

„Co záda?“ zeptal se Pitt.

„Musím zůstat v téhle poloze déle, než si vůbec troufám pomyslet, ale až bude po všem, budu prý zase moct tančit.“ Pitt pohlédl dolů na Tidi. Tvář měla bledou a v očích se jí začaly hromadit slzy. Pitt pochopil. „Až ten slavný den nastane,“ přinutil se k chabému úsměvu, „všichni dohromady ho oslavíme – i kdyby k pití nebylo nic jiného než pivo tvého papínka.“

„To chci vidět...“

Sandecker si odkašlal: „Doufám... hmmm... doufám, že slečna Royalová je stejně dobrá zdravotnice jako sekretářka.“ Lillie uchopil Tidi za ruku. „Lámal bych si den co den kost za kostí, kdyby to mělo za následek setkání s někým, jako je ona.“ Nastalo krátké ticho.

„Budeme muset jít,“ ozval se Kippmann. „Naše letadlo už teď čeká.“ Pitt se sklonil a políbil Tidi a pak potřásl rukou Lilliemu.

„Dávej na sebe pozor. A čekám pozvánku na tu oslavu.“ Bezmocně rozhodil rukama. „Teď už mě trápí jen to, kdo se mnou bude ochoten jít na rande, s tímhle ksichtem.“

Tidi se rozesmála. Sevřel jí rameno, pak se otočil a vyšel z pokoje.

Cestou autem na leteckou základnu hleděl Pitt oknem ven, ale jeho oči nic neviděly a myšlenkami byl stále v nemocnici.

„Už nebude nikdy chodit, že?“

Kippmann smutně zavrtěl hlavou: „Malá naděje... moc malá.“

Dál jeli beze slova a po patnácti minutách dorazili na keflavickou leteckou základnu, kde na ně u terminálu čekal průzkumný bombardér B-92 amerického letectva. Uplynulo dalších deset minut a nadzvukový letoun se hnal po ranveji a vzlétl nad oceán. Sandecker osaměl v terminálu. Sledoval letadlo, jak stoupá k blankytné obloze, a nespustil z něj oči, dokud nezmizelo v dálce na bezmračném obzoru. Pak se unaveným krokem vydal zpět k autu.

21

Vzhledem k plusovému časovému rozdílu za letu z východu na západ a také k rychlosti tryskového bombardéru, převyšující dvanáct set mil za hodinu, Pitt se probudil ráno téhož dne, co opustil Island. Otevřel zarudlé oči, zív, protáhl se ve stísněném prostoru malé kabiny a pohledem z bočního okénka u navigátorova místa spatřil maličký stín letadla přesouvající se po zelených svazích pohoří Sierra Madre. Tak, a co teď? Pitt se křivě usmál na svůj odraz na skle, zatímco letadlo opustilo hornatou oblast a vklouzlo do prostoru nad smogem zahlceným údolím San Gabriel. Sledoval, jak se na obzoru vynořuje Tichý oceán, pročišťoval si mysl od událostí minulých dnů a zaměřoval ji k nejbližší budoucnosti. Věděl jediné, třebaže teď ještě netušil, jak to udělá, a neměl ani náznak nějakého plánu: věděl, že zabije Oskara Rondheima. Vrátil se myšlenkami do přítomnosti zvukem vysunovaného podvozku a ve stejném okamžiku mu Dean Kippmann poklepal na paži. „Jak jste spal?“

„Jako zabítý.“

B-92 přistál a jeho motory zaburácely, jak jim pilot dal zpětný chod. Zdálo se, že venku je příjemné teplo – kalifornské slunce se osleпивě odráželo od dlouhé řady vojenských stíhaček

zaparkovaných podél přistávací dráhy. Pitt četl pětimetrová písmena namalovaná na obrovském hangáru: VÍTEJTE NA LETECKÉ NÁMOŘNÍ ZÁKLADNĚ EL TORO.

Motory bombardéru zvolna utichly, a zatímco Pitt, Kippmann a posádka letadla sestupovali po úzkém žebříku na betonovou letištní plochu, hnal se k nim z dálky automobil. Z modrého stejšnu značky Ford vystoupili dva muži a zamířili ke Kippmannovi. Vyměnili si pozdravy a stisky rukou a pak všichni zamířili zpět k vozu. Pitt byl ponechán vlastnímu osudu, a protože nevěděl, co jiného by měl dělat, následoval je. Všichni tři se zastavili u otevřených dveří auta a polohlasně rozmlouvali, zatímco Pitt postával pár metrů opodál a vychutnával cigaretu. Konečně se Kippmann obrátil a přistoupil k němu. „Zdá se, že narušíme rodinnou sešlost.“

„To nechápu.“

„Jsou tu všichni, Kelly, Marks, Rondheim, celá parta.“

„Tady v Kalifornii?“ zeptal se Pitt nevěřicně.

„Ano, pověsili jsme se na ně, jakmile opustili Island. Výrobní číslo, které jste objevil na tom černém tryskovém letadle, nám hodně pomohlo. Hermit Limited si u výrobce objednal šest stejných strojů s po sobě jdoucími výrobními čísly. V současné době máme všech zbylých pět letadel pod kontrolou.“

„Smekám před vámi. To byla rychlá práce.“

Kippmann se pousmál: „Nebylo to tak hrozné. Stálo by to za obdiv, kdyby stroje byly roztroušeny po celé zeměkouli, avšak ony jsou pěkně pohromadě, jeden vedle druhého, osm mil odtud na letišti v Orange County.“

„V tom případě musí být Kellyho hlavní stan nedaleko.“

„Ano, v kopcích za Laguna Beach, je to padesátiakrový komplex,“ přisvědčil Kippmann a prstem naznačil jihozápadní směr. „Mimochodem, Hermit Limited má na výplatní listině přes tři stovky zaměstnanců, kteří se domnívají, že vypracovávají politické analýzy pro vlastní vládu.“

„Kam se odtud vypravíme?“

Kippmann zamířil s Pittem k vozu. „Do Disneylandu,“ oznámil suše, „zabránit dvojnásobné vraždě.“

Dálnicí ze Santa Ana se dali na sever a obratně proplouvali nepřilíh hustým ranním provozem. Když míjeli výjezd do Newport Beach, Pitt mimoděk zauvažoval, zda krásná rusovláška, kterou před několika málo dny potkal na pláži, na něho ještě stále čeká v hotelu Newporter Inn. Kippmann vytáhl dvě fotografie a ukázal je Pittovi. „Tohle jsou muži, které je třeba ochránit.“ Pitt poklepal na jednu z nich: „Tohle je Pablo Castile, prezident Dominikánské republiky.“

Kippmann přisvědčil: „Vynikající ekonom a jedna z opor latinskoamerické pravice. Okamžitě po svém zvolení odstartoval ambiciózní program reforem. Obyvatelé jeho země poprvé žijí v atmosféře důvěry a optimismu. Naše ministerstvo zahraničí by velice těžce neslo, kdyby Kelly zhatil naději, že z Dominikánské republiky se konečně stane ekonomicky stabilní země.“

Pitt uchopil druhý snímek: „Tohohle si nedokážu nikam zařadit.“

„To je Juan De Croix,“ řekl Kippmann. „Velice úspěšný lékař pocházející z východní Indie. Předák Lidové strany pokroku. Teprve před půl rokem zvítězil ve volbách. Dnes je prezidentem Francouzské Guayany.“

„Pokud stačím sledovat vývoj událostí, myslím, že má problémy.“

„Ano, má problémy,“ souhlasil Kippmann. „Francouzská Guayana neprosperuje tak jako Britská nebo Holandská Guayana. Hnutí za nezávislost tam vzniklo před pěti lety, ale teprve pod hrozbou revoluce připustili Francouzi vznik nové ústavy a všeobecné volby. Zvítězil v nich podle očekávání De Croix a vyhlásil naprostou nezávislost. Čeká ho ještě tuhý boj. Jeho zemi postihují snad všechny druhy tropických nemocí a domácí produkce potravin je nedostatečná. Nezávidím mu. Nikdo mu nezávidí.“

„De Croixova vláda je zranitelná,“ prohlásil Pitt zamyšleně. „Ale co Castileova vláda? Je jeho kabinet natolik pevný, aby přežil jeho smrt?“

„S podporou lidu snad ano. Ale dominikánské armádě se nedá příliš věřit. Moc by bezpochyby převzala vojenská junta, jenže v tomto případě si Kelly generalitu zcela jistě koupil.“

„Jak to, že oba ti muži jsou v jedné chvíli na téže místě?“

„Kybyste četl noviny, věděl byste, že představitelé států západní polokoule právě ukončili jednání na konferenci Aliance pro

hospodářský a zemědělský rozvoj v San Francisku. De Croix, Castile a pár dalších hlav jihoamerických států se jednoduše rozhodli pro malou okružní cestu před návratem domů.“

„Proč jim ale tedy nezabráníte ve vstupu do zábavního parku?“

„Snažil jsem se o to, ale než bylo našim jednotkám vnitřní bezpečnosti umožněno jednat, bylo už pozdě. De Croix a Castile už byli dvě hodiny uvnitř a odmítali park opustit. Můžeme si jen držet palce, aby Rondheimovi zabijáci dodrželi svůj časový harmonogram.“

„Na to bych být vámi moc nespolehal,“ poznamenal Pitt.

Kippmann pokrčil rameny: „Jsou situace, které se dají ovlivnit, a jsou jiné, jejichž průběh můžete jen sledovat.“

Automobil odbočil z dálnice na Harbour Boulevard a zakrátko zaparkoval u brány pro zaměstnance. Zatímco se řidič prokazoval doklady a dotazoval se strážných na cestu, Pitt se vyklonil z okénka a sledoval visutou jednokolejku, která právě projížděla nad jejich hlavami. Nacházeli se na severním okraji parku, odkud mohl vidět nad kopci obklopujícími budovy jen horní část Matterhornu a věže zámku ve Pantasylandu. Konečně se brána otevřela a mohli vstoupit. Cestou podzemním průchodem ke kancelářím ostrahy parku vzpomínal Pitt na to, jak pohodlné mu připadalo nemocniční lůžko v Reykjavíku, a uvažoval, kdy bude moci ulehnout do nějakého podobného. Neměl jasnou představu, co ho čeká v místnostech ostrahy, ale to, nač tam narazil, předčilo veškerá jeho očekávání. Hlavní konferenční sál byl veliký. Vypadal jak zmenšená verze hlavního poradního sálu Pentagonu. Stůl v jeho středu měl hodně přes patnáct metrů a kolem něj se shromáždilo přes dvacet lidí. V jednom rohu stála rádiová stanice a operátor dával vzrušenými gesty znamení muži, který stál na lešení pod ohromnou mapou, pokrývající půlku čelní zdi do třímetrové výšky, a vyznačoval na ní pozice. Pitt obešel stůl a stanul pod skvostné vyvedenou, barevnou mapou Disneylandu. Pozorně studoval mnohobarevná světélka a směr modré fluorescenční pásky, kterou muž na lešení značil trasu táhnoucí se oblastmi parku, z nichž nebyla vyloučena automobilová doprava. Zezadu mu na rameno poklepal Kippmann. „Jste připravený dát se do práce?“

„Můj organismus pořád ještě jede podle islandského času. Tam je teprve něco po páté hodině. Panák by neuškodil.“

„Lituji, pane.“ Ta slova pronesl vysoký ramenatý muž s dýmkou v ruce. Prohlížel si Pitta očima ukrytýma za skly moderních brýlí bez obrouček. „Od zahájení provozu platí ve všech částech parku přísný zákaz požívání alkoholu. Nehodláme jej porušit ani teď.“

„To je škoda,“ odpověděl Pitt dobromyslně a tázavě pohlédl na Kippmanna. Kippmann se vzpamatoval: „Majore Dirku Pitte, dovozte, abych vám představil pana Dana Lazarda, šéfa ostrahy parku.“

Lazardův stisk ruky byl silný. „Pan Kippmann mi referoval o vašich zraněních. Cítíte se dostatečně silný na takový úkol?“

„Nějak to zvládnou,“ odvětil Pitt pochmurně. „Jen budeme muset něco udělat s tím mým zafačovaným obličejem. Nevypadám s ním právě nenápadně.“

V Lazardových očích se objevil záblesk pobavení. „Myslím, že to můžeme zařídit tak, že si obvazů nikdo nevšimne – dokonce ani ošetřovatelka, která vás do nich zavinula.“

O něco později zaujímal Pitt výhružnou pózu před velkým zrcadlem. Nevěděl, má-li se smát, nebo chrlit příval sprostých slov, když hleděl na odraz vlka z Červené Karkulky velikosti dospělého muže, který na něj zíral se zarputilým výrazem. „Uznejte,“ řekl Kippmann a stěží potlačoval smích, „že v téhle maškarádě by vás nepoznala ani vlastní matka.“

„Doufám aspoň, že vystihuje můj charakter.“ Pitt sňal vlčí hlavu a s povzdechem se posadil. „Kolik času ještě máme?“

„Do Kellyho úderu zbývá hodina a čtyřicet minut.“

„Nemáte tedy dojem, že už bych se do toho měl dát? Moc času na to, abych našel zabijáky, mi nedáváte... pokud se mi to vůbec podaří.“

„Jsou tu moji lidé a jsou tu agenti FBI, dohromady téměř čtyřicet lidí, kteří veškeré své úsilí soustředí na to, aby vraždám zabránili. Vás si nechávám pro případ nejvyšší nouze.“

„Mám vyškrabávat kaši ze dna, až se připálí?“ Pitt se pohodlně opřel v křesle. „Nemohu říct, že by se mi vaše taktika líbila.“

„Nepracujete s amatéry, majore. Všichni naši lidé tam venku, jeden vedle druhého, jsou profesionálové. Někteří z nich mají na sobě kostýmy podobné tomu vašemu, jiní se procházejí parkem a drží se zamilovaně za ruce, další se tváří, jako by přijeli vychutnat atrakce s rodinou, někteří jsou tu v rolích personálu. Rozmístili jsme své lidi vybavené dalekohledy a teleskopy i na střechy a do služebního zázemí atrakcí.“ Kippmann mluvil tichým hlasem, ale vyzařovala z něj značná jistota. „Najdeme vrahy a zabráníme jim vykonat jejich úkol. Nasadili jsme všechny dostupné páky, abychom Kellymu znemožnili dosáhnout jeho cíle.“

„Tím byste se měli pochlubit Oskarů Rondheimovi,“ poznamenal Pitt. „Vaše bohulibé záměry mají jednu velice podstatnou slabinu: nemáte tušení, proti komu stojíte.“ V místnosti se rozhostilo tíživé ticho. Kippmann si dlaněmi přešel po tvářích a pak pomalu zavrtěl hlavou, jako kdyby měl udělat něco, co je mu výrazně proti mysli. Uchopil svou nezbytnou aktovku a podal Pittovi složku označenou pouze čísly 078-34. „Nesetkal jsem se s ním sice osobně, ale není mi neznámý.“ Kippmann začal číst ze složky. „Oskar Rondheim alias Max Rolland alias Hugo von Klausen alias Chatford Marazan, vlastním jménem Carzo Butera, narozený 15. července 1940 v newyorském Brooklynu.“ Mohl bych pokračovat hodiny o jeho zatčeních a obviněních. V newyorském přístavu míval slušný vliv. Organizoval tam rybářské odbory. Syndikát ho ale nakonec vyšachoval a on zmizel z dohledu. Posledních pár let jsme důkladně sledovali pana Rondheima a jeho podnikání ve znamení albatrosa. Nakonec jsme si dali jedna a jedna dohromady a vyšel nám z toho Carzo Butera.“

Pittovou tvář prolétl drobný úšklebek: „Jste dobří. Zajímalo by mě, co by vám prozradila moje složka.“

„Mám ji tady.“ Kippmann mu oplatil podobným úšklebkem. „Chcete se podívat?“

„Ne, díky. Těžko bych se dozvěděl něco, co už nevím,“ odpověděl Pitt poněkud zaraženě. „Ale zajímalo by mě, co tam máte na Kirsti Fyriovou.“ Kippmannova tvář pozbyla výrazu a on sám vypadal, jako by ho někdo právě postřelil: „Doufal jsem, že zůstane stranou vašeho zájmu.“

„Vedete i její spis.“ Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ano,“ odpověděl Kippmann stručně. Pochopil, že se z toho nevyvleče, že žádná námitka nebude dostatečně silná. Rezignovaně povzdechl a podal Pittovi složku označenou číslem 883-57. Pitt se natáhl a složku od něj přijal. Deset minut zkoumal její obsah, pomalu, skoro až zdrženlivě v ní listoval, obracel listy s dokumenty a fotografiemi, pročetl zprávy a dopisy. Konečně náměsíčným pohybem spis zaklapl a vrátil jej Kippmannovi. „Tomu nemůžu věřit. Je to směšné. Nevěřím.“

„Obávám se, že všechno, co jste tam četl, je pravda.“ Kippmann mluvil tichým, klidným hlasem.

Pitt si protřel oči hřbety rukou. „Ne, nikdy, nikdy, ani za tisíc let neu...“ Jeho hlas odezněl do ztracena.

„I nás to šokovalo. První podezření přišlo, když jsme nedokázali najít jediný důkaz jejího působení na Nové Guineji.“

„O tom vím. Sám jsem ji v té věci přistihl při lži.“

„Takže jste to věděl? Ale jak?“

„Když jsme společně večeřeli v Reykjavíku, líčil jsem jí recept, ve kterém šlo o žraločí maso zabalené v mořských řasách, kterému se říká ekidna. Paní Fyriová nic nenamítala. To je na misionářku, co strávila léta v džunglích Nové Guineje, poněkud zvláštní počínání, nemyslíte?“

„Nemyslím. Jak bych to k čertu měl z toho poznat?“ krčil Kippmann rameny. „Nemám nejmenší tušení, co je to ekidna.“

„Ekidna,“ dal si záležet Pitt, „je bodlinatý mravenečník, savec kladoucí vejce a ve fauně Nové Guineje zcela běžný.“

„Tuhle nevědomost bych jí snad ani neměl mít za zlé.“

„Jak byste se tvářil, kdybyste se vám snažil namluvit, že klasický newyorský steak, který hodlám grilovat, se ježí dikobrazími bodlinami?“

„Něco bych si o vás pomyslel.“

„Takže snad už chápete.“

Kippmann vrhl na Pitta obdivný pohled: „Co vás ale přimělo začít pochybovat o její důvěryhodnosti? Nezkoušel byste ji, kdybyste neměl stín podezření.“

„Barva její pleti,“ odpověděl Pitt. „Byla opálená jen povrchově, nikoli důkladně, jak by byla po letech strávených v tropické džungli.“

„Máte obdivuhodný pozorovací talent, pane,“ ocenil ho Kippmann vážným tónem. „Ale proč jste se... obtěžoval s líčením pasti na někoho, koho jste téměř neznal?“

„Částečně z téhož důvodu, z jakého tu teď stojím navlečený do tohoto komického vlčího přestrojení,“ odpověděl Pitt suše. „Přidal jsem se k vašemu lovu dobrovolně ze dvou důvodů. Za prvé, mám s Rondheimem a Kellym nějaké nevyřízené účty, nic víc v tom není. A za druhé, pořád ještě jsem ředitel odboru speciálních úkolů NUMA a z toho titulu je mým prvořadým cílem získat plány Fyriovy podmořské nerostné sondy. Proto jsem sehrál na Kirsti to divadýlko – ona totiž ví, kde jsou ty plány. Jelikož jsem věděl něco, co jsem vědět neměl, měl jsem proti ní výhodu.“

Kippmann přikývl: „Teď tomu rozumím.“ Seděl na kraji stolu a pohrával si s nožem na otevírání dopisů. „Dobrá, až zajistíme Kellyho a jeho skupinu, předám Kirsti Fyriovou vám a admirálu Sandeckerovi, abyste ji mohli vyslechnout.“

„To nestačí,“ řekl Pitt ostře. „Pokud chcete, abych s vámi dál spolupracoval při identifikaci, musíte mi zaručit několik minut o samotě s Rondheimem. A také plné a bezpodmínečné předání Kirsti Fyriové do naší péče.“

„Vyloučeno!“

„Pročpak? Rondheimův fyzický stav pro budoucnost vám přece nemusí dělat žádné starosti.“

„I kdybych se otočil zády, abyste mu mohl vykopnout zuby, nemohu připustit, abyste získali Kirsti Fyriovou.“

„Ale můžete,“ prohlásil Pitt sebejistě. „Především proto, že není vaším majetkem, kterým byste mohl disponovat. Budete-li mít štěstí, přišijete jí nanejvýš spoluúcast. Ale i to by mohlo vyhrotit naše vztahy s Islandem a naše ministerstvo zahraničí by z takového vývoje asi nevýskalo nadšením.“

„Šetřete si dech,“ odsekl Kippmann netrpělivě. „Bude obviněna z vraždy stejně jako ostatní.“

„Vy nemáte co obviňovat, vaším úkolem je pouze dopadnout a zadržet.“

Kippmann zavrtěl hlavou: „Zřejmě nechápete...“

Umlkl, protože v té chvíli se rozlétly dveře. Stál v nich Lazard a měl popelavou tvář.

Kippmann na něj tázavě hleděl: „Co se stalo, Dane?“

Lazard si přešel dlaní čelo a padl do nejbližšího křesla. „De Croix a Castile nečekaně změnili plán prohlídky. Setřásli doprovod a ztratili se v parku. Bůhví, co všechno se může stát, než je najdeme.“

Kippmannova tvář prozrazovala překvapené zděšení a chvíli se zdálo, že Lazardovým slovům nerozumí. „Kristepane!“ vybuchl pak. „Jak k tomu došlo? Jak jste je mohli ztratit, když na jejich výlet dohlíží polovina federálních agentů v tomhle státě?“

„Právě v tomhle okamžiku se v parku nachází dvacet tisíc návštěvníků,“ vysvětloval Lazard trpělivým tónem. „Nevyžaduje to nijak velkou mazanost, zaměnit dva z nich za dva jiné.“ Bezmocně pokrčil rameny. „De Croix a Castilo kašlali na zvýšená bezpečnostní opatření od chvíle, co prošli branou parku. Společně šli na záchod a vypekli nás jednoduše tak, že vylezli postranním oknem. Jako dva malí kluci.“

Pitt vstal: „Rychle, máte plán jejich prohlídky a časový rozpis zastávek?“

Lazard na něho chvíli zíral: „Ano, tady, každá atrakce a stánek a přesná hodina.“ Podal Pittovi xeroxovaný list papíru.

Pitt zběžně prolétl zrakem rozpis. Pak se pousmál a obrátil se ke Kippmannovi: „Měl byste mě nasadit do akce, šéfe.“

„Mám pocit, majore,“ řekl Kippmann otráveně, „jako bych byl vydírán. Jak se to říká při studentských nepokojích? Přijmete naše požadavky?“ Poklesnutí Kippmannových ramen signalizovalo jeho rezignaci lépe, než kdyby byl zamával bílou vlajkou. Hleděl na Pitta, ale zrak, který mu pohled oplácel, byl neústupný. Kippmann nakonec přikývl: „Rondheim a slečna Fyriová jsou vaši. Najdete je v hotelu Disneyland tady přes ulici. Mají dva sousedící pokoje 605 a 607.“

„A co Kelly, Marks, von Hummel a ostatní?“

„Jsou tam všichni. Hermit Limited si rezervoval celé šesté patro.“ Kippmann se nervózně poškrábal na tváři. „Co chcete dělat?“

„Buďte v klidu. Dejte mi pět minut s Rondheimem. Potom bude váš. Kirsti Fyriovou si ponechám. Můžete to vzít jako drobný bonus NVA pro NUMA.“

Kippmann se nadobro vzdal jakéhokoli odporu: „Vyhrál jste. A teď mi řekněte, kde je De Croix s Castilem?“

„To je prosté,“ pousmál se Pitt. „Kam asi zamíří dva dospělí muži, kteří prožili dětství na severovýchodním pobřeží Jižní Ameriky?“

„Proboha, vždyť je to jasné.“ Lazardův hlas zněl téměř trpce. „Poslední zastávka prohlídky – Piráti Karibiku!“

Vedle technicky dokonalého Strašidelného zámku jsou Piráti Karibiku nejoblíbenější atrakcí světově proslulého zábavního parku. Rozkládá se na téměř dvou akrech ve dvou podzemních podlažích. Loď s ohromnými návštěvníky proplouvá skoro půlkilometrovým bludištěm tunelů a rozlehlých sálů, upravených jako pirátské lodi nebo loupeživá přímořská města a zalidněných téměř stovkou realistických figurín, které nejen zdatně konkurují těm nejlepším exemplářům z muzea Madame Tussaudové, ale navíc ještě zpívají, tančí a ukázkově drancují.

Pitt vstoupil jako poslední na rampu, odkud zaměstnanci parku pomáhali platícím návštěvníkům nastupovat do lodi k patnáctiminutové plavbě. Padesát či šedesát lidí ve frontě, které míjel v patách Kippmannovi a Lazardovi, na Pitta mávalo a komentovalo jeho kostým. Zamával jim rovněž a napadlo ho, jak by se asi tvářili, kdyby znenadání sňal vlčí masku a pod ní by se objevila jeho obvázaná tvář. Viděl mezi čekajícími přinejmenším deset malých dětí, které by zřejmě už nikdy nechtěly před spaním číst pohádku O Červené Karkulce. Lazard popadl jednoho ze zřízenců za paži: „Rychle, musíte zastavit všechny lodi.“ Zřízenec, sčejší dvacetiletý, vytáhlý světlovlasý mladík jen stál, hleděl na něj a nic nechápal. Lazard byl očividně člověk, který nemá rád neplodné hovory. Vyкроčil po rampě k ovládacímu panelu, uvolnil podvodní tažný řetěz, který uváděl lodi do pohybu, zatáhl ruční brzdu a znovu se obrátil k vydešenému chlapci. „Nenastoupila někdy teď dvojice mužů?“

Ohromený mladík se zmohl jen na koktání: „Já... já si nejsem jistý, pane. Je tu... je tu moc lidí. Já si je všechny nepamatuju...“

Kippmann vystoupil před Lazarda a ukázal chlapci fotografie Castila a De Croixe. „Poznáváte tyhle muže?“ Hochovy oči se rozzářily. „Ano, pane, teď už si vzpomínám.“ Hned nato se však zamračil. „Ale nebyli sami. Byli s nimi ještě další dva.“

„Takže čtyři!“ Kippmannův výkřik na sebe upoutal pozornost nejméně třiceti návštěvníků. „Jste si tím jistý?“

„Ano, pane.“ Chlapec horlivě přikyvoval. „Jsem si naprosto jistý. Loď pojme osm lidí. Přední čtyři sedadla obsadili muž se ženou a s dvěma dětmi. Ti dva z fotografie si sedli za ně spolu s dvěma dalšími muži.“

Právě v této chvíli k nim dorazil Pitt. Těžce a mělce dýchal a rukama svíral zábradlí, jak se snažil překonat bolest a vyčerpání. „Byl jeden z nich plešatý hromotluk s chlupatýma rukama? A ten druhý, měl začervenalou tvář, mohutný knír a ruce jako opice?“

Chlapec se nějakou chvíli nevěřícně díval na Pittovo převlečení. Pak jeho tvář přelétlo pousmáním. „Popsal jste je dokonale. Dvojka k pohledání. Jako drsně vyhlížející Laurel a Hardy.“ Pitt se obrátil ke Kippmannovi a Lazardovi: „Pánové,“ řekl hlasem zdušeným pod gumovou vlčí maskou. „Mám dojem, že jsme právě zmeškali loď.“

„Proboha!“ zamumlal Kippmann zděšeně. „Přece tu nemůžeme jen tak stát.“

„Ne.“ Lazard zavrtěl hlavou. „To nemůžeme.“ Pokynul chlapci. „Zavolejte linku 309. Ať to zvedne kdokoli, řekněte mu, že Lazard našel pohřešovanou dvojici u Pirátů Karibiku. Povězte jim, že řešení situace nesnese odkladu, že jsou s nimi i jejich pronásledovatelé.“ Obrátil se zpět ke Kippmannovi a Pittovi. „Můžeme se za nimi vydat po lávkách a můstcích a doufat, že ještě není pozdě.“

„Kolik lodí už odplulo od chvíle, co se nalodili?“ zeptal se Pitt chlapce.

„Nevím. Deset, možná dvanáct. Mohli by teď být zhruba v polovině, někde mezi hořící vesnicí a dělostřeleckou bitvou.“

„Tudy!“ Lazard to slovo téměř vyštěkl. Zmizel za dveřmi na konci rampy označenými nápisem NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Za postupu mechanickým zázemím Pirátů Karibiku, ponořeným do tmy, slyšeli protestující hlasy pasažérů lodí znehybnělých v jeskyních atrakce. Pitta napadlo, že Castile i De

Croix a také jejich vrazi pojali možná podezření, když se lodi zastavily, ale i kdyby to tak bylo, asi už na tom nezáleželo; všechno totiž svědčilo pro to, že Kellymu a Rondheimovi se už podařilo naplnit své záměry. Nemyslel na bolest na prsou a následoval robustní Kippmannovu postavu kolem románového výjevu pěti pirátů zakopávajících truhlu s pokladem. Vypadali tak skutečně, že Pittovi dalo práci uvědomit si, že jde jen o elektronicky řízené figuríny. Předstíraná reálnost scénérie jej tak pohltila, že vrazil do Kippmanna, jenž se znenadání zastavil. „No tak, no tak,“ zaprotestoval Kippmann.

Lazard jim gestem naznačoval, aby zůstali stát na místě, a sám hbitě jako kočka prošel úzkou chodbičkou a naklonil se přes zábradlí můstku, který se táhl nad kanálem, jímž proplouvaly lodi. Pak pokynul Pittovi a Kippmannovi, aby přistoupili. „Pro změnu máme štěstí,“ řekl. „Podívejte se.“

Pitt se snažil zrakem, co se ještě nestačil přizpůsobit temnotě, postihnout výjev, který se mu dole naskytl – noční scéna jak ze šílené fantazie, v níž skupina snad třiceti pirátů vypalovala a plenila místo, které připomínalo zmenšenou repliku Port Royal nebo Panama City. Z několika budov šlehaly plameny, zatímco za zevniř prozářenými okny siluety směřících se bukanýrů pronásledovaly figuríny vřeštících dívek. Z ukrytých reproduktorů zněl hlasitý zpěv, který vzbuzoval zdání, že znásilňování a drancování je pouze nevinná legrace. Kanál, po němž pluly vyhlídkové lodi, vedl mezi dvěma městskými budovami, takže pohledy návštěvníků tékaly od dvojice pirátů nalevo, marně se pokoušející přimět tvrdohlavou mulu, aby táhla náklad jejich kořisti, k trojici jejich kumpánů napravo, popíjející na hromadě nebezpečně se kymácejících vinných sudů. Avšak Pittovu pozornost upoutal výjev uprostřed kanálu. Tam v lodi, nalézající se téměř přímo pod můstkem, spojujícím oba břehy, seděli Castile a De Croix a jako dva školáci, co se v pátek dopoledne ulili z vyučování, si nadšeně ukazovali podrobnosti té fascinující scény. A hned za oběma jihoamerickými prezidenty jako dvě nezúčastněné sochy seděli hrozivě dva muži, jež Pitt okamžitě rozpoznal jako ty, kdo mu drželi ruce, když ho teprve před dvěma dny v Reykjavíku tloukl Rondheim na kaši. Pitt pohlédl na oranžově světélkující

ciferník hodinek Doxa na zápěstí. Do konce Kellyho odpočítávání zbývala ještě hodina a dvacet minut. Ještě je čas, dost času, jenže tam dole sedí dva zabijáci ani ne metr od svých obětí. Zdálo se, že skládačky schází hodně velký kus. Pitt nepochyboval o tom, že Kelly nelhal ohledně časového harmonogramu, ani o tom, že se jej Rondheim bude držet. Ale bude se ho držet doopravdy? Pokud zamýšlí ovládnout Hermit Limited, logika napovídala, že může plán pozměnit.

„Je to na vás, Dane,“ promluvil Kippmann tichým hlasem k veliteli ostrahy. „Jak je zneškodníme?“

„Rozhodně ne s použitím zbraní,“ odpověděl Lazard. „Dítě zasažené zbloudilou střelou je to poslední, po čem toužíme.“

„Snad bychom tedy měli počkat na posily,“ navrhl Kippmann.

„Na to není čas,“ namítl Lazard. „Už tak jsme zadrželi lodi na dost dlouhou dobu. Všichni už začínají být nervózní a ze všech nejvíc ti dva týpci za Castilem a De Croixem.“

„Takže musíme riskovat.“ Kippmann si otřel kapesníkem zpoceně čelo. „Uved'te lodi do pohybu. Jakmile bude ta s našimi přáteli pod můstkem, vrhneme se na ně.“

„Souhlasím,“ přikývl Lazard. „Můstek nás ukryje před jejich zrakem do okamžiku, než budou těsně u něj. Já si nadejdu a vyrazím tamhle z těch dveří s vývěsním štítem hostince. Vy, Kippmanne, se schovejte za mulu a vůz.“

„Nepotřebujete pomoc?“ zeptal se Pitt.

„Lituji, majore.“ Lazard pohlédl chladně na Pitta. „Řekl bych, že váš stav vylučuje účast v boji muže proti muži.“ Odmlčel se a pak Pitta uchopil za rameno. „Přesto ale můžete sehrát významnou roli.“

„Stačí říct.“

„Když se ve svém vlčím převlečení postavíte na můstek, můžete odvést pozornost těch dvou v lodi a mně s Kippmannem tak poskytnout několik vteřin bezpečí.“

„Nemohu se dočkat, až si budu moci změřit síly s třemi malými kůzlátky,“ poznamenal Pitt. Lazard jen odběhl a telefonicky přikázal zřízenci, aby za dvě minuty uvedl lodi do pohybu, a pak zmizeli v dekoraci hořící vesnice a zaujali pozici za realistickými průčelími budov. Pitt se rovněž vydal na své místo a cestou zakopl o vycpané

tělo piráta, který jako by odpadl po přílišném množství vypitého vína. Sehnul se a vykroutil figuríně z rukou šavli. Ke svému překvapení držel v ruce funkční ocelovou repliku. I při pohledu zblízka nemohl než obdivovat realismus, s jakým byly vyrobeny figuríny tak, že vypadaly jako živé. Skleněné oči zapuštěné ve voskových tvářích zíraly nepohnutě směrem, kterým byla natočena hlava, a obočí se pohybovala nahoru a dolů unisono s pohybem rtů, zatímco z reproduktorů v hliníkových skeletech jejich těl hřměla námořnická odrhovačka *Šestnáct chlápků na rakvi*. Pitt postoupil doprostřed mostu klenoucího se nad kanálem a připojil se ke zpívající skupině tří rozjařených bukanýrů, co seděli na balustrádě z napodobeniny kamene, klátili nohama nad vodou a do rytmu písně točili v rukou šavlemi. Pitt mezi piráty v převlečení z Červené Karkulky musel působit na diváky v lodi, kteří se připojovali ke zpěvu známé melodie, podivným dojmem. Dvě děti, asi desetiletá holčička a chlapec, jemuž podle Pittova odhadu nebylo víc než sedm, brzy rozpoznaly trojrozměrné vydání postavy, kterou dosud vídaly jen v kreslených filmech, a začaly mu mávat. I Castile a De Croix se rozesmáli a pak na něj začali španělsky cosi volat, ukazovali na něj a žertovali mezi sebou. Plešatý hromotlucky zabiják a jeho společník, ramenatý rabiát, seděli s kamennými tvářemi, jako by se jich celý výjev netýkal. Pitta napadlo, že se pohybuje na značně tenkém ledě, kdy stačí jeden neopatrný pohyb, chybný odhad jediného detailu, a pro pasažéry lodi, muže, ženu i děti, nevinně obdivující humorný výjev, to skončí smrtí. Pak spatřil, jak se loď pohnula.

Příd' mu právě proplouvala pod nohama, když z úkrytu vyrazily nezřetelné postavy Kippmanna a Lazarda, prokličkovaly mezi skupinou oživlých figurín a skočily na zád' člunu. Překvapení bylo absolutní. Ale Pitt dalšímu dění nevěnoval pozornost. Tiše, bez zbytečných okrasných gest a jediného slůvka varování chladně a pečlivě vrazil čepel své šavle do podpaží a dále do hrudníku nejbližší sedícího piráta. Stala se zvláštní věc. Pirát pustil šavli, rty se mu zkřivily do bezhlesného oválu a oči zračily údiv a zděšení, které téměř vzápětí vystřídá pochopení. Pak se jeho oči obrátily v sloup a on přepadl vpřed a sletěl do vody pod mostem. Druhý pirát se opozdil s reakcí o zlomek vteřiny, kdy by byl mohl odrazit Pittův

výpad. Jenže místo toho hodlal něco říct. Ale to už Pitt vkládá veškerou sílu do bekhendového seknutí zkrvavenou šavlí ke kořeni pirátova krku nad levou lopatkou. Muž vykřikl a máchl pravou rukou, jako by se chtěl odvalit z dosahu rány, jenže na nerovném povrchu můstku mu podklouzly nohy a on dopadl dolů na obě kolena, převalil se na břicho a zůstal ležet jako hromada beztvaré hmoty a jen krev mu vyřázela s údery srdce z pootevřených úst. Pitt zachytil jedním mžikem oka zářivý kovový lesk ve slabém světle a jen instinktivní pohyb hlavou mu zachránil život, protože šavle třetího piráta rozťala cylindr, který korunoval jeho vlčí masku. Přehnal to. Pitt cítil, že přehnal svou sebedůvěru. Dostal dva Rondheimovy muže, než stačili uvědomit, co se děje, ale třetí už měl dostatek času čelit Pittovu útoku a zahájit ofenzívu.

Pitt prakticky naslepo odrážel protivníkovy výpady a klopýtavě ustupoval před zběsilostí jeho útoku. Pak se vrhl stranou, přehoupl se přes zábradlí a dopadl do studené vody kanálu. Ještě když se do ní nořil, zaslechl zasvištění pirátovy šavle vzduchem v místě, kde ještě před okamžikem stál. A pak následoval tvrdý náraz, když bolestivě velkou silou narazil ramenem o mělké dno kanálu. Tělem se mu rozlila bolest a všechno kolem se zdálo tát a zastavovat se. „Šestnáct chlápků na rakvi, johohó.“

Proboha, napadlo Pitta skrz mrákoty, proč ty mechanické potvory nezpívají něco jiného? Jako zběhlý diagnostik pečlivě ohledal své rozbolavělé tělo, lokalizoval zdroje bolesti a zkontroloval pozici rukou i nohou ve vodě ozářené mihotavými plameny. Žebra jej bolela, jak kdyby mu v hrudníku sama hořela, a oheň se rozléval do zad i ramen.

Pitt se vytáhl na břeh a nejistě vstal, držel se klátivě na nohou jen díky šavli, kterou používal jako hůl, udivený zároveň, že v pravici stále pevně svírá její rukojeť. Poklekl na jedno koleno, snažil se popadnout dech a čekal, až se mu tlukot srdce ustálí na přijatelnější míře. Očima zároveň procešával kaširovanou scénérii v marné snaze proniknout temnotu za stěnou z plamenů. Můstek byl opuštěný, třetí pirát byl pryč a loď právě mizela v ohybu kanálu vstříc další scéně. Otočil se opačným směrem právě včas, aby spatřil, že se kanálem blíží další vyhlídkový člun. To všechno registroval mechanicky, aniž

vědomě hodnotil význam toho, co viděl. Jediné, nač dokázal myslet, byl zabiják, který se skrýval někde poblíž v převlečení za piráta. Začal podléhat bezmocnému pocitu, že všechny figuríny vypadají jedna jako druhá a že k incidentu na mostě došlo takovou rychlostí, že si nestačil povšimnout žádných podrobností mužova převleku. Na pokraji zoufalství začal promýšlet další krok. Už neměl nejmenší šanci spoléhat na prvek překvapení. Pirát věděl, jak Pitt vypadá, zatímco on nedokázal rozlišit útočníka od figurín, a tak se zbavil možnosti prvního tahu. I když jeho myslí probíhaly tak beznadězné úvahy, věděl, že musí jednat. Chvilí nato už zpola běžel, zpola klopýtal podél kanálu, každým krokem popadal dech, jak bolest vystřelovala do každé šlachy jeho těla. Odhrnul černou oponu a ocitl se v matně osvětleném vysokém sále další scény. Do protilehlé stěny byla vestavěna zmenšená replika korzárské lodi včetně posádky z figurín a vlajky s lebkou a zkříženými hnáty, povlávající ve větru z ukrytého elektrického ventilátoru. Nad vodou a nad hlavami návštěvníků v člunu pálila slepé výstřely z maket děl na pravoboku na miniaturizovanou pevnost. Ta se vypínala na vrcholu špičaté skály na protějším břehu jeskynního sálu. Byla přílišná tma na to, aby se daly rozeznat detaily vyhlídkového člunu. Pitt nezaznamenal žádný pohyb na jeho přídi a začal nabývat víry, že Kippmann s Lazardem mají všechno pod kontrolou – tedy všechno, co bylo v jejich moci. Jak se jeho zrak začal přizpůsobovat temnu simulovaného přístavu, rozkládajícího se mezi lodí a pevností, viděl všechny pasažéry člunu, jak jsou přiřčeni podél jeho boků. Byl právě v půli cesty po zadní rampě na palubu korzárské lodi, když mu došlo proč. Zaslechl totiž zvláštní zvuk, téměř neslyšitelné lupnutí výstřelu z pistole s tlumičem. Právě v té chvíli se ocitl za zády postavy v pirátském kostýmu, co držela cosi v ruce a mířila tím na malý člun na hladině. Pitt si jí povšiml zběžně, bez výraznějšího zájmu. Rozmáchl se šavlí a naplocho sekl čepelí piráta do zápěstí. Pistole přelétla přes zábradlí a zmizela dole pod hladinou. Pirát se prudce otočil, bílé vlasy mu lezly zpod rudého šátku, který měl obtažený kolem hlavy, chladné šedomodré oči sálaly vztekem a zklamané vrásky kolem úst trpkostí prohloubené. Poznal komickou figuru, jež před chvílí zlikvidovala

dva jeho komplice. Jeho hlas byl kovově drsný: „Zdá se, že jsi mě dostal.“

Pitta jeho slova ani na okamžik nezmátla. Byla jen návnadou, zástěrkou, která měla ukrýt bleskovou akci, jež po nich jistě bude následovat. Muž, jenž je vyslovil, byl nebezpečný a hrál o vysokou sázku. Avšak měl něco víc než jen nabroušenou zbraň. Měl znovunalezenou jistotu, která náhle začala cirkulovat jeho tělem a narůstat jako přílivová vlna. Usmál se. „Ale – tak přece jste to vy, Oskare.“

Udělal významnou pauzu a sledoval Rondheima jako kočka. Držel výkonného ředitele Hermit Limited od těla na délku šavle a stáhl z hlavy gumovou vlčí masku. Rondheimova tvář byla stále zaťatá, avšak jeho oči prozrazovaly naprostý zmatek. Pitt upustil masku a soustředil se na chvíli, kterou plánoval, avšak zároveň nevěřil, že k ní dojde. Zvolna začal jednou rukou odmotávat obvazy z obličeje, nechal je dopadat na palubu v malých neúhledných hromádkách a prodlužoval chvíli napětí. Když skončil, pevně se zadíval do Rondheimových a o kus ustoupil. Rondheimovy rty se pohnuly ve snaze zformulovat otázku a po tváři se mu rozlil zmatený výraz.

„Mrzí mě, že si tu tvář nedokážete vybavit, Oskare,“ řekl Pitt tichým hlasem. „Nenechal jste toho v ní moc, co by vám to usnadnilo.“ Rondheim hleděl na oteklé oči, rozbité a napuchlé rty, stehy, které brázdily tváře a obočí, a pak mu spadla brada a on šeplavě vydechl – „Pitt!“

Pitt přikývl.

„Ale to je nemožné!“ vyrazil ze sebe Rondheim.

Pitt se rozesmál: „Omlouvám se, že jsem vám zkazil den, ale to zřejmě jen dokazuje, že ne vždy se vyplatí důvěřovat počítači.“

Rondheim si Pitta dlouho prohlížel pátravým pohledem: „A ostatní?“

„S jednou výjimkou jsou všichni naživu a dbají o řádné srůstání vlastních kostí, co jste jim s takovou rozkoší polámal.“

Pitt zaostřil pohled za Rondheimova záda a viděl, že vyhlídkový člun bezpečně vplouvá do další scénérie. „Je to tedy znovu jen na vás a na mně, majore. Za podmínek, které vám přejí víc než ty, které jsem si vychutnával tam v tělocvičně. Ale nedělejte si zbytečné

naděje.“ Po sevřených rtech přelétlo cosi jako úsměv. „Teplouš není pro skutečného muže žádný protivník.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Pitt. Odhodil šavli přes Rondheimovu hlavu do vody a odstoupil. Pohlédl dolů na své ruce. Bude to na nich. Několikrát se zhluboka nadechl, rukama si přihladil mokré vlasy a pak je otřel o kostým a nakonec si zběžně rozhýbal prsty. Byl připraven. „Trochu jsem vás vodil za nos, Oskare. První kolo nebyl rovnoprávný souboj. Měl jste převahu, od počátku jste měl výhodu překvapení i iniciativu. Ale jak jste na tom sám za sebe, Oskare, bez pomoci placených pomocníků, co přidržují vaše oběti? Jak jste na tom, když se máte utkat v neznámém prostředí? Pořád ještě máte možnost uprchnout. Nic kromě mě vám nestojí v cestě na svobodu. Ale v tom je ten háček, Oskare. Musíte se dostat přese mě.“

Rondheim vycenil zuby: „Nepotřebuji žádného pomocníka k tomu, abych vás dostal, Pitte. Lituji jen toho, že nemám dost času na to, abych vám udělil další lekci bolesti.“

„Tak jo, Oskare, tím bychom měli za sebou plané psychologizování,“ přerušil ho Pitt chladně. Věděl přesně, co udělá. Byl sice ještě stále slabý a k smrti unavený, ale tyhle pocity zcela přehlušovala odhodlanost i neviditelné postavy Lillieho, Tidi, Sama Kellyho, Hunnewella a dalších, které jako by mu teď stály po boku a dávaly mu sílu, jakou by v sobě sám nikdy nenašel.

Na Rondheimově tváři se objevil nejistý úsměv, a přitom se přikrčil do výchozí pozice karate. Úsměv mu dlouho nevydržel. Pitt mu zasadil ránu. Udeřil Rondheima pravým hákem, tak dobře propočteným úderem, že Rondheimova hlava odskočila vpravo a vrhla jej na hlavní stěžen lodi. V hloubi duše si Pitt uvědomoval, že v delším souboji s Rondheimem nemá mnoho šancí, že mu nedokáže čelit déle než pár minut. Ve svých plánech však počítal s prvkem překvapení, což měla být jediná spása před tím, aby mu údery karate znovu zmasakrovaly tvář. Jak se záhy ukázalo, byla to chabá naděje. Rondheim byl neobyčejně tvrdý soupeř. Inkasoval drtivý úder, ale už se z něj vzpamatoval. Odskočil od stěžně a vykopl směrem k Pittově hlavě. Minul jen těsně, když Pitt v poslední chvíli uhnul. Zkažený úder jej přišel draho. Pitt ho zasypal sérií úderů levičkou a poslední, krátký pravý hák srazil Rondheima na kolena na palubu,

zatímco rukou si držel zlomený a krvácející nos. „Zlepšil jste se,“ zasípал Rondheim skrz proud krve.

„Říkal jsem, že jsem vás vodil za nos.“ Pitt se držel zpátky, ale ve střehu, zpola v boxerské, zpola judistické pozici, a čekal na další Rondheimův krok. „Ve skutečnosti jsem asi tak stejný teplouš jako Carzo Butera.“ Se zazněním svého pravého jména musel Rondheim spatřit, jak se mu po krku sápon rdousící prsty, ale neztratil sebeovládání, hlas měl nadále pevný a na tváři bezvýraznou masku. „Zdá se, že jsem vás podcenil, majore.“

„Vodit vás za nos bylo snadné, Oskare... nebo vám mám říkat jménem z vašeho rodného listu? Na tom ale nezáleží. Dohrál jste.“ Rondheim se v přívalu kleteb cezených zkrvavenými rty a s tváří znetvořenou šíleným vztekem vrhl na Pitta. Neudělal však ani dva kroky, když Pitt zvedl kus železa, povalující se na palubě, a jako kladivem jím udeřil Rondheima do zubů. Pitt dal do úderu všechnu sílu, opřel se do něj celým tělem, takže jeho žebra zaúpěla bolestí, a věděl, že už nikdy nesebere tolik sil, aby takový úder zopakoval. Ozval se zvláštní mlaskavý zvuk, následovaný zvukem přidušeného tříštění. Úder vyrazil Rondheimovi zuby z čelisti, a jak Pittova ruka dosedla plně na jeho tvář, zabodly se do rozdrásaných rtů. Dvě tři vteřiny se zdálo, že se Rondheim napřimuje, stál tam jako postava z filmového políčka zastaveného v promítačce, a potom se neuvěřitelně pomalu a s neodvolatelností pádu poraženého stromu zhroutil na palubu, kde zůstal bez hnutí ležet.

Pitt stál a sípavě dýchal zaťatými zuby, pravé zápěstí bezvládně svěšené podél těla. Vzhlédl na výšlehy ohně vycházející z hlavní atrapy děl v pevnosti a pak si povšiml, že po kanálu pluje další vyhlídkový člun. Zamrkal, aby lépe zaostřil, a pot mu natekl do očí a začal pálit. Bylo ještě něco, co musel udělat. Ta myšlenka ho zprvu odpuzovala, ale zahnal pochyby, protože mu došlo, že není jiné cesty. Překročil roztažené nohy bezvědomého muže, sehnul se a položil Rondheimovu ruku na nejspodnější trubku zábradlí. Pak zvedl nohu a dupl na paži. Při zvuku kosti lámané pár centimetrů pod loktem se vnitřně otrásl. Rondheim se nepřítomně zachvěl a zasténal. „To bylo za Jeroma Lillieho,“ řekl Pitt a jeho hlas zněl hořce. Zopakoval to i s Rondheimovou druhou rukou a zaznamenal s

trpkým zadostiučiněním, že jeho oběť otevřela oči, které jej prázdně sledovaly zorníčkami rozšířenými a skelnými prodělávaným šokem. „Tuhle si přičti za Tidi Royalovou.“

Pittovy pohyby byly mechanické, když obracel Rondheimovo tělo tak, aby teď nohy směřovaly tam co předtím ruce, a když opíral jeho nohy o spodní trubku zábradlí. Myšlení a citová složka mysli se oddělily od Pittova mozku. Vznášely se mimo lebeční dutinu a kontakt s mozkem udržovaly, jen aby uváděly do provozu jeho ruce a nohy. V potlučené, zjizvené, a dokonce polámané tělesné schránce nepřestával tiše a hladce tikat neomylný stroj. Smrtelná únava a bolest byly zatlačeny do pozadí a zapomenuty do chvíle, než jeho mysl získala zase plnou vládu nad tělem. Pak zprudka dupl na Rondheimovu levou nohu. „Tohle je za Sama Kellyho.“

Rondheim ze sebe vydal bolestný výkřik, který mu uvízl v hrdle. Zamžené modré oči hleděly vzhůru do Pittových. „Zabij mě,“ zasténal. „Proč mě nezabiješ?“

„I kdybys žil tisíc let,“ odpověděl Pitt ponuře, „nebylo by to dost dlouho k tomu, abys odčinil všechnu bolest a neštěstí, které jsi způsobil. Chci, abys poznal, jaké to je, abys pocítil tu agónii, když se lámou kosti, tu bezmoc, když jen ležíš a nemůžeš tomu zabránit. Měl bych ti zlomit i páteř tak, jak jsi to udělal Lilliemu, a pak sledovat, jak dohníváš svůj život na kolečkovém křesle. Ale to je nespílitelné přání, Oskare. Tvůj soud může trvat týdny, možná i měsíce, ale není na světě porota, která by tě neposlala na smrt, aniž by se dokonce potřebovala radit. Ne, dělal bych ti dobrodiní, kdybych tě zabil, a to ode mě nečekej. Tuhle máš za Williho Hunnewella.“

Na Pittově tváři se neobjevil ani náznak účasti, ani varování. Dupl počtvrté a naposledy a po palubě se rozlehhl hrůzný, zvířecí výkřik plný bolesti, odrážel se ozvěnou o stěny sálu, odezníval, až odumřel. Pitt s pocitem prázdnoty, a dokonce i smutku usedl na poklop do podpalubí a díval se na znetvořenou Rondheimovu postavu. Nebyl to hezký pohled. Pittův vnitřní vztek našel ventil, a on se cítil zcela vysátý, zatímco čekal, až se činnost plic a srdce vrátí k normálu. Seděl stále v téže pozici, když po palubě přispěchal Kippmann s Lizardem a v patách za nimi malá armáda mužů ostrahy. Neřekli ani slovo. Nebylo, co by říkali, přinejmenším ne po celou dlouhou

minutu, než jim v plné míře došlo to, co Pitt udělal. Konečně Kippmann prolomil ticho: „Byl jste k němu trochu moc krutý, nezdá se vám?“

„To je Rondheim,“ řekl Pitt bezvýrazně.

„Rondheim? Jste si tím jistý?“

„Nestává se mi, že bych zapomínal tváře,“ řekl Pitt. „Zvlášť patřili někomu, kdo mě málem poslal na onen svět.“

Lazard se k němu obrátil. Jeho rty rozvlnil úsměv: „Jak jsem to říkal? Že mám pochyby o tom, zda jste způsobilý k boji muže proti muži?“

„Mrzí mě, že jsem se k němu nedostal předtím, než začal střílet,“ řekl místo odpovědi Pitt. „Trefil někoho?“

„Castile byl postřelen do paže,“ odpověděl Lazard. „Když jsme zneškodnili ty dva panáky na zadních sedadlech člunu, spatřil jsem vás, jak si na můstku hrajete na Errola Flynna. Věděl jsem, že ještě nejsme z nejhoršího venku, a tak jsem se vrhl na rodinku vpředu, zalehl ji tělem a přinutil ji položit se na dno člunu.“

„S našimi jihoamerickými přáteli to bylo podobné,“ usmál se Kippmann a přejel si rukou bouli na čele. „Mysleli si zprvu, že jsem šílenec, a dobrou minutu mi vzdorovali.“

„Co bude s Kellym a Hermit Limited?“ zeptal se Pitt.

„Kellyho pochopitelně zatkneme a jeho přátele ze světa velkých financí rovněž, ale šance, že by se nám podařilo obvinít někoho jejich postavení, jsou mizivé. Dovedu si ale představit, že zainteresované vlády je potrestají tam, kde je to nejvíc zabolí, totiž v jejich peněženkách. Odškodné, které budou muset zaplatit, možná zaplatí námořnictvu jednu novou letadlovou loď.“

„To je pořád nízká cena za utrpení, které způsobili,“ namítl Pitt vyčerpaně.

„Nicméně je to cena,“ řekl Kippmann.

„Ano, to je pravda. Bohudíky, že jsme překazili jejich plány.“

Kippmann se Pittovi lehce uklonil: „Vám musíme děkovat za to, že jste odtroubil útok Hermit Limited, majore Pitte.“

Lazard se znedaní usmál: „A já bych chtěl být první, kdo vám bude gratulovat k vašemu skvělému, přímo horáciovskému výstupu na mostě. Kippmann ani já bychom tu teď nebyli, kdyby vás instinkt

nezavedl právě tam.“ Položil Pittovi ruku na rameno. „Něco by mě zajímalo.“

„Copak?“

„Jak jste uhodl, že ti piráti na mostě jsou z masa a kostí?“

„To je osvědčený trik,“ odpověděl Pitt se stopou triumfu v hlase. „Seděli jsme tam vedle sebe, já jim hleděl upřeně do očí a v jedné chvíli bych mohl přísahat na to, že ten druhý mrkl.“

EPILOG

Byl příjemný jihokaliifornský večer. Denní smog zmizel, chladivá bríza od západu přinášela mocnou čistou vůni Tichého oceánu až na zahradu hotelu Disneyland a konejšila Pittova rozbolavělá zranění a stimulovala jeho mysl k úkolu, který jej čekal. Mlčky stál a čekal, až prosklený výtah sjede po fasádě budovy k němu dolů. Výtah si vzdychl, zastavil se a jeho dveře se otevřely. Promnul si oko, v němž ho nic nesvědilo, a sklonil hlavu, aby skryl obličej před mladou dvojicí, která zavěšená do sebe a rozesmátá prošla kolem něho. Nevšimli si ani jeho potlučené tváře, ani paže fixované v plastickém pouzdře a zavěšené na černé látkové pásce. Vstoupil do výtahu a stiskl knoflík s číslem šest. Výtah se dal do rychlého pohybu a on se otočil a vychutnával obzor Orange County za jeho skleněnými stěnami. Zhluboka se nadechl, pak pomalu vydechoval a obdivoval jiskřivý koberec světél táhnoucí se víc a víc do dálky i šířky k tmavému horizontu, zatímco míjel první tři poschodí. Světla blikající v křišťálově čistém vzduchu mu připomněla skříňku posázenou drahokamy. Nezdálo se, že už to jsou dvě hodiny, co mu lékař parku ošetřil zlomené zápěstí a Pitt se osprchoval, oholil a poprvé od odletu z Reykjavíku se pořádně najedl. Lékař trval na tom, že Pitt musí do nemocnice, ale ten o tom nechtěl ani slyšet.

Lékař na to reagoval upjatě. „Jste blázen! Hodně riskujete, pokud nezachováte absolutní klid. Podle všeho měl váš organismus zkolabovat už před mnoha hodinami. Pokud se okamžitě neuložíte do postele a nesvěříte se do odborné péče, koledujete si o prvotřídní zhroucení.“

„Díky,“ řekl Pitt úsečně. „Jsem vděčný za váš profesionální zájem, ale musím odehrát ještě jedno dějství, ještě dvě hodiny –

slibuji, že to nebude déle – a pak svěřím to, co zbylo z mé tělesné schránky, do náruče lékařské vědy.“

Výtah zpomalil a zastavil se, dveře se otevřely a Pitt vykročil na měkký červený koberec chodby šestého patra. Okamžitě se však zastavil v půli kroku, aby předešel kolizi s třemi muži, kteří čekali na výtah, aby mohli sjet dolů. Dva z nich byli zřejmě Kippmannovi agenti. Třetí, jenž stál se skloněnou hlavou mezi nimi, byl bezpochyby F. James Kelly. Pitt zůstal stát tak, aby jim zablokoval cestu. Kelly pomalu zvedl hlavu a nevšimavě pohlédl na Pitta. Nepoznával ho. Pitt po pár vteřinách prolomil tíživé ticho. „Je mi skoro líto, že se váš grandiózní plán zhroutil, Kelly. Jako teorie byl fantastický. Ovšem v praxi byl nemožný.“

Kellyho oči se začaly rozšiřovat postupným poznáním a z tváře mu zvolna mizela barva: „Proboha... to jste vy, majore Pitte? Ale vy přece... vy...“

„Mám být mrtvý?“ dokončil za něj Pitt větu, jako by měla význam už jen pro něho samotného.

„Oskar přísahal, že vás zabil.“

„Podařilo se mi odejít z večíрку o něco dřív,“ objasnil Pitt chladně.

Kelly zavrtěl hlavou. „Teď už chápu, proč můj plán nevyšel. Zdá se, majore, že prozřetelnost mi vás posílá do cesty jako mstící nemesis.“

„Je to jen tím, že se v nevhodný čas vyskytuji na nevhodných místech.“

Kelly se pousmál a pokynul oběma agentům. Všichni tři vstoupili do čekajícího výtahu.

Pitt poodstoupil a pak znenadání řekl: „Sam mi pro vás nechal vzkaz.“

Kellymu trvalo pár vteřin, než jeho slova strávil: „Chcete říct, že Sam... je...“

„Sam zemřel v tundře,“ dokončil za něj Pitt. „Když se blížil jeho konec, vyjádřil přání, abyste věděl, že vám odpustil.“

„Ach můj bože... bože můj.“ Kelly sténal a ukryl oči v dlaních.

Ještě mnoho let poté si Pitt dokázal v mysli vybavit Kellyho výraz těsně předtím, než se za ním zavřely dveře výtahu. Propadlé rysy,

prázdné oči bez života, popelavá pleť. Byla to tvář muže, který vypadal, jako by se škrtil.

Pitt zkusil kliku dveří pokoje číslo 605. Byly zamčené. Šel chodbou dál a vzal za kliku pokoje 607. Tiše vstoupil a neslyšně za sebou zavřel dveře. V pokoji bylo chladno a tma. Jak procházel předsíní, udeřil ho do nosu zápach starých cigaretových nedopalků. Podle něho si ověřil, že je to Rondheimův pokoj. Měsíční svit se prodíral do pokoje staženými žaluziemi a vrhal dlouhé stíny, zatímco Pitt prohledával ložnici. Zjistil, že Rondheimova garderoba a zavazadla byly netknuté. Kippmann dodržel slovo. Jeho lidé dbali na to, aby nevzbudili podezření Kirsti Fyriové a aby ji nevarovali ohledně Rondheimova osudu či náhlého konce Hermit Limited. Vykročil k pruhu žlutého světla, které se linulo z pootevřených dveří do vedlejší místnosti. Vstoupil dovnitř, našlapoval měkce a tiše jako noční šelma připravená ke skoku. To už nebyl hotelový pokoj, ale spíš luxusní apartmá, sestávající z předpokoje, obývacího pokoje s výtečně zásobeným barem, koupelny a ložnice, jejíž jednu stěnu tvořily velké zasouvací skleněné dveře, jež vedly na balkón. Všechny místnosti byly prázdné – až na koupelnu. Zvuk tekoucí vody mu prozradil, že Kirsti se sprchuje. Pitt přikročil k baru, klidně si nalil skotskou do skleničky, do níž přidal pár kostek ledu, a stejně klidně se pak posadil na dlouhou pohodlnou pohovku. Uplynulo dvacet minut a další dva drinky, když Kirsti konečně vyšla z koupelny. Měla na sobě zelené hedvábné klmono, jen volně stažené páskem. Její světlé vlasy jí tvořily kolem hlavy zlatavou aureolu. Vypadala neobyčejně svěže a lákavě. Prošla ložnicí do obývacího pokoje a už měla skoro namíchaný drink, když v zrcadle nad barem konečně spatřila Pitta. Zůstala stát bez hnutí jako paralyzovaná, bledá, v tváři výraz hluboké nejistoty.

„Předpokládám,“ pronesl Pitt tiše, „že příslušná slova, jaká by měl muž pronést, vidí-li krásnou ženu vycházet z koupele, by měla znít: Hleďme, Venuše povstala z vln.“

Otočila se a výraz nejistoty se proměnil ve zvědavost: „Měla bych vás znát?“

„Už jsme se setkali.“

Sevřela rukama okraj baru, mlčela, jen její oči si jej pátravě prohlížely. „Dirku!“ zašeptala konečně měkce. „Jste to vy! Jste to skutečně vy. Díky bohu, že jste naživu.“

„Váš zájem o můj osud přichází poněkud pozdě.“

Hleděli jeden na druhého, zelené oči zabodnuté do nafialovělých.

„Elsa Kochová, Bonny Parkerová i Lucrezia Borgia,“ pokračoval, „ty všechny by se měly od vás učit, jak zabíjet přátele a ovlivňovat nepřátele.“

„To, co jsem udělala, jsem musela udělat,“ řekla nevýrazně. „Ale přísahám, že jsem nikoho nezabila. Byla jsem do toho proti své vůli vtažena Oskarem. Nikdy by mě bylo nenapadlo, že jeho spojenectví s Kellym bude mít za následek smrt tolika lidí.“

„Tvrdíte, že jste nikoho nezabila.“

„Ano.“

„To lžete.“

Dívala se na něj nechápavě: „Jak to myslíte?“

„Zabila jste Kristjana Fyria!“

Ted' na něj zírala, jako by se zbláznil. Rty se jí trásly a její oči – ty krásné fialkové oči – potemněly hrůzou. „To, co říkáte, přece nemůžete myslet vážně,“ vyhrkla. „Kristjan Fyrie zahynul na *Laxu*. Shořel... uhořel...“

Nastal čas zúčtování, uvědomil si Pitt, čas revize všech položek, čas vyčíslení konečné sumy. Naklonil se vpřed. „Ne, Kristjan Fyrie nezemřel v plamenech na lodi v severním Atlantiku. Zemřel pod chirurgovým skalpelem na operačním stole ve Veracruz v Mexiku.“

Pitt nechal svá slova působit. Několikrát upil ze sklenky whisky a zapálil si cigaretu. Neříkalo se mu to lehce. Mlčky Kirsti pozoroval. Měla údivem pootevřená ústa. Uvědomila si to, rychle je zavřela a usilovně hledala, co by řekla. Byla na pokraji pláče, avšak ten nepropukl. Pak jen sklonila hlavu a složila tvář do dlaní.

„Můj zdroj se nemýlí,“ pokračoval Pitt. „K operaci došlo v nemocnici Sau del Sol a vedl ji doktor Jesus Ybarra.“

Vzhlédla k němu s výrazem bolestného utrpení. „To znamená, že víte všechno.“

„Téměř všechno. Přece jen zbývá doplnit pár maličkostí.“

„Proč mě mučíte takovými náznaky? Proč už to nevybalíte všechno?“

Pitt promluvil měkkým tónem. „Co mám vybalit? Že ve skutečnosti jste vy Kristjan Fyrie? Že žádná sestra nikdy neexistovala? Že Kristjan zemřel přesně v tom okamžiku, kdy jste se narodila?“ Zavrtěl hlavou. „K čemu by to bylo? Jako Kristjan jste se nedokázal vyrovnat s pohlavím, jaké vám diktovalo vaše tělo, a proto jste se podrobil operativní změně pohlaví a stal se Kirsti. Přišel jste na svět jako transsexuál. Vaše geny vás oklamaly. Nebyl jste spokojený s tím, jak vás pojala příroda, proto jste se rozhodl pro změnu. Co víc chcete slyšet?“

Obešla bar a opřela se o jeho kůží potaženou desku. „To nikdy nepochopíte, Dirku. Nikdy nepochopíte, jaké to je vést neuspokojivý a složitý život, hrát navenek roli mužného dobrodruha, zatímco se ve vás skrývá žena toužící po volnosti.“

„Tak jste se pokusil tomu všemu utéct,“ navázal Pitt. „Tajně jste v Mexiku vyhledal chirurga, který se specializuje na změny pohlaví. Bral jste hormonální injekce a do... do prsou jste si dal voperovat silikonové implantáty. Potom jste chytal bronz na pláži ve Veracruzu, zatímco se vám hojily jizvy. A pak jste se v pravý čas vynořil na Islandu s tvrzením, že jste vaše dlouho pohřešovaná sestra z Nové Guineje. Jak nebetyčnou sebedůvěru jste musel mít, myslel-li jste si, že vám to projde?“ pokračoval Pitt. „Už jsem za svůj krátký život potkal pár vyčuránků, ale řeknu vám, Kirsti – nebo Kristjane, jak je libo –, vy jste ten nejprohnanější hajzlík, nebo spíš mrcha, jakou kdy Země nosila. Tahala jste za nos všechny. Oblouznila jste admirála Sandeckera, aby vám věřil, že předáte podmořskou sondu naší vládě. Nahnala jste tisíce lidí, letadla i lodě, aby pátraly po plavidle, které se nikdy neztratilo. Oklamala jste starého přítele doktora Hunnewella, aby identifikoval zuhelnatělé tělo jako vaše. Zneužila jste zaměstnance Fyrie Limited – umírali při plnění vašich příkazů. Zneužila jste Rondheima. Zneužila jste Kellyho. A pokusila jste se dokonce zneužít i mě v naději, že zlikviduji Oskara. Škoda, že to nakonec všechno prasklo. První krok k vlastní zkáze člověk učiní, když začne obelhávat sám sebe. V tom jste přímo ukázkový případ.“

Kirsty pomalu přešla k malému příručnímu zavazadlu na stolku, uchopila malou automatickou pětadvacítku Colt a namířila ji Pittovi na prsa. „Vaše obvinění nejsou zdaleka tak promyšlená a utříděná, jak se domníváte. Tápete, Dirku. Tápete v temnotě jako slepec.“

Pitt se zahleděl na revolver a pak se nenuceně odvrátil a ignoroval jej: „Očekávám, že mě přivedete ke světlu.“

Dívala se na Pitta nejistě, ale zbraň držela stále pevně a bez pohnutí. „Zamýšlela jsem skutečně předat podmořskou sondu vaší vládě. Měla jsem původně v plánu nalodit tým vědců a techniků na *Lax* a poslat je do Washingtonu na slavnostní prezentaci. Jenže bylo nutné, aby se při cestě severním Atlantikem Kristjan Fyrie ztratil.“

„A zatím jste odletěl do Mexika na operaci.“

„Ano,“ odpověděla Kirsti tiše. „Jenže naprosto nečekaná a nepředvídatelná náhoda ohrozila celý můj nový život, který jsem tak pečlivě naplánovala. Doktor Jesus Ybarra byl totiž členem Hermit Limited.“

„A začal bít na poplach a informoval Rondheima.“

Kirsti přisvědčila. „Od té chvíle jsem se stala Oskarovou otrokyní. Hrozil, že zveřejní mou operaci, nesvěřím-li všechny své obchodní záležitosti do jeho a Kellyho rukou. Neměla jsem na vybranou. Kdyby moje tajemství vyšlo najevo, následný skandál by zničil Fyrie Limited a otřásl by ekonomikou mé vlasti.“

„K čemu měla sloužit ta šaškárna s *Laxem*?“

„Jakmile mě Oskar a Kelly měli v rukou, nebylo ani pomyšlení na to, že by se vzdali podmořské sondy. Proto rozšířili nepravdivou historku o zmizení *Laxu*. Musíte uznat, že jejich cíl splnila. Pro svět byla sonda navždy ztracená na mořském dně.“

„A s ní i Kristjan Fyrie.“

„Ano, v tom mi nahráli.“

„To však nevysvětluje, proč byl *Lax* změněn, aby nebyl k poznání. Stačilo přece sondu jen přemístit a instalovat ji na jinou loď.“

Poprvé se usmála: „Mořská sonda je velmi složité zařízení. Plavidlo, na kterém je instalována, jí musí být přizpůsobeno. Zabrало by měsíce demontovat ji z *Laxu* a umístit ji na neuzpůsobený, běžný rybářský trawler. Zatímco po něm všichni pátrali, *Lax* prodělával v

jedné zátoce na východním pobřeží Grónska tajnou kosmetickou proměnu.“

„Jak do tohoto obrázku zapadá doktor Hunnewell?“

„Spolupracoval se mnou na vývoji sondy.“

„To vím, ale proč právě s vámi? Proč ne s někým ze své vlasti?“

Pohlédla na něj a dlouho studovala jeho tvář: „Financovala jsem výzkum i vývoj a nekladla si žádné další podmínky. Technologické korporace ve Spojených státech se snažily monopolizovat si jeho služby i experimentální výsledky. Doktoru Hunnewellovi se hnusilo dělat na čemkoli, co by zavánělo komerčním využitím.“

„Přesto se spojil s Kellym a s Hermit Limited.“

„Když *Lax* zkoumal mořské dno poblíž Grónska, sonda se porouchala. Doktor Hunnewell jediný měl dostatečné technické znalosti k tomu, aby navrhl rychlý způsob opravy. Kelly ho tam letecky dopravil z Kalifornie. Je to velice přesvědčivý řečník, tenhle F. James Kelly. Doktora Hunnewella získal pro Hermit Limited povídkou o tom, jak společně spasí svět. Doktor nedokázal odolat. Odjakživa byl to, čemu vy Američané říkáte charitativně zaměřený jedinec.“ Kirstiinou tváří přelétl bolest výraz. „Časem začal svého rozhodnutí litovat, a proto i zemřel.“

„To vysvětluje požár na lodi,“ pronesl Pitt zamyšleně. „Podcenili jste doktora Hunnewella. Nepodlehli Kellyho kouzlu. Prohlédl celý ten špinavý plán. To, co viděl na *Laxu* – vědci jako vězni Rondheimovy posádky –, se mu nelíbilo. Není dokonce vyloučeno, že někdo z vaší posádky jej informoval o smrti doktora Matadžiče a jeho asistenta. Hunnewell uvědomil, že musí jednat, aby Kellyho zastavil, a tak načasoval sondě autodestrukci ve chvíli, kdy už bude v letadle na cestě zpátky do Spojených států. Jenže udělal někde chybu. Zřejmě něco v reaktivní podstatě celtinia, čemu ani on nerozuměl, způsobilo vznícení, které zničilo nejen sondu, ale celou loď i s posádkou. Byl jsem u toho, když pak znovu vstoupil na *Lax*. Viděl jsem jeho zděšený výraz, když mu došlo, co způsobil.“

„Byla to moje vina,“ řekla Kirsti rozechvěle. „Já za to můžu. Nikdy jsem neměla zmiňovat jméno doktora Hunnewella před Oskarem a Kellym. Kelly uhodl, k čemu došlo, a přikázal Rondheimovi, aby Hunnewela umlčel.“

„Byl to můj nejdávnější přítel,“ vydechla Kirsti tiše. „A já podepsal jeho rozsudek smrti.“

„Věděl o vás?“

„Ne. Oskar mu řekl jen, že se v nemocnici zotavuji z nemoci.“

„Byl to lepší přítel, než si uvědomujete,“ pokračoval Pitt. „Záměrně mylně identifikoval mrtvé tělo na *Laxu* jako vaše. Udělal to proto, aby toho Kristjana Fyria, kterého znal, nezapletl do aféry, až vyjeví úřadům zdrcující skutečnosti kolem Hermit Limited. Bohužel zlo zvítězilo nad dobrem. Rondheim byl rychlejší.“ Pitt smutně zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Načež zleva vchází na scénu Dirk Pitt.“

Kirsti se viditelně otrásla: „Proto mi tak záleželo na setkání s vámi. Musela jsem vám vyjádřit svou vděčnost za to, že jste se pokusil zachránit jeho život. Pořád vám to dlužím.“

Pitt si studenou sklenkou zchladil čelo: „Pozdě. Teď už to nemá žádný význam,“ řekl vyčerpaně.

„Pro mě ano. Proto jsem zasáhla, aby vás Oskar nerozsekal na kusy. Hlas se jí začal třást. „Ale nemohu... nemohu vás zachraňovat pořád. Musíte se o sebe postarat sám, Dirku. Moc mě to mrzí. Prosím vás, nehejbejte se, abych nemusela zmáčknout spoušť. Musíte počkat, dokud nevrátí Oskar.“

Pitt znovu zavrtěl hlavou: „Nečekejte, že sem Oskar slavně vpadne, aby vás zachránil. Váš bývalý otrokář leží v této chvíli v bezvědomí a tunové bandáži z plastiku na nemocničním lůžku. A měl bych dodat, že ho hlídá houf agentů z Národní výzvědné. Možná ho budou muset k šibenici dostkat na kolečkovém křesle, ale ať už k ní dojde, nebo dojde, bude viset.“

Hlaveně se nepatrně zachvěla. „Co tím chcete říct?“

„Je po všem. Konec. Jste volná. Hermit Limited i jeho vedení natáhlo bačkory.“

Bylo to zvláštní, ale Kirsti nevyjela na Pitta s tím, že určitě zešílel. „Ráda bych vám věřila, ale copak mohu?“ řekla místo toho.

„Zvedněte telefon a zavolejte Kellyho, Markse, von Hummela anebo vašeho přítele Rondheima. Nebo ještě lépe, projděte si všechny pokoje v šestém patře.“

„Co bych tam měla najít?“

„Nic, právě že vůbec nic. Všichni byli zatčeni.“ Pitt dopil a odložil sklenici. „Zbyli jsme jen vy a já, díky benevolenci NVA. Jste můj bonus, drobný dárek za poskytnuté služby. Ať se vám to líbí, nebo ne, vaše duše přešla z Rondheimova držení do mého.“

S Kirsti se zatočil pokoj, jak si začala uvědomovat dopad Pittových slov. Už jí bylo divné, že se s ní Rondheim dávno nespojil, nechápala, proč za ní Kelly nepřišel, jak sliboval, že už téměř dvě hodiny nezazvonil telefon ani nikdo nezaklepal na dveře. Nabývala rovnováhy a rychle se smířovala s novou situací. „Ale... co bude se mnou? Zatknou i mě?“

„Ne, NVA zná vaši roli v té věci. Poskládali si známá fakta a došli k přesvědčení, že vás Rondheim vydíral. Hodlali vás zadržet jako spoluvíníka, ale já jim to rozmluvil.“

Revolver měkkým pohybem spočinul na kraji stolu. Nastalo rozpačité ticho. Konečně Kirsti pohlédla na Pitta a řekla: „Něco to jistě bude stát. Všechno má svou cenu.“

„S ohledem na všechny vaše přehmaty bude nízká... ty přehmaty byste nevykoupila ani veškerým svým bohatstvím. Máte však šanci začít nový život s čistým štítem a bez vnějšího vměšování. Jediné, co požaduji, je záruka úzké a trvalé spolupráce mezi Fyrie Limited a NUMA.“

„A dál?“

„V Kellyho počítačích je dostatek údajů, aby bylo možné zkonstruovat novou podmořskou sondu. Mluvím jménem admirála Sandeckera, když říkám, že by se rád stal vedoucím projektu.“

„A to je všechno? Nic víc?“ zeptala se nevěřičně.

„Říkal jsem, že cena je nízká.“

Dívala se na něj zpříma: „Jak si mohu být jistá, že zítra, za týden nebo za rok se nerozhodnete zvýšit požadavky?“

Pittův pohled byl náhle chladný a i hlas zněl ledově: „Nestrkejte mě do stejného pytle se svými předešlými společníky. Masové zabíjení a vydírání nepatří do mého arzenálu. Vaše tajemství je u mě v bezpečí, a u NVA dokonce v ještě větším – postarají se o to, aby se Rondheim, Kelly ani Ybarra nedostali ani na dohled nikomu z médií.“

Zaváhala. „Mrzí mě to, skutečně mě to mrzí. Co jiného mohu říct?“

Neodpovídal, jen ji pozoroval.

Odvrátila se a vyhlédla oknem do parku. Cimbuří Začarovaného zámku zářilo jak narozeninový dort. Rodiny návštěvníků už odešly. Místo ovládly zamilované dvojice vodící se za ruce ulicemi a cestičkami parku a vdechující vyumělkovanou romantickou atmosféru. „Kam odtud zamíříte?“ zeptala se.

„Po krátké dovolené se vrátím do centrály NUMA a začnu pracovat na novém úkolu.“

Otočila se, aby na něho viděla: „Co kdybych vás požádala, abyste se vrátil se mnou na Island a stal se členem mé správní rady?“

„Nejsem typ na ředitelskou funkci.“

„Pak tedy musí existovat jiný způsob, jakým vám budu moci projevít svou vděčnost.“

Přistoupila k Pittovi a postavila se před něj. Pak se její rty zvlhnily chápavým úsměvem, srní oči zjihly a zdálo se, že jí na čele vyrazily drobné krůpěje potu.

„Všechno bude tak, jak si přejete,“ pronesla zvolna. Zvedla ruku a prsty se něžně dotkla jeho potlučené tváře. „Hned zítra navštívím admirála Sandeckera a stanovíme si cíle naší další spolupráce.“ Zaváhala a trochu ustoupila. „Teď ale musím inkasovat malý úrok.“

„Jaký?“ Rozvázala pásek a setřásla kimono z ramen na podlahu, takže před ním teď stála v uvolněném klasickém postoji nahé krasavice. Ve světle lampy vypadala jako do bronzova opálená socha opracovaná do hedvábné hladkosti trpělivýma rukama mistrovského tvůrce. Plné rty měla lehce pootevřené vzrušením a nedočkavostí. Laskavé nafialovělé oči vysílaly němou výzvu. Její tvář i tělo snesly jediné slovo popisu: skvostné. Dokonalý pomník zázraku medicíny.

„Doufám, že to vezmete jako lichotku,“ řekla zastřeným hlasem, „ale já neskočila na to vaše homosexuální předstírání.“

„Před vašimi zkušenostmi jsem neměl šanci.“

Zbledla. „Ale ze mě se nestal někdo takový...“

„Z vás se stala chladnokrevná, bezcitná, vypočítavá d'áblice.“

„Ne!“

„Kristjan Fyrie byl citlivý člověk plný skutečného lidství. Změnila jste se nejen fyzicky, ale i psychicky. Lidé jsou tu pro vás jen proto, abyste je mohla využívat a odhodit je, jakmile se vyčerpá jejich použitelnost. Jste chladná a jste duševně vyšinutá.“

Vrtěla hlavou: „Ne... ne! Ano, změnila jsem se. Ano. Ale chladná nejsem... ne, chladná ne.“ Vztáhla k němu ruce. „Dokážu vám to.“

Stáli uprostřed pokoje a mlčky jeden na druhého hleděli. Pak ale spatřila výraz, jaký se začínal utvářet na Pittově tváři, a její ruce se zvolna zase spustily podél boků. Vypadala omámeně a dívala se do jeho tváře pohledem, který byl smutný, avšak zároveň nepostrádal zvláštní, strnulou soustředěnost. Pittova tvář byla chladně hrozivá. Modravé podlitiny, otoky i klikaté šrámy se spojily do hrozivé masky vyjadřující odpor. Jeho oči přestaly vidět její půvaby. Místo nich mu zrak zavál popel těch, kdo dříve byli živí lidé. Spatřil Hunnewella umírajícího na pusté pláži. Vybavil si tvář kapitána křídlového člunu chvíli předtím, než se rozplynula v plamenech. Zakoušel bolest Lillieho, Tidi i Sama Kellyho. A věděl, že Kirsti Fyriová byla částečně odpovědná za jejich utrpení a u některých i za jejich smrt.

Kirsti zbledla a poodstoupila. „Co se děje, Dirku?“

„Chraň, starce, Bůh...“, řekl.

Otočil se ke dveřím a otevřel je. První kroky k výtahu byly nejtěžší. Pak už to šlo lépe. Jak dojel do přízemí, vyšel na chodník a mávl na taxík, jeho běžná uvolněná přirozenost byla už zase zpátky. Řidič otevřel dveře a sklopil vlaječku na znamení, že je obsazený. „Kam to bude, pane?“

Pitt chvíli seděl beze slova. Pak už náhle věděl, kam to bude. Neměl jinou možnost. Těžko bude kdy jiný. „Do hotelu Newporter Inn. K jedné citlivé rusovlásce... doufejme.“

Třetí kniha série **Dirk Pitt**.

Luxusní jachta s předními světovými vědci na palubě nedopluje na místo určení. Vláda ve Washingtonu marně čeká na objev nedozírné hodnoty, který jí měl být svěřen. Jeho hodnota je však i nebezpečná a ve zločinných rukou může přivést svět k destabilizaci a zkáze. Jachta je nezvěstná a vědecká elita i její objev s ní.

Dirk Pitt, agent vládní organizace NUMA, jejíž enviromentální aktivity jsou jen zástěrkou pro zásahy všude tam, kde je ohrožena světová bezpečnost, však ví, že na tomto světě se neděje nic bez příčiny. Lodi záhadně mizí zpravidla proto, že někdo má zájem o jejich náklad. A nález vraku jachty mu potvrdí vzrůstající podezření. Dokumentace vědeckého objevu na palubě chybí, vrak je do základů vypálený, cestující uhořeli. Zvláštní situace s ohledem na to, kde byla loď nalezena: v Severním ledovém oceánu zalitá do tisícitunového ledovce tak, aby ji pokud možno nikdy nikdo neobjevil.

Pitta a jeho spolupracovníky z agentury nález lodi vrhne do dalšího smrtelně nebezpečného dobrodružství. Od Islandu, kde chce najít stopu bohatého mecenáše, který možná také zahynul na nešťastné jachtě, ale možná taky ne, po společenství latinskoamerických zemí, jejichž vratké ekonomiky je velice snadné rozvrátit a pak ovládnout, až po floridský Disneyland, kde dojde ke konečné krvavé konfrontaci. A nebyl by to respektovaný mistr dobrodružných zápletek Cussler, kdyby si na závěr neponechal ještě jedno ohromující překvapení, které je cenou za záchranu světa. A že tento americký autor překvapovat umí stejně dobře jako dát ději spád, to prokázal víc než dostatečně v románech *Zlato Inků*, *Nárazová vlna* i *Záplava*, které BB art v nedávné době postupně vydal.